SIAM INTER BOOK
SMM PUBLISHING
阅文集团
CHINA LITERATURE

ผลงาน super bestseller ของสุดยอดนักเขียนระดับแพลทินัมแห่ง Qidian

飞剑问道

กระบี่เทพิตาพิท

4

หว่อชือชีหงสื้อ 我吃西红柿 : เขียน
หลินหยาง : แปล

บท 3

หมอกพิรุณเจียงโจว

(ต่อ)

ตอน 13 ช่วยข้าด้วย!

ภายในลานสวนแห่งนั้น

อีเซียวเพ่งมองสตรีชุดม่วงผู้ทรงท่าทีสูงศักดิ์ มองรูปโฉมของนาง อีเซียวอดเอ่ยมิได้ “ท่าน ท่านคืออู่เฟิงจวิ้นจู่สกุลจงหลี?”

“เจ้ารู้จักข้าด้วย” สตรีชุดม่วงยิ้มรับ

อีเซียวกระจ่างแจ้งอย่างยิ่ง

สกุลจงหลีแห่งคงโจวและสกุลอีแห่งคุนหลุนโจวต่างเป็นเพียงไม่กี่ตระกูลที่สืบทอดมานับพันปี ล้วนได้รับการสถาปนาจากราชสำนักให้เป็นหวางต่างแซ่

ได้รับการแต่งตั้งให้เป็น “อู่เฟิงจวิ้นจู่” เนื่องเพราะสตรีในชุดม่วงผู้นี้เป็นธิดาของบรรพชนผู้เฒ่าแห่งสกุลจงหลี จึงมีฐานะสูงศักดิ์เป็นจวิ้นจู่ สตรีในสกุลจงหลีทั่วไปไม่มีคุณสมบัติเพียงพอให้เรียกขานว่าจวิ้นจู่

“ท่านกับท่านพ่อข้ามีความสัมพันธ์อย่างไรกันแน่” อีเซียวมองอีไฉ่สือที่อยู่ด้านข้าง แล้วมองสตรีชุดม่วงที่อยู่ตรงหน้า

“เจ้ารีบไป อย่าถามเลย” อีไฉ่สือตวาดอย่างร้อนใจ

อู่เฟิงจวิ้นจู่กลับยิ้ม “แม่นางน้อย เจ้าวางใจเถอะ สตรีเยี่ยงเจ้า ข้าไม่อาจให้กำเนิดออกมาได้ มีเพียงมารดาต่ำทรามของเจ้าถึงให้กำเนิดเจ้าออกมาได้”

สีหน้าอีเซียวผกผันฉับพลัน

“ซานเหนียง” อีไฉ่สือรีบขอร้อง “ปล่อยอีเซียวไปเถอะ ข้าเคยรับปากเจ้า ต่อไปจะไม่พบนางอีก ข้าย่อมกระทำได้ คราวนี้นางเป็นฝ่ายมาเอง”

“เรื่องนี้ข้าไม่สนใจ ท่านเมื่อพบนางแล้ว ทั้งยังพบกันต่อหน้าข้า” อู่เฟิงจวิ้นจู่ยิ้มอย่างมีเลศนัย “ลงมือ จับกุมนางให้ข้า”

“ขอรับ”

รอบบริเวณลานสวนบังเกิดเสียงดังต่อเนื่อง

ตูมๆ! ค่ายคาถาทั่วบริเวณลานสวนปะทุขึ้น อู่เฟิงจวิ้นจู่ท่องเที่ยวทั่วหล้า ที่พักแต่ละแห่งย่อมวางค่ายคาถาหลายชุด กล่าวถึงการป้องกันย่อมแน่นหนาแทบไม่เป็นรองจวนเจ้าเมือง

อู่เฟิงจวิ้นจู่ถอยหลบไปด้านข้าง ยิ้มระรื่นมองทุกสิ่งทุกอย่างที่บังเกิดขึ้น

ในหมู่ผู้คุ้มกัน มีผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตานับรวมชายชราหลังค่อมด้วยแล้วห้าคน คอยควบคุมค่ายคาถาให้สำแดงศาสตร์การโจมตีหมู่ ชั่วพริบตาเชือกสีทองหลายเส้นลอยแฉลบไปมาภายในลานสวน หนึ่งในนั้นพันธนาการอีไฉ่สือไว้แน่น มัดอีไฉ่สือที่ไร้แรงต้านทานแม้แต่น้อยมาอยู่ข้างกายอู่เฟิงจวิ้นจู่

จากนั้น เชือกทองหลายเส้นร่วงลงมาอย่างมืดฟ้ามัวดิน แผ่คลุมอีเซียว

อีเซียวเพียงพลิกมือ "อสนีบังเกิด!"

สายอสนีสีเทาขมุกขมัวห้าสายพุ่งออกจากฝ่ามือ เสียงดังเปรี้ยง! ผ่ากระหน่ำไปห้าทิศทางรอบบริเวณ ล้วนเป็นบริเวณที่อีเซียวรู้สึกว่าค่ายคาถาเคลื่อนไหว นางรู้สึกไม่ชอบมาพากล *'ค่ายคาถาภายในนี้ร้ายกาจนัก ถึงกับสกัดกั้นพลังฟ้าดิน! ข้าชักนำพลังฟ้าดินบางส่วนจากภายในลานสวนนี้ได้เท่านั้น'*

นี่คืออสนีเทวาก่อนนภา...วิชาอสนีที่อีเซียวฝึกปรือเป็นหลัก

อานุภาพในครั้งนี้มากกว่าอสนีเทวาก่อนนภาที่สำแดงโดยอาศัยโอสถปราณสมมุติและยันต์คาถาขณะต่อสู้กับจ้าวคงคาจอมปีศาจ หากฝึกอสนีเทวาก่อนนภาได้ถึงขั้นสมบูรณ์พร้อม ก็มีคุณสมบัติฝึกปรือวิชาอสนีเสินเซียวอันเป็นวิชาที่แกร่งกล้าที่สุดของสำนักเสินเซียว

"เป็นอสนีเทวาก่อนนภา"

"ค่ายคาถาห้าโคจร"

ผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตาทั้งห้านั้นกลับสงบนิ่งมั่นอกมั่นใจอย่างยิ่ง

ทั้งห้าล้วนเป็น**ศิษย์นามลักษณ์*** ของบรรพชนผู้เฒ่าสกุลจงหลี สืบทอดวิชาไม่สามัญ ทั้งห้าร่วมมือไม่เป็นรองเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงว่ายังมีค่ายคาถาร่วมด้วย

เห็นเพียงเชือกทองหมุนคว้างเป็นวง เมื่ออสนีเทวาโจมตี เชือกทองแต่ละเส้นสกัดกั้นรับมือได้อยู่หมัด บางส่วนยังแผ่คลุมคิดพันธนาการอีเซียว

"หืม?" มือหนึ่งถือยันต์คาถา อีกมือของอีเซียวสำแดงวิชาอสนี ทั้งร่างประดุจภูตพราย แต่น่าเสียดาย ตกเข้าสู่วงล้อมค่ายคาถา ไม่ว่า

---

* ศิษย์อย่างไม่เป็นทางการ มิได้ติดตามอาจารย์

อย่างไรก็ถูกกักอยู่ในลานสวนเล็กๆ แห่งนี้ ก้าวออกไปไม่ได้แม้แต่ก้าวเดียว! พื้นที่ขนาดเพียงเท่านั้น เชือกทองแผ่คลุมทุกแห่งหน อีเซียวเดิมก็ไม่ถนัดการต่อสู้ระยะประชิด

'ยังดิ้นรนเก่งนัก' อู่เฟิงจวิ้นจู่แสยะยิ้ม *'เอ่ยถึงพลังฝีมือนับว่าทัดเทียมเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ แต่น่าเสียดาย ตกเข้าสู่ค่ายคาถา นางหนีไม่พ้น'*

"ดิ้นรนต่อไป สุดท้ายก็ถูกจับอยู่ดี" ชายชราผมขาวข้างกายเอ่ยเสียงค่อย

"ซานเหนียง ปล่อยนางไปเถอะ" อีไฉ่สือวิงวอน

"เห็นแก่หน้าท่าน ข้าไม่ทำอันใดนาง เพียงสั่งสอนเล็กน้อย" อู่เฟิงจวิ้นจู่ปรายตามองอีไฉ่สือแวบหนึ่ง "หากท่านทำให้ข้าผิดหวังนัก อย่าโทษว่าข้าใจดำอำมหิต"

อีไฉ่สือทั้งร้อนใจทั้งจนใจ

ชายชราผมขาวข้างกายกลับยิ้มเอ่ยว่า "อู่เฟิงศิษย์น้อง ให้ข้าลงมือหรือไม่ อีเซียวผู้นี้คล้ายว่ามีศาสตร์คุ้มกันมากมายต้านทานได้ไม่เลว"

"ไม่เป็นอันใด" อู่เฟิงจวิ้นจู่ยิ้มตอบ "ดูก่อนเถอะ ครึกครื้นไม่น้อยมิใช่หรือ จริงสิ ต่อสู้ที่นี่ภายนอกตรวจจับมิได้กระมัง หลวงจีนไห่เซิ่งวัด**อิ๋นเฟิง** *(ยอดผาเงิน)* บัดนี้เป็นอาคันตุกะของจวนเจ้าเมือง ก่อนหน้านี้พวกเรายังไปเยี่ยมเยือนที่จวนเจ้าเมือง หากเขายื่นมือเข้าขวางก็ไม่ดีแล้ว"

"วางใจ ค่ายคาถามากมายสกัดการตรวจจับและความเคลื่อนไหวทุกอย่าง ต่อให้เป็นนอกลานบ้านที่พวกเราอาศัยก็ไม่รู้สึกถึงความเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย" ชายชราผมขาวกล่าวอย่างมั่นใจ

"เช่นนี้ก็ดี" อู่เฟิงจวิ้นจู่พยักหน้า

ระหว่างสนทนา อีเซียวใช้ทุกวิถีทาง ถึงขนาดใช้ของวิเศษ แต่เนื่องเพราะตกอยู่ในวงล้อมค่ายคาถา ในที่สุดก็ถูกเชือกทองเส้นหนึ่งรัดพันตรึงเข้ากับเสาระเบียงอย่างรวดเร็ว

"สกัดศาสตรานุภาพของนางให้สิ้นก่อน" อู่เฟิงจวิ้นจู่กำชับ

บัดนี้อีเซียวรู้สึกท่าไม่ดี เผชิญหน้าเชือกสีทองที่ดาหน้าเข้ามาอย่างมืดฟ้ามัวดิน สุดท้ายนางไม่อาจต้านทานไว้ได้ แต่ก่อนที่จะถูกมัดรีบส่งสัญญาณผ่านของวิเศษที่พกติดตัวให้ฉินอวิ๋น "ภายในจวนแห่งหนึ่งแม่น้ำอวี้ใต้ ตะวันออกของเมือง ช่วยข้าด้วย!"

เพิ่งส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือ พลันเส้นเชือกสีทองแฝงศาสตรานุภาพผนึกศาสตรานุภาพของนางจนสิ้นแล้ว!

นอกลานสวนในที่พักของอีเซียว

ฉินอวิ๋นยังคงรออยู่ที่นี่

"ไฉนยังไม่มา" ฉินอวิ๋นรู้สึกร้อนใจ "อีเซียวคงไม่กระทำเช่นนี้โดยไม่มีสาเหตุ"

"คุณชายฉิน รอก่อน คุณหนูข้าอาจติดธุระบางอย่าง" สาวใช้ที่อยู่ด้านข้างเอ่ยขึ้น

พลันสีหน้าฉินอวิ๋นผกผัน เพียงพลิกมือปรากฏป้ายตรวจตราสวรรค์

ผู้บำเพ็ญตบะที่มีพลังฝีมือสูงส่งเพียงพอโดยทั่วไปมีของวิเศษสำหรับส่งสัญญาณ เช่นกงเหยี่ยปิ่งในตอนนั้นก็มีคันฉ่องโบราณ หลังอีเซียวบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแล้วสำนักเสินเซียวก็มอบให้ ป้ายตรวจตราสวรรค์ของฉินอวิ๋นก็ส่งสัญญาณได้ ฉินอวิ๋นมีพิมพ์ลักษณ์ในของวิเศษสำหรับส่งสัญญาณของอีเซียวแต่แรกแล้ว จึงส่งสัญญาณระหว่างกันได้

“ภายในจวนแห่งหนึ่ง แม่น้ำอวี้ไต้ ตะวันออกของเมือง ช่วยข้าด้วย!”

ภายในป้ายตรวจตราสวรรค์ ปรากฏตัวอักษรขนาดเล็กเป็นแถว

เมื่ออ่านดู สีหน้าฉินอวิ๋นผกผัน

“ช่วยข้าด้วย?”

อีเซียวกำลังขอความช่วยเหลือ! นางขอความช่วยเหลือ!

“เป็นผู้ใดกล้าเล่นงานอีเซียว!” ดวงตาฉินอวิ๋นแดงก่ำขึ้นมาทันควัน กระบี่เหินสีเงินลอยสวบก่อนขยายยาวสามจั้งทันที ฉินอวิ๋นเหยียบบนกระบี่เหินกลายเป็นแสงวาบในชั่วพริบตา ทะยานฝ่าอากาศ มุ่งสู่ทางตะวันออกของเมือง

แม้ตะวันออกของเมืองอยู่ไกลจากตะวันตกของเมืองค่อนข้างมาก แต่ความเร็วของฉินอวิ๋นฉับไวยิ่ง ชั่วเวลาหนึ่งลมหายใจก็มาถึงแม่น้ำอวี้ไต้ทางตะวันออกของเมือง

“อยู่ที่ใด”

เหยียบกระบี่เหินลอยกลางอากาศ ทอดตามองทั่วบริเวณ

โดยรอบคลับคล้ายทะเลสาบเสี่ยวจิ้งเป็นแหล่งรวมของตระกูลพ่อค้าร่ำรวยและตระกูลทรงอำนาจอิทธิพล จวนแต่ละแห่งตั้งเรียงรายอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยเลียบแม่น้ำอวี้ไต้ ผู้คนสัญจรบนท้องถนนค่อนข้างมาก ทุกอย่างดูสงบปลอดภัย ฉินอวิ๋นสอดส่ายสายตา...ไม่เห็นว่าที่ใดเกิดการต่อสู้หรือเกิดความเคลื่อนไหวเป็นพิเศษ

ขั้นฟ้าคนผสานเป็นหนึ่งก็ตรวจจับความเคลื่อนไหวใดๆ ไม่ได้เลยแม้แต่น้อย!

“อยู่ที่ใดกันแน่ อีเซียวอยู่ที่ใด” ฉินอวิ๋นร้อนใจ

“จริงสิ ตรวจค้น” ฉินอวิ๋นตั้งสติได้ทันที “บัดนี้ข้าแผ่ซ่านกระแสจิต

โดยพึ่งกระบี่เหินอัตชีวีได้ถึงสองร้อยจั้ง! บริเวณแม่น้ำอวี้ไต้โดยรวมแล้วก็มีพื้นที่เท่านี้!"

ฉินอวิ๋นค้นหาแบบปูพรมทันที

แถบแม่น้ำอวี้ไต้ยาวเพียงไม่กี่ลี้เท่านั้น

กระบี่เหินอัตชีวีตรวจจับครอบคลุมประมาณสองลี้ แม่น้ำอวี้ไต้มีลักษณะเป็นสายแพรยาว ฉินอวิ๋นเหินเลียบไปตามความยาวของแม่น้ำตรวจสอบค้นหาทุกแห่งหน ผ่านพ้นไปชั่วลมหายใจสามครั้ง

"เอ๊ะ?" ฉินอวิ๋นรีบหันไปก้มมองจวนแห่งหนึ่งเบื้องล่าง "การตรวจจับของข้าถึงกับไม่อาจทะลุจวนแห่งนั้น! ต้องมีค่ายคาถาผนึกกักขังเป็นแน่!"

ค่ายคาถาอันร้ายกาจอย่างค่ายคาถาที่วางในจวนเจ้าเมืองโดยทั่วไปสกัดกั้นการตรวจจับได้

"ทั้งเมืองกว่างหลิง นอกจากจวนเจ้าเมืองและสกุลฉินของข้า ถึงกับยังมีอีกสถานที่ที่สกัดกั้นการตรวจจับได้? อีเซียวอยู่ที่นั่นแน่นอน!"

พร้อมเสียงดังสนั่นกึกก้อง กระบี่เหินอัตชีวีปะทุพลังน่ายำเกรงพุ่งหลาวจากกลางนภา จู่โจมเข้าไปในจวนเบื้องล่างทันที ส่วนตัวเขาเหยียบบนกระบี่เหินสีดำโถมกระชั้นตามไป

ภายในจวนแห่งนั้น

อีเซียวถูกมัดติดกับเสาระเบียง อู่เฟิงจวิ้นจู่เดินยิ้มหน้าระรื่นเข้ามาหยุดตรงหน้าอีเซียวแล้วเชยคางนางขึ้นอย่างแผ่วเขา "เป็นสตรีที่งดงามนัก สวยเสียจนข้ารู้สึกริษยา ตอนนั้นหญิงต่ำช้าก็คงสวยงามเช่นนี้ ถึงได้ล่อลวงไฉ่สือให้ไปจากข้าได้" พูดพลางปรายตามองอีไฉ่สือที่อยู่ด้านข้าง

สีหน้าอีไฉ่สือสลับซับซ้อน รีบเอ่ยว่า "ซานเหนียง ปล่อยลูกเซียว

เถอะ เรื่องทุกอย่างของพวกเราในตอนนั้น ไม่เกี่ยวกับนาง”

“ข้าเสาะหาหญิงชั้นต่ำนั่นไม่พบ ความแค้นนี้มิได้ระบายออกมาโดยตลอด” อู่เฟิงจวิ้นจู่มองอีเซียว “อีกอย่างหนี้ของมารดา บุตรธิดาชดใช้ก็สมควร...ข้าจะให้เจ้าต้องประสบทุกอย่างเหมือนที่ข้าประสบในตอนนั้น” ความวิปลาสเย็นชาฉายชัดในในดวงตานาง “เจ้างามเลิศเช่นนี้ ผู้หมายปองเจ้าย่อมมีมาก ไม่แน่อาจมีคู่หมายแล้วกระมัง”

อีเซียวจ้องนาง

ท่านแม่...เป็นครั้งแรกที่อีเซียวรู้ข่าวคราวของมารดา

“เจ้าว่าคนที่หมายปองเจ้า กระทั่งคู่หมายของเจ้า หากพบว่าเจ้ารูปโฉมอัปลักษณ์ พวกเขายังจะหลงใหลเจ้าหรือไม่” เพียงพลิกมือก็ปรากฏดาบเล่มหนึ่ง เอ่ยขึ้นอีกว่า “ศิษย์พี่...เตรียมผงพิษ ประเดี๋ยวข้าจะสาดบนบาดแผลนาง ข้าจะให้บาดแผลของนางไม่มีวันรักษาได้ตลอดกาล” ว่าแล้วก็ตวัดดาบใส่หน้าอีเซียว

อีเซียวจ้องนางด้วยดวงตาแดงก่ำ และมองอีไฉ่สือที่อยู่ด้านข้าง

“ซานเหนียง” อีไฉ่สือพุ่งตัวเข้ามา คิดขัดขวาง

อู่เฟิงจวิ้นจู่เพียงโบกมือก็ผลักอีไฉ่สือกระเด็นออกไปไกล อีไฉ่สือล้มกองกับพื้นก่อนเงยหน้ามอง พลันเชือกสีทองลอยสวบมารัดร่างเขาไว้ อีไฉ่สือมองอู่เฟิงจวิ้นจู่จะเข้าไปกรีดหน้าบุตรสาวตนเอง ทั้งเจ็บปวดใจทั้งเศร้าโศกแค้นเคือง กู่ร้อง “ซานเหนียง ลูกเซียวไม่รู้อีโหน่อีเหน่ด้วย”

“ดังนั้นข้าจะทำให้นางอัปลักษณ์เท่านั้น” อู่เฟิงจวิ้นจู่ตวัดดาบเข้าไป โลหิตสดหยาดหยดบนใบหน้าอีเซียว นางกลับไม่ร้องสักแอะ เอาแต่จ้องมองอีไฉ่สือที่อยู่ห่างออกไป

บิดาทำให้นางผิดหวังอย่างแท้จริง

‘ข้าอัปลักษณ์แล้ว ฉินอวิ๋นยังจะชอบข้าอยู่หรือไม่’ บัดนี้ในใจนาง

ว้าวุ่นนัก มองบิดาที่อยู่ห่างออกไป ความผิดหวังความว้าวุ่นทำให้นางอดหลั่งน้ำตามิได้

"ร่ำไห้ ร่ำไห้หรือ สาวงามสะอื้นทำผู้คนเจ็บปวดใจ แต่นับจากนี้เจ้าจะมิใช่สาวงามอีกต่อไปแล้ว" อู่เฟิงจวิ้นจู่กรีดใบหน้าอีเซียวดาบแล้วดาบเล่า "บาดแผลผิวเผินเช่นนี้ ผู้บำเพ็ญเพียรรักษาได้ง่ายยิ่งนัก แต่ผงพิษพิเศษหายากแทรกซึมเข้าไป บาดแผลก็อัปลักษณ์น่าสยดสยองแล้ว จะรักษาให้หายดีนั้นยากเสียยิ่งกว่า จริงสิ บรรพชนผู้เฒ่าของสกุลอีเก่งกาจสะท้านฟ้า หากเขายอมทุ่มเท คาดว่ามีทางรักษาให้หายได้ แต่เจ้าเป็นเพียงรุ่นเยาว์ผู้หนึ่งแห่งสกุลอี บรรพชนผู้เฒ่าจะยอมเปลืองแรงช่วยหรือ"

ว่าพลางนางวางดาบเปรอะโลหิตลง กำชับว่า "ส่งนางเข้าไปในห้องข้า ไม่เพียงใบหน้า ร่างกายนางข้าก็จะกรีดเฉือนให้เป็นแผล ให้นางอัปลักษณ์ไปทั้งตัว! แล้วสาดด้วยผงพิษ...ดูทีว่าบุรุษที่หมายปองจะยังหมายปองอยู่หรือไม่ รสชาติของการถูกทอดทิ้ง เจ้าลองลิ้มรสดูให้ดี!"

"เร็ว หามนางเขาไปในห้องข้า! ข้าจะเปลื้องผ้านางแล้วกรีดให้เป็นแผลทั้งร่าง" สายตาอู่เฟิงจวิ้นจู่ดูคลุ้มคลั่ง "ข้าปรานีแล้ว มิได้ให้บุรุษมาเปลื้องผ้าเจ้า มิได้ทำลายความบริสุทธิ์ของเจ้า ดีต่อเจ้าถึงเพียงใด"

ผู้บำเพ็ญตบะคนหนึ่งแค่นยิ้มปรี่ขึ้นหน้า คว้าจับอีเซียว คิดกุมตัวเข้าไปในห้อง

ทันใดนั้น...

"แย่แล้ว!" ห้าผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตาต่างสีหน้าผกผัน

ตูม! อานุภาพน่าหวาดหวั่นขวัญผวาเยี่ยมกราย!

ค่ายคาถาที่สกัดกั้นเป็นชั้นๆ ถูกอานุภาพน่าหวาดหวั่นสายนั้น

ทำลายจนพังพินาศ กระบี่เหินทรงพลานุภาพทลายทุกสิ่งทุกอย่างยับเยิน ฉินอวิ๋นซึ่งเหินอยู่กลางอากาศพุ่งตัวลงมา เมื่อทลายค่ายคาถา เขาตรวจจับสถานการณ์ภายในจวนได้ทุกอย่าง มองเห็นอีเซียวซึ่งใบหน้าเต็มไปด้วยบาดแผลเปรอะชุ่มโลหิต

"อีเซียว!" สองตาฉินอวิ๋นแดงก่ำทันที

อานุภาพอันน่าหวาดหวั่นของกระบี่เหินอัตชีวีปะทุเต็มกำลัง ร่างผู้บำเพ็ญตบะที่กุมตัวอีเซียวระเบิดแตกดังตูมแหลกเละเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

"แย่แล้ว รีบถอย!" ชายชราผมขาวที่อยู่ด้านข้างรีบคว้าอู่เฟิงจวิ้นจู่ โล่ป้องกันซ้อนเป็นชั้นดั่งเกล็ดปลากั้นขวางอยู่เบื้องหน้า แต่ถูกอานุภาพอันน่าหวาดกลัวของกระบี่เหินที่กวาดขวางสี่ทิศบดขยี้ให้ถอยร่นไปหลายจั้ง

ฉินอวิ๋นกระโจนลงมา กอดอีเซียวไว้ในคราวเดียว

"ฉินอวิ๋น ท่านมาแล้ว" อีเซียวมองฉินอวิ๋น

"อีเซียว ข้ามาแล้ว" ฉินอวิ๋นน้ำตาคลอหน่วย สองตาแดงก่ำ

ตอน 14 เพลิงพิโรธทะลุฟ้า

หัวใจของฉินอวิ๋นสั่นสะท้าน โทษตนเองที่มาช้า ทางหนึ่งสำแดงศาสตร์ฝนทิพย์ อีกทางกอดอีเซียว โคจรพลังวัตรเข้าร่างนางเพื่อขจัดศาสตร์ผนึกกักขัง

ศาสตร์ฝนทิพย์รวมศูนย์พลังชีวิตลอยเข้าสู่ใบหน้าของอีเซียว หลอมละลายเข้าสู่ผิวหนัง บาดแผลซุ่มโชกโลหิตบางส่วนเริ่มสมาน รอยเลือดถูกฉินอวิ๋นจัดการจนสะอาดสะอ้าน เพียงทว่าปากแผลยังดูเหวอะหวะน่าสยดสยอง อู่เฟิงจวิ้นจู่ผู้นั้นลงมืออำมหิต! อีเซียวมองการกระทำของฉินอวิ๋นเงียบๆ มองความร้อนใจและเจ็บปวดในดวงตาของฉินอวิ๋น กลับรู้สึกอบอุ่นหัวใจ

"อัปลักษณ์มากใช่หรือไม่" อีเซียวมองฉินอวิ๋นแล้วถามขึ้น

"ไม่อัปลักษณ์สำแดงศาสตร์ฝนทิพย์ทุกวัน ไม่กี่วันก็ทุเลาแล้ว" ฉินอวิ๋นตอบเสียงเบา "อีเซียว เจ้ารอข้าที่นี่ ข้าจะไปทวงคืนความยุติธรรมให้เจ้า!"

อีกฟากหนึ่ง

ชายชราผมขาวลากอู่เฟิงจวิ้นจู่ถอยกรูดไปที่ไกล เชือกสีทองก็โยนอีไฉ่สือมาข้างตัวอู่เฟิงจวิ้นจู่

"อู่เฟิงศิษย์น้อง เขาคือฉินอวิ๋นผู้บำเพ็ญตบะอันดับหนึ่งแห่งกว่างหลิงและเป็นทูตตรวจตราสวรรค์โองการเขียว" สีหน้าชายชราผมขาวเคร่งเครียดหนักอึ้ง

"ข้ารู้จักเขา เซียนกระบี่อัจฉริยะไร้สังกัด?" อู่เฟิงจวิ้นจู่มองฉินอวิ๋นซึ่งกำลังสำแดงศาสตร์ฝนทิพย์อยู่ในที่ไกล ปรายตามองอีไฉ่สือแวบหนึ่ง "ไม่เสียแรงเป็นบุตรสาวของคนสวะนั่น ช่างล่อลวงบุรุษเก่งกาจเสียจริง ทว่าตาไร้แวว ข้าคิดว่านางจะล่อลวงเจ้าสำนักเสินเซียวในอนาคต ผู้ใดจะคาดพานไปล่อลวงผู้บำเพ็ญตบะไร้สังกัดไม่มีที่พึ่ง"

"ซานเหนียง ลูกเซียวไม่มีส่วนรู้เห็น ยุติเพียงเท่านี้เถอะ" อีไฉ่สือวิงวอน

"ยุติ?" อู่เฟิงจวิ้นจู่แค่นหัวร่อ

บัดนี้ฉินอวิ๋นบอกอีเซียวเสียงเบา "อีเซียว เจ้ารอข้าที่นี่ ข้าจะไปทวงคืนความยุติธรรมให้เจ้า!"

"เขาจะลงมือแล้ว"

"ระวัง"

บรรดาผู้คุ้มกันอู่เฟิงจวิ้นจู่ต่างตื่นตัวกันขึ้น

ฉินอวิ๋นหันไปมองคนเหล่านั้น เพียงกวาดสายตาก็สะดุดกับร่างของสตรีชุดม่วงที่ยืนด้านหลังชายชราผมขาวอยู่ในที่ไกลในมือนางผู้นั้นถือดาบเปื้อนโลหิต รอบเลือดบนคมดาบทำให้ฉินอวิ๋นยิ่งเคียดแค้นชิงชัง หากตนมาช้าไปสักหน่อย พวกเขาจะกระทำอันใดต่ออีเซียว ไม่กล้าจินตนาการอย่างแท้จริง!

"ฉินอวิ๋น นั่นคืออู่เฟิงจวิ้นจู่สกุลจงหลี บุตรสาวของบรรพชนผู้เฒ่าสกุลจงหลี" อีเซียวเอ่ยอย่างกังวล "ท่านต้องใจเย็นสักหน่อย" นางไม่อยากให้ฉินอวิ๋นเดือดร้อนครั้งใหญ่เพราะนาง

"สหายธรรมฉิน!" ชายชราผมขาวยิ้มเต็มหน้า รีบเอ่ยว่า "เรื่องนี้ให้ยุติแต่เพียงเท่านี้ก็แล้วกัน แม่นางอีเซียวได้รับบาดเจ็บเพียงผิวเผิน ไม่ทันไรก็หายดีแล้ว อีกอย่างนี่เป็นเรื่องของสกุลอีและสกุลจงหลี สหายธรรมฉินไม่มีความจำเป็นต้องเข้าแทรก"

"เมื่อครู่พวกเจ้าจะกุมตัวนางไปที่ใด หากข้าไม่มา อีเซียวคงพบการกระทำที่โหดเหี้ยมมากกว่านี้กระมัง" ฉินอวิ๋นเอ่ยเสียงเย็นเยียบ

"ไม่อาจยุติหรือ" ชายชราผมขาวขมวดคิ้ว "ฉินอวิ๋น เจ้าคิดเป็นปรปักษ์กับสกุลจงหลีหรือ"

"ยุติหรือ ฮ่าๆ...ลงมือแล้วคิดลอยนวล ใต้ฟ้าไหนเลยมีเรื่องดีเช่นนี้!" รังสีฆ่าฟันเต็มเปี่ยมดวงตา "สกุลจงหลีอันใดข้าไม่สน วันนี้พวกเจ้าอย่าหวังจะจากไป!"

กระบี่เหินสีเงินที่ลอยคว้างตรงหน้าพลันส่งเสียงสะเทือนเลื่อนลั่นแปลงเป็นรุ้งกระบี่ในชั่วพริบตา แฝงเสียงฟ้าผ่าครืนครั่นพุ่งทะยานข้ามไป

"คุ้มกันจวิ้นจู่!" ห้าผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตาต่างควบคุมค่ายคาถา เชือกสีทองมืดฟ้ามัวดินแผ่คลุมข้ามมา กระบี่เหินอัตชีวีของฉินอวิ๋นไม่แยแสเส้นเชือกเหล่านั้น ปล่อยให้พวกมันแผ่คลุมมาถึงตรงหน้าฉินอวิ๋น กระบี่เหินสีดำสำแดงแสงกระบี่จักราฟ้าทันที กลายเป็นม่านแสงขวางกั้นเส้นเชือกเหล่านั้น

ส่วนกระบี่เหินอัตชีวีใช้พลังทำลายล้างพุ่งทะยานไปเบื้องหน้า เส้นเชือกสีทองที่คิดกั้นขวางถูกชนกระเด็น ค่ายคาถาถูกทำลาย

“ผนึกห้าโคจร พันธนาการไว้!” ทั้งห้าผู้บำเพ็ญตบะต่างรีบเปลี่ยนค่ายคาถา จวนที่อู่เฟิงจวิ้นจู่พักอาศัยวางค่ายคาถาหลายชั้นหลายชุด มีทั้งโจมตี ป้องกันและอำพรางกระแสปราณ

เพียงชั่วขณะปรากฏแสงห้าสีฉวัดเฉวียนรอบบริเวณ ปกป้องชายชราผมขาว อู่เฟิงจวิ้นจู่ อีไฉ่สือและห้าผู้บำเพ็ญตบะ

“ค่ายใหญ่ผนึกกักขังห้าโคจร พลังป้องกันแกร่งกล้า ป้องกันพวกเราได้อย่างสมบูรณ์...” ชายชราผมขาวยังกล่าวไม่ทันจบ

พลันกระบี่เหินอัตชีวีปะทะค่ายคาถา เกราะแสงห้าสีบังเกิดเสียงดังแคร่กๆ ปรากฏรอยร้าวมากมาย

“จวิ้นจู่ ศัตรูแกร่งกล้านัก! ต้านทานได้ไม่นานแล้ว” ห้าผู้บำเพ็ญตบะต่างตระหนกตกใจหมื่นส่วน

“ว่ากระไร นี่เป็นค่ายคาถาที่ท่านพ่อข้าประทานให้” อู่เฟิงจวิ้นจู่เอ่ยอย่างไม่อยากเชื่อ

กระบี่เหินอัตชีวีพุ่งกระแทกเกราะแสงห้าสีอย่างรุนแรงอีกครั้ง เกราะแสงบังเกิดเสียงดังแคร่กๆ รอยร้าวมากขึ้นหลายเท่า วัตถุสำหรับวางค่ายคาถารอบจวนเริ่มสั่นสะเทือน

“ฉินอวิ๋น” อีเซียวเห็นสภาพการณ์ กังวลว่าฉินอวิ๋นจะกระทำวู่วาม รีบเอ่ยว่า “ถึงอย่างไรนางก็เป็นอู่เฟิงจวิ้นจู่ ธิดาของบรรพชนผู้เฒ่าสกุลจงหลี”

“นางลงมือไว้ไมตรีกับเจ้าหรือ” ฉินอวิ๋นเพิ่งเอ่ยปาก พลันเสียงดังปัง กระบี่เหินอัตชีวีชนกระแทกเกราะแสงห้าสีจนแตกทลาย วัตถุวางค่ายคาถาในจวนสั่นสะเทือนโงนเงน บางส่วนสะเทือนจนลอยกระเด็นไปด้านข้าง ค่ายคาถาถูกทำลาย เส้นเชือกสีทองเหล่านั้นต่างหดถอยกลับไป ห้าผู้บำเพ็ญตบะต่างสีหน้าเผือดขาว รู้สึกตกตะลึงขวัญผวา

ขนาดมีค่ายคาถายังถูกบดขยี้ หากไม่มีค่ายคาถาเล่า พวกเขาย่อมถูกสังหารสิ้นเป็นแน่!

แตกต่างกันมากเกินไปแล้ว!

"ฉินอวิ๋น เจ้าเกินไปแล้ว!" ชายชราผมขาวตวาดลั่น เพียงโบกมือ วงแหวนโลหะลอยออก บังเกิดเป็นวังวนสีทองพันธนาการกระบี่เหินของฉินอวิ๋น โบกมืออีกครั้ง โล่ป้องกันลักษณะคล้ายเกล็ดปลาก็ลอยออก ในมือชายชราผมขาวถือยันต์แผ่นหนึ่ง ยันต์ลุกไหม้โดยไร้เพลิง

"เพลิงอสนีโจมตี!" ชายชราผมขาวไม่ลงมือยังพอว่า ทันทีที่ลงมือ ย่อมทุ่มเทสุดกำลัง เผชิญหน้ากับทูตตรวจตราสวรรค์ เขาจะยั้งมือได้อย่างไร เขาอยู่ในเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ แต่ไม่เคยได้รับการทาบทามให้เป็นทูตตรวจตราสวรรค์ ส่วนฉินอวิ๋นกลับเป็นทูตตรวจตราสวรรค์โองการเขียว

เปรี้ยง! เปลวเพลิงสายอสนีฟาดกระหน่ำลงมา แสงกระบี่จักราฟ้าเบื้องล่างขยายตัว ขวางเพลิงอสนีเหล่านั้น ไม่มีแม้แต่ส่วนเสี้ยวที่เล็ดลอดเข้าสู่ภายในของแสงกระบี่จักราฟ้าได้

"มีฝีมือเท่านี้เองหรือ" เสียงของฉินอวิ๋นดังขึ้น

วงแหวนโลหะลอยกระเด็น โล่คุ้มกันซ้อนเป็นชั้นราวเกล็ดปลาถูกกระบี่เหินอัตชีวีโจมตีจะล้มมิล้มแหล่

"พวกเจ้ารีบไป ขอเพียงหนีไปถึงจวนเจ้าเมืองก็ปลอดภัยแล้ว เขาไม่กล้าโจมตีจวนเจ้าเมือง ข้าจะถ่วงเวลาไว้สักพัก" สีหน้าชายชราผมขาวผกผัน รีบเอ่ยเร่ง

อู่เฟิงจวิ้นจู่มองออกแล้วว่าศิษย์พี่ของนางมิใช่คู่ต่อกรของฉินอวิ๋น นางออกจะลนลาน กุมข้อมืออีไฉ่สือที่อยู่ด้านข้าง คิดเหาะเหินหลบหนี ห้าผู้บำเพ็ญตบะก็คิดคุ้มกันหลบหนีไปด้วย

ฉินอวิ๋นเห็นดังนั้นจึงโบกมือวูบ กระบี่เหินสีม่วงพลันพุ่งทะยานฟ้า ลอยคว้างกลางอากาศเหนือจวน

"ข้าไม่ให้พวกเจ้าไป ไม่ว่าหน้าไหนก็หลบหนีไม่พ้น!" ฉินอวิ๋นเอ่ยขึ้น

อู่เฟิงจวิ้นจู่และห้าผู้บำเพ็ญตบะแหงนมองกระบี่เหินสีม่วงที่ลอยอยู่กลางอากาศ ต่างไม่กล้าหลบหนี

"ศิษย์พี่ ท่านต้านทานเขาไม่ไหวหรือ ท่านบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้มาหลายสิบปีแล้ว" อู่เฟิงจวิ้นจู่ถามเสียงเบา

"ฝึกบำเพ็ญมิใช่ดูที่ระยะเวลา เขาเป็นทูตตรวจตราสวรรค์แล้ว ข้ายังมิได้เป็นเลย" ชายชราผมขาวเอ่ยตอบ หากเป็นทูตตรวจตราสวรรค์ เขาไหนเลยติดตามคุ้มกันจวิ้นจู่อยู่ตลอดเวลาเล่า

"มิได้ให้ท่านเอาชนะเขา แค่คุ้มกันข้าหลบหนีก็มิได้หรือ" นางเองก็กระวนกระวาย

พลั่ก! ในที่สุดโล่คุ้มกันก็ต้านทานไม่ไหวลอยกระเด็นออกไป ชายชราผมขาวกวัดแกว่งไม้ปัดธุลี เส้นสายจำนวนมหาศาล ขยายตัวคุ้มกันรอบบริเวณ ร้องบอกว่า "อู่เฟิงศิษย์น้อง รีบขอความช่วยเหลือไห่เซิ่งไต้ซือ* หลายร้อยลี้โดยรอบ มีเพียงไห่เซิ่งไต้ซือต้านเขาไว้ได้"

"ได้ๆ" อู่เฟิงจวิ้นจู่ขอความช่วยเหลือไปยังหลวงจีนไห่เซิ่งผ่านของวิเศษสำหรับส่งสัญญาณ พลางตะเบ็งเสียงสูง "ฉินอวิ๋น เจ้าคิดเป็นปรปักษ์กับสกุลจงหลีของข้าจริงหรือ ผลของการเป็นศัตรูกับสกุลจงหลี เจ้าเคยคิดหรือไม่ เจ้าแส่เข้ามายุ่ง เกรงว่าคนในครอบครัวเจ้าจะเดือดร้อนไปด้วย" อู่เฟิงจวิ้นจู่อับจนหนทาง ทางหนึ่งขอความช่วยเหลือ อีกทางก็เริ่มข่มขู่

---

* คำเรียกพระภิกษุ หลวงจีน เป็นสำเนียงแต้จิ๋ว

รังสีอำมหิตวาบขึ้นในดวงตาของฉินอวิ๋น

กระบี่เหินอัตชีวีโจมตีเส้นสายจากไม้ปัดธุลีต่อเนื่องกันสามครั้ง เมื่อถึงครั้งที่สาม เส้นสายเหล่านั้นพลันขาดสะบั้นดังผึง

"ข้าต้านทานไม่อยู่แล้ว!" สีหน้าชายชราผมขาวผกผันใหญ่โตพลางตะโกนลั่น เส้นสายจากไม้ปัดธุลีสะบั้นต่อเนื่อง ส่วนที่เหลือต้านทานกระบี่เหินอย่างยากลำบาก คงยื้อไปได้อีกเพียงชั่วครู่

"เจ้าแตะต้องจวิ้นจู่มิได้ แตะต้องจวิ้นจู่มิได้!" เฒ่าซุนชายชราหลังค่อมหนึ่งในผู้บำเพ็ญตบะคำรามลั่น

"ผู้ใดก็ได้ช่วยข้าที ช่วยข้าด้วย" อู่เฟิงจวิ้นจู่แตกตื่นลนลาน เดิมทีนางคิดว่าก็แค่ทูตตรวจตราสวรรค์เพียงคนเดียวเท่านั้น ศิษย์พี่ปกป้องคุ้มกันให้หลบหนีไม่น่ามีปัญหา ทว่าฉินอวิ๋นผู้นี้แกร่งกล้าเกินไป! ชั่วเวลาเพียงสั้นๆ บรรดาศิษย์พี่ก็ต้านทานไม่อยู่เสียแล้ว แม้กระทั่งหลบหนียังหนีไม่พ้น

'เขาไม่กล้าแตะต้องข้า ไม่กล้าทำอันใดข้า!' อู่เฟิงจวิ้นจู่ปลอบใจตนเองเงียบๆ

แต่เมื่อนางมองเห็นแววตาเย็นยะเยียบของชายหนุ่มที่ยืนอยู่เบื้องหน้าอีเซียวในที่ห่างออกไป ก็อดไร้ความมั่นใจมิได้

ตอน 15 เซียนและปุถุชนนั้นแตกต่าง

ในจวนเจ้าเมือง

หลวงจีนไห่เซิ่งและเจ้าเมืองซ่งกำลังสนทนากันต่อหน้าภาพอักษรแผ่นหนึ่ง

"ไต้ซือ อักษรตัวนี้ของท่านยิ่งน่าสนใจมากขึ้นแล้ว คลับคล้ายมหาคลื่นกระทบฝั่ง ศิลาประหลาดตะปุ่มตะป่ำซ้ำซ้อน" เจ้าเมืองซ่งโคลงศีรษะพลางอุทานอย่างชื่นชม "ประเสริฐนัก ประเสริฐนัก เพียงทว่าอักษรที่ให้ความรู้สึกราวศิลาประหลาดเมื่อมองเดี่ยวๆ แล้วประเสริฐสุด ขอบลายเส้นพู่กันแฝงด้วยความรู้สึกแห่งกระแสคลื่น แต่มองโดยรวมแล้ว...กลับยังขาดความอิสระเสรี"

"ถูกต้องๆ" หลวงจีนไห่เซิ่งพยักหน้า "ข้าก็รู้สึกว่ายังพร่องบางอย่าง ตัวอักษรอย่างศิลาประหลาดของข้านี้เขียนมาก็หลายปี รู้สึกเพียงยังไม่สมบูรณ์ แข็งกระด้างไปสักหน่อย ดูไม่เป็นธรรมชาติ เมื่อแยกตัวอักษรเดี่ยวๆ ข้ารู้สึกว่าสวยงามแล้ว แต่เมื่อนำมาวางไว้ด้วยกันก็พร่องไป

สักหน่อย ข้าเองก็ไม่ทราบจะแก้ไขอย่างไร น้องซ่ง ตระกูลท่านเป็นลิปิกรเชี่ยวชาญศาสตร์การเขียนอักษร ช่วยชี้แนะด้วย”

“ฮ่าๆ ความรู้ทางลิปิศิลป์ของไต้ซือไม่เป็นรองข้า” เจ้าเมืองซ่งลูบเคราแล้วยิ้มเอ่ยว่า “ส่วนเรื่องศาสตร์การเขียนอักษร เมื่อก่อนท่านก็เคยถามข้าหลายครั้ง ข้าก็บอกหลักการไปหลายครั้งแล้ว”

“แต่ไม่มีประโยชน์” หลวงจีนไห่เซิ่งรีบเอ่ย “ก่อนหน้านี้ข้ามองคลื่นซัดสาดกระทบหินริมฝั่งอยู่นานถึงสามปีเต็ม แต่ไร้ประโยชน์!”

เจ้าเมืองซ่งพยักหน้าเล็กน้อย “บางทีถึงตอนนี้อาจต้องการการรู้แจ้งเฉียบพลันกระมัง”

“รู้แจ้งเฉียบพลัน เมื่อใดจะรู้แจ้งเฉียบพลันหนอ” หลวงจีนไห่เซิ่งถอนหายใจอย่างจนใจ

ที่ไกลออกไป ฉินอวิ๋นสำแดงกระบี่เหินโจมตีค่ายคาถาในจวนแห่งนั้น แม้อยู่ไกลจากจวนเจ้าเมือง แต่ความเคลื่อนไหวอันน่ายำเกรงนี้แพร่กระจายไปถึงจวนเจ้าเมือง ปุถุชนไม่อาจสัมผัสรับรู้ แต่หลวงจีนไห่เซิ่งกลับรู้สึกได้ทันที

“เอ๊ะ?” หลวงจีนไห่เซิ่งขมวดคิ้ว หันไปมองด้านนอก

“ใต้เท้าเจ้าเมือง ใต้เท้าเจ้าเมือง” บุรุษวัยกลางคนผู้หนึ่งวิ่งโร่เข้ามา เอ่ยน้ำเสียงลนลาน “ภายในเมืองมียอดฝีมือร้ายกาจประมือกัน”

“ลนลานอันใดกัน ไต้ซืออยู่ที่นี่ คุณชายฉินก็อยู่ เมืองกว่างหลิงไม่มีทางวุ่นวาย” เจ้าเมืองซ่งกลับเอ่ยเสียงเรียบ

ชายวัยกลางคนพอได้ฟังก็พยักหน้า เขาเป็นหัวหน้าองครักษ์ผู้ติดตามเจ้าเมืองซ่ง

หลวงจีนไห่เซิ่งขมวดคิ้ว “การต่อสู้ห่างจากที่นี่ไปประมาณแปดลี้

อานุภาพค่อนข้างมาก เพื่อมิให้กระทบถึงราษฎรผู้ไม่รู้เรื่องรู้ราว ข้าขอไปดูสักหน่อย”

“ได้ซือ พาผู้แซ่ซ่งไปด้วย ถึงอย่างไรข้าก็เป็นเจ้าเมืองของที่นี่” เจ้าเมืองซ่งรีบเอ่ย บุรุษวัยกลางคนด้านข้างรีบขันอาสา “ข้าคุ้มกันเจ้าเมือง” แม้บุรุษวัยกลางคนอยู่ในเขตนั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตา แต่คัมภีร์ที่ใช้ฝึกฝนไม่ดีพอ กระทั่งวิชาเหาะเหินยังไม่อาจกระทำได้

“ดี” หลวงจีนไห่เซิ่งพยักหน้า

พลันเมฆหมอกรวมตัว หลวงจีนไห่เซิ่ง เจ้าเมืองซ่งและหัวหน้าองครักษ์ต่างเหินเมฆออกจากจวนเจ้าเมือง มุ่งไปทางทิศที่เกิดการต่อสู้อย่างรวดเร็ว

ความเร็วในการเหาะเหินฉับไวยิ่ง

“ขอความช่วยเหลือ?” หลวงจีนไห่เซิ่งได้รับสัญญาณขอความช่วยเหลือจากอู่เฟิงจวิ้นจู่ ก่อนหน้านี้นางมายังจวนเจ้าเมือง ได้พบหลวงจีนไห่เซิ่งแห่งวัดอิ๋นเฟิง ให้ความเกรงอกเกรงใจมาก

ในสถานการณ์ปรกติ อู่เฟิงจวิ้นจู่ย่อมไม่ตั้งตนเป็นศัตรูต่อทูตตรวจตราสวรรค์ หลวงจีนไห่เซิ่งก็เป็นทูตตรวจตราสวรรค์ท่านหนึ่ง!

“นี่คือที่พักของอู่เฟิงจวิ้นจู่ จวิ้นจู่มีอันตราย” เจ้าเมืองซ่งทอดตามองเบื้องล่าง อดหวั่นใจมิได้ กลุ่มเมฆของพวกเขาอยู่ห่างจากจวนเบื้องล่างประมาณเจ็ดแปดสิบจั้ง มองเห็นสภาพการณ์ภายในจวนได้ จวนที่อยู่ในสภาพดีแต่เดิมบัดนี้หลายแห่งหักพังกลายเป็นเศษซาก กระบี่เหินสีม่วงเล่มหนึ่งลอยคว้างกลางอากาศ และกระบี่เหินอีกเล่มโจมตีจนอู่เฟิงจวิ้นจู่ขอความช่วยเหลือ

“คุณชายฉิน?” เจ้าเมืองซ่งประหลาดใจ “เหตุใดเขาจึงลงมือกับอู่เฟิงจวิ้นจู่”

“สหายธรรมฉิน โปรดหยุดมือ!” หลวงจีนไห่เซิ่งเอ่ยปากขึ้นทันที เสียงถ่ายทอดถึงภายในจวนเบื้องล่าง

ภายในลานสวนของจวน

อู่เฟิงจวิ้นจู่และคนอื่นๆ ต่างอกสั่นขวัญผวา พลันเสียงแว่วดังมาจากเบื้องบน “สหายธรรมฉิน โปรดหยุดมือ”

ฉินอวิ๋นหยุดชะงักก่อนเงยหน้ามองหลวงจีนไห่เซิ่งและคนอื่นๆ เจ้าเมืองซ่งรีบเอ่ยว่า “คุณชายฉิน พวกท่านเข้าใจผิดอันใดกันหรือไม่...” บัดนี้เจ้าเมืองซ่งมองอีเซียวที่อยู่ด้านหลังของฉินอวิ๋น เห็นบาดแผลเหวอะหวะของอีเซียว จึงกระจ่างแจ้งฉับพลัน “มีเรื่องก็เจรจากันได้”

“เจรจาไม่ได้แล้ว” ฉินอวิ๋นมองหลวงจีนไห่เซิ่งด้วยสายตาเย็นเยียบ “ไห่เซิ่งไต้ซือ ท่านคิดขวางข้า?”

“สหายธรรมฉิน เรื่องของท่านเดิมทีข้าไม่สมควรยื่นมือเข้าแทรก แต่ท่านนี้อย่างไรเสียก็เป็นจวิ้นจู่ มีเรื่องกันก็นั่งเจรจากัน ดีหรือไม่” หลวงจีนไห่เซิ่งเสนอ

“ไต้ซือ ท่านกับข้าเดิมทีเป็นสหายประเสริฐต่อกัน เพียงแต่เรื่องในวันนี้ ข้าไม่อาจไว้หน้าท่านแล้ว” ฉินอวิ๋นบอกกล่าว

ทั้งสองเป็นสหายที่ดีต่อกันอย่างแท้จริง

หลวงจีนไห่เซิ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดอิ๋นเฟิงแห่งเมืองเจิ้นซานและเป็นทูตตรวจตราสวรรค์ ส่วนฉินอวิ๋นเป็นทูตตรวจตราสวรรค์แห่งกว่างหลิง สองเมืองอยู่ติดกัน ระยะทางใกล้กันถึงเพียงนี้ ฉินอวิ๋นและหลวงจีนไห่เซิ่งย่อมสนิทกันมากกว่าทูตตรวจตราสวรรค์คนอื่นๆ ทั้งสองต่างคอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน หากประสบกับปีศาจมารหรือความยุ่งยากใด ทูตตรวจตราสวรรค์ที่อยู่ใกล้ที่สุดจะให้ความร่วมมือก่อน

"รีบไป" ชายชราผมขาว อู่เฟิงจวิ้นจู่และคนอื่นๆ คิดหนีไปหลบทางหลวงจีนไห่เซิ่ง

กระบี่เหินสีม่วงแฉลบพรวดขวางกั้นเบื้องหน้า

"ทางที่ดีอย่าขยับ" ฉินอวิ๋นกวาดตามองอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง

หลวงจีนไห่เซิ่งมองอีเซียวที่อยู่ด้านหลังฉินอวิ๋น เห็นบาดแผลอัปลักษณ์บนใบหน้านาง อดยิ้มอย่างขื่นขมมิได้ เอ่ยว่า "สหายธรรมฉิน ข้ารู้ดีว่าท่านมีเพลิงพิโรธในอก แต่ข้าไม่เห็นด้วยที่ท่านกระทำเช่นนี้ แบบนี้แล้วกัน ข้าออกหนึ่งกระบวนท่า หากท่านต้านรับได้ เรื่องนี้ข้าจะไม่ยุ่งเกี่ยวแล้ว"

"ดี ก่อนหน้าข้าก็คิดประลองฝีมือกับท่าน แต่ไต้ซือไม่ยอมมาโดยตลอด" ฉินอวิ๋นตอบ

"ต่อสู้ฆ่าฟัน มีอันใดดีเล่า สหายธรรมฉิน ระวังด้วย" หลวงจีนไห่เซิ่งว่าพลางโบกฝ่ามือขวา แสงทองสาดประกายพลันผลักฝ่ามือมาเบื้องหน้า รอยฝ่ามือสีทองขนาดมหึมาพุ่งซัดออก เสียงสวดมนต์ดังกระหึ่มทั่วบริเวณ

"ทลาย" ฉินอวิ๋นเพียงโบกมือกระบี่เหินอัตชีวีทะยานออก กลายเป็นเม็ดฝนจำนวนมหาศาลประกอบขึ้นเป็นเงากระบี่ อานุภาพดูแล้วธรรมดาสามัญ ลอยปะทะโดยตรงกับเงาฝ่ามือนั้น รอยฝ่ามือบังเกิดรอยร้าวดังแคร่กๆ ก่อนระเบิดกระจุยเสียงดังสนั่น กระบี่เหินสีเงินถึงเผยโฉมที่แท้จริง ลอยคว้างกลางอากาศ

'อันใดกัน เขาแกร่งกล้าขึ้นกว่าตอนประมือกับราชันปีศาจทมิฬอีกหรือ' หลวงจีนไห่เซิ่งตระหนกในใจ แม้ไม่อาจนับว่าเป็นกระบวนท่าสู้สุดกำลัง แต่ก็สำแดงพลังฝีมือถึงเจ็ดส่วนแล้ว คาดไม่ถึงว่าจะถูกทลายซึ่งหน้า

หลวงจีนไห่เซิ่งพนมมือ "วิชากระบี่เหินของสหายธรรมฉิน ข้าไม่อาจทัดเทียมอย่างแท้จริง เรื่องนี้ข้าไม่ยุ่งเกี่ยวแล้ว"

"ไต้ซือ ท่านจะไม่ยุ่งเกี่ยวได้อย่างไร" อู่เฟิงจวิ้นจู่ค้านด้วยน้ำเสียงร้อนรน "ท่านจะเอาแต่อยู่เฉยดูเขากระทำอำมหิตเช่นนี้หรือ"

"ข้าไร้สามารถ" หลวงจีนไห่เซิ่งโฉบลงด้านข้าง เจ้าเมืองซ่งคิดเปล่งวาจา แต่กลับชะงักไป ไม่เห็นหรือว่ากระทั่งหลวงจีนไห่เซิ่งยังไม่อาจขวางไว้ได้

"ไต้ซือ...ไม้เท้าสยบมารของท่านถึงเลื่องชื่อที่สุด ถึงพร้อมอิทธิวิธี* แห่งอภิญญา** พาพวกเราหลบหนีได้ง่ายดาย"

หลวงจีนไห่เซิ่งคล้ายยิ้มไม่ยิ้ม ไม่เปล่งวาจาอันใด

"อู่เฟิงศิษย์น้อง" ชายชราผมขาวด้านข้างเอ่ยเสียงเบา "มองไม่ออกหรือ ไห่เซิ่งไต้ซือเข้าข้างฉินอวิ๋น ล้วนเป็นผู้บำเพ็ญตบะแห่งเจียงโจว ทั้งยังเป็นสหายสนิทกันอีก!"

ฉินอวิ๋นท่าทีเย็นชา ควบคุมกระบี่จู่โจมอีกครั้ง

ชายชราผมขาวกวัดแกว่งไม้ปัดธุลี พยายามต้านทานสักพัก

"พวกเจ้า พวกเจ้าเป็นพวกเดียวกัน เรื่องทุกอย่างที่เกิดขึ้นวันนี้ ภาคีตรวจตราสวรรค์ต้องได้รับรู้! ท่านพ่อข้าก็ต้องรู้ด้วย!" ความคลุ้มคลั่งฉายชัดในดวงตาอู่เฟิงจวิ้นจู่ "ฉินอวิ๋น เจ้ากล้าแตะต้องข้า ไม่กลัวท่านพ่อข้าเดือดดาลเป็นฟืนเป็นไฟหรือ"

หลวงจีนไห่เซิ่งที่อยู่ด้านข้างส่ายหน้าช้าๆ "โง่เขลา"

"เดือดดาล?" ฉินอวิ๋นแค่นเสียงเยาะ "อู่เฟิงจวิ้นจู่ ข้ารู้ดี สกุลจงหลีของเจ้าเป็นตระกูลใหญ่พันปี บรรพชนผู้เฒ่าของสกุลจงหลีเป็นเซียน

---

* แสดงฤทธิ์ได้เช่นล่องหนได้เหาะได้ดำดินได้

** หมายถึงปัญญาความรู้ที่สูงเหนือกว่าปกติ เป็นความรู้พิเศษที่เกิดขึ้นจากการอบรมจิตเจริญปัญญาหรือบำเพ็ญกรรมฐาน

เขตขั้นจิตเอกะ! แต่เป็นเซียนแล้วอย่างไรเล่า หรือเจ้าไม่ทราบ...สวรรค์มีกฎเกณฑ์แห่งสวรรค์! เซียนก็ต้องผจญสามเภทภัยเก้าเคราะห์กรรม!"

ใบหน้าอู่เฟิงจวิ้นจู่แข็งค้าง

"อย่างไรหรือ เจ้าคิดว่าข้าไม่รู้เรื่อง?" ฉินอวิ๋นยิ้มเย็นชา "ข้าไร้สังกัด เพิ่งเป็นทูตตรวจตราสวรรค์ได้ไม่นาน แต่เรื่องกฎเกณฑ์นั้นเข้าใจดี...ในโลกหล้า จอมปีศาจมารเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์มากมายก่อเภทภัยในที่ต่างๆ แต่เซียนเขตขั้นจิตเอกะก็ไม่กล้ายื่นมือเข้าแทรก เพราะเหตุใดน่ะหรือ" ฉินอวิ๋นยิ้มหยัน "เซียนและปุถุชนนั้นแตกต่าง! เซียนไม่สมควรยื่นมือเข้าแทรกเรื่องทางโลก ยิ่งยื่นมือเข้ามาเกี่ยวข้องมากเท่าใด เหตุผลต้นกรรมยิ่งมาก ผลกรรมยิ่งหนัก เซียนเขตขั้นจิตเอกะแม้มีอายุวัฒนะ แต่ก็มีสามเภทภัยเก้าเคราะห์กรรม ผ่านพ้นไปมิได้ ย่อมถึงขั้นสิ้นอายุขัย...โลกียะเป็นพิษ กฎเกณฑ์สวรรค์ไม่ปรานี ต่อให้ปุถุชนล้มตายเป็นพันหมื่น เซียนก็ไม่ยื่นมือเข้าแทรก! ต่อให้ยอดคนเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ต่อสู้จนตัวตายไปสักคน เซียนเขตขั้นจิตเอกะก็ไม่ลงมือง่ายๆ นับประสาอันใดกับเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ของเจ้า"

การบำเพ็ญตบะแบ่งเป็นสามเขตขั้น ได้แก่เขตขั้นหลังฟ้า เขตขั้นก่อนนภาและเขตขั้นจิตเอกะ

เซียนเขตขั้นจิตเอกะเป็นตำนานแต่แรกแล้ว เมื่อก่อนฉินอวิ๋นคิดว่าโลกหล้านี้ไม่มีเซียน แต่หลังเป็นทูตตรวจตราสวรรค์ ถึงได้รู้จักโฉมหน้าที่แท้จริงแห่งโลกมนุษย์ ได้รู้ว่าตระกูลใหญ่นับพันปี ราชสำนัก สำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งพุทธเต๋า วังปีศาจสวรรค์หรือโลกปีศาจมารล้วนมีเซียนหรือเทพมารเขตขั้นจิตเอกะรักษาการณ์

เซียนต่อสู้กับเทพมารกันเองก็แล้วไปเถิด แต่ทั้งเซียนและเทพมารไม่กล้าลงมือกับปุถุชน ยิ่งเป็นปุถุชนที่มีเหตุต้นผลกรรมยิ่งใหญ่ พวกเขา

ยิ่งไม่กล้าลงมือ เช่นฉินอวิ๋นซึ่งสังหารจ้าวคงคาจอมปีศาจ ทำให้ราษฎรกว่างหลิงรู้สึกสำนึกขอบคุณ ยิ่งไปกว่านั้นยังตั้งป้ายอายุวัฒนะกราบไหว้บูชาอย่างซาบซึ้งในพระคุณ กรรมดีของฉินอวิ๋นมิใช่ธรรมดา หากเซียนกล้าลงมือ...สามเภทภัยเก้าเคราะห์กรรมที่ทำให้พวกเซียนหวั่นเกรงจะบังเกิดทันที ยิ่งกว่านั้นยังน่าขนพองสยองเกล้า สะบั้นอายุขัยโดยตรงก็มีความเป็นไปได้

มรรคาฟ้าหมุนเวียนเปลี่ยนผัน ฉินอวิ๋นและบรรดาผู้บำเพ็ญตบะล้วนนับเป็น "ปุถุชน" สำเร็จเขตขั้นจิตเอกะมีอายุวัฒนะถึงนับว่าเป็นเซียนเป็นมาร หรือเป็นเทพ!

หากยังอยู่ในเขตขั้นหลังฟ้าหรือก่อนนภาล้วนจัดว่าเป็นปุถุชน

"ทะ...ท่านพ่อข้ามีลูกศิษย์มากมาย..." อู่เฟิงจวิ้นจู่ยังคิดโต้แย้ง

"อย่าพูดพล่าม มีเล่ห์เหลี่ยมใดนำออกมาใช้เต็มที่" ฉินอวิ๋นยิ้มเยาะ ก่อนบรรลุเจตน์กระบี่ขั้นสอง เขาอาจยำเกรงผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์อยู่บ้าง แต่หลังตระหนักรู้นัยสำคัญแห่งมรรคาฟ้าในระดับสูงขึ้นแล้ว ฉินอวิ๋นคิดทดสอบฝีมือกับเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์สักตั้ง

เส้นสายไม้ปัดธุลีจำนวนนับไม่ถ้วนขาดผึง ในที่สุดก็ต้านทานไม่อยู่

กระบี่เหินกวาดขวาง ชายชราผมขาวเป็นคนแรกที่ถูกกวาดลอยวืดกระอักโลหิต เงาร่างฉินอวิ๋นแฉลบวาบเดียวก็ถึงตรงหน้าอู่เฟิงจวิ้นจู่ ยื่นแขนคว้าลำคอยกนางขึ้น ก่อนจ้องเขม็งซึ่งหน้า "ถึงตาเจ้าแล้ว!"

ตอน 16 ในที่สุดก็ต้านไม่อยู่

อู่เฟิงจวิ้นจู่บังเกิดความกลัวขึ้นในใจ นางคิดเปล่งวาจา แต่ถูกบีบคอจนไม่อาจเอ่ยออกมาได้ เดิมทีคิดดิ้นรน แต่บัดนี้พลังวัตรสายหนึ่งโคจรเข้าร่าง สกัดศาสตรานุภาพของนางจนสิ้น

"หยุดมือ"

"ฉินอวิ๋น วางจวิ้นจู่ลง"

"มีอันใดพูดกันดีๆ" ชายชราผมขาวและผู้คุ้มกันคนอื่นๆ ต่างลุกพรวดขึ้น ร้องอย่างร้อนใจ

"คุณชายฉินอวิ๋น โปรดปล่อยอู่เฟิงจวิ้นจู่เถิด" อีไฉ่สือก็ร้อนใจแล้ว เห็นฉินอวิ๋นไม่มีทีท่าตอบสนอง จึงรีบเอ่ยว่า "ข้าคือบิดาของอีเซียว"

ฉินอวิ๋นตะลึงงัน หันกลับไปมองอีเซียว

อีเซียวเอาแต่จ้องอีไฉ่สือ ไม่เอ่ยคำ

"ท่านคือบิดาของอีเซียว?" ฉินอวิ๋นบีบลำคออู่เฟิงจวิ้นจู่ มองไปทางอีไฉ่สือ

อีไฉ่สือผู้นี้หน้าตาหล่อเหลา เปี่ยมท่วงท่าแห่งบัณฑิต บัดนี้รีบเอ่ยว่า "คุณชายฉินอวิ๋น ปล่อยซานเหนียงเถอะ นางไม่กล้าลงมืออีกแล้ว"

"เมื่อครู่ท่านมองใบหน้าบุตรสาวถูกกรีดโดยไม่ทำอันใดเลยหรือ" ในน้ำเสียงแฝงความเดือดดาล

"ข้าพูดแล้ว ข้าเกลี้ยกล่อมแล้ว" อีไฉ่สือรีบบอก

"เอ่ยลอยๆ เพียงไม่กี่คำอย่างนั้นหรือ" ฉินอวิ๋นสะกดกลั้นความโกรธไว้ไม่อยู่

"ข้าขวางนางไม่ได้ นางไม่ยอมฟังข้า" อีไฉ่สือรีบตอบอย่างร้อนรน

"ตอนนี้ท่านก็ขวางข้าไม่ได้" ฉินอวิ๋นมองอีไฉ่สืออย่างเย็นชา

"คุณชายฉินอวิ๋น ลงมือไว้ไมตรี ลงมือไว้ไมตรี" อีไฉ่สือเอ่ยน้ำเสียงลนลาน "ตอนนั้นเป็นข้าติดค้างนาง ข้าก็ติดค้างลูกเซียว ล้วนเป็นความผิดของข้า"

ฉินอวิ๋นส่ายหน้า ช่างไม่เอาไหนเสียจริง

"ความผิดของท่านเกี่ยวอันใดกับข้า นางทำร้ายอีเซียว ท่านไม่มีสิทธิ์มาวิงวอน" ฉินอวิ๋นแสยะยิ้มมองอู่เฟิงจวิ้นจู่ นางถูกบีบลำคอ ใบหน้าแดงก่ำ เอ่ยไม่ออกสักคำ ในดวงตาปรากฏแววิงวอน

"ตอนนี้รู้จักกลัว เจ้าลงมือกับอีเซียวมิใช่โหดเหี้ยมมากหรอกหรือ" ฉินอวิ๋นเหวี่ยงออกไปทันที

อู่เฟิงจวิ้นจู่ลอยวืดออกไป ตกลงบนพื้นตรงหน้าอีเซียวเสียงดังตุบ ใบหน้านองไปด้วยโลหิต นางเงยหน้ามองอีเซียว

"อีเซียว มีแค้นก็ต้องชำระ" ฉินอวิ๋นบอก

"แม่นางอีเซียว" ชายชราผมขาวและคนอื่นๆ รีบร้องปราม

"ลูกเซียว ล้วนเป็นความผิดของพ่อ" อีไฉ่สือร้อนใจ

อู่เฟิงจวิ้นจู่ปีนลุกขึ้น จ้องอีเซียวอย่างไม่ยอมจำนน

อีเซียวกลับลงมือเฉียบพลัน

เพียะ! หนึ่งฝ่ามือตบใส่หน้าอู่เฟิงจวิ้นจู่ ทำเอานางลอยวืดถอยหลัง อีเซียวใช้พลังวัตรคว้าตัวนางไว้แล้วจับกลับมาตรงหน้า

เพียะ! เพียะ! เพียะ!

ใช้พลังวัตรจับตัวอู่เฟิงจวิ้นจู่ มือขวาสะบัดตบใบหน้านางอย่างรุนแรง ฝ่ามืออีเซียวเคลื่อนไหวเร็วรี่ดั่งภาพมายา ตบเพียะๆ ต่อเนื่องจนใบหน้าอู่เฟิงจวิ้นจู่เต็มไปด้วยโลหิต

"เมื่อครู่เจ้ากรีดหน้าข้าสิบสองแผล ข้าตบเจ้าสิบสองครั้ง" อีเซียวบอก

"เจ้าตบข้าสามสิบครั้ง" เสียงอู่เฟิงจวิ้นจู่แหบแห้ง เปล่งวาจาอย่างยากลำบาก

"อีกสิบแปดครั้ง เพื่อท่านแม่ข้า คำก็ต่ำช้า สองคำก็ชั้นต่ำ! เจ้าไม่มีสิทธิ์ว่าท่านแม่ข้า" อีเซียวเก็บพลังวัตรกลับคืน เอ่ยเสียงเย็นชา "เจ้าไปเถอะ ต่อไปอย่าได้ปรากฏตัวต่อหน้าข้า หากมาอยู่ตรงหน้า ข้าจะตบเจ้าอีก"

อู่เฟิงจวิ้นจู่กัดฟัน

ถูกบุตรสาวของนางคนชั้นต่ำนั่นตบตีสามสิบครั้ง เป็นความอับอายใหญ่หลวง

'คอยดูเถอะ คอยดูเถอะ' อู่เฟิงจวิ้นจู่เอ่ยในใจ หันหน้าได้ก็เดินจาก

ชายชราผมขาวและคนอื่นๆ ต่างโล่งใจ ยังดี ดีกว่าที่พวกเขาคาดการณ์มาก

"หยุดก่อน" ฉินอวิ๋นซึ่งยืนอยู่ด้านข้างเอ่ยเสียงเย็นเยียบ

อู่เฟิงจวิ้นจู่ที่เพิ่งเดินไปได้ไม่กี่ก้าวชะงักกึก นางมองฉินอวิ๋น "นาง...นางให้ข้าไปได้"

ฉินอวิ๋นถ่ายทอดเสียงสอบถาม *'อีเซียว นางกรีดหน้าเจ้าเป็นแผล และหากข้าไม่มา นางยังลงมืออำมหิตกว่านี้ ตบนางไม่กี่ครั้งเท่านั้นหรือ ปล่อยนางไปทั้งอย่างนี้หรือ'*

'ช่างเถอะ ฉินอวิ๋น อย่างไรเสียนางก็เป็นจวิ้นจู่ เรื่องนี้ให้ยุติเพียงเท่านี้เถอะ'

'ถึงขั้นนี้แล้ว นางย่อมคิดแค้น' ฉินอวิ๋นถ่ายทอดเสียงบอก

'ข้าไม่อยากทำให้ท่านเดือดร้อน' อีเซียวถ่ายทอดเสียงตอบ จ้องมองฉินอวิ๋น

ฉินอวิ๋นอบอุ่นในใจ ผุดรอยยิ้ม

เขาเข้าใจว่าอีเซียวคิดอย่างไร

'โง่เขลาจริงๆ เอาละ เป็นหน้าที่ข้าเถอะ' ฉินอวิ๋นกวักมือ มีดที่ถูกอู่เฟิงจวิ้นจู่ทิ้งไว้บนพื้นลอยสวบเข้ามือฉินอวิ๋น

'ฉินอวิ๋น อย่ากระทำวู่วาม นางมิได้มีเจตนาจะสังหารข้า ลงโทษก็เพียงพอแล้ว' อีเซียวถ่ายทอดเสียงกำชับ

"ฉินอวิ๋น!"

"หยุดนะ" ชายชราผมขาว อีไฉ่สือและผู้คุ้มกันคนอื่นๆ ต่างร้องอย่างร้อนใจ

ส่วนหลวงจีนไห่เซิ่งที่อยู่ห่างออกไปเมื่อเห็นเหตุการณ์ก็ขมวดคิ้วถ่ายทอดเสียงว่า *'สหายธรรมฉิน บรรพชนผู้เฒ่าของสกุลจงหลีอย่างไรเสียก็เป็นเซียนของเผ่ามนุษย์เรา เป็นหนึ่งในเสาหลักของเผ่ามนุษย์ ลงมือโปรดไว้ไมตรี'*

'ข้าก็เคารพนับถือบรรพชนผู้เฒ่าสกุลจงหลี' ฉินอวิ๋นถ่ายทอดเสียงตอบ *'แต่บรรพชนผู้เฒ่าเปี่ยมคุณูปการ มิได้หมายความว่าธิดาของเขาจะกระทำทุกอย่างตามอำเภอใจได้ วางใจ ข้าไม่สังหารนางหรอก'*

หลวงจีนไห่เซิ่งถอนหายใจอย่างโล่งอก

ฉินอวิ๋นถือมีดที่เปรอะเลือดขึ้น สีหน้าอู่เฟิงจวิ้นจู่ซีดเผือด "เจ้าจะทำอันใด ข้า...ข้ากรีดไม่กี่ครั้งเท่านั้น ยังมิได้สาดผงพิษเลย แผลเหล่านั้นไม่ทันไรก็หายดี อีเซียวก็ตบข้าไปแล้ว เจ้ายังจะ..."

"ผงพิษ?" สีหน้าฉินอวิ๋นผกผัน "เจ้ายังคิดสาดผงพิษ?"

อู่เฟิงจวิ้นจู่ยิ่งแตกตื่นลนลาน

ชายชราผมขาวและผู้คุ้มกันคนอื่นๆ ต่างร้อนใจอับจนปัญญา จวิ้นจู่หนอจวิ้นจู่ ท่านกล่าวเรื่องผงพิษออกมาไปไยกัน

"ผงพิษเล่า" ฉินอวิ๋นถามเสียงเย็นชา

"ไม่มี ข้าไม่มี" อู่เฟิงจวิ้นจู่รีบปฏิเสธ

"บาดแผลสาดด้วยผงพิษ พิษพิสดารบางอย่างแทรกซึมเข้าสู่ภายใน ต่อให้เป็นผู้บำเพ็ญตบะก็ยากขจัด ใบหน้าอัปลักษณ์ไปทั้งชีวิต" ฉินอวิ๋นคุ้นเคยกับวิธีการของสารพัดสำนักสารพัดอาชีพเป็นอย่างดี เขาหันขวับไปกวาดตามองชายชราผมขาวและผู้คุ้มกันคนอื่นๆ "ว่ามา ผงพิษอยู่ที่ใด"

แต่ละคนต่างส่ายหน้า

"คิดปิดบังข้า?" ฉินอวิ๋นถามเสียงเรียบ "เรื่องครั้งนี้ พวกเจ้าเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด ตอนนี้ข้าเพียงลงมือกับอู่เฟิงจวิ้นจู่ ยังไม่ทันจัดการพวกเจ้า"

"จัดการพวกเรา?"

"พวกเราเพียงแค่ปฏิบัติตามคำสั่ง"

"พวกเรา..." กลุ่มผู้คุ้มกันต่างร้อนอกร้อนใจ

ฉินอวิ๋นกวาดตามองพวกเขาปราดหนึ่ง "จะจัดการพวกเจ้าอย่างไรนั้น ต้องดูว่าพวกเจ้าซื่อสัตย์หรือไม่ ตอนนี้มอบผงพิษออกมาแต่โดยดี ข้าจะจัดการพวกเจ้าอย่างเมตตา ไม่เช่นนั้น ข้าไม่สังหารพวกเจ้า แต่จะ

ทำลายตันเถียนพวกเจ้าเสีย คิดว่าอย่างไร”

ชายชราผมขาวและผู้คุ้มกันคนอื่นๆ ต่างหวั่นผวา

ทำลายตันเถียน?

สะบั้นหนทางฝึกบำเพ็ญ ทรมานเสียยิ่งกว่าตาย

“ผงพิษเล่า มอบออกมาเถอะ ไม่มอบออกมาพวกเจ้าก็หมดโอกาสแล้ว ข้าถามพวกเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย” ฉินอวิ๋นเอ่ยเสียงเรียบ

“อยู่ที่ข้า” ชายชราผมขาวล้วงขวดสีแดงออกมาจากบั้นเอว ก่อนหันไปมองอู่เฟิงจวิ้นจู่อย่างขออภัย “อู่เฟิงศิษย์น้อง พวกเราก็จนหนทาง”

ฉินอวิ๋นรับไป ก่อนหมุนตัวเดินไปทางอู่เฟิงจวิ้นจู่

“เจ้าไม่อาจ...” นางคิดกระถดถอยหลัง แต่พลังฟ้าดินไร้รูปทำให้นางขยับเขยื้อนไม่ได้

“ตาต่อตา ฟันต่อฟัน!” ฉินอวิ๋นเอ่ยขึ้น “ตอนเจ้ากระทำต่อผู้อื่นไฉนไม่เคยคิดว่าผู้อื่นจะเจ็บปวดมากเช่นกันเล่า ลิ้มรสความเจ็บปวดนี้เถอะ”

ควับๆ มีดตวัดเฉือนข้ามไป อีไฉ่สือร้อนใจอยู่ด้านข้างก็ไร้ประโยชน์ ฉินอวิ๋นไม่สนใจเขาแม้แต่น้อย

“สิบสองดาบ” ฉินอวิ๋นหยุดมือ เปิดจุกขวดสีแดง สาดออกไปอย่างแรง

ผงพิษสาดบนใบหน้าอู่เฟิงจวิ้นจู่ นางรีบปิดหน้าอย่างเจ็บปวด

“ข้าไปได้หรือยัง” แม้จะเจ็บปวด แต่ยังคงกัดฟันเอ่ยเสียงแหบแห้ง

“อย่ารีบร้อน” ฉินอวิ๋นมองไปทางชายชราผมขาวและผู้คุ้มกันคนอื่นๆ เอ่ยว่า “พวกเจ้ามอบผงพิษออกมาแต่โดยดี ข้าจะไม่ทำลายตันเถียนพวกเจ้า มอบสมบัติของวิเศษติดตัวออกมาให้หมด นี่ถือเป็นการลงโทษเล็กน้อย”

"สมบัติทั้งหมด?"

"พวกเรา...ของวิเศษที่พวกเราบำเพ็ญตบะมาหลายสิบปี..." ชายชราผมขาวและผู้คุ้มกันต่างตกตะลึง

กระบี่เหินสีม่วงที่ลอยคว้างกลางอากาศบีบประชิด

"ให้ พวกเราให้" ชายชราผมขาวและผู้คุ้มกันรีบรับคำ

"ยังมีนางอีกคน" ฉินอวิ๋นชี้ไปที่อู่เฟิงจวิ้นจู่ "สมบัติรวมทั้งของวิเศษทั้งหมด ล้วนมอบออกมา"

สมบัติกองพะเนินตรงหน้าฉินอวิ๋น เปล่งรังสีระยิบระยับมากมาย

ฉินอวิ๋นมองอู่เฟิงจวิ้นจู่และผู้คุ้มกัน ใบหน้านางปิดคลุมด้วยผ้าไหม จ้องมองฉินอวิ๋น แววตาเย็นยะเยือก "ไปได้หรือยัง"

"เสื้อคลุมบนตัวเจ้าก็เป็นของวิเศษ มอบออกมา" ฉินอวิ๋นเอ่ยเสียงเรียบ

"เจ้า..." ประกายคมกริบวาบในดวงตานาง แต่เผชิญหน้ากับฉินอวิ๋นที่มองนางอย่างสงบ เสื้อคลุมบนร่างลอยสวบออกไป ตกอยู่กลางกองสมบัติตรงหน้าฉินอวิ๋น บัดนี้อู่เฟิงจวิ้นจู่เหลือเพียงชุดตัวในสีขาวเท่านั้น

"ไปได้แล้ว" ฉินอวิ๋นโบกมือ

"ไปเถอะ" ชายชราผมขาวรีบสำแดงวิชาเหาะเหิน พาทุกคนจากไป พร้อมนำตัวอีไฉ่สือไปด้วย อีไฉ่สือมองอีเซียวด้วยสีหน้าสลับซับซ้อน ก่อนกระเถิบเข้าใกล้อู่เฟิงจวิ้นจู่ มองนางอย่างสงสาร

ขบวนของอู่เฟิงจวิ้นจู่เหินจากไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อเหินออกจากกว่างหลิง อู่เฟิงจวิ้นจู่ที่เงียบงันมานานก็หันไปมองผืนแผ่นดินอันเลือนรางเบื้องล่าง ก่อนเอ่ยเสียงแหบแห้ง "ความแค้นครั้งนี้ ข้าต้องชำระให้ได้"

"ซานเหนียง" อีไฉ่สือมองนางอย่างเจ็บปวดหัวใจ

"บุตรสาวของท่านล่อลวงได้แต่เพียงทูตตรวจตราสวรรค์โองการเขียวเท่านั้น หากเป็นทูตตรวจตราสวรรค์โองการม่วงข้าคงไม่มีปัญญาชำระแค้น แต่ทูตตรวจตราสวรรค์โองการเขียว..." นางแค่นหัวร่อ "นางและฉินอวิ๋น ย่ามใจไปได้ไม่นานหรอก"

จากนั้นนางก็มองอีไฉ่สืออย่างอ่อนโยน "ไฉ่สือ วางใจ ถึงอย่างไรนางก็เป็นบุตรสาวท่าน ข้าไม่สังหารนาง"

ฉินอวิ๋นเก็บของวิเศษขึ้น

"คุณชายฉิน คราวนี้ท่านล่วงเกินจวิ้นจู่ผู้นั้นอย่างมากแล้ว" เจ้าเมืองซ่งอดเอ่ยออกมามิได้

"กระทั่งของวิเศษล้วนริบไว้หมด" หลวงจีนไห่เซิ่งก็เอ่ยพลางยิ้มๆ

"ในเมื่อล่วงเกินแล้ว ก็ล่วงเกินให้ถึงที่สุด" ฉินอวิ๋นยิ้มตอบ "อีกอย่างไห่เซิ่งไต้ซือ ท่านเองก็ทราบว่าระยะเวลาบำเพ็ญตบะของข้าสั้นนักยากจนข้นแค้นเสียเหลือเกิน เอาละ ไม่อยู่เป็นเพื่อนท่านทั้งสองแล้ว พวกเราขออำลาไปก่อน"

ฉินอวิ๋นจูงมืออีเซียว นางก็ปล่อยให้เขากุมมือตามใจ สองคนเหินเมฆจากไปพร้อมกัน

เหาะเหินกลางฟ้า

อีเซียวมองฉินอวิ๋นซึ่งกำลังจูงมือนาง อบอุ่นในใจ แต่ก็ออกจะเป็นกังวลและโทษตนเอง "ฉินอวิ๋น คราวนี้ล่วงเกินอู่เฟิงจวิ้นจู่อย่างมากแล้ว นางย่อมคิดหาวิธีล้างแค้น"

"วางใจเถอะ ไม่มีอันใดหรอก" ฉินอวิ๋นยิ้มเล็กน้อย "บอกความลับ

เจ้าเรื่องหนึ่ง”

อีเซียวงงงัน

“การต่อสู้เมื่อครู่ ล้วนอยู่ในการควบคุมของข้า ยิ่งไปกว่านั้น ข้าสำแดงพลังฝีมือเพียงสองส่วน” ฉินอวิ๋นบอก

“พลังฝีมือสองส่วน?” อีเซียวตะลึงงัน “เมื่อครู่ท่านเอาชนะกลุ่มผู้คุ้มกัน สยบหนึ่งกระบวนท่าของไห่เซิ่งไต้ซือ...”

ฉินอวิ๋นยิ้มตอบ “รู้ดีว่าอู่เฟิงจวิ้นจู่ต้องแก้แค้น จะสำแดงฝีมือทั้งหมดให้ผู้อื่นเห็นได้อย่างไร”

อีเซียวทั้งประหลาดใจระคนยินดีและหวั่นไหว

เมื่อครู่พลังฝีมือที่สำแดงออกมาแกร่งกล้ากว่าตอนเอาชนะราชันปีศาจทมิฬ เป็นเพียงแค่พลังฝีมือสองส่วนของฉินอวิ๋นเท่านั้นหรือ

เขาทัดเทียมเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์แล้ว?

“เรื่องนี้ข้าบอกเจ้าเพียงคนเดียว ผู้อื่นไม่ล่วงรู้” ฉินอวิ๋นหัวร่อเสียงเบา “จำไว้ ต้องเก็บเป็นความลับ”

อีเซียวพยักหน้า รู้สึกวางใจในบัดดล

ตอน 17 ข้อเสียของสายเซียนกระบี่

ภายในเรือนรับรองแห่งหนึ่งในนามหอเยี่ยนเฟิ่ง ธุลีหมอกอาศัยอยู่ที่นี่

นับตั้งแต่ได้รับคัดเลือกเป็นยอดบุปผาเมื่อกว่าหนึ่งปีก่อน ชื่อเสียงของนางก็โด่งดังขจรขจาย คุณชายผู้ลากมากดีที่หมายปองนางมีมากขึ้น นางทรงเสน่ห์น่าหลงใหลมากขึ้น บัดนี้เหนือกว่ายอดพธูพิสุทธิ์สารทและโฉมตรูสุคนธ์ภูษา แม้ในเมืองอื่นของเจียงโจว ชื่อเสียงของธุลีหมอกก็โด่งดังยิ่ง มักมีแขกผู้มีเกียรติมากว่างหลิงเพื่อพบนาง กล่าวถึงชื่อเสียง ในบรรดานางคณิกาแห่งเจียงโจว ธุลีหมอกอยู่ในห้าอันดับแรก ควรทราบว่าเมืองตงไห่ เมืองจินฉินและเมืองอูซูเจริญรุ่งเรืองกว่า หอคณิกาสถานเริงรมย์ย่อมมีนางคณิกาเลื่องชื่อมากกว่า

"พี่ชายท่านนี้ของเจ้ามีพลังฝีมือไม่ธรรมดาอย่างแท้จริง อายุยังน้อยก็สามารถสยบหลวงจีนไห่เซิ่งได้ แม้หลวงจีนไห่เซิ่งจงใจออมมือสำแดงพลังฝีมือบางส่วน แต่คาดคะเนว่าพลังฝีมือที่แท้จริงของฉินอวิ๋นก็

ไม่เป็นรองหลวงจีนไห่เซิ่งแล้ว" สตรีพราวเสน่ห์ในชุดแดงยิ้มมองคันฉ่องวารีตรงหน้า ภาพบนคันฉ่องแสดงเหตุการณ์ขณะฉินอวิ๋นสยบบรรดาผู้คุ้มกันและประมือกับหลวงจีนไหเซิ่ง

"พี่อวิ๋นเริ่มฝึกกระบี่อย่างตั้งอกตั้งใจเมื่ออายุแปดขวบ อายุสิบสามก็ถึงขั้นคนกระบี่ผสานเป็นหนึ่งแล้ว" ธุลีหมอกมองภาพบนคันฉ่อง ในแววตาปรากฏแววภาคภูมิใจ

"แต่ดูเหมือนเขาชื่นชอบสตรีที่อยู่ด้านหลัง" สตรีชุดแดงยิ้มมองอีเซียวในคันฉ่องวารีซึ่งมีฉินอวิ๋นคอยคุ้มกัน

ธุลีหมอกมองแล้วก็เงียบงันไปเล็กน้อย จากนั้นนางก็ยิ้ม "พี่อวิ๋นมีคนที่ชอบแล้ว ข้าสำราญใจนัก ยิ่งไปกว่านั้นหลายวันมานี้ข้าเห็นพี่อวิ๋นอยู่กับแม่นางท่านนี้ พวกเขาอยู่ในเมืองกว่างหลิงมาหลายเดือนแล้ว"

"อย่าปิดบังข้า ข้ามองออกว่าเจ้าชอบพี่ชายผู้นี้" สตรีชุดแดงเอ่ยขึ้น "ยิ่งกว่านั้น เขานับได้ว่าเป็นพี่ชายร่วมสาบานกับเจ้า"

ธุลีหมอกนิ่งงันไปครู่หนึ่งก่อนพยักหน้า "ใช่ ข้าชอบเขา แต่ข้าไม่คู่ควรกับเขา"

"ผู้บำเพ็ญตบะ มีอันใดคู่ควรไม่คู่ควร" สตรีชุดแดงยิ้มกล่าวว่า "ข้าเคยบอกเจ้าแล้ว ปุถุชนอย่างเจ้าทำให้เวทมาตากู่แสวงหาตัวเจ้า หากได้เข้าถ้ำ**อูหมู่** *(เวทมาตา)* สักเที่ยว หลังออกมาแล้วการบำเพ็ญตบะย่อมรุดหน้ายิ่งยวด เข้าสู่เขตขั้นก่อนนภาไร้อุปสรรค ก่อนหน้านั้นวิชาลับที่ข้าถ่ายทอดก็ทำให้เจ้าเข้าสู่ขั้นพื้นฐานได้ในหนึ่งวัน บัดนี้ใกล้ประสบผลสำเร็จแล้ว ผู้คนที่หมายปองเจ้ามีมากขึ้นเรื่อยๆ กระมัง นี่เป็นเพียงวิชาเสน่ห์ธรรมดา พรสวรรค์ในวิชาไสยเวทของเจ้าสูงส่งอย่างแท้จริง สูงเสียยิ่งกว่าข้า ไม่ฝึกวิชาไสยเวทก็น่าเสียดาย"

"ยิ่งกว่านั้นปีนี้เจ้าอายุยี่สิบแล้ว!...สำนักเต๋าพุทธมีคำกล่าวว่าก่อน

อายุยี่สิบปีไม่อาจพิชิตประตูเซียน ชั่วชีวิตสิ้นหวัง แต่สายไสยเวทอย่างพวกเรา ต่อให้เป็นหญิงชราก็บรรลุขั้นพื้นฐานได้" สตรีชุดแดงยิ้มตาหยีเอ่ยว่า "สำนักพรรคต่างๆ ทั่วหล้า นอกจากสำนักพุทธเต๋า ยังมียอดสำนักอีกสิบเก้าแห่งกระจัดกระจายตามที่ต่างๆ พวกเราเขา**อูเหล่า** *(นางพญาเวท)* เป็นยอดสำนักเพียงแห่งเดียวในสายแห่งเวท วิชาวิธีการไสยเวทต่างๆ สมบูรณ์พร้อม สำนักพุทธเต๋ามิกล้ารังแกเขาอูเหล่า หากล่วงเกินเขาอูเหล่า อาจตายโดยไม่ทันรู้ตัวว่าตายอย่างไร"

ธุลีหมอกมองบนคันฉ่อง ฉินอวิ๋นจูงมืออีเซียว ก่อนเหาะเหินจากไปพร้อมกัน

"ไม่ฝึกบำเพ็ญ ผ่านไปแปดปีสิบปี ความมีหน้ามีตาของเจ้าในตอนนี้ล้วนมลายหายสิ้น อายุมากความงามถดถอย จนเจ้าเหี่ยวย่นแก่เฒ่า พี่อวิ๋นของเจ้ายังอ่อนเยาว์อย่างมาก" สตรีชุดแดงเอ่ยเกลี้ยกล่อมอยู่ข้างๆ "และเพียงแค่เจ้าเข้าร่วมเขาอูเหล่า หากพี่อวิ๋นของเจ้าและสตรีนางนั้นแยกทางกัน เจ้ามิใช่แทนที่นางได้หรอกหรือ ขอเพียงมีอายุยืนยาว อ่อนเยาว์เพียงพอสวยงามเพียงพอก็มีโอกาส"

"ท่านว่าหากข้าเข้าถ้ำอูหมู่ในเขาอูเหล่าสักเที่ยว มั่นใจห้าส่วนว่าข้าจะออกมาได้อย่างนั้นหรือ" ธุลีหมอกสอบถาม

"ใช่" สตรีชุดแดงรีบตอบ "เจ้าทำให้เวทมาตากู่โปรดปรานเจ้าได้ถึงขนาดนี้ โอกาสรอดชีวิตออกมามีมาก แม้ส่งผู้ได้รับคัดเลือกเป็นสตรีเวทเข้าไปสิบคนยากรอดชีวิตออกมาสักคน แต่อย่างน้อยเจ้ามีโอกาสห้าส่วนทันทีที่รอดชีวิต...เจ้าจะกลายเป็นสตรีเวทแห่งยุค เมื่อถึงเขตขั้นเวทฟ้าจะได้รับการขนานนามอย่างยกย่องว่าเวทมาตา!" สตรีชุดแดงรีบโน้มน้าว

"มั่นใจห้าส่วน เกรงเพียงท่านคิดกล่อมข้าเท่านั้น" ธุลีหมอกเอ่ยเสียงเบา

สตรีชุดแดงรีบยิ้มเอ่ยว่า "ความโปรดปรานที่เวทมาตากู่มีให้เจ้า เจ้าเองก็เห็นแล้ว"

"ข้ามีข้อเรียกร้องเพียงประการเดียว" ธุลีหมอกเอ่ยขึ้น

"ว่ามา ว่ามาได้เต็มที่" สตรีชุดแดงรีบกล่าว ผ่านมาทางกว่างหลิงได้ประสบพบเจอผู้ได้รับคัดเลือกเป็นเวทมาตาชั้นเลิศถึงเพียงนี้ นางคิดหาทุกวิถีทางเกลี้ยกล่อม เพราะถึงอย่างไรผู้ที่ได้รับคัดเลือกต้องเข้าถ้ำอูหมู่ด้วยความเต็มใจ

"หลายร้อยคนในสำนักคุ้มกันภัยและเซี่ยเหลยพี่ชายข้าล้วนถูกคร่าชีวิตเพราะสกุลไป๋หลี่แห่งเมืองตงกง! ข้าอยากให้มือมืดเบื้องหลังการตายของพี่ชายข้าวอดวายเสียให้สิ้น และบรรพชนผู้เฒ่าของสกุลไป๋หลี่ก็ต้องตายด้วย" ธุลีหมอกเอ่ยขึ้น "ขอเพียงพวกเขามอดม้วย ข้าเต็มใจไปเขาอูเหล่าพร้อมท่าน และเข้าถ้ำอูหมู่สักเที่ยว"

สตรีชุดแดงยิ้มร่า "เรื่องเล็กเท่านี้ เจ้าวางใจได้! เขาอูเหล่าของข้าบัดนี้เป็นตัวแทนแห่งสายไสยเวท กล่าวถึงพลังฝีมือยังแกร่งกล้ากว่ายอดสำนักบำเพ็ญตบะหลายแห่ง แค่ไป๋หลี่ฉินผู้เดียวสังหารง่ายดายยิ่งนัก"

ธุลีหมอกพยักหน้า ในเมื่อตัดสินใจก้าวเข้าสู่แวดวงบำเพ็ญเพียร นางจึงสอบถามว่า "ข้าอยากรู้ว่าแวดวงผู้บำเพ็ญตบะมีฝ่ายใดบ้าง เหตุใดถึงตอนนี้ยังกำจัดปีศาจมารไม่ได้"

"เอ่ยถึงฝ่ายที่มีความแกร่งกล้า" สตรีชุดแดงอธิบาย "เผ่ามนุษย์เราแน่นอนว่าเป็นราชสำนัก สำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งพุทธเต๋าและยอดสำนักบำเพ็ญตบะมากมาย สายไสยเวทอย่างสำนักข้า สมัยบรรพกาลก็ไม่เป็นรองสำนักพุทธเต๋าแม้แต่น้อย เพียงทว่าบัดนี้เสื่อมถอย หลายสำนักสาบสูญ กระทั่งวิชายุทธเวทก็หายไปด้วย แต่ถึงจะเป็นเช่นนี้ วิชาไสยเวทที่หลงเหลือก็ยังคงร้ายกาจ...ส่วนปีศาจมารนั้น..." สตรีชุดแดงขมวดคิ้ว

"จะว่าไป นอกจากวังมังกรสี่สมุทรแล้ว ปีศาจแบ่งเป็นวังปีศาจสวรรค์และปีศาจมารเก้าสาย วังปีศาจสวรรค์เป็นมิตรกับเผ่ามนุษย์ มีแนวคิดให้ต่างฝ่ายต่างอยู่ร่วมกัน"

"ส่วนปีศาจมารเก้าสาย จะว่าไปพวกมันสืบทอดวิชาจากเทพมารนอกอาณาจักร" สตรีชุดแดงกล่าว "ชั่วร้ายเลวทรามไม่มีใดเกิน! ไม่ว่าเผ่ามนุษย์ วังปีศาจสวรรค์หรือวังมังกรสมุทรล้วนคิดจัดการปีศาจมารเก้าสาย"

"ปีศาจมารเก้าสายร้ายกาจถึงเพียงนั้นเชียว?" ธุลีหมอกตกตะลึง

"ร้ายกาจมาก" สตรีชุดแดงพยักหน้า

"แล้วพี่อวิ๋นของข้าเล่า" ธุลีหมอกสอบถาม

"เขานับว่าเป็นเซียนกระบี่" สตรีชุดแดงส่ายหน้า "กล่าวไปแล้วเซียนกระบี่ร้ายกาจมาก ในระดับเดียวกันขึ้นชื่อว่าจู่โจมเป็นหนึ่ง แต่เซียนกระบี่ก็มีข้อบกพร่อง"

"ข้อบกพร่อง?" ธุลีหมอกสงสัย

"อืมม์" สตรีชุดแดงพยักหน้า "เซียนกระบี่สืบทอดได้ถึงเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ก็ถือว่าสูงสุดแล้ว! ไร้หนทางฝึกถึงขั้นจิตเอกะ นับแต่โบราณมาไม่เคยปรากฏเซียนกระบี่เขตขั้นจิตเอกะ แต่เท่านี้เซียนกระบี่ก็แกร่งกล้าถึงขั้นปีศาจมารยังร้องโอดครวญ แต่เนื่องเพราะไม่มีเซียนกระบี่เขตขั้นจิตเอกะเป็นหลักในสำนัก สำนักเซียนกระบี่ทั่วหล้าจึงถูกปีศาจมารถล่มจนพินาศย่อยยับหลายต่อหลายครั้ง ดังนั้นการสืบทอดวิชาเซียนกระบี่จึงขาดสะบั้นลง แต่ก็แตกกิ่งก้านสาขาขึ้นใหม่อีกหลายหน แน่นอนว่าเขาหลิงเป่าสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋าเก็บซ่อนวิชาเซียนกระบี่ไว้มาโดยตลอด เมื่อมีโอกาสจะเป็นฝ่ายถ่ายทอดวิชาเซียนกระบี่ บ่มเพาะปลูกฝังสร้างสำนักเซียนกระบี่ขึ้นมาอีกครั้ง"

สตรีชุดแดงยิ้มเอ่ยว่า "แน่นอนว่ากล่าวถึงสำนักต่างๆ โดยรวม กี่ปีถึงจะมีผู้บรรลุเขตขั้นจิตเอกะกลายเป็นเซียนสักคน ยากเย็นแสนเข็ญสักเพียงใด เซียนกระบี่บรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ก็เป็นเลิศแล้ว เพียงทว่ายังด้อยว่าสายไสยเวทอย่างพวกเรา นางพญาเวทของเขาอูเหล่ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าอาจบำเพ็ญตบะจนถึงขั้นนางพญาเวท ซึ่งเทียบเท่ากับเซียนเขตขั้นจิตเอกะ"

ธุลีหมอกพยักหน้า "พี่อวิ๋นไม่อาจเป็นเซียนหรือ"

"คิดอันใดกัน พี่ชายท่านนี้ของเจ้าตอนนี้ก็มีพลังฝีมือถึงขั้นนี้แล้ว มีโอกาสบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์สูงมาก เจ้าไล่ตามเขาทันกลายเป็นเวทมาตาก็นับว่าไม่เลวแล้ว" สตรีชุดแดงเอ่ยเย้า

ธุลีหมอกพยักหน้า

"เรื่องของสกุลไป๋หลี่ ข้ารีบไปดำเนินการตอนนี้" สตรีชุดแดงบอกกล่าว "เจ้ารอฟังข่าวดีก็พอ"

พูดจบก็หมุนตัวจากไป

อีกด้านหนึ่ง

ฉินอวิ๋นและอีเซียวอยู่ด้วยกัน อีเซียวคลุมใบหน้าด้วยผ้าแพร

"เมื่อข้ายังเล็กช่างไม่ประสีประสา" นางเอ่ยเสียงเบา "แต่คราวนี้หลังจากเห็นท่านพ่อแล้ว ท่านทำให้ข้าผิดหวัง อู่เฟิงจวิ้นจู่ผู้นั้นต่อว่าท่านแม่ข้าว่าต่ำช้า แต่ท่านพ่อข้าถึงกับอดกลั้นได้? หรือเป็นเพราะว่าความรักที่มีให้อู่เฟิงจวิ้นจู่ลึกซึ้งกว่าความรักที่มีให้ข้าและท่านแม่ข้า"

"เขาอาจมีความลำบากใจ" ฉินอวิ๋นเอ่ยปลอบ

"ลำบากใจ?" อีเซียวเงียบงันไปก่อนเอ่ยว่า "ไม่ว่าอย่างไร ต่อไปข้าไม่มีความจำเป็นต้องไปศาลาเฟิงปอเมืองอูซูอีกแล้ว อย่างน้อยข้าก็

เข้าใจแล้วว่าเมื่อเทียบกับข้า เขายอมอยู่กับอู่เฟิงจวิ้นจู่ผู้นั้น! ส่วนเรื่องคุ้มกันปกป้องข้า ไม่ว่าข้าอยู่ในสำนักเสินเซียวหรืออยู่ภายในพื้นที่สกุลอี นางก็ทำอันใดข้าไม่ได้ หากตอนนั้นท่านพ่อยอมพาข้าไปด้วย ข้าก็ยินยอมอาศัยในพื้นที่ของสกุลอีอย่างเต็มใจ"

ฉินอวิ๋นคอยเป็นเพื่อนอยู่ข้างๆ

"เรื่องของข้าไม่จำเป็นต้องเอ่ยให้มากแล้ว" อีเซียวตัดบท "ที่สำคัญในตอนนี้ก็คือ อู่เฟิงจวิ้นจู่ผู้นั้นย่อมเดือดดาลคลุ้มคลั่งเป็นแน่ สกุลจงหลีก็คงรู้สึกว่าเสียหน้า"

"วางใจ สุดท้ายข้ายังชิงของวิเศษของพวกเขามา" ฉินอวิ๋นหยิบถุงจักรวาลขึ้น คลายปมเชือกแล้วเทออกมา ในกองของวิเศษที่เทออกมายังมีถุงจักรวาลอีกใบ จึงเทออกมาอีกครั้ง

เทของที่ยึดออกมาทุกอย่างแล้ว

"อู่เฟิงจวิ้นจู่ไม่เสียแรงเป็นจวิ้นจู่ สมบัติมากมายเทียบเท่ากงเหยี่ยปิ่งเจ็ดแปดคน" ฉินอวิ๋นยิ้มบอก "กระทั่งผู้คุ้มกันไม่กี่คนนั่นรวมกันก็เทียบเท่ากงเหยี่ยปิ่งสองสามคน"

"ไฉนท่านเอ่ยถึงกงเหยี่ยปิ่งบ่อยครั้ง" อีเซียวสงสัย

"ช่วยไม่ได้ ปีศาจมารเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ที่ข้าสังหารเพิ่งมีแค่ตนเดียว" ฉินอวิ๋นยิ้มพลางมองสมบัติและของวิเศษเหล่านั้น "มีของเหล่านี้ กระบี่เหินอัตชีวีของข้ายกระดับได้อีกสองขั้น เป็นกระบี่เหินขั้นสี่ ค่ายคาถาในจวนสกุลฉินก็ยกระดับได้อีกมาก"

"ยกระดับได้สองขั้น?" อีเซียวตกตะลึง "ข้าลองคำนวณแล้วไม่น่าจะเพียงพอ"

"ข้ามิใช่กล่าวไว้แล้วหรอกหรือว่าพลังฝีมือข้าก้าวหน้าไปมาก วัสดุที่จำเป็นต้องใช้ในการหลอมกระบี่เหินอัตชีวีลดลงไปมาก" ฉินอวิ๋นยิ้ม

เล็กน้อย “เรื่องไม่เหมาะรอช้า สักครู่ข้าจะออกเดินทางไปภาคีตรวจตราสวรรค์สักเที่ยว เพื่อแลกของวิเศษให้เร็วที่สุด”

อีเซียวพยักหน้า “กว่าอู่เฟิงจวิ้นจู่และสกุลจงหลีจะโยกย้ายกำลังพลอย่างน้อยก็อีกหลายวัน”

ตอน 18 วิหารว่านเซี่ยง

"น่าเสียดายหากกระบี่เหินอัตชีวีของข้าจะถึงขั้นสี่ ต้องบำเพ็ญตบะถึงครึ่งปี" ฉินอวิ๋นเอ่ยขึ้น

อีเซียวรีบสอบถาม "ฉินอวิ๋น ท่านอยู่ในเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตา แน่ใจหรือว่าควบคุมกระบี่เหินขั้นสี่ได้"

เมื่ออยู่ในเขตขั้นหลังฟ้า ควบคุมของวิเศษขั้นเจ็ดได้เป็นอย่างมาก! ของวิเศษขั้นหกวางกองตรงหน้าก็ไร้ประโยชน์

ส่วนเขตขั้นก่อนนภาในสภาพปรกติ แดนโอสถอนัตตาควบคุมของวิเศษขั้นห้าขั้นหกได้ แดนโอสถเที่ยงแท้ควบคุมของวิเศษขั้นสามขั้นสี่ได้ ส่วนแดนโอสถทิพย์ควบคุมของวิเศษได้สูงสุดถึงขั้นหนึ่ง

แม้กล่าวเช่นนี้ แต่ในความเป็นจริงของวิเศษล้ำค่าราคาแพงมาก ผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ส่วนมากใช้เพียงของวิเศษขั้นห้าหรือขั้นหก

"ข้าเป็นสายเซียนกระบี่ พลังวัตรพิสุทธิ์ และโอสถอนัตตาที่ข้า

หลอมกลั่นดีกว่าเซียนกระบี่ระดับขั้นเดียวกันไม่น้อย กระบี่เหินขั้นสี่ก็ควบคุมได้" ฉินอวิ๋นเอ่ยอย่างมั่นใจ "กระบี่เหินขั้นสี่และเป็นกระบี่เหินอัตชีวี ในมือข้าสามารถสำแดงอานุภาพได้เทียบเท่าของวิเศษขั้นสอง... อาศัยกระบี่เหินนี้ ศักยภาพของข้ายังเพิ่มได้อีกห้าหกส่วน!"

ศักยภาพของฉินอวิ๋นแกร่งกล้าอย่างยิ่ง ของวิเศษมีส่วนช่วยเขาก็จริง แต่มิได้เกินเลยขนาดนั้น

เพิ่มได้ถึงห้าหกส่วนก็น่าตื่นตะลึงแล้ว

"เพียงแต่ไม่รู้ว่าสกุลจงหลีจะมีเล่ห์เหลี่ยมใดบ้าง" อีเซียวออกจะเป็นกังวล

*"**ทหารมาให้แม่ทัพต้าน น้ำมาใช้ดินกั้น*** อีกอย่าง ผู้ใดกล้ามาลงมือ ต้องพร้อมถูกข้าสะบั้นสังหาร" ฉินอวิ๋นกลับไม่เกรงกลัว พลังฝีมือแข็งแกร่งย่อมเปี่ยมความกล้า*

สกุลจงหลีแห่งคงโจว ตระกูลใหญ่นับพันปี หนึ่งเมืองนี้พระราชทานให้สกุลจงหลีแต่เนิ่นนานแล้ว แม้ผลัดเปลี่ยนราชวงศ์ แต่พื้นที่ผืนนี้ก็อยู่ในอาณัติของสกุลจงหลีมาโดยตลอด เมืองนี้จึงมีอีกชื่อว่า "เมืองหลี"

ยามราตรี เคหาสน์อันวิจิตรหรูหราแห่งหนึ่งในเมืองหลีแห่งคงโจว บ่าวไพร่มากมาย กฎระเบียบเข้มงวด

ภายในโถงแห่งหนึ่ง

"ท่านแม่ ท่านต้องให้ความเป็นธรรมแก่ข้าด้วย" อู่เฟิงจวิ้นจู่คุกเข่าอยู่ข้างสตรีสูงวัยนางหนึ่ง กอดขาสตรีนางนั้นแล้วสะอึกสะอื้นร่ำไห้

"ดีแต่ร้องไห้" สตรีสูงวัยที่นั่งตรงนั้นโบกมือ สองภาพปรากฏขึ้นกลางอากาศ

---

* รับมือไปตามสถานการณ์

ภาพหนึ่งเป็นอีเซียวตบหน้าอู่เฟิงจวิ้นจู่สามสิบครั้ง อีกภาพเป็นฉินอวิ๋นสาดผงพิษใส่หน้าอู่เฟิงจวิ้นจู่

"จ้องดูให้ดี ดูให้กระจ่าง" สตรีสูงวัยเอ่ยเสียงเย็นชา

อู่เฟิงจวิ้นจู่ได้แต่มองสองภาพนั้นแต่โดยดี ภาพฉากนี้ฉายเวียนวนซ้ำแล้วซ้ำเล่า ยิ่งมอง เพลิงพิโรธในใจอู่เฟิงจวิ้นจู่ยิ่งคุโชน

"เมื่อใดสงบสติได้ เมื่อนั้นค่อยมาพูดกับข้า" สตรีสูงวัยลุกขึ้นเดินจากไป

อู่เฟิงจวิ้นจู่นิ่งเงียบไม่กล้าเปล่งวาจา

เยวี่ยฟูเหริน มารดาของนางเป็นภรรยาคนปัจจุบันของบรรพชนผู้เฒ่าสกุลจงหลี บรรพชนผู้เฒ่าสกุลจงหลีมีภรรยาหลายคน เนื่องเพราะบรรพชนผู้เฒ่าของสกุลมีอายุวัฒนะ ภรรยาแต่ละคนล้วนล้มหายตายจากไปก่อน เยวี่ยฟูเหรินท่านนี้เดิมทีเป็นลูกศิษย์ที่บรรพชนผู้เฒ่ารับไว้ เพียงแต่มักอยู่ด้วยกัน สุดท้ายจึงกลายเป็นฟูเหรินแห่งสกุลจงหลี

เยวี่ยฟูเหรินบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้นานแล้ว บัดนี้อายุไม่ถึงร้อยปี มีอำนาจบารมีสูงในสกุลจงหลี

จนกระทั่งฟ้าสางในวันถัดมา

เยวี่ยฟูเหรินถึงกลับมายังห้องโถง อู่เฟิงจวิ้นจู่ยังคงคุกเข่าแต่โดยดีอยู่ตรงนั้น มองภาพที่ฉายกลางอากาศอยู่ตลอดเวลา

"สงบสติหรือยัง" เยวี่ยฟูเหรินถามขึ้น

"สงบสติแล้ว" อู่เฟิงจวิ้นจู่พยักหน้าอย่างว่าง่าย

"รู้หรือยังว่าตนเองผิดตรงไหน" เยวี่ยฟูเหรินถาม

อู่เฟิงจวิ้นจู่ตอบเสียงเบา "ข้าไม่เชื่อฟังคำของท่านแม่ ลงมือกับอีเซียวโดยพลการ ถึงอย่างไรนางก็เป็นศิษย์ของสำนักเสินเซียว เป็น

ลูกหลานสกุลอี ก่อเรื่องยุ่งยาก ทำให้ท่านพ่อไม่พอใจ"

"ท่านพ่อเจ้าแม้อายุวัฒนะ แต่ก็มีสามเภทภัยเก้าเคราะห์กรรม ลดความยุ่งยากให้ท่านได้ก็สมควร" เยวี่ยฟูเหรินเอ่ยขึ้น "ส่วนเรื่องที่กว่างหลิง ข้าผิดหวังมาก...หนึ่งเพราะเจ้าไม่รอบคอบ ไม่ฟังคำข้า ลงมือกับอีเซียวโดยตรง ข้อสอง...ในเมื่อตัดสินใจลงมือ ก็ไม่ฟังคำข้าว่าให้วางแผนก่อนลงมือ! เจ้าไม่คิดหน้าคิดหลังลงมือเอาดื้อๆ คิดว่าไร้คู่ต่อกรอย่างนั้นหรือ แล้วดูผลลัพธ์สุดท้าย ถูกตบหน้า ทำลายโฉม ทำสกุลจงหลีเสียหน้าแล้ว!"

"ลูกศิษย์ของท่านพ่อเจ้า แม้มีท่านหนึ่งบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ แต่ถึงแม้เป็นท่านพ่อเจ้า ยังยากสั่งการให้เขาทำสิ่งใด ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงเราสองแม่ลูก" เยวี่ยฟูเหรินกล่าว

เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ก็มีภาระที่ต้องรับผิดชอบต่อตระกูลตนเอง ย่อมไม่อยากข้องเกี่ยวการล้างแค้นเข่นฆ่าสังหาร ถึงอย่างไรศักยภาพของฉินอวิ๋นไม่สามัญ ทันทีที่สังหารไม่ได้ ภัยพิบัติที่จะเกิดในภายภาคหน้าไร้สิ้นสุด

อู่เฟิงจวิ้นจู่ยอมฟังโดยไม่เปล่งวาจา

"หลายปีก่อน เจ้ากระทำการใดล้วนไม่เลว หลายปีมานี้เที่ยวท่องภูผาธารากับอีไฉ่สือนั่น ข้าเห็นว่าเจ้ากลับกลายเป็นโง่เขลาเสียแล้ว" เยวี่ยฟูเหรินตำหนิ "คิดจริงๆ หรือว่าสกุลจงหลีของพวกเราทำอำนาจบาตรใหญ่ได้ไปทั่ว"

"ข้าผิดไปแล้ว" อู่เฟิงจวิ้นจู่ยอมรับแต่โดยดี "ท่านแม่ว่าทำอย่างไรก็ทำอย่างนั้น"

"เรื่องนี้ในเมื่อกระทำแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องเสียใจ" เยวี่ยฟูเหรินกล่าวด้วยน้ำเสียงสุขุม "ฉินอวิ๋นผู้นั้นเป็นผู้บำเพ็ญเพียรไร้สังกัดตัวเล็กๆ คน

หนึ่ง ถึงกับกล้าไม่ไว้หน้าสกุลจงหลีของข้า ลงมืออำมหิตกับเจ้าเช่นนี้! ภาคีตรวจตราสวรรค์ล้วนล่วงรู้เรื่องนี้ เกรงว่าหลายฝักฝ่ายทั่วหล้าต่างรู้เรื่องนี้ บัดนี้ที่ขายหน้ามิใช่เจ้าขายหน้า และมิใช่ข้าขายหน้า แต่เป็นทั้งสกุลจงหลีขายหน้า เรื่องนี้จำเป็นต้องสั่งสอนฉินอวิ๋นผู้นั้น ไม่เช่นนั้นผู้คนคงหัวร่อเยาะ ต่อไปในตระกูล ผู้ใดจะนับถือข้า"

"จะทำอย่างไร" สองตาอู่เฟิงจวิ้นจู่สว่างวาบ

"จะทำอย่างไรได้ พูดซ้ำพูดซากยุ่งยากเกินไป สังหารเสียก็สิ้นเรื่องจัดการให้สะอาดหมดจด" เยวี่ยฟูเหรินเอ่ย

"สังหารอย่างไร" อู่เฟิงจวิ้นจู่อดถามขึ้นมิได้ "เขาเก่งกาจมากนัก ลูกก็คิดถึงวิธีนี้ แต่ไม่มั่นใจว่าจะสำเร็จ"

เยวี่ยฟูเหรินส่ายหน้าเชื่องช้า "ข้าย่อมมั่นใจ" เพียงโบกมือ ภาพปรากฏกลางอากาศ กลางภาพเป็นมังกรอุทกเกล็ดสีแดงโลหิตเข้มขดตัวอยู่ มันเงยหน้ามอง บริเวณโดยรอบมีกระแสน้ำไหลเวียน

"เป็นเยวี่ยฟูเหริน ท่านหาข้ามีธุระใด" มังกรอุทกเกล็ดโลหิตเปล่งภาษามนุษย์

"ข้าอยากให้วิหารว่า**นเซี่ยง** *(หมื่นลักษณ์)* สังหารคนผู้หนึ่ง" เยวี่ยฟูเหรินเอ่ยจุดประสงค์

"ผู้ใด" มังกรอุทกเกล็ดโลหิตเอ่ยถาม

"เมืองกว่างหลิงในเจียงโจว มีเซียนกระบี่ผู้หนึ่งนามว่าฉินอวิ๋น" เยี่วยฟูเหรินระบุ "ข้าอยากให้พวกเจ้ากำจัดเขา ยิ่งเร็วยิ่งดี"

มังกรอุทกเกล็ดโลหิตผงกศีรษะเล็กน้อย "เป็นทูตตรวจตราสวรรค์โองการเขียวคนใหม่ เผชิญหน้ากับราชันปีศาจทมิฬซึ่งๆ หน้า พลังฝีมือไม่เป็นรองไห่เซิ่งไต้ซือแห่งวัดอิ๋นเฟิง สังหารเขาต้องมีผลึกเซียนสามชิ้น"

"สามชิ้น?" เยวี่ยฟูเหรินอดอุทานมิได้

"ใช่" มังกรอุทกเกล็ดโลหิตผงกศีรษะ

เยวี่ยฟูเหรินลังเลไปครู่หนึ่ง ก่อนพยักหน้า "เช่นนั้นก็ผลึกเซียนสามชิ้น ข้าหวังว่าพวกเจ้าจะสังหารเขาให้เร็วที่สุด"

"วิหารว่านเซี่ยงของข้ารับงานแล้วท่านวางใจได้เต็มที่ ผลึกเซียนสามชิ้นโปรดส่งมาให้เร็วที่สุด" มังกรอุทกเกล็ดโลหิตผงกศีรษะแผ่วเบา จากนั้นก็ตัดการติดต่อ

อู่เฟิงจวิ้นจู่เห็นเหตุการณ์โดยตลอดแต่ไม่กล้าส่งเสียง

จนกระทั่งเสียงสนทนาจบลง นางถึงรีบเอ่ยว่า "นี่คือวิหารว่านเซี่ยงหรือ วิหารว่านเซี่ยงที่กระทำได้ทุกอย่าง?"

"วิหารว่านเซี่ยงสนใจเพียงวัตถุ ไม่สนใจว่าจะเป็นเผ่ามนุษย์ ปีศาจ มารหรือเผ่าสมุทร" เยวี่ยฟูเหรินเอ่ยเตือน "แต่พวกมันเก่งกาจกระทำได้สารพัด"

"ข้าขอพิมพ์ลักษณ์สำหรับส่งสัญญาณของวิหารว่านเซี่ยงได้หรือไม่" อู่เฟิงจวิ้นจู่สอบถาม

เยวี่ยฟูเหรินส่ายหน้า "วิหารว่านเซี่ยงมอบพิมพ์ลักษณ์สัญญาณให้แต่เพียงเผ่ามนุษย์และเผ่าปีศาจที่พวกมันยอมรับเท่านั้น ถ้าไม่เป็นที่ยอมรับ ไม่มีทางติดต่อพวกมันได้"

อู่เฟิงจวิ้นจู่พึมพำเสียงเบา "แสร้งวางท่า"

"แต่วิหารว่านเซี่ยงมีศักยภาพ" เยวี่ยฟูเหรินบอก "ไม่ว่าอย่างไรวิหารว่านเซี่ยงลงมือ ไม่มีผู้ใดพิสูจน์ได้ว่าเป็นฝีมือของพวกเรา ไม่ทิ้งหลักฐานใดๆ ทั้งสิ้น ตอนนี้รอข่าวการตายของฉินอวิ๋นก็พอ"

แน่นอนว่าเยวี่ยฟูเหรินไม่เห็นฉินอวิ๋นอยู่ในสายตา

ยุวชนไม่มีที่พึ่งไร้ผู้หนุนหลัง สังหารแล้วก็แล้วไป นางติดตามบรรพชนผู้เฒ่าสกุลจงหลี เคยประสบพบเจอผู้ที่น่ายำเกรงอย่างแท้จริง

อย่างเช่นเซียนหรือเทพมาร กระทั่งพิมพ์ลักษณ์สัญญาณสำหรับติดต่อวิหารว่านเซี่ยงก็ได้มังกรมารซึ่งเทียบเท่าเทพมารเป็นฝ่ายมอบให้ นางจึงมองตนเองสูงส่ง ฉินอวิ๋นกล้าลงมืออำมหิตต่อบุตรสาวของนาง นางย่อมโกรธแค้น

ส่วนบุตรสาวตนเองลงมือกับอีเซียวนั้น ในสายตานาง อีเซียวเป็นเพียงลูกหลานระดับต่ำต้อยของสกุลอี บุตรสาวนางเป็นถึงธิดาของเซียน อีเซียวจะเทียบได้อย่างไร

"ดี รอข่าวการตายของเขา" อู่เฟิงจวิ้นจู่เอ่ยอย่างรอคอย

"รอยแผลบนใบหน้าเจ้ากำจัดไม่ได้หรือ" เยวี่ยฟูเหรินสอบถาม

"กำจัดไม่ได้" อู่เฟิงจวิ้นจู่พยักหน้า "ยุ่งยากนัก หากท่านพ่อยอมช่วยเหลือก็ง่ายขึ้นมาก"

"อย่ารีบร้อน รออีกสักหน่อยเถอะ รอท่านพ่อเจ้าออกจากด่านก่อน ค่อยไปพบเขา ไม่อาจรบกวนการบำเพ็ญตบะของท่านพ่อเจ้า" เยวี่ยฟูเหรินบอก

อู่เฟิงจวิ้นจู่อดถามมิได้ "เช่นนั้นต้องรอนานเท่าใด"

"ก็ไม่ทราบได้ อย่างสั้นก็วันสองวัน อย่างยาวก็แปดปีสิบปี" เยวี่ยฟูเหรินบอก "วางใจเถอะ ทันทีที่เขาออกมาข้าจะพาเจ้าไปพบเขา"

"เจ้าค่ะ" อู่เฟิงจวิ้นจู่รับคำเสียงอ่อย

ทั้งสกุลจงหลี ศักดิ์ฐานะของบรรพชนผู้เฒ่าสูงสุด อู่เฟิงจวิ้นจู่เป็นเพียงหนึ่งในธิดาของบรรพชนผู้เฒ่าเท่านั้น

ส่วนทางวิหารว่านเซี่ยง ก็เริ่มดำเนินการลอบสังหาร

ตอน 19 กราบไหว้เข้าสำนัก

"ฉินอวิ๋น เมืองกว่างหลิง?" บุรุษหล่อเหลาผิดมนุษย์มนามองคันฉ่องตรงหน้า ในคันฉ่องปรากฏมังกรอุทกสีแดงตัวหนึ่ง

"เฒ่าพิษร้อยแปรผัน เจ้ายอมไปหรือไม่" มังกรอุทกเกล็ดโลหิตสอบถาม "หากสังหารฉินอวิ๋น เจ้าจะได้รับผลึกเซียนหนึ่งชิ้น"

เฒ่าพิษร้อยแปรผันแค่นเสียงหึๆ เอ่ยเสียงต่ำ "เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ข้ายังเคยลอบสังหารมาก่อน แต่ทูตตรวจตราสวรรค์ยังไม่เคยสังหารมาก่อน พวกเจ้าวิหารว่านเซี่ยงรู้ว่าข้าใกล้ถึงอายุขัย และต้องการของล้ำค่าอย่างเร่งด่วนเพื่อให้ผ่านพ้น...เอาละ ข้ารับแล้ว ภายในหนึ่งเดือน ข้าจะสังหารฉินอวิ๋นผู้นั้น"

บนคันฉ่องปรากฏตัวอักษรมากมาย "นี่คือรายละเอียดเกี่ยวกับฉินอวิ๋น" มังกรอุทกเกล็ดโลหิตกล่าวจบ ก็ตัดการติดต่อทันที

"หึๆ เพิ่งอายุยี่สิบสอง" เฒ่าพิษร้อยแปรผันเอ่ยเสียงต่ำ "ข้าอายุจะสองร้อยปีแล้ว ยังแค่เพียงเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตา...ทว่า

แค่สังหารคน...วิธีมีถมเถ" เขาลุกขึ้นเดินออกจากห้อง

นอกห้องมีสาวใช้คอยอยู่

"คุณชาย" สาวใช้เรียกอย่างเคารพ

เฒ่าพิษร้อยแปรผันกลับไม่พูดสิ่งใด เดินเฉียดผ่านด้านข้างนางไปทันที ดวงตาสาวใช้เบิกถลนก่อนล้มกองลงกับพื้น โลหิตไหลออกทางจมูกดับดิ้นไปตรงนั้นทันที

ตลอดทางที่เดินผ่าน บ่าวไพร่สาวใช้ต่างล้มตายไปทีละคน

"ท่านพี่ ไฉนท่านจึงสังหารพวกเขา" ภายในอุทยาน สตรีนางหนึ่งเห็นบ่าวไพร่สาวใช้ล้มตาย อดแตกตื่นลนลานมิได้ "ไหนว่าหากข้าแต่งให้ท่านแล้ว ท่านก็จะไม่สังหารคนอีก"

เฒ่าพิษร้อยแปรผันยิ้มบาง "ตอนนั้นข้ามาถึงหมู่บ้านสกุลหวังของเจ้า สังหารผู้คุ้มกันไปสามร้อย อีกทั้งคนในสกุลหวังของเจ้า พวกเจ้าถึงได้ไม่กล้าคัดค้าน ให้เจ้าแต่งกับข้าแต่โดยดี"

"หนึ่งปีมานี้ สกุลหวังเราไม่เคยเมินเฉยต่อท่านพี่" สตรีผู้นี้เริ่มตื่นตระหนก

"นั่นสิ ทว่าข้าต้องไปแล้ว" เฒ่าพิษร้อยแปรผันบอกกล่าว

"ไป?" ในใจนางทั้งรอคอยทั้งหวาดกลัว

มารที่น่ากลัวตนนี้ในที่สุดก็จะจากไปแล้ว

"ก่อนจากไป สตรีที่ข้าได้พบล้วนต้องตาย" เฒ่าพิษร้อยแปรผันกล่าว

"ทะ...ท่านจะฆ่าข้า?" นางตะกุกตะกัก

"ตลอดทางที่ผ่านมา ที่ข้ามองเห็นล้วนตายสิ้น ถือว่าฝังร่วมกับเจ้าแล้ว" เฒ่าพิษร้อยแปรผันยิ้มเล็กน้อย "สุดท้ายจะบอกเจ้าเรื่องหนึ่ง แท้จริงข้าอายุร้อยเก้าสิบสองปีแล้ว ฮ่าๆ"

นางตาเบิกโพลง

เฒ่าพิษร้อยแปรผันเพียงโบกมือ โลหิตไหลทะลักออกจากจมูกนางก่อนล้มลงตายคาที่

จากนั้นรูปร่างลักษณะของบุรุษเริ่มเปลี่ยนแปลง กลายเป็นชายชราตัวเล็กผอมแห้ง สองตาสาดแสงเย็นเยียบ "ลองดูสักตั้ง ขอเพียงสังหารทูตตรวจตราสวรรค์สำเร็จ ก็จะได้ผลึกเซียนหนึ่งชิ้น! มากกว่าสมบัติแต่เก่าก่อนของข้าเสียอีก ไม่แน่อาจอาศัยมันบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ อายุขัยยืนยาวขึ้นอีก"

"ฉินอวิ๋น? เซียนกระบี่ผู้หนึ่ง เซียนกระบี่เชี่ยวชาญกระบี่เหิน แต่ช่องโหว่ก็เห็นได้ชัด" เฒ่าพิษร้อยแปรผันหัวร่อหึๆ จากนั้นแปลงร่างเป็นสายลมจากไป

หมู่บ้านนี้เป็นของสกุลหวัง สกุลหวังพบว่ามีบ่าวไพร่สาวใช้เสียชีวิตไปมากมายแต่ผู้คนในสกุลหวังต่างหลบเร้นเสียไกลลิบ กระทั่งผู้คุ้มกันยังหลบหนี รอจนมืดค่ำค่อยกลับมา

เมื่อตรวจสอบดู "ไปแล้ว มารตนนั้นไปแล้ว" ผู้คนในสกุลหวังต่างโล่งใจ

"ผู้บำเพ็ญเพียรไม่บำเพ็ญเพื่อบรรลุเซียนให้ดี ไม่กำจัดปีศาจมารกลับมาทำร้ายก่อเภทภัยแก่คนธรรมดาสามัญ" นายผู้เฒ่าสกุลหวังมองกองซากศพตรงหน้า สองตาคลอด้วยน้ำตา ในบรรดาซากศพเหล่านี้นอกจากคุณหนูสกุลหวังแล้ว ยังมีคนอื่นๆ ในสกุลหวัง บ่าวไพร่และสาวใช้อีกมากมาย ล้วนถูกเฒ่าพิษร้อยแปรผันสังหารเพื่อฝังร่วมกับคุณหนูสกุลหวัง

สกุลหวังนับว่าพอมีอำนาจอิทธิพล เข้าใจดีว่าเฒ่าพิษร้อยแปรผันเป็นผู้บำเพ็ญตบะที่น่าหวาดกลัว ในเมืองไม่แน่ว่าจะมีผู้ต้านทานเฒ่าพิษ

ร้อยแปรผันได้ พวกเขาจึงได้แต่อดทนอดกลั้นพะนอเอาใจ

นับแต่ต้นจนบัดนี้ สกุลหวังก็ยังไม่ทราบถึงฐานะที่แท้จริงของเฒ่าพิษร้อยแปรผัน

จวนสกุลฉิน เมืองกว่างหลิง

บัดนี้ค่ายคาถาภายในจวนถูกจัดวางใหม่ ฉินอวิ๋นยังหลอมกระบี่เหินอัตชีวีทุกคืน เพื่อยกระดับกระบี่เหินให้เป็นขั้นห้าโดยเร็วที่สุด

"ลูกอวิ๋น ลูกอวิ๋น" ฉินเลี่ยหู่มาถึงลานสวนที่ฝึกบำเพ็ญของฉินอวิ๋น

ฉินเลี่ยหู่ยังไม่ทันเคาะประตู ประตูไม้ของลานสวนก็เปิดออกเอง

เพียงปราดเดียวฉินเลี่ยหู่ก็มองเห็นฉินอวิ๋นที่นั่งขัดสมาธิอยู่ตรงนั้น กระบี่เหินเล่มหนึ่งลอยสวบกลับมาอยู่ข้างกายฉินอวิ๋น ก่อนหายวับไป

"ท่านพ่อ ท่านมาได้อย่างไร" ฉินอวิ๋นลุกขึ้นยิ้มทักทาย

"มีเรื่องหนึ่งต้องรบกวนเจ้า" ฉินเลี่ยหู่อออกจะลังเล เอ่ยอย่างอึกอัก

"ท่านพ่อมีเรื่องให้ข้าทำ เอ่ยมาได้เต็มที่" ฉินอวิ๋นยิ้มบอก

ฉินเลี่ยหู่รีบเอ่ยว่า "เจ้าก็ล่วงรู้ ข้ามีสหายสนิทผู้หนึ่ง ก็คือท่านอาสวีของเจ้า สมัยข้าเป็นมือปราบ ท่านอาสวีของเจ้าสนิทกับข้ามาก บัดนี้แม้เขาย้ายไปเมืองจินฉิน แต่หลายวันมานี้อยู่ที่กว่างหลิง ขอร้องมาถึงข้า...อยากให้ช่วยเหลือ ให้บุตรชายเขาเข้าสู่สำนักจิ่งซานเพื่อบำเพ็ญตบะ"

"สำนักจิ่งซาน?" ฉินอวิ๋นขมวดคิ้ว "เป็นยอดสำนักบำเพ็ญตบะเพียงแห่งเดียวในเจียงโจว สำนักใหญ่ขนาดนี้ไม่รับศิษย์ง่ายๆ"

"บุตรชายของเขาปีนี้อายุสิบสอง หลอมปราณถึงระดับเจ็ดแล้ว ยังนับว่ามีสติปัญญา" ฉินเลี่ยหู่เล่า "ไร้สติปัญญาคงไม่กล้ามาขอให้ข้าช่วย

เจ้าเองก็รู้ ก่อนหน้านี้หลายคนขอร้องมาถึงประตูบ้านเรา ข้าล้วนปฏิเสธไปสิ้น เพราะไม่อยากให้เจ้าลำบากใจ แต่ความสัมพันธ์ของท่านอาสวีของเจ้ากับข้า...ช่าง..."

ฉินอวิ๋นถามตัดบท "เขามิได้กราบไหว้เข้าสำนักตอนสำนักจิ่งซานรับลูกศิษย์ตามปรกติหรือ"

"กระทั่งคุณสมบัติจะเป็นศิษย์นามลักษณ์ยังไม่มี" ฉินเลี่ยหู่ตอบ

"ท่านพ่อ" ฉินอวิ๋นเอ่ยขึ้น "ท่านให้ท่านอาสวีพาเด็กคนนั้นมาพบข้า ข้าขอดูด้วยตนเอง! สำนักจิ่งซานในตอนแรกเป็นสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋า ถึงบัดนี้ต่างจากสามัญ แต่ข้อแม้ในการรับศิษย์นั้นสูงมาก แม้ข้ามีสัมพันธ์ไม่เลวกับสำนักจิ่งซาน แต่ไม่อาจส่งคนเข้าไปสุ่มสี่สุ่มห้า"

กระทั่งสำนักชั้นสองชั้นสามจะรับศิษย์ยังระแวดระวังนักหนา ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงยอดสำนักบำเพ็ญตบะ!

"ยิ่งกว่านั้นท่านพ่อ ความสัมพันธ์ของท่านกับท่านอาสวี ควรค่าให้กระทำเช่นนี้?" ฉินอวิ๋นเอ่ยถาม "หากข้าเอ่ยปาก ไม่ต้องอื่นไกล ศิษย์นามลักษณ์นั้นทางสำนักจิ่งซานย่อมต้องมอบให้ ทว่าน้ำใจนี้ย่อมมีจำกัด ข้าไม่อาจยัดเยียดคนเข้าไปได้ตลอดเวลา"

"ช่วยๆ ไปเถอะ! คนอื่นล้วนปฏิเสธไปแล้ว แต่ท่านอาสวีของเจ้ามีมิตรภาพร่วมเป็นร่วมตายกับข้า" ฉินเลี่ยหู่กล่าว

"ได้ เช่นนั้นให้เขาพาบุตรชายมาก่อนเถอะ" ฉินอวิ๋นพยักหน้า

เพียงหนึ่งชั่วยามหลังจากนั้น

บุรุษอวบอ้วนราวหมียักษ์พายุวชนรูปร่างอวบอ้วนมาพบฉินอวิ๋น ฉินเลี่ยหู่ก็คอยเป็นเพื่อนอยู่ข้างๆ

“คุณชายฉิน” บุรุษผู้นี้ท่าทางระมัดระวัง เอ่ยว่า “นี่คือบุตรชายของข้า มีชื่อว่าสวีเลี่ย ลูกเลี่ย ยังไม่รีบคารวะคุณชายฉิน”

ยุวชนอวบอ้วนคุกเข่าลง ในแววตาปรากฏแววเลื่อมใส เอ่ยว่า “สวีเลี่ยคารวะคุณชายฉิน”

“เร็วๆ รีบลุกขึ้น” ฉินอวิ๋นเอ่ย ขณะเดียวกันพลังฟ้าดินไร้รูปพยุงยุวชนผู้นั้นขึ้น

สวีเลี่ยรู้สึกถึงพลังงานไร้รูป ยิ่งเลื่อมใสฉินอวิ๋นมากขึ้น

“ท่านอาสวี ตอนข้าพบท่านครั้งแรก เหมือนว่ายังเล็กกว่าเขา” ฉินอวิ๋นยิ้ม “เพียงพริบตาผ่านไปสิบสองปีแล้ว”

“นั่นสิทว่าพรสวรรค์ด้านวิชากระบี่ของคุณชายฉินร้ายกาจกว่าบุตรชายข้ามากนัก” สวีต้าฮั่นยังคงเอ่ยชม แม้เขาเป็นมือปราบเหรียญเงินในเมืองจินฉิน แต่เมืองจินฉินเมืองใหญ่เช่นนั้นมีมือปราบเหรียญทองอยู่อีก ยิ่งเคยประสบพบเจอยอดคนแห่งเมืองจินฉิน รู้ดีถึงพลังของทูตตรวจตราสวรรค์ ย่อมไม่กล้าวางท่าเป็นผู้อาวุโสกว่า

ถึงอย่างไรเมื่อก่อนทั้งสองเคยพบกันเพียงไม่กี่ครั้งเท่านั้น

“มา มาทางนี้” ฉินอวิ๋นมองสวีเลี่ย

สวีเลี่ยวิ่งข้ามมา

ฉินอวิ๋นยื่นแขนคว้าข้อมือเขา สวีเลี่ยไม่กล้าขยับทันที

“อืมม์” ฉินอวิ๋นพยักหน้าเล็กน้อย “หลอมปราณระดับเจ็ด มีเส้นเอ็นกระดูกที่ประเสริฐทั้งร่าง! เหมาะสมจะฝึกฝนวิชาอสุรเทวา หรือไม่ก็วิชาสังขารบรรลุอริยะ”

“วิชาสายอสุรเทวามีเพียงในราชสำนัก ยากจะได้เรียนรู้ระดับลึกล้ำ” สวีต้าฮั่นเอ่ยขึ้น “สังขารบรรลุอริยะยิ่งยากกว่า”

ฉินอวิ๋นพยักหน้า “สำนักไท่อี่แห่งเจียงโจวมีวิชาสังขารบรรลุอริยะ

แต่สามัญธรรมดาจนเกินไป ยิ่งกว่านั้นสูงสุดได้เพียงเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้”

สำนักหุนหยวนหนึ่งในสามสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋าเป็นสำนักฝึกวิชาสังขารบรรลุอริยะ

แต่สำนักหุนหยวนมีเงื่อนไขอันเข้มงวดที่สุดในการรับศิษย์ พรสวรรค์ระดับสวีเลี่ยนี้ยังห่างไกลจากยุวชนที่ได้รับการฟูมฟักปลูกฝังด้วยสมบัติปฐพีวัสดุฟ้าของบรรดายอดตระกูลใหญ่ สภาพร่างกายของยุวชนเหล่านั้นต่างยอดเยี่ยมเลิศล้ำ

“เจ้าเชี่ยวชาญสิ่งใด” ฉินอวิ๋นเอ่ยถาม

“วิชากระบอง” สวีเลี่ยตอบ “ยังมีอีก เขียนพู่กัน”

ไม่นานนัก สวีเลี่ยก็สำแดงวิชากระบองอย่างตั้งอกตั้งใจ สวีต้าฮั่นผู้บิดายิ่งตื่นเต้นเคร่งเครียดอยู่ข้างๆ

ผ่านไปพักใหญ่ สวีต้าฮั่นก็วางพู่กันหมึกกระดาษที่ฝนหมึกซึ่งตระเตรียมไว้เรียบร้อยแล้วลงบนโต๊ะหินด้านข้าง สวีเลี่ยเริ่มเขียนอักษรพู่กัน การเขียนพู่กันก็เป็นพื้นฐานแห่งวิชายันต์

“นับว่าไม่เลว” ฉินอวิ๋นพยักหน้า

สวีเลี่ยยุวชนผู้นี้มีคุณสมบัติพอถูไถจะเป็นศิษย์นามลักษณ์ของสำนักจิ่งซาน แต่สำนักจิ่งซานนั้นแน่นอนว่าเลือกเฉพาะยอดของผู้เป็นเลิศ! ผนวกกับเส้นสาย อิทธิพลของตระกูล สวีเลี่ยซึ่งมีภูมิหลังทางครอบครัวเช่นนี้ย่อมไม่อาจกราบไหว้เข้าสู่สำนักได้

สวีต้าฮั่นมองฉินอวิ๋นอย่างเคร่งเครียด สวีเลี่ยที่อยู่ด้านข้างแทบไม่กล้าหายใจ

เป็นช่วงเวลาตัดสินชะตากรรมทีเดียว

“ท่านอาสวี” ฉินอวิ๋นพยักหน้า “หนุ่มน้อยผู้นี้พอใช้ได้ ทว่าหลังจาก

เข้าสู่สำนักจิ่งซานแล้ว สวีเลี่ยเจ้าต้องขยันให้มาก”

สวีเลี่ยเผยสีหน้าซาบซึ้งตื้นตันทันที

สวีต้าฮั่นที่อยู่ด้านข้างตัวสั่นสะท้าน รีบเอ่ยว่า “ลูกเลี่ยเข้าสำนักจิ่งซานได้แล้ว?”

“ท่านพาเขาไปสำนักจิ่งซานเถอะ จำไว้ ศิษย์นามลักษณ์เป็นเพียงจุดเริ่มต้น ต่อไปต้องกลายเป็นศิษย์ฝ่ายใน **ศิษย์ขั้นธรรมสาวก*** ต้องอาศัยความหมั่นเพียรของเขาเอง” ฉินอวิ๋นเอ่ยขึ้น

“ได้ๆ” สวีต้าฮั่นรีบพยักหน้า ยังคงอดกล่าวมิได้ว่า “ไม่จำเป็นต้องมีสารสักฉบับหรือ”

“ไม่ต้อง ท่านไปก็ได้แล้ว” ฉินอวิ๋นบอก

สวีต้าฮั่นพยักหน้า

“ลูกอวิ๋น ข้าพาท่านอาสวีของเจ้าไปก่อน ไม่รบกวนเจ้าแล้ว” ฉินเลี่ยหู่ยิ้มบอก ก่อนพาสวีต้าฮั่นและสวีเลี่ยซึ่งยังอยู่ในอาการดีใจจากไป

ฉินอวิ๋นมองพวกเขาจากไป ก่อนพลิกมือหยิบป้ายตรวจตราสวรรค์ออกมา

ข้างป้ายตรวจตราสวรรค์ปรากฏเงาภาพจำลอง เป็นนักพรตเหยียน

“สหายธรรมฉิน ไฉนหาข้ากะทันหัน” นักพรตเหยียนหัวร่อหึๆ “ข้าได้ยินมาว่าท่านสั่งสอนจวิ้นจู่น้อยแห่งสกุลจงหลี”

“เรื่องยุ่งยากเล็กน้อยเท่านั้น” ฉินอวิ๋นบอก “สหายธรรมเหยียน ข้ามีเรื่องรบกวนท่าน”

“เรื่องใด” นักพรตเหยียนสอบถาม

ฉินอวิ๋นเอ่ยขึ้น “มียุวชนผู้หนึ่งนามว่าสวีเลี่ย อายุสิบสอง หลอมปราณระดับเจ็ด พื้นฐานนับว่าไม่เลว จะเข้าสู่สำนักจิ่งซานเป็นศิษย์นาม

---

* ศิษย์ที่ได้รับการถ่ายทอดวิชาอย่างเป็นทางการ

ลักษณ์ได้หรือไม่”

“ศิษย์นามลักษณ์?” นักพรตเหยียนพยักหน้า “นี่ง่ายดาย หากศิษย์ฝ่ายในออกจะยุ่งยาก ถ้าเป็นศิษย์นามลักษณ์ข้ากำชับคำเดียวก็ได้แล้ว จริงสิ ยุวชนผู้นั้นมีนามว่าสวีเลี่ย?”

“ใช่ สวีเลี่ย มาจากเมืองจินฉิน! บิดาเขาเป็นมือปราบเหรียญเงิน เคยเป็นมือปราบในกว่างหลิง” ฉินอวิ๋นเล่าความ

“ดูท่าเป็นสหายที่คบหากันมาเนิ่นนาน” นักพรตเหยียนพยักหน้า “ได้ ข้ารีบกำชับลงไป”

“ขอบคุณท่าน” ฉินอวิ๋นเอ่ยขึ้น

“เรื่องเล็กน้อย” นักพรตเหยียนกล่าวอย่างใจกว้าง

ตอน 20 ลอบสังหารริมทาง

บัดนี้ฉินเลี่ยหู่พาสหายและบุตรชายมาดื่มชาและลิ้มลองของว่าง สาวใช้นำของว่างที่ปรุงอย่างพิถีพิถันมาให้ สวีเลี่ยกัดกินคำโต

"ค่อยๆ กิน" สวีต้าฮั่นอดถลึงตาใส่บุตรชายมิได้

"ฮ่าๆ ชอบก็กินให้มากหน่อย" ฉินเลี่ยหู่ยิ้มบอก

สวีเลี่ยพยักหน้า

สวีต้าฮั่นเห็นดังนั้นก็อดส่ายหน้ามิได้ ยิ้มพลางทอดถอนใจ "เลี่ยหู่ในบรรดาพี่น้องเราในตอนนั้น บัดนี้เจ้าน่าภาคภูมิใจที่สุด กระทั่งผู้บำเพ็ญเพียรยังเป็นผู้คุ้มกันให้ตระกูลเจ้า ขุนนางตำแหน่งสูงอย่างเจ้าเมืองล้วนเป็นอาคันตุกะมีเกียรติของจวนเจ้า"

"ไหนเลยเป็นเพราะข้าเล่า เป็นเพราะลูกอวิ๋นต่างหาก" ฉินเลี่ยหู่บอก

"คุณชายฉินมีเมตตา ยินยอมช่วยลูกชายข้า" สวีต้าฮั่นเอ่ยขึ้น "ข้ารู้ดีว่าเพราะเห็นแก่หน้าเลี่ยหู่ เรื่องนี้ข้าจดจำไว้ในใจ หากข้ามอบของ

กำนัล สกุลฉินเกรงว่าไม่เห็นอยู่ในสายตา”

“เอ่ยถึงเรื่องพวกนี้ไปไย” ฉินเลี่ยหู่ขัดขึ้น “เจ้าข้าถึงอย่างไรก็เป็นสหายร่วมเป็นร่วมตาย อีกอย่างเข้าสู่สำนักจิ่งซานคราวนี้ก็เป็นเพียงศิษย์นามลักษณ์ ภายภาคหน้าจะเป็นอย่างไร ขึ้นอยู่กับตัวลูกชายของเจ้าเอง”

สวีต้าฮั่นก็หันไปมองบุตรชาย

สวีเลี่ยยัดของกินเต็มปากจนแก้มตุ่ย รีบพยักหน้า

“พยายามเข้า!” สวีต้าฮั่นเอ่ยขึ้น

สวีเลี่ยกลืนของว่างในปากลงท้อง รีบเอ่ยว่า “วางใจเถอะ ท่านพ่อ”

“หนทางอันยิ่งใหญ่อยู่เบื้องหน้า ฝ่าฟันไปให้ดี” สวีต้าฮั่นเต็มไปด้วยความมุ่งหวัง ตระกูลที่ทรงอิทธิพลมากกว่าเขา คิดส่งบุตรเข้าสำนักจิ่งซานล้วนยากเย็นแสนเข็ญ บัดนี้สวีเลี่ยบุตรชายเขานำหน้าลูกหลานตระกูลใหญ่เหล่านั้นหนึ่งก้าว

สกุลหง

“พี่ใหญ่ หากข้าไม่อนุญาต ไม่ว่าผู้ใดก็ห้ามเข้ามารบกวน” หงหลิงทงกำชับเสียงเข้มงวด

“วางใจเถอะ” คุณชายใหญ่หงรีบรับคำ

“อืมม์” หงหลิงทงหมุนตัวเข้าสู่ห้องวิเวกเพื่อจำศีล ประตูหินลั่นครืนครั่นปิดลง

ห้องวิเวกสำหรับจำศีลนี้สร้างขึ้นมาเป็นพิเศษ มีกลไกกับดักและค่ายคาถา ต่ำกว่าเขตขั้นก่อนนภาแทบไม่มีทางบุกฝ่าเข้ามาได้

‘ตอนนั้นถอนเขี้ยวจากปากเสือ แย่งชิงสมบัติที่คนรุ่นก่อนทิ้งไว้ให้มาได้’* หงหลิงทงนั่งขัดสมาธิบนเบาะรองนั่งในห้องวิเวก *‘บัดนี้สั่งสม*

* เสี่ยงอันตราย

เต็มเปี่ยม บรรลุเขตขั้นก่อนนภาได้ทุกเมื่อ! จำศีลครั้งนี้...ข้อแรกเพื่อซ่อมแซมสมบัติของข้า ข้อสองเพื่อบรรลุเขตขั้นก่อนนภา ถึงตอนนั้นพลังฝีมือข้าจะยกระดับอย่างรวดเร็ว'

'ถึงตอนนั้นมีคุณสมบัติจะเข้าถ้ำเซียน' หงหลิงทงเอ่ยในใจ *'ทว่าหากข้าเข้าไปเพียงลำพัง พื้นฐานยังอ่อนด้อยไปสักหน่อย หรือควรพาสหายไปด้วยสักคน พลังฝีมือของฉินอวิ๋นร้ายกาจนัก ก่อนหน้านั้นก็ช่วยชีวิตข้าจากเงื้อมมือของราชันปีศาจทมิฬ อีกทั้งรักษาสัจจะยิ่งนัก เหมาะสมที่จะชักชวนให้เข้าร่วม...แต่ก่อนอื่น หลังบรรลุแล้วค่อยว่ากันเถอะ'*

หงหลิงทงไม่ขบคิดมากความอีก หลับตาเริ่มทำสมาธิ

เวลาผันผ่านไปวันแล้ววันเล่า

ฉินอวิ๋นและอีเซียวยังคิดว่าสกุลจงหลีย่อมคิดแก้แค้น! แต่รอเท่าใดกลับไม่พบ เพียงชั่วพริบตา กว่าครึ่งเดือนก็ผ่านพ้น เริ่มเข้าสู่ฤดูหนาวแล้ว

ดวงอาทิตย์ยามเช้าขึ้นสู่ขอบฟ้า แสงอรุโณทัยงดงามยิ่ง

ฉินอวิ๋นและอีเซียวต่างอาบแสงตะวัน เดินอย่างสำราญอุราบนท้องถนน

"เตรียมไปกินที่ใด" อีเซียวยิ้มถาม

"ไม่ได้ออกมาตั้งหลายวัน ไปหออวิ๋นเถอะ ข้าอยากกิน**หมี่โหยวพอ*** ของหออวิ๋น ทั้งกว่างหลิงมีเพียงที่นี่ปรุงได้รสชาติแท้ๆ ของฉินโจว ตั้งแต่รอนแรมผ่านฉินโจวในตอนนั้น ก็โปรดปรานรสชาตินี้แล้ว"

หออวิ๋นค่อนข้างหรูหราราคาแพง แต่อาหารหลายอย่างได้รสชาติดั้งเดิมแท้ๆ

---

* บะหมี่แห้งอย่างหนึ่ง โรยหน้าด้วยเครื่องปรุงเช่นพริก น้ำมันงา ต้นหอม

อีเซียวอดยิ้มมิได้ "ดูท่านสิ กล่าวจนน้ำลายจะหกอยู่แล้ว"

"เพียงคิดถึงก็น้ำลายสอแล้ว" ฉินอวิ๋นหัวร่อร่า

"ดี เช่นนั้นฟังท่าน ไปหออวิ๋น" อีเซียวพยักหน้า

สองคนเดินเล่นบนท้องถนน ริมทางคึกคักพลุกพล่านนัก สองข้างทางล้วนเป็นแผงร้านค้า ราษฎรต่อรองราคาหน้าแผงค้าริมทาง

เบื้องหน้าไปไม่ไกล มีแผงซ่อมร่ม

เจ้าของแผงคือชายชราหนวดเคราขาวโพลนรุงรังสวมชุดผ้าฝ้ายหนาเตอะ ชุดผ้าฝ้ายมีรอยปะชุนหลายแห่ง ซ่อมแซมร่มอยู่ตรงนั้น อย่าได้มองว่าอายุมาก มือไม้กลับคล่องแคล่วยิ่งนัก เพียงครู่เดียวก็ซ่อมร่มคันหนึ่งเสร็จสิ้น เขายิ้มอย่างใสซื่อยื่นร่มให้สตรีวัยกลางคนนางหนึ่ง "ร่มซ่อมเสร็จแล้ว"

นางรับร่มไป กางเปิดออกก่อนหุบลง ทำซ้ำๆ อีกหลายครั้งแล้วตรวจสอบอย่างละเอียดก่อนยิ้มพลางพยักหน้าเล็กน้อย ล้วงเงินสองเหรียญจากถุงผ้ามามอบให้ "นี่ เก็บให้ดี"

ชายชรายื่นแขนค่อนข้างดำคล้ำรับเงินมา ยิ้มเต็มใบหน้า

สตรีวัยกลางคนหมุนตัวเดินจากไป

ชายชรานั่งลงซ่อมร่มของลูกค้าอื่นที่วางไว้ที่นี่ เขาเงยหน้าเป็นระยะ แสงแดดสาดส่องต้องร่าง รู้สึกสบาย มองชาวบ้านชาวช่องเดินไปมาบนท้องถนน แววตาแฝงด้วยความใสซื่อบริสุทธิ์

เมื่อฉินอวิ๋นและอีเซียวเดินมาจากที่ไกล ฉินอวิ๋นก็เหลือบเห็นชายชราซ่อมร่มผู้นี้ ด้วยสายตาของฉินอวิ๋น มองปราดเดียวก็ระบุได้...นี่คือช่างฝีมือเก่าแก่

บัดนี้แม้ไม่อาศัยกระบี่เหิน ฉินอวิ๋นก็ตรวจจับได้ในระยะสามสิบจั้ง ในระยะนี้ เขาแยกแยะได้เองจากจิตใต้สำนึก

ชายชราซ่อมร่มเมื่อเห็นฉินอวิ๋นและอีเซียวก็ยิ้มอย่างถ่อมตน

เผชิญหน้ากับผู้ที่มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นคุณชายตระกูลสูงศักดิ์ คุณหนูตระกูลร่ำรวย ช่างฝีมือธรรมดาสามัญเหล่านี้ย่อมอ่อนน้อมอย่างยิ่ง จากนั้นก็ก้มหน้าทำงานต่อไป หยิบร่มมาคันหนึ่ง เพ่งมองอย่างละเอียด เมื่อฉินอวิ๋นและอีเซียวเดินผ่านแผงซ่อมร่มของชายชรา ความสนใจของชายชรายังอยู่ที่ร่ม กดที่ปุ่มตรงก้าน คิดกางร่มออกตรวจสอบให้ละเอียด

เพียงกดปุ่มกางร่มออก...

ร่มในมือพลันระเบิดปะทุเป็นแสงสีแดงเพลิงเสียงดังปัง! น่ากลัวเสียยิ่งกว่าหน้าไม้กำจัดปีศาจหรือหน้าไม้ไล่กวดดาว

ตอนนี้เอง เขาอยู่ห่างจากฉินอวิ๋นและอีเซียวเพียงหนึ่งจั้ง

ระยะห่างเพียงหนึ่งจั้ง!

ร่มพลันพ่นแสงแดงเพลิงออกมากะทันหัน ความเร็วเหนือเสียง ถึงขั้นเร็วไม่เป็นรองกระบี่เหินของฉินอวิ๋น ระยะห่างเพียงน้อยนิดนี้ ผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ไม่แน่ว่าจะตอบสนองได้ทันกาล! ต่อให้ตอบสนองได้ทันด้วยจิตสำนึก ร่างกายก็ไม่ทันต้านทานหรือโต้กลับ

เฒ่าพิษร้อยแปรผันชำนาญศาสตร์กลไกเป็นที่สุด!

'ตายเสียเถอะ...หากอยู่ห่างสี่สองสี่ เซียนกระบี่ผู้เกรียงไกรย่อมสังหารข้าได้ด้วยกระบี่เหินเพียงเล่มเดียว วิธีการอันร้ายกาจเพียงใดย่อมทำอันใดเจ้ามิได้ แต่บัดนี้ระยะใกล้เพียงลัดนิ้วมือ ศาสตร์กลไกยิ่งเป็นศาสตร์ลับของราชสำนักไม่เผยแพร่ต่อภายนอก ฮาๆ ทหารธรรมดาสามัญแค่ถือหน้าไม้ยังข่มขู่ผู้บำเพ็ญตบะได้ นี่คือร่มที่ข้าสร้างขึ้นเป็นพิเศษ...ก่อนหน้าเคยสังหารเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้มาแล้ว

ถึงสุดท้ายอีกฝ่ายจะรู้ตัว แต่ก็ป้องกันไม่ทัน' บัดนี้ในดวงตาของเฒ่าพิษร้อยแปรผันเต็มไปด้วยความคาดหวังรอคอย

ร่มพ่นยิงแสงแดงเพลิงทั้งสิ้นเก้าสาย! แต่ละสายฉับไวอำมหิตยิ่ง! ที่สำคัญที่สุดก็คือระยะใกล้เหลือเกิน!

ปลายหางตาฉินอวิ๋นเหลือบเห็นเข้า พลันแสงเย็นเยียบวาบผ่านดวงตา คลื่นไร้รูปพลันก่อตัวเป็นเกราะคุ้มกันโดยรอบ

หกจั้งโดยรอบพลันเข้าสู่สภาวะหยุดนิ่ง นอกในตัดขาด...ผู้คนนอกหกจั้งรอบตัวฉินอวิ๋นไม่มีทางมองเห็นสถานการณ์ ชายชราซ่อมร่มเห็นว่าโดยรอบมืดครึ้มทั้งแผ่นผืน สีหน้าอดผกผันมิได้ แต่ยังจ้องแสงแดงเพลิงเก้าสายอย่างคาดหวัง

แสงแดงเพลิงเก้าสายที่พ่นเข้ามาด้วยความเร็วสูง พลันถูกกระแสไร้รูปครอบคลุมเหนือพวกมัน

"อาณาเขตเจตน์กระบี่" แตกต่างจากเมื่อเพิ่งบรรลุ อาณาเขตเจตน์กระบี่ของฉินอวิ๋นในตอนนี้ครอบคลุมได้เป็นบริเวณหกจั้ง

เจตน์กระบี่ครอบคลุมบนแสงแดงเพลิงทั้งเก้าสายนั้น บั่นทอนความเร็วของพวกมันอย่างรุนแรง ความเร็วที่อาศัยศาสตร์กลไกลดลงต่อเนื่องเมื่อถูกเจตน์กระบี่ขัดขวาง สุดท้ายหยุดห่างจากฉินอวิ๋นไปหนึ่งนิ้ว เห็นเป็นเข็มโลหะสีดำเก้าเล่ม ที่แปลงเป็นแสงแดงเพลิงได้เพราะความเร็วเกินขีดจำกัด

เฒ่าพิษร้อยแปรผันถลึงตาถลน มองฉินอวิ๋นอย่างตกตะลึง หวาดหวั่นเหตุการณ์เมื่อครู่ทำให้ตะลึงงันสิ้นแล้ว!

มิได้สำแดงกระบี่เหิน ก็ทำให้เข็มโลหะสีดำเก้าเล่มชะงักงัน! เขารู้ดีว่าลำพังพลังฟ้าดินสกัดกั้นภายในรัศมีหนึ่งจั้ง บั่นทอนความเร็วของเข็มโลหะได้ไม่ถึงหนึ่งในร้อยส่วน

'อาณาเขตเจตน์กระแส? เป็นไปได้อย่างไร ระดับขั้นอาณาเขตเจตน์กระแสในตำนาน ทั้งเจียงโจวรวมถึงราชสำนัก นับรวมสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งพุทธเต๋าที่อยู่ที่นี่ มียอดคนเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์หกท่าน ทั้งหกท่านเกรงว่าทำได้เพียงขั้นพื้นฐานของระดับขั้นนี้ ฉินอวิ๋นผู้นี้ถึงขั้นอาณาเขตเจตน์กระแส?' เฒ่าพิษร้อยแปรผันสะท้านหวั่นไหวหมื่นส่วน

พร้อมกันนั้นก็รีบถ่ายทอดเสียงวิงวอน *'อย่าสังหารข้า ข้าคือเฒ่าพิษร้อยแปรผัน ข้าเชี่ยวชาญศาสตร์กลไก ฝึกวิชาสังขารบรรลุอริยะ ชำนาญการแปลงโฉม ข้า...'* คิดร้องขอชีวิต ย่อมต้องแสดงให้เห็นว่าตนมีประโยชน์!

ยังไม่ทันถ่ายทอดเสียงจบ

ผ้าผืนหนึ่งจากเศษร่มที่เหลือในมือแฝงด้วยเจตน์กระบี่ลอยสวบแทงฉึกทะลุหัวใจของเขาทันที เฒ่าพิษร้อยแปรผันตาเบิกโพลงล้มกองลงกับพื้น ร่างบิดงอกลายเป็นชายชราร่างเล็กหน้าตาเหี้ยมโหด นั่นคือลักษณะที่แท้จริงของเฒ่าพิษร้อยแปรผัน

เจตน์กระบี่แผ่ซ่าน สรรพสิ่งล้วนแฝงด้วยเจตน์กระบี่กลายเป็นอาวุธมีคมได้

ฉินอวิ๋นมองสภาพการณ์นี้ "ข้าบรรลุเจตน์กระบี่ มีเพียงข้าและอีเซียวล่วงรู้ ในเมื่อเจ้ารู้แล้ว ก็ต้องตาย"

ตอน 21 สมบัติของเฒ่าพิษร้อยแปรผัน

อีเซียวนั้นตั้งแต่ต้นจนจบอยู่ในสภาวะตื่นตะลึงอึ้งงัน เนื่องเพราะการลอบสังหารของเฒ่าพิษร้อยแปรผันปุบปับโหดเหี้ยมอำมหิต หากเป็นนาง ย่อมไม่ทันต้านทานแน่นอน

"ฉินอวิ๋น หากที่เขาลอบสังหารเป็นข้า ข้าตายแน่โดยไม่ต้องสงสัย" อีเซียวเอ่ยอยู่ด้านข้าง

"การต่อสู้และลอบสังหารเป็นคนละเรื่อง ลอบสังหารลงมือกะทันหัน อีกฝ่ายไม่ทันตั้งตัว! ทันทีที่พลาดไปสักกระบวนท่า แทบไม่มีโอกาสอีกแล้ว" ฉินอวิ๋นโบกมือ ถุงจักรวาลบนร่างเฒ่าพิษร้อยแปรผันลอยสวบข้ามมา รวมถึงร่มแต่ละคันที่อยู่ด้านข้างก็ลอยสวบมาด้วย ฉินอวิ๋นลองใช้ร่มแต่ละคันเคาะตีกันเองอย่างแผ่วเบา ตรวจสอบอย่างละเอียด

อีเซียวกลับมองซากศพของเฒ่าพิษร้อยแปรผัน อดเอ่ยมิได้ "เมื่อครู่ยังเป็นชายชราซ่อมร่มธรรมดาสามัญ แต่ตอนนี้เปลี่ยนแปลงใหญ่โตแล้ว ร่างกายเปลี่ยนแปลงได้ง่ายดายถึงเพียงนี้ น่าจะฝึกวิชาสังขาร

บรรลุอริยะ”

กล่าวถึงการควบคุมสังขาร ย่อมเป็นวิชาสังขารบรรลุอริยะร้ายกาจที่สุด!

“วิชาสังขารบรรลุอริยะโดยทั่วไปให้ความสำคัญกับความแกร่งกล้าของร่างกาย ต่อให้เปลี่ยนรูปลักษณ์ได้ง่าย แต่ก็เปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย นี่เขาเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่ กระทั่งกระดูกและรูปร่างล้วนเปลี่ยนแปลง สีของหนวดเคราก็เปลี่ยนแปลง...นี่น่าจะเป็นวิชาสังขารบรรลุอริยะที่เกี่ยวกับการแปลงโฉม” อีเซียวนึกฉงน “ทั้งชำนาญการลอบสังหาร ทั้งเป็นชายชราร่างเล็กผอมแห้ง ข้านึกถึงคนผู้หนึ่ง...เฒ่าพิษร้อยแปรผัน”

ฉินอวิ๋นตรวจสอบร่มในบรรดานั้นพบร่มพิเศษคันหนึ่ง จึงเก็บเข้าไปในถุงจักรวาล

“ใช่ เขาก็คือเฒ่าพิษร้อยแปรผัน เมื่อครู่ลอบสังหารล้มเหลวก็รีบถ่ายทอดเสียงให้ข้า กล่าวว่าเขาคือเฒ่าพิษร้อยแปรผัน บอกว่าถนัดกลไกศาสตร์แปลงโฉม” ฉินอวิ๋นบอก “ทว่าไม่บอกยังพอว่า พอแจ้งออกมา ชื่อเสียงของเฒ่าพิษร้อยแปรผันฉาวโฉ่เหลือเกินแล้ว ชีวิตคนถูกคร่าในเงื้อมมือมากมายเท่าใด ข้าย่อมสะบั้นสังหารเขาโดยไม่ลังเลสักนิด”

“แม้หลักฐานความผิดของเขาไม่มาก แต่ราชสำนักก็ออกประกาศนำจับ” อีเซียวพยักหน้า “ด้วยศาสตร์แปลงโฉม เกรงว่ายังกระทำการชั่วร้ายเลวทรามอีกมากในทางลับ เพียงเพราะทำตัวเรียบง่ายไม่โดดเด่น ราชสำนักมิได้ไล่ล่าจับกุมเต็มกำลัง ถึงอย่างไรเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตา คิดจับกุมก็ยุ่งยากเป็นพิเศษ ราชสำนักไม่อยากเปลืองกำลังมากเกินไป”

ฉินอวิ๋นตรวจสอบถุงจักรวาล กระแสจิตแผ่ซ่านสำรวจหนึ่งเที่ยว

ก่อนเก็บถุงจักรวาลเข้าไปในอก

จากนั้น เจตน์กระบี่ครอบคลุมเหนือซากเฒ่าพิษร้อยแปรผัน เพียงชั่วฉุกคิด พรึ่บ! ซากของเฒ่าพิษร้อยแปรผันแยกส่วนโดยสิ้นเชิง แม้แต่โลหิตยังซ่านสลายกลายเป็นความว่างเปล่า

"อาณาเขตเจตน์กระบี่ ทำลายซากศพทำลายหลักฐานได้เยี่ยมยอด" อีเซียวยิ้มเอ่ยอยู่ด้านข้าง

"น่าเสียดายอาณาเขตมีบริเวณเพียงหกจั้ง ไม่เช่นนั้นอานุภาพจะยิ่งมากกว่านี้" ฉินอวิ๋นเอ่ยอย่างปลดปลง ภายในบริเวณหกจั้ง เจตน์กระบี่ครอบคลุม ต่อให้เป็นเม็ดทรายหรือธุลีดินล้วนเป็นอาวุธของเขา กระทั่งสมบัติสิ่งของบนร่างศัตรูยังแปลงเป็นอาวุธของเขาได้ทั้งสิ้น! หรือถึงขั้นควบคุมอาวุธของศัตรูได้ดื้อๆ! แน่นอนว่าหากศัตรูมีศักยภาพอันร้ายกาจก็จนปัญญาควบคุมแล้ว ได้แต่บั่นทอนให้อ่อนกำลังลง

"จริงสิ การต่อสู้เมื่อครู่จะถูกภาคีตรวจตราสวรรค์ตรวจจับได้หรือไม่" อีเซียวรีบถาม

"ไม่" ฉินอวิ๋นส่ายหน้า "ข้าแฝงเจตน์กระบี่ในผ้าสังหารเขา อานุภาพสูงสุดเพียงเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเทียงแท้ ห่างชั้นจากกระบี่เหินเป็นสายรุ้งเกือบครึ่ง ส่วนศาสตร์กลไกของเขานั้น มีเพียงความเร็วเท่านั้น อานุภาพก็แค่เพียงเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเทียงแท้ อานุภาพด้อยกว่าเศษผ้าโจมตีสังหารของข้าอยู่สักหน่อย"

"เช่นนี้ก็ดี อาณาเขตเจตน์กระบี่ของท่านต้องพยายามเก็บเป็นความลับ เมื่อเป็นเช่นนี้ สกุลจงหลีคิดเล่นงานท่าน จะได้ประเมินศักยภาพท่านผิดพลาด พวกเขาได้แต่เสียเปรียบครั้งใหญ่" อีเซียวเอ่ยขึ้น

"จริงสิ โดยรอบยังมีผู้บำเพ็ญตบะหรือปีศาจตนอื่นหรือไม่" อีเซียวถามขึ้น

บัดนี้ในมือฉินอวิ๋นปรากฏกระบี่เหินอัตชีวี ตรวจจับสองร้อยจั้งโดยรอบผ่านกระบี่เหินอัตชีวี

จากการตรวจสอบ ไม่พบผู้บำเพ็ญตบะหรือปีศาจ

"น่าจะไม่มี เฒ่าพิษร้อยแปรผันกระทำการชั่วร้าย ไม่เคยได้ยินว่ามีสมัครพรรคพวก" ฉินอวิ๋นยิ้มตอบ "รีบไปเถอะ ยังต้องไปกินหมี่โหยวพออีก"

"สนใจแต่เรื่องกิน" อีเซียวกล่าวอย่างเหลืออด แต่ก็ติดตามฉินอวิ๋นมุ่งหน้าไปยังหออวิ๋น

พวกเขาสำแดงวิชาสติพร่าเลือนผู้คนโดยรอบต่างจดจำลักษณะของพวกเขามิได้ เพียงแต่รู้สึกตระหนกตกใจที่จู่ๆ ชายชราซ่อมร่มริมทางก็หายตัวไปและบริเวณหกจั้งโดยรอบมืดสลัว ผู้คนบนท้องถนนในบริเวณหกจั้งเมื่อครู่ต่างถูกขับออกไป

"มีเซียน"

"เป็นฝีมือของเทพเซียนแน่"

"เมื่อครู่บริเวณนั้นมืดครึ้ม"

แต่ละคนต่างโจษจันเช่นนี้

ชั้นเจ็ดของหออวิ๋น

ภายในห้องอันวิจิตร

ฉินอวิ๋นและอีเซียวแยกย้ายนั่งลง อาหารเลิศรสส่งเข้ามาหลายจาน หมี่โหยวพอชามใหญ่ก็ส่งมาถึงตรงหน้าฉินอวิ๋น

"ท่านลูกค้า อาหารครบแล้ว" สาวใช้ที่ยืนด้านข้างบอกกล่าว

"เอาละ ล้วนออกไปเถอะ ไม่มีคำกำชับของข้า ไม่ต้องเข้ามา" ฉินอวิ๋นบอก

"เจ้าค่ะ" สาวใช้รีบผลักประตูออกไป ก่อนงับปิดประตู

ฉินอวิ๋นกินหมี่คำโตต่อไป เขาสั่งชามใหญ่เป็นกรณีพิเศษ อีเซียวที่นั่งตรงกันข้ามมองฉินอวิ๋นปราดหนึ่ง แต่ไม่รีบร้อน ค่อยๆ ลิ้มรส นี่เป็นความเคยชินที่ได้รับการปลูกฝังจากสกุลอีมาตั้งแต่เล็ก ส่วนฉินอวิ๋นเติบใหญ่ในหมู่บ้านชนบท ช่วงเวลาที่รอนแรมสั่งสมประสบการณ์ ต้องคลุกคลีกับผู้คนในยุทธภพ ปีศาจลอบแฝงตัวทั่วหล้า ศีรษะของชาวยุทธ์หลุดเอาได้ง่ายดั่งสายรัดเอว ยามดื่มกินย่อมรวดเร็วเปิดเผยตรงไปตรงมา

ฉินอวิ๋นกินอาหารเร็วมากเป็นปรกติ

"เอาละ กินหมดแล้ว" หลังกินหมี่หมดชามแล้ว ก็รีบไปด้านข้างหยิบถุงจักรวาลของเฒ่าพิษร้อยแปรผันเทออกมาทันที

ตุบๆ...สิ่งของมากมายเทออกมาเป็นกองพะเนิน

เพียงเพ่งสมาธิ ควบคุมด้วยพลังฟ้าดิน สิ่งของเหล่านี้จัดแบ่งประเภททันที

"ถึงกับยังมีของเหล่านี้?" อีเซียวที่อยู่ด้านข้างหน้าแดงเล็กน้อย

เหลือบมองก็เห็นชั้นในบังทรง อีกทั้งผ่านการใช้งานมาแล้ว

"ทำลายทิ้ง ทำลายทิ้ง" ฉินอวิ๋นรีบบอก ของใช้ส่วนตัวเหล่านั้นถูกครอบคลุมด้วยเจตน์กระบี่พลันแหลกสลายกลายเป็นความว่างเปล่าทันที ร้ายกาจเสียยิ่งกว่าเพลิงเผาทำลายหลักฐานใดๆ ทั้งสิ้น

หลังแบ่งแยกประเภทแล้ว ก็ตรวจสอบอย่างละเอียด

หากกล่าวถึงสมบัติมีค่า หลังริบสิ่งของจากพวกอู่เฟิงจวิ้นจู่มาแล้ว สมบัติของเฒ่าพิษร้อยแปรผันถือว่าน้อยกว่ามาก แต่เทียบเท่ากงเหยี่ยปิ่งก็ถือว่ามาก ถึงอย่างไรมือสังหารที่ร้ายกาจ หากมีชีวิตยืนยาว ย่อมสะสมได้มากกว่าผู้บำเพ็ญตบะในระดับเดียวกัน

"มีคัมภีร์บำเพ็ญตบะมากมายพกติดตัว" ฉินอวิ๋นพลิกอ่านคัมภีร์

เหล่านี้ ล้วนเป็นคัมภีร์ที่หลอมสร้างด้วยวัสดุพิเศษ มีค่าอย่างยิ่ง จึงส่ายหน้าแผ่วเบา "คัมภีร์หลอมปราณที่ร้ายกาจที่สุดเพียงแค่เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้เป็นอย่างสูง คาดว่าเฒ่าพิษร้อยแปรผันคงไปริบมาจากที่ใดสักแห่ง น่าเสียดายไม่มีคัมภีร์สังขารบรรลุอริยะ"

อีเซียวก็เอ่ยขึ้นว่า "วิชาสังขารบรรลุอริยะที่สามารถพันเปลี่ยนหมื่นแปลงน่าจะศึกษามาจากที่ใดสักแห่ง ส่วนคัมภีร์สำหรับศึกษานั้นน่าจะไม่มีคุณสมบัติพกติดตัว"

"กลับมีคัมภีร์ศาสตร์กลไกและศาสตร์ยาพิษ" ฉินอวิ๋นพลิกอ่านสองตาอดสาดประกายวาบมิได้

ศาสตร์กลไกที่บันทึกไว้นั้นสลับซับซ้อนอย่างยิ่ง

"นี่เดิมทีเรียกว่า *'เงากระเรียนเหิน'* " ฉินอวิ๋นหยิบวัตถุทรงกระบอกขึ้นมา

"นี่เรียกว่า *'ปะทะอสนีฟ้า'* " ฉินอวิ๋นหยิบวัตถุทรงกลมขึ้นมาอีก

เขาจำแนกชื่อของวัตถุมีพิษร้ายแรงไปทีละชิ้น

"วัตถุที่มีกลไกและวัตถุที่มีพิษร้ายแรงนับว่าพบเห็นได้ยาก แต่ก็มีประโยชน์อยู่บ้าง" ฉินอวิ๋นเอ่ยขึ้น "อีเซียว เงากระเรียนเหินนี้มีอานุภาพถึงขั้นสูงสุดของเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ เจ้าต้องการหรือไม่"

"ข้าไม่จำเป็นแล้ว วิชาอสนีของข้ารวดเร็วกว่า อานุภาพไม่ด้อยกว่ามันเท่าใดนัก" อีเซียวตอบ

ฉินอวิ๋นพยักหน้า

"ฉินอวิ๋น รวมกับเหล่านี้ ท่านน่าจะสะสมคัมภีร์บำเพ็ญตบะไว้มากแล้ว" อีเซียวยิ้มบอก

"มีจำนวนหนึ่ง ในบรรดาสิ่งของที่ได้จากคงคาวานร กงเหยี่ยปิ่งและอู่เฟิงจวิ้นจู่ มีคัมภีร์อยู่บางส่วน แต่ส่วนมากล้วนธรรมดาสามัญ" ฉิน

อวิ๋นยิ้มบอก "ลองนับแล้ว ที่ถึงเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ ข้ารวบรวมได้สองวิชา ยังมีวิชายันต์คาถากระทั่งวิชาปรุงโอสถยังมีอีกเล่ม เพียงแต่พื้นๆ สามัญจนเกินไป แต่ศาสตร์กลไกและศาสตร์ยาพิษกลับนับได้ว่าร้ายกาจ เฒ่าพิษร้อยแปรผันฝึกวิชากลไกได้พอประมาณ หากฝึกสำเร็จทั้งหมด คงมีเพียงเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ถึงต้านทานได้กระมัง"

อีเซียวยิ้มเล็กน้อยอยู่ข้างๆ "วิชามากมายเช่นนี้ ท่านตั้งสำนักได้แห่งหนึ่งแล้ว"

"ใช่" ฉินอวิ๋นพยักหน้า "วิชาเซียนกระบี่ที่ข้าได้รับสืบทอดนั้นสมบูรณ์แบบ นักพรตเฉินผู้อาวุโสคาดหวังว่ายุวชนรุ่นหลังจะพัฒนาให้เจริญรุ่งเรือง เผยแพร่ให้เลื่องลือ เมื่อข้าถึงพร้อมด้วยศักยภาพ ก็จะก่อตั้งสำนัก สร้างสำนักเซียนกระบี่! ส่วนคัมภีร์เหล่านี้ก็ให้รุ่นหลังที่มีความสนใจศึกษาพร้อมกันไปด้วย จวนสกุลฉินของข้าบัดนี้ก็มี**เหมินเค่อ*** อยู่บางส่วน ข้าถ่ายทอดวิชาให้พวกเขาฝึกบำเพ็ญได้"

บัดนี้ฉินอวิ๋นอยู่ในช่วงพัฒนาอย่างก้าวกระโดด ย่อมไม่มีแก่ใจก่อตั้งสำนัก

ก่อตั้งสำนัก? คงต้องรอภายภาคหน้ากระมัง

สำนักทรงอำนาจอิทธิพลอย่างสำนักจิ่งซานผูกมิตรอันดีกับฉินอวิ๋นตั้งแต่ต้น เนื่องเพราะเล็งเห็นศักยภาพของฉินอวิ๋น แต่พวกเขาย่อมคาดไม่ถึงว่าฉินอวิ๋นตระหนักรู้เจตน์กระบี่ ฝึกทักษะใกล้เคียงมรรคาได้ตั้งแต่เขตขั้นหลังฟ้า และบัดนี้อายุเพียงยี่สิบสองก็บรรลุถึงขั้นอาณาเขตเจตน์กระบี่แล้ว

---

* ปัญญาชนที่ขุนนางเลี้ยงไว้เป็นที่ปรึกษา

เมื่อเฒ่าพิษร้อยแปรผันตกตาย วิหารว่านเซี่ยงย่อมล่วงรู้

"หืม?" มังกรอุทกเกล็ดโลหิตตื่นตระหนก "พิมพ์ลักษณ์สัญญาณของเฒ่าพิษร้อยแปรผันสลายไปแล้ว เขาถึงกับพลาดท่าเสียชีวิตแล้ว? ศาสตร์กลไกของเฒ่าผู้นี้ร้ายกาจนัก ทั้งยังมากประสบการณ์ ฉินอวิ๋นผู้นั้นแม้พลังฝีมือร้ายกาจ แต่ถึงอย่างไรก็อายุยังน้อย ตามหลักแล้วเฒ่าพิษร้อยแปรผันยังพอมีความหวัง แต่ในเมื่อพลาดท่าแล้วก็เป็นเรื่องปรกติ เรื่องลอบสังหารถึงอย่างไรก็ต้องมีพลั้งพลาดกันบ้าง"

"ต้องหามือสังหารที่ร้ายกาจกว่าไปจัดการเสียแล้ว" มังกรอุทกเกล็ดโลหิตไม่ใคร่สนใจการตายของเฒ่าพิษร้อยแปรผัน เพราะเฒ่าพิษร้อยแปรผันก็เพียงแค่ร่วมมือกับวิหารว่านเซี่ยงเท่านั้น ในเมื่อสิ้นชีพไปแล้วย่อมมิได้รางวัลเป็นผลึกเซียนหนึ่งชิ้น

ซึ่งก็หมายความว่าวิหารว่านเซี่ยงไม่เสียหายอันใดเลย เพียงแต่ขาดผู้ร่วมมือไปหนึ่งเท่านั้นเอง

วิหารว่านเซี่ยงสันทัดการข่าวนัก ผู้ร่วมมือมีกระจัดกระจายทั่วเผ่ามนุษย์ ปีศาจมารและเผ่าสมุทร ส่วนลูกค้านั้น...ยิ่งมีศักยภาพภาพและศักดิ์ฐานะเพียงพอให้วิหารว่านเซี่ยงเชื้อเชิญ อย่างเช่นเยวี่ยฟูเหริน เนื่องเพราะนางเป็นภรรยาของบรรพชนผู้เฒ่าของสกุลจงหลี

ตอน 22 สามจอมปีศาจแห่งเขาเอ้อหลง

ท้องฟ้ากระจ่างอากาศปลอดโปร่ง ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งมีประชากรหลายพันคน บุรุษกำยำแห่งหน่วยพิทักษ์หมู่บ้านอยู่บนหอธนู เด็กน้อยภายในหมู่บ้านต่างวิ่งเล่นสนุกสนาน สงบสุขปลอดภัย

พลันกระแสลมสีดำสามสายโฉบลงกะทันหัน กลายเป็นสามเงาร่างในชุดคลุมยาวสีดำ พวกมันคือราชันมังกรอุทก ปีศาจเสือดาวและนางปีศาจวิฬาร์

"มีปีศาจ มีปีศาจ"

"รีบหนี"

"เป็นปีศาจ ลูกของข้า"

ชาวบ้านแตกตื่นอลหม่าน บางคนรีบวิ่งเข้าไปอุ้มลูกตนเอง

ราชันมังกรอุทกกวาดตามองโดยรอบ "ลงมือ รีบจัดการโดยเร็วที่สุด"

"ได้ พี่ใหญ่" ปีศาจเสือดาวและนางปีศาจวิฬาร์รีบรับคำ แปลงเป็น

แสงสีดำสองสายแฉลบตัดเข้าไปในหมู่บ้าน

ราชันมังกรอุทกพ่นลมหายใจรุนแรงออกมาหนึ่งคำ กลายเป็นปราณกระแสนิลกาฬเจือจางซัดกวาดทุกหนแห่งอย่างบ้าคลั่ง ราษฎรที่สัมผัสถูกล้วนล้มกองสิ้นลมหายใจ ร่างเหี่ยวแห้งทันตา เลือดเนื้อถูกสูบจนกลวง ปราณกระแสนิลกาฬหวีดหวิวค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีแดงโลหิต...

ปราณกระแสนิลกาฬกวาดผ่านทุกแห่งหน ยิ่งคร่าชีวิตมนุษย์ได้มากเท่าใด สีก็ยิ่งแดงโลหิตเข้มข้น

"ยิงพลุสัญญาณ!"

"ยิงพลุสัญญาณ!"

บุรุษร่างกำยำแห่งหน่วยพิทักษ์เดือดดาลจนดวงตาถลึงถลน

พลุสัญญาณยิงแหวกอากาศฉับพลันทันใด เสียงบาดหู ทว่าพลังฟ้าดินโดยรอบกลับสกัดกั้นเสียง ทำให้เสียงของพลุสัญญาณไม่อาจกระจายออกไปไกล

"สังหาร"

"สังหาร"

ปีศาจเสือดาวและนางปีศาจวิฬาร์แฉลบอย่างบ้าคลั่งไปทุกหนแห่ง ไม่ว่าไปที่ใด บนร่างราษฎรล้วนปรากฏบาดแผลและร่างยวบยุบอย่างรวดเร็วประดุจศพแห้ง

ชาวบ้านบางคนอุ้มลูกวิ่งกระเจิงออกนอกหมู่บ้าน กลับมีพลังฟ้าดินรวบตัวกระชากกลับเข้ามาในหมู่บ้าน นับตั้งแต่ต้นจนจบไม่ถึงชั่วหายใจสิบครั้ง ราษฎรหลายพันคนทั้งหมู่บ้านล้วนตายสิ้น

ราชันมังกรอุทกสูดลมหายใจเข้าอย่างรุนแรงอีกครั้ง ปราณกระแสนิลกาฬแฝงแสงโลหิตเข้มข้นหาใดเปรียบลอยกลับมา ถูกปีศาจมังกรอุทกสูดเข้าจมูก

หลังสูดปราณกระแสเรียบร้อย มันก็นั่งขัดสมาธิ บำเพ็ญตบะเงียบๆ

สวบๆ! ปีศาจเสือดาวและนางปีศาจวิฬาร์เหินทะยานกลับมา ต่างนั่งลงบำเพ็ญตบะอยู่ด้านข้าง

"เรียบร้อยแล้วกระมัง" สักพักหลังจากนั้น ราชันมังกรอุทกก็เหลือบมองไปยังปีศาจอีกสองตนด้านข้าง

"อืมม์" ปีศาจเสือดาวและนางปีศาจวิฬาร์ต่างพยักหน้า

ราชันมังกรอุทกถึงล้วงรูปสลักสีดำแปลกพิสดารออกจากอก รูปสลักนี้ยาวประมาณหนึ่งฉื่อ เป็นรูปสลักเทพมารซ่านพลังปีศาจประหลาดอัศจรรย์

ราชันมังกรอุทกรีบอ้าปากพ่นลม แสงสีแดงโลหิตลอยออก เข้าสู่รูปสลักเทพมารโดยตรง

ปีศาจเสือดาวและนางปีศาจวิฬาร์ก็พ่นลมออก แสงสีแดงโลหิตก็หลอมรวมเข้าสู่รูปสลัก

รูปสลักเทพมารเดิมทีสามัญธรรมดา แต่เมื่อแสงแดงโลหิตหลอมรวมเข้าไปแล้วก็เปล่งรังสีแปลกพิสดาร ดวงตาของรูปสลักสว่างวาบ คลับคล้าย "มีชีวิต" ขึ้นมากระนั้น จ้องมองสามปีศาจที่อยู่ตรงหน้า

เมื่อสามปีศาจพ่นแสงโลหิตในปากจนสิ้นแล้ว ถึงได้หยุดลง

"เผ่ามนุษย์หลายพันคนเซ่นบูชาเทพมาร ผนวกกับจำนวนนี้ คาดว่าพลังเลือดเนื้อที่เซ่นบูชาน่าจะถึงครึ่งแล้ว เมื่อเซ่นบูชาจนครบสมบูรณ์ก็จะสำเร็จการใหญ่" ราชันมังกรอุทกเก็บรูปสลักเทพมารเข้าสู่ทรวงอก

ปีศาจเสือดาวที่อยู่ด้านข้างแค่นเสียงอย่างโมโห "เดิมทีพวกเราลงมืออย่างสะอาดหมดจดที่อวิ๋นโจว ผู้บำเพ็ญตบะเผ่ามนุษย์ไม่ล่วงรู้ว่าเป็นฝีมือของพวกเราเขา**เอ้อหลง** *(มังกรปีศาจ)* แต่ผู้ใดจะคาดว่ากำลังจะเซ่นฆ่าสังหารทั้งหมู่บ้านแห่งหนึ่ง บุรุษในหมู่บ้านไพล่มีสัมพันธ์สวาทกับ

นางปีศาจจิ้งจอก นางปีศาจจิ้งจอกนั่นไล่ล่าสังหารพวกเราอย่างเสียสติ ทำให้ภาคีตรวจตราสวรรค์ค้นพบเขาเอ้อหลงของพวกเรา เรื่องสังหารล้างหมู่บ้านสิบสองแห่งติดต่อกันก็ระบุว่าเป็นฝีมือเขาเอ้อหลง บัดนี้กระทั่งเขาเอ้อหลงพวกเรายังไม่กล้ากลับไป"

น้ำเสียงนางปีศาจวิฬาร์เยียบเย็นกังวาน "พี่รอง เรื่องที่พวกเราและพี่ใหญ่สังหารเผ่ามนุษย์ในตอนนั้น ข้าก็รู้ดีว่าหากเรื่องราวเปิดเผยจะมีผลอย่างไร พี่ใหญ่บำเพ็ญตบะถึงช่วงเวลาสำคัญ ขอเพียงบรรลุก็จะกลายเป็นเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ ตอนนั้นเสี่ยงอันตรายไปเข่นฆ่าสังหาร...พวกเราต่างก็เห็นด้วย ตอนนี้ไม่จำเป็นต้องเสียใจภายหลัง"

"ข้ามิได้เสียใจภายหลัง เพียงแค้นนางปีศาจจิ้งจอกตนนั้น บีบจนพวกเราต้องหนีมาที่หลู่โจว" ปีศาจเสือดาวกล่าว

ราชันมังกรอุทกหัวร่อเอ่ยว่า "พลังเลือดเนื้อที่เซ่นบูชาเกือบถึงครึ่งหนึ่งแล้ว ขอเพียงรวบรวมจนครบ เทพมารย่อมประทานเมตตาครั้งใหญ่ สังขารมารของข้าย่อมยกระดับไปอีกขั้นจนบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ เทพมารย่อมประทานของบางอย่างให้น้องรองน้องสามด้วย พลังฝีมือของพวกเจ้าย่อมเพิ่มขึ้นอย่างมาก ถึงตอนนั้นพวกเราสามพี่น้องยังต้องกลัวภาคีตรวจตราสวรรค์อีกหรือ อีกอย่างนางปีศาจจิ้งจอกหกหางตนนั้นอาศัยท่าร่างจนข้าไม่อาจทำอันใดนางได้ เมื่อข้าบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์แล้ว จะบีบนางให้ตายคามือ! ไม่สิ จับตัวมา ทรมานให้ตาย!"

"ใช่ ทรมานจนตาย" ปีศาจเสือดาวกระเหี้ยนกระหือรือ

"น้องรอง น้องสาม พวกเจ้าทั้งสองรีบไปจัดการทั้งหมู่บ้านให้สะอาดหมดจด ข้าไม่อยากให้ภาคีตรวจตราสวรรค์สงสัยว่าเรื่องสังหารล้างหมู่บ้านเป็นฝีมือพวกเราเขาเอ้อหลง หลังจัดการเรียบร้อยแล้ว พวก

เราจะออกจากเมืองนี้ ไปเมืองต่อไป”

“ได้ พี่ใหญ่”

ปีศาจเสือดาวและนางปีศาจวิพาร์ไปจัดการแต่โดยดี

สักครู่ใหญ่ จอมปีศาจสามตนนี้ก็เหินลมจากหมู่บ้านแห่งนี้ไป ช่วงค่ำทหารจากกองลาดตระเวนตรวจสอบมาถึงพบว่าราษฎรทั้งหมู่บ้านเสียชีวิตจนสิ้นแล้ว

ตายทั้งหมู่บ้าน? กองลาดตระเวนตรวจสอบในพื้นที่นั้นต่างตระหนกตะลึง รีบรายงานเบื้องบน ข่าวรายงานไปถึงจวนเจ้าเมืองก่อน จากนั้นรายงานไปถึงจวนผู้ว่าแห่งหลู่โจว ผู้ว่าแห่งหลู่โจวพิโรธโกรธาเป็นอย่างยิ่ง รีบระดมกำลังเริ่มสืบเสาะตรวจสอบ!

กลางชั้นเมฆ

ปีศาจสามตนเหาะเหินมาตลอดทาง

“เอ๊ะ?” พลันพวกมันหยุดลง

“พี่ใหญ่ อย่างไรหรือ” ปีศาจเสือดาวและนางปีศาจวิพาร์ฉงนสงสัย

ราชันมังกรอุทกพลิกมือหยิบคันฉ่องทองแดงออกมา เหนือคันฉ่องปรากฏภาพมังกรอุทกสีแดงโลหิต ทรงอานุภาพยากคาดเดา

“ผู้อาวุโส” ราชันมังกรอุทกเรียกอย่างอ่อนน้อมถ่อมตน

“โหลวหลี ฟังว่าเจ้าเข่นฆ่าสังหารเผ่ามนุษย์ที่อวิ๋นโจวถูกภาคีตรวจตราสวรรค์ไล่ล่าหรือ” มังกรอุทกเกล็ดโลหิตตำหนิ “เจ้าวู่วามเกินไปแล้ว”

“เนื่องเพราะนางปีศาจจิ้งจอกตนหนึ่งเปิดโปง แต่เปิดโปงก็เปิดโปงไป ข้ามีแผนรับมือแต่แรกแล้ว” ราชันมังกรอุทกยิ้มตอบ “ผู้อาวุโส วิหารว่านเซี่ยงตามหาข้ามีธุระอันใด”

“มีเรื่องหนึ่ง” มังกรอุทกเกล็ดโลหิตเอ่ยขึ้น “เมืองกว่างหลิงในเจียง

โจว มีผู้บำเพ็ญตบะชื่อฉินอวิ๋น เป็นทูตตรวจตราสวรรค์โองการเขียวคนใหม่"

"ข้าเคยได้ยินเรื่องของเขา" ราชันมังกรอุทกพยักหน้า "เซียนกระบี่ไร้สังกัดร้ายกาจได้ถึงเพียงนี้ ยากพบเห็นอย่างแท้จริง"

"สังหารเขาเสีย ผลึกเซียนสองชิ้น" มังกรอุทกเกล็ดโลหิตบอก

สองตาราชันมังกรอุทกสว่างวาบ พยักหน้า "ได้ ภารกิจนี้ข้ารับแล้ว"

"นานเท่าใดจึงจะสำเร็จ" มังกรอุทกเกล็ดโลหิตสอบถาม

"ไม่อาจรีบร้อน ภายในสามเดือน" ราชันมังกรอุทกตอบ

"ดี นี่คือรายละเอียดของฉินอวิ๋น เจ้าอ่านให้ดี" มังกรอุทกเกล็ดโลหิตตัดสัญญาณการติดต่อ บนคันฉ่องปรากฏตัวอักษรละเอียดถี่ยิบ

ราชันมังกรอุทกและปีศาจเสือดาวนางปีศาจวิฬาร์ซึ่งอยู่ด้านข้างต่างเพ่งอ่านอย่างตั้งใจ

"พี่ใหญ่ ไปสังหารฉินอวิ๋นเซียนกระบี่นั่นหรือ" ปีศาจเสือดาวรีบถาม "พวกเรามิใช่ยุ่งกับการเซ่นบูชาหรอกหรือ"

"บัดนี้พวกเราต้องระมัดระวัง เพื่อรวบรวมพลังเลือดเนื้อให้เพียงพอ หลังสังหารล้างหมู่บ้านแต่ละครั้งต้องหลบหนีไปไกลพันลี้ ผ่านไปสักพักถึงได้ลงมืออย่างระมัดระวังอีกครั้ง กระทำเช่นนี้แม้กระทั่งภาคีตรวจตราสวรรค์ยังยากตรวจสอบไล่ล่าพวกเรา แต่กว่าจะรวบรวมพลังเลือดเนื้อได้ครบ เกรงว่าต้องใช้เวลาปีสองปี" ราชันมังกรอุทกกล่าว "เดิมทีพวกเราก็วางแผนเดินทางผ่านแต่ละโจว ลองแวะเวียนไปเจียงโจวสักครั้ง สังหารฉินอวิ๋นผู้นั้นก่อน เมื่อได้ผลึกเซียนสองชิ้น ผนวกกับการสั่งสมที่แล้วมา...สามารถแลกสมบัติได้บางส่วน ค่อยทดลองบำเพ็ญตบะให้บรรลุ ไม่แน่อาจบรรลุถึงเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์...ต่อให้

ไม่อาจบรรลุ รากฐานก็แข็งแกร่งยิ่งขึ้น...ถึงตอนนั้นรวบรวมพลังเลือดเนื้อเพียงพอ เทพมารประทานเมตตาครั้งใหญ่ พื้นฐานของข้ายิ่งมั่นคง บรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ยิ่งเป็นไปได้มาก" ราชันมังกรอุทกอธิบาย

แม้บัดนี้มันเกือบถึงขั้นบรรลุแล้ว แต่จากเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้เป็นแดนโอสถทิพย์ มันเองไม่มีความมั่นใจ ตระเตรียมยิ่งพร้อมยิ่งดี

"อืมม์ ขณะสังหารฉินอวิ๋นเซียนกระบี่ผู้นั้น พวกเราฉวยโอกาสเก็บหมู่บ้านโดยรอบไปด้วย ถือเสียว่าเป็นผลพลอยได้จากสงครามครั้งใหญ่" นางปีศาจวิพาร์คาดหวัง

"พวกเราทั้งสามร่วมมือ สังหารทูตตรวจตราสวรรค์โองการเขียวย่อมไม่ลำบากอันใดแน่นอน" ปีศาจเสือดาวเอ่ยอย่างมั่นใจ

พวกมันมีคุณสมบัติเพียงพอจะมั่นใจ

สามจอมปีศาจแห่งเขาเอ้อหลง โหลวหลีราชันมังกรอุทกมีร่างเดิมเป็นมังกรอุทก พลังฝีมือแกร่งกล้าแต่กำเนิด! ยิ่งสืบทอดวิชาเทพมาร บัดนี้ด้วยความแข็งแกร่งทรงพลังอาจบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ได้ทุกเมื่อ! ระหว่างทางหลบหนีครั้งนี้ ภาคีตรวจตราสวรรค์เคยให้ผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ลงมือ แต่สุดท้ายก็ปล่อยพวกมันหลบหนีไปได้

ส่วนจอมปีศาจอีกสองตนนั้น แม้อ่อนด้อยกว่าหนึ่งขั้น แต่ศักยภาพของแต่ละตนเทียบเท่าทูตตรวจตราสวรรค์โองการเขียว

สามตนร่วมมือ ชื่อเสียงขจรขจาย

ครั้งนี้พวกมันต้องการรวบรวมพลังเลือดเนื้อจำนวนมหาศาล เพื่อให้ราชันมังกรอุทกบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์

ปีศาจมารมากมีทั่วโลกหล้า บ้างยึดครองพื้นที่หนึ่ง บ้างหลบหนีหัวซุกหัวซุนไปตามที่ต่างๆ

พวกที่หลบหนีนั้นมีสองสาเหตุ หนึ่งคือพละกำลังในการรักษาชีวิตอ่อนด้อย หากยึดครองพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งคงถูกผู้บำเพ็ญตบะกำจัดสิ้นซากไปนานแล้ว ดังนั้นได้แต่หลบหนีกระเจิดกระเจิงไปตามที่ต่างๆ สองคือโหดเหี้ยมทารุณจนเกินไป ก่อเภทภัยหนักหนาสาหัส อย่างสามจอมปีศาจเขาเอ้อหลง ภาคีตรวจตราสวรรค์ย่อมพยายามจับกุม! พวกมันย่อมไม่กล้ารั้งอยู่ที่ใดที่หนึ่ง ได้แต่ตะลอนร่อนเร่ไปทั่วสารทิศ

ปีศาจมารที่เร่ร่อนไปทั่วเช่นนี้ยิ่งอำมหิตโหดเหี้ยมกว่า!

สำหรับพวกมันสามตนแล้ว สังหารฉินอวิ๋นเป็นเพียงภารกิจเสริม ขณะตะลอนหลบหนีผ่านเจียงโจวเท่านั้น

ทูตตรวจตราสวรรค์แค่หนึ่งคน พวกมันไม่เห็นอยู่ในสายตาแม้แต่น้อย

เมืองกว่างหลิง จวนสกุลฉิน

ฉินอวิ๋นและอีเซียวอยู่ริมฝั่งทะเลสาบเสี่ยวจิ้ง สนทนาวิชามรรคา แน่นอนว่าจวนสกุลฉินกว้างขวางใหญ่โตนัก หนึ่งในสามส่วนของทะเลสาบเสี่ยวจิ้งจึงอยู่ในบริเวณของจวนสกุลฉิน

"คุณชายรอง คุณชายรอง" อากุ้ยร้องตะโกนเรียกจากประตูอุทยานซึ่งอยู่ไกลออกไป

"หืม?" ฉินอวิ๋นชะงักลงอย่างสงสัย "อากุ้ย เรื่องใดกัน"

"คุณชายรอง มีผู้บำเพ็ญตบะท่านหนึ่งมาที่จวน กล่าวว่าคิดกราบไหว้เข้าสู่จวนสกุลฉินเพื่อเป็นเหมินเค่อ" อากุ้ยรีบรายงาน

ตอน 23 กระบี่เหินขั้นห้า

"จวนสกุลฉินของท่านบัดนี้มีผู้บำเพ็ญตบะเป็นเหมินเด่อหลายคนแล้วกระมัง" อีเซียวยิ้มถาม

"หกคน" ฉินอวิ๋นตอบ "รวมกับที่มาในตอนนี้ เป็นเจ็ดคนแล้ว"

อีเซียวพยักหน้า "มากกว่าผู้บำเพ็ญตบะของสำนักชั้นสาม ก็ถูกต้อง กล่าวถึงศักยภาพ ลำพังท่านเพียงคนเดียวก็แกร่งกว่าสำนักชั้นสองแล้ว"

สำนักชั้นสองโดยทั่วไปหากเผชิญหน้ากับราชันปีศาจทมิฬย่อมถอยให้สาม**เส้อ***

แต่กระบี่เหินของฉินอวิ๋นทะยานออก ราชันปีศาจทมิฬกลับเป็นฝ่ายหนีกระเจิง!

หากบัดนี้ประสบพบเจอราชันปีศาจทมิฬท้าทาย มันคงถูกกระบี่เหินสะบั้นสังหารทันที! ทว่าเพียงแค่คราวก่อน มันก็ตกอกตกใจขวัญเสีย

---

* หนึ่งเส้อเท่ากับ 30 สี้ /อุปมาว่าถอยหลบให้อย่างเต็มใจ

แล้ว ไหนเลยกล้าตั้งตนเป็นศัตรูกับฉินอวิ๋น

"ข้าไปดูก่อนว่าผู้บำเพ็ญตบะผู้นั้นมีที่มาที่ไปอย่างไรกันแน่" ฉินอวิ๋นผุดลุกขึ้น

"ท่านทำธุระของท่านเถอะ" อีเซียวหยิบคัมภีร์ที่วางอยู่ด้านข้างขึ้นพลิกอ่านอย่างสราญอุราข้างทะเลสาบ

ฉินอวิ๋นมุ่งไปยังโถงสำหรับรับรองอาคันตุกะโดยเฉพาะ

ภายในนั้นมีบุรุษหนุ่มผอมแห้งนั่งอยู่แต่แรกแล้ว

เมื่อฉินอวิ๋นเดินเข้ามาแต่ไกล เขาก็ยืนขึ้นทันที

"คุณชายฉิน" จนฉินอวิ๋นเข้ามาในโถง ชายหนุ่มผ่ายผอมก็คารวะพร้อมกล่าวทักทาย

ฉินอวิ๋นนั่งลงตรงที่นั่งประธาน มองบุรุษหนุ่มซึ่งยืนค้อมหลังอย่างอ่อนน้อม พยักหน้ากล่าวว่า "นั่ง"

เขาผู้นั้นนั่งลง เอ่ยว่า "ข้าน้อยฉูหย่วน คนอำเภอฉางเมืองเหลียนไห่ เดิมทีบำเพ็ญเพียรในอาราม**ต้งหยาง*** เนื่องเพราะล่วงเกินสำนักเฉ่าอู อารามต้งหยางจึงขับข้าออกมา...ข้าได้แต่เร่ร่อนไปทั่ว บัดนี้ได้ยินกิตติศัพท์ของคุณชายฉิน จึงมาขอสวามิภักดิ์โดยเฉพาะ ได้โปรดรับข้าไว้ด้วย"

"อารามต้งหยางเป็นเพียงสำนักบำเพ็ญตบะชั้นสาม ยิ่งไม่กล้าล่วงเกินสำนักเฉ่าอู" ฉินอวิ๋นพยักหน้า "สำนักเฉ่าอูกระทำการใดก็ออกจะเผด็จการอย่างแท้จริง เล่ามา ท่านล่วงเกินสำนักเฉ่าอูได้อย่างไร ต่อหน้าข้าอย่าได้มดเท็จ หากข้าตรวจสอบว่าโป้ปดแม้แต่เศษเสี้ยวหลอกลวงปิดบังข้า ท่านย่อมรู้ถึงผลลัพธ์"

---

* เป็นศัพท์ทางเต๋า หมายถึงคลับคล้ายโลกมนุษย์

"ขอรับๆ" ฉูหย่วนบุรุษหนุ่มร่างผอมรีบพยักหน้า "ข้าน้อยไม่กล้าหลอกลวงคุณชายฉิน ย่อมเอ่ยกล่าวตามสัตย์จริง ไม่กล้าปั้นเรื่อง"

"ว่ามาเถอะ" ฉินอวิ๋นพยักหน้า

"ข้าบำเพ็ญตบะอย่างมุ่งมั่นตั้งใจในอารามต้งหยางอำเภอฉาง ขณะสัญจรไปตามเมืองต่างๆ โดยรอบ หากพบเรื่องอยุติธรรม ก็ลงมือจัดการลงทัณฑ์" ฉูหย่วนเท้าความ "แต่คาดไม่ถึงว่ามีครั้งหนึ่ง หักขาของลูกหลานผู้ดีจอมเสเพล กลับคาดไม่ถึงว่าเขาผู้นั้นเป็นบุตรของผู้อาวุโสในสำนักเฉ่าอู สำนักเฉ่าอูส่งคนมาเล่นงานข้า เคราะห์ดีที่ข้าหลบหนีว่องไว ไม่เช่นนั้นคงมอดม้วยไปแล้ว! สำนักเฉ่าอูส่งคนมาทวงถามความรับผิดชอบที่อารามต้งหยาง เจ้าอารามรับมือสำนักเฉ่าอูไม่ไหว ได้แต่ขับไล่ข้าออกจากอาราม ด้วยเหตุนี้ข้าจึงมิใช่ศิษย์ของอารามต้งหยางอีก ข้าเองก็รู้ดีว่าเจ้าอารามอับจนหนทาง เช่นนี้ก็ดี ไม่เดือดร้อนอาราม"

ฉินอวิ๋นพยักหน้า "จัดการลงทัณฑ์? จอมเสเพลผู้นั้นกระทำเรื่องใดหรือ ท่านถึงได้ลงทัณฑ์เขา"

"เขาฉุดคร่าสตรีชาวบ้าน กลางวันแสกๆ ก็ฉุดขึ้นรถม้า เมื่อข้าพบเห็นเข้า ก็อดโมโหมิได้ช่วยเหลือสตรีนางนั้นทันที ทั้งยังสั่งสอนจอมเสเพลผู้นั้นพร้อมผู้คุ้มกันของเขา" ฉูหย่วนเล่าสืบต่อ "ต่อมาถึงได้รู้ว่าเป็นบุตรชายของหลิวเจิ้นผู้อาวุโสแห่งสำนักเฉ่าอู หลิวเจิ้นผู้นั้นเป็นจอมเวทมนุษย์ วิชาไสยเวทไม่อาจคาดเดา"

"ข้ารู้แล้ว" ฉินอวิ๋นพยักหน้า "บัดนี้ท่านบำเพ็ญตบะเป็นอย่างไรบ้าง"

"ข้าฝึกบำเพ็ญเคล็ดวิชาเยาว์นิรันดร์ซึ่งเป็นวิชาหลอมปราณแขนงหนึ่งของอารามต้งหยาง หากฝึกถึงที่สุดก็มีหวังบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ เพียงทว่าบัดนี้มีเพียงเจ้าอารามเท่านั้นที่บรรลุเขตขั้น

ก่อนนภาแดนโอสถอนัตตา ส่วนข้านั้นบัดนี้หลอมปราณระดับสิบเอ็ด" ฉูหย่วนบอกกล่าว "ปรกติข้าศึกษาวิชายันต์สองแบบ หนึ่งคือวิชายันต์เพลิงไพลินอันเป็นวิชาเลื่องชื่อที่สุดของอารามต้งหยาง อีกวิชาคือศาสตร์คว้าจับหนึ่งปราณ ส่วนวิชาอื่นๆ ต้องอาศัยยันต์คอยช่วย"

ฉินอวิ๋นพยักหน้า

สำนักพรรคเล็กก็เป็นเช่นนี้ วิชาคาถาที่เชี่ยวชาญโดยทั่วไปก็มีไม่กี่ประเภทเท่านั้น

ฉูหย่วนรอคำตอบของฉินอวิ๋นอย่างกระวนกระวายใจ ตนเองล่วงเกินสำนักเฉ่าอู คิดหาที่พึ่งพิงย่อมไม่ง่ายดาย สำนักเฉ่าอูมีชื่อเสียงเรื่องความโหดเหี้ยมในเจียงโจว เป็นสำนักสายเวทเพียงแห่งเดียวในเจียงโจว

"นับตั้งแต่วันนี้ ท่านรั้งอยู่ในจวนสกุลฉินของข้า เบี้ยหวัดรายปีหนึ่งพันตำลึงเป็นการชั่วคราว" ฉินอวิ๋นบอก "หากขยันขันแข็งซื่อสัตย์ปฏิบัติหน้าที่ได้ดี ข้าจะมอบของวิเศษถ่ายทอดวิชาให้"

"ขอรับ ฉูหย่วนย่อมตั้งอกตั้งใจขยันขันแข็ง อุทิศตนรับใช้จวนสกุลฉิน รับใช้คุณชาย" ฉูหย่วนดีใจอย่างยิ่ง

จ้างบ่าวไพร่โดยทั่วไปจ่ายค่าแรงปีละแปดตำลึงสิบตำลึงก็พอประมาณแล้ว

จ้างผู้คุ้มกันหลอมปราณระดับเก้าโดยทั่วไปจ่ายปีละหลายร้อยตำลึง

ส่วนผู้บำเพ็ญตบะนั้นส่วนมากต้องจ่ายเกินหมื่นตำลึง

แต่ตระกูลใหญ่อย่างแท้จริงหรือบุคคลสำคัญอย่างเจ้าเมืองกลับมีผู้บำเพ็ญตบะยินยอมพร้อมใจสวามิภักดิ์ ถึงขั้นเบี้ยหวัดรายปีก็ไม่สูงนัก เพราะเหตุใดนั่นหรือ เนื่องเพราะตระกูลใหญ่มักเก็บซ่อนคัมภีร์วิชาต่างๆ ไว้ ผู้บำเพ็ญตบะไร้สังกัดจำนวนมากต้องการฝึกบำเพ็ญ แต่ไร้ซึ่งสำนัก

ไร้ซึ่งวิชา ดังนั้นเบี้ยหวัดรายปีต่อให้น้อยสักหน่อย พวกเขาก็ไม่สนใจ

ส่วนจวนสกุลฉินนี้ยิ่งแตกต่าง มีฉินอวิ๋นทูตตรวจตราสวรรค์อยู่ แกร่งกล้ากว่าสำนักชั้นสองทั่วไป!

มาสวามิภักดิ์แล้ว เช่นนั้นก็มีผู้หนุนหลัง ทั้งยังมีหวังเรื่องของวิเศษและวิชา ไม่ต่างจากกราบไหว้เข้าสู่สำนักบำเพ็ญตบะ แม้สกุลฉินไม่จ่ายเงินให้ ก็ยังมีผู้บำเพ็ญตบะเป็นฝ่ายขอเข้าร่วมเอง

"อากุ้ย พาฉูหย่วนไปพบท่านพ่อ" ฉินอวิ๋นกำชับ

"ขอรับ" อากุ้ยรีบรับคำ

ใบหน้าฉูหย่วนเต็มไปด้วยรอยยิ้ม ไร้ความกลัดกลุ้มอย่างเก่าก่อนอีกต่อไป ถอยออกไปอย่างนอบน้อม

ที่เขามาขอพึ่งพิงจวนสกุลฉินเนื่องเพราะได้ฟังว่า...สกุลม่อไถของปรมาจารย์สำนักเฉ่าอูเคยล่วงเกินสกุลฉิน หลังฉินอวิ๋นกลายเป็นทูตตรวจตราสวรรค์แล้ว สกุลม่อไถยังส่งทูตมาเพื่อขออภัย มอบของกำนัลให้มากมายก่ายกอง! เด่นชัดว่าต่อให้สำนักเฉ่าอูแกร่งกล้าเพียงใด ก็ไม่คิดตั้งตนเป็นศัตรูกับฉินอวิ๋นทูตตรวจตราสวรรค์ ยินยอมมาขอโทษขอโพย

ความแค้นระหว่างเขากับบุตรชายของผู้อาวุโสสำนักเฉ่าอู สำหรับฉินอวิ๋นแล้ว ไม่ควรค่าให้เอ่ยถึง

"นี่ขนาดข้ายังไม่เปิดรับอย่างเป็นทางการก็มีผู้บำเพ็ญตบะเจ็ดคนแล้ว" ฉินอวิ๋นส่ายหน้า "อีกไม่กี่ปี ภายในจวนสกุลฉินคงมีผู้บำเพ็ญเพียรสิบกว่าถึงยี่สิบกว่าคน ยังมากกว่าที่เจ้าเมืองเปิดรับเสียอีก"

ตระกูลของทูตตรวจตราสวรรค์ย่อมมีแรงดึงดูดมากกว่าจวนเจ้าเมือง

มีผู้บำเพ็ญตบะในจวนสกุลฉินมากสักหน่อยก็ถือเป็นเรื่องดี อานุภาพการป้องกันของค่ายคาถาย่อมเข้มงวดกว่าเดิมมาก เรื่องราว

ภายนอกมากมายก็ให้ผู้บำเพ็ญตบะเหล่านี้ออกหน้าได้!

เวลาผันผ่านไปวันแล้ววันเล่า

ฉินอวิ๋นออกจะประหลาดใจ นับตั้งแต่เฒ่าพิษร้อยแปรผันลอบสังหารก็ผ่านพ้นไปหนึ่งเดือนแล้ว ถึงกับไม่มีความยุ่งยากครั้งใหม่เกิดขึ้นอีก

'สกุลจงหลีคงไม่รามือไปทั้งอย่างนี้กระมัง' ฉินอวิ๋นขบคิด *'ส่งเฒ่าพิษร้อยแปรผันมาเพียงผู้เดียวเท่านั้นหรือ...ช่างปะไร...ยังคงหลอมกระบี่เหินอัตชีวีจะดีกว่า คืนนี้น่าจะบรรลุขั้นห้า'* ฉินอวิ๋นนั่งขัดสมาธิบนเตียงมองกระบี่เหินสีเงินลอยคว้างอยู่ตรงหน้า

หยิบถุงจักรวาลที่หว่างเอวขึ้นมา คลี่เปิดปากถุง

วัตถุจำนวนมากลอยออกมาเสียงดังสวบๆ กองเป็นภูเขาลูกเล็กภายในห้อง

เมื่อฉินอวิ๋นบริกรรมเคล็ดคาถา กระบี่เหินสีเงินเริ่มดูดกลืนแก่นสารของกองวัตถุเบื้องล่าง ละอองแสงมลังเมลืองลอยเข้าสู่กระบี่เหินอัตชีวีไม่ขาดสาย เป็นไปตามที่คาดการณ์ หลอมไปได้เพียงชั่วหายใจสิบกว่าครั้ง กระบี่เหินสีเงินพลันสั่นสะท้าน บังเกิดเสียงกระบี่ ความเร็วในการหล่อหลอมเพิ่มขึ้นพรวดพราด วัตถุที่กองพะเนินด้านล่างเริ่มสลายกลายเป็นเศษซากไม่หยุดหย่อน

สักครู่หลังจากนั้น เสียงกระบี่ชะงักลง ไม่ดูดกลืนแก่นสารของสมบัติเบื้องล่างอีก

บัดนี้กระบี่เหินทั้งเล่มเป็นสีเงินจาง พื้นผิวประดุจฉาบด้วยธารหยกเขียวหนึ่งชั้น กระแสธารหยกไหลเวียนรอบตัวกระบี่เหิน หมอกมายาพร่าเลือนแต่เดิมจางหายไป ให้ความรู้สึกว่ากระบี่เหินเสถียรมากขึ้น

"สวยงามเหลือเกิน กระบี่เหินอัตชีวีนับว่าถึงขั้นห้าแล้ว! ข้าอาศัยมันสำแดงอานุภาพเทียบเท่าของวิเศษขั้นสามได้" ฉินอวิ๋นมองกระบี่เหินตรงหน้า กลางกระบี่เหินสั่งสมอานุภาพน่าหวั่นเกรง ฉินอวิ๋นสัมผัสรับรู้ก่อนพยักหน้าเล็กน้อย "แม้ข้าบรรลุขั้นอาณาเขตเจตน์กระบี่แต่เมื่อกระบี่เหินอัตชีวียกระดับขึ้นหนึ่งขั้นก็ทำให้พลังฝีมือข้าเพิ่มขึ้นเกือบสองส่วน"

กระบวนท่าเดียวกันสำแดงด้วยเจตน์กระบี่เดียวกัน กระบี่เหินย่อมรวดเร็วปราดเปรียวยิ่งขึ้น! อานุภาพน่าหวาดหวั่นขวัญผวามากขึ้น นี่คือข้อดีของของวิเศษกระบี่เหินอัตชีวีหล่อเลี้ยงด้วยเจตน์กระบี่หมอกพิรุณ ดังนั้นเมื่อใช้กระบี่เหินสำแดงเจตน์กระบี่หมอกพิรุณย่อมให้ผลดีที่สุด

เขตขั้นยิ่งสูง พลังฝีมือก็ยิ่งสูง กระบี่เหินอัตชีวีก็แกร่งกล้าขึ้นอย่างเห็นได้ชัด กิ่งไม้หนึ่งก้านในมือเซียนกระบี่ฝีมือยอดเยี่ยมเลิศล้ำผู้ถึงพร้อมด้วยมรรคากระบี่เมื่อเทียบกับกระบี่เหินของวิเศษขั้นเจ็ดขั้นแปดกลับไม่มีความแตกต่างกันมากนัก เนื่องเพราะกิ่งไม้ธรรมดาหล่อเลี้ยงด้วยมรรคากระบี่จะกลายเป็นของวิเศษอย่างช้าๆ

แน่นอนว่าฉินอวิ๋นยังห่างไกลจากระดับขั้นนั้นมาก

ฉินอวิ๋นเหยียดแขน กระบี่เหินยาวสามนิ้วตกอยู่กลางฝ่ามือ ก่อนขยายยาวถึงสามฉื่อด้วยความรวดเร็ว

มือกำกระบี่ เดินลงจากเตียง ผลักเปิดประตูสู่ภายในอุทยาน

กลางราตรีอันมืดมิด ใต้แสงจันทรา

ฉินอวิ๋นถือกระบี่อัตชีวีขั้นห้าสำแดงวิชากระบี่หมอกพิรุณของตนเองอย่างมุ่งมั่นตั้งใจ

ตอน 24 จันทร์กระจ่างเหนือน้ำ

กระบี่เหินอัตชีวีจากขั้นหกเข้าสู่ขั้นห้า หล่อเลี้ยงในตันเถียนด้วยเจตน์กระบี่ทุกวี่วัน และในหลายเดือนมานี้เจตน์กระบี่หมอกพิรุณบรรลุถึงขั้นอาณาเขตเจตน์กระบี่ ทำให้กระบี่เหินแฝงด้วยลักษณะพิเศษของเจตน์กระบี่อีกมากมาย แม้กวัดแกว่งเรื่อยเปื่อย แสงกระบี่ล้วนกลายเป็นหมอกพิรุณพร่าพราย แฝงความรู้สึกเอมอิ่มปริ่มเปรม สำแดงวิชากระบี่หมอกพิรุณอย่างคล่องมือได้ดั่งใจโดยปริยาย

พลันในใจของฉินอวิ๋นผุดภาพคืนเทศกาลจงชิวครั้งนั้นโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว เสียงกระแสธาราอันอบอุ่นอ่อนละมุน แสงจันทร์สลัวราง เหนือชั้นเมฆ ตนเองจุมพิตอีเซียวอย่างยั้งใจไม่อยู่

เสียงกระแสน้ำกว่างหลิงละมุนละไม

ดวงบุหลันแขวนสูงกลางนภากาศ

นางเซียนใต้แสงจันทรา ยิ่งไม่อาจลืมเลือนไปชั่วชีวิต

“สวบ!” ฉินอวิ๋นเก็บกระบี่ก่อนยืนนิ่ง ค่อยๆ คายรังสีกระบี่ออกจาก

ปาก

รังสีกระบี่ขาวโพลนพรวดออกจากปากพลันทะยานตัดขวางกลางฟ้า พาดผ่านท้องนภาเมืองกว่างหลิง ประดุจจันทร์กระจ่างขึ้นจากน้ำ

รังสีกระบี่สายนี้พุ่งทะยานปราดเดียวเกินยี่สิบลี้ ออกนอกเขตเมืองกว่างหลิง ในที่สุดก็ออกนอกขอบเขตการตรวจจับรับรู้ด้วยพลังฟ้าดินของฉินอวิ๋น แฉลบกลางชั้นเมฆหมอกอีกหลายสิบลี้ก่อนอ่อนกำลังสลายไป

รังสีกระบี่ทะยานหลายสิบลี้ มิใช่กระบี่เหินของวิเศษ เป็นเพียงรังสีของกระบี่เท่านั้น! น่าระทึกขวัญเป็นที่สุด!

"ในที่สุดก็คิดค้นกระบวนท่านี้ได้แล้ว" ฉินอวิ๋นยิ้มอย่างพอใจ "ให้ชื่อว่า *'จันทร์กระจ่างเหนือน้ำ'* ก็แล้วกัน"

เงาร่างสายหนึ่งโฉบลงจากฟ้า แตะเท้าลงกลางอุทยานของฉินอวิ๋น เป็นอีเซียวนั่นเอง

"เกิดอันใดขึ้น ข้ารับรู้ได้ถึงกระแสพลังแข็งแกร่ง" อีเซียวรีบบอก "รู้สึกได้ถึงระดับสูงสุดของเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้"

"ข้าเพิ่งรู้แจ้งหนึ่งกระบวนท่ากระบี่ และเป็นกระบวนท่ากระบี่ที่แกร่งกล้าที่สุดของเคล็ดกระบี่หมอกพิรุณ" ฉินอวิ๋นตอบยิ้มๆ

"ฉินอวิ๋น กระบวนท่ากระบี่แกร่งกล้าที่สุดของท่าน? อานุภาพเพียงเท่านี้เองหรือ" อีเซียวนึกฉงน นางรู้ซึ้งถึงศักยภาพของฉินอวิ๋นเป็นอย่างดี

ฉินอวิ๋นหัวร่อ "เพื่อไม่ให้คันฉ่องตรวจตราสวรรค์ตรวจจับได้ ข้าใช้รังสีกระบี่สำแดงกระบวนท่านี้ มิได้แตะต้องกระบี่เหิน ทว่าอานุภาพมากกว่าที่ข้าคาดการณ์ไปสักหน่อย"

"รังสีกระบี่เพียงเท่านั้นหรือ" อีเซียวตะลึงงัน "รังสีกระบี่เพียงสายเดียว?"

"รังสีกระบี่เพียงสายเดียว" ฉินอวิ๋นพยักหน้า

"หากปล่อยรังสีกระบี่สิบสายร้อยสาย อานุภาพนั้น..." อีเซียวอดเอ่ยมิได้

ฉินอวิ๋นส่ายหน้า "นี่เป็นกระบวนท่าแกร่งกล้าที่สุดของข้าในตอนนี้ สำแดงได้ไม่ง่ายดายนัก สำแดงได้สามสายพร้อมกันก็หาได้ยากแล้ว"

อีเซียวมองลักษณาการของฉินอวิ๋น อดเอ่ยมิได้ว่า "ดูท่านภูมิอกภูมิใจ รังสีกระบี่เพียงอย่างเดียวยังทรงอานุภาพถึงขั้นนี้ หากใช้กระบี่เหินอัตชีวีสำแดง จะน่ากลัวสักเพียงใด! กระบวนท่ากระบี่นี้ไฉนจึงร้ายกาจได้ถึงขั้นนี้ มีชื่อว่าอันใด"

"ข้าเพิ่งตั้งชื่อให้มันว่าจันทร์กระจ่างเหนือน้ำ" ฉินอวิ๋นมองอีเซียว

อีเซียวเข้าใจความนัยแห่งกระบวนท่ากระบี่นี้ทันที นางเองก็ประหวัดถึงคืนในเทศกาลจงชิวอดหน้าแดงเรื่อมิได้ เหลือบมองฉินอวิ๋นปราดหนึ่ง

"คืนนั้น เจตน์กระบี่ของข้าสั่งสมถึงขีดสุด เข้าสู่ขั้นอาณาเขตเจตน์กระบี่" ฉินอวิ๋นอธิบาย "หลายเดือนมานี้ ข้าทำให้เคล็ดกระบี่หมอกพิรุณสมบูรณ์พร้อม แปลงความอัศจรรย์แห่งเจตน์กระบี่หมอกพิรุณเป็นกระบวนท่ากระบี่อันร้ายกาจ และในบรรดานั้นที่ข้าอยากคิดค้นออกมามากที่สุดก็คือวิชากระบี่แทนความในใจในช่วงเวลาที่ข้าและเจ้าร่วมชมจันทร์กระจ่างเหนือผืนน้ำในคืนนั้น"

"จวบจนกระทั่งวันนี้ กระบี่เหินอัตชีวีของข้าบรรลุถึงขั้นห้า ยามสำแดงวิชากระบี่พลันรู้แจ้ง คิดค้นกระบวนท่านี้ออกมาได้โดยธรรมชาติวิสัย"

"กระบวนท่านี้ นับว่าเป็นขั้นสูงสุดในตอนนี้ของเจตน์กระบี่หมอก

พิรุณ”

ฉินอวิ๋นมองอีเซียว “แน่นอนว่าเป็นขั้นสูงสุดในตอนนี้เท่านั้น เมื่อข้าฝึกฝนบำเพ็ญต่อไป ย่อมทำให้กระบี่เล่มนี้สมบูรณ์ขึ้นอีก”

พูดพลางฉินอวิ๋นเดินเข้าหาอีเซียว ยื่นมือออกเกาะกุมมือของอีเซียว

อีเซียวมิได้หลบหลีก เพียงแต่ใบหน้าแดงซ่าน

“หนทางบำเพ็ญตบะยาวนาน เจ้าเดินเคียงไปพร้อมข้าได้หรือไม่” ฉินอวิ๋นมองอีเซียว

อีเซียวก็กุมมือฉินอวิ๋น เงยหน้าตอบเขาว่า “หวังเพียงเกาะกุมมือท่าน แก่เฒ่าไปด้วยกัน เป็นตายไม่ทอดทิ้ง”

“เป็นตายไม่ทอดทิ้ง!” ฉินอวิ๋นพยักหน้า

สองคนต่างมองอีกฝ่าย ฉินอวิ๋นกอดอีเซียว อีเซียวก็อิงแอบในอ้อมอกฉินอวิ๋น

รัตติกาลเงียบสงบ สองคนต่างได้ยินเสียงหัวใจเต้นของกันและกัน

“ฉินอวิ๋น” อีเซียวในอ้อมอกฉินอวิ๋นเอ่ยเสียงเบา “เดือนสองปีหน้าข้าจะกลับสำนักเสินเซียวสักเที่ยว”

“กลับสำนักเสินเซียว? มีธุระใดหรือ” ฉินอวิ๋นสอบถาม

“สระอสนีชักนำสายฟ้าในฤดูใบไม้ผลิ ตอนนี้หากเข้าสระอสนีย่อมเป็นโอกาสดีในการบำเพ็ญตบะ” อีเซียวเอ่ยขึ้น “บัดนี้ข้าฝึกวิชาอสนีเทวาก่อนนภา ขอเพียงถึงขั้นสมบูรณ์พร้อม จะฝึกวิชาอสนีเสินเซียวที่ร้ายกาจที่สุดในสำนักข้าได้ สกุลอีปลูกฝังข้า ด้วยหวังให้ข้าฝึกวิชาอสนีเสินเซียวให้สำเร็จ อาจารย์ข้าสั่งสอนชี้แนะข้าด้วยหวังว่าสุดท้ายข้าจะสำเร็จวิชาอสนีเสินเซียว เข้าสระอสนีเพื่อจำศีลบำเพ็ญเพียรใช้เวลาเพียงสามเดือนหลังบำเพ็ญเสร็จสิ้น ข้าจะรีบกลับมาพบท่านที่กว่างหลิง”

"อืมม์ บำเพ็ญตบะก็สำคัญ" ฉินอวิ๋นพยักหน้ายิ้มบอก "สามเดือนเท่านั้น ผ่านพ้นไปไวนัก"

ฉินอวิ๋นและอีเซียวใช้ชีวิตในกว่างหลิงดั่งคู่เทพเซียน

ในเขตผอโจว หมู่บ้านบนดอยอันรกร้างห่างไกลแห่งหนึ่ง บัดนี้ชาวบ้านตายสิ้นทั้งหมู่บ้าน กลางฟ้าเหนือหมู่บ้านบังเกิดการรบพุ่งครั้งใหญ่

"ราชันมังกรอุทก วันนี้พวกเจ้าอย่าได้คิดหนี" สายแพรขาวหลายเส้นสะบัดร่ายกลางอากาศ เส้นสายสีขาวจำนวนนับไม่ถ้วนกระหวัดรัดพันเกี่ยว นงคราญงามล้ำกลับมีหกหางสีขาวหิมะฟูฟ่อง เงาร่างนางราวภาพมายา ปรากฏสี่ทิศแปดทางทุกหนแห่ง

"ไสหัวไป!"

กรงเล็บมังกรสีดำขนาดมหึมาคล้ายภูผาลูกใหญ่ตะปบผ่าจากกลางเมฆ สะบั้นเส้นสายสีขาวบางส่วนและเงาร่างของนางผู้งามงดเพริศแพร้วนั้น

แต่เงาร่างอื่นยังคงกระจายอยู่สี่ทิศแปดทาง

"พี่ใหญ่ นางปีศาจจิ้งจอกตนนี้ร้ายกาจนัก พวกเราสังหารนางไม่ได้ รีบหนีเถอะ" ปีศาจเสือดาวเอ่ยเร่ง

"อืมม์ ไป" ราชันมังกรอุทกเดือดแค้นนัก หลังทดลองหลายกระบวนท่าแล้ว แม้พละกำลังได้เปรียบ แต่ไม่อาจแตะต้องอีกฝ่ายได้เลยแม้แต่น้อย

"มิเสียแรงมีสายเลือดจิ้งจอกเก้าหาง รอข้าบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ ย่อมจับเจ้ามาทรมานให้ดี ถึงระบายความโทสะข้าได้"

ราชันมังกรอุทกรีบนำปีศาจเสือดาวและนางปีศาจวิหาร์หลบหนี

พวกมันหลบหนีเอาดื้อๆ กลางเมฆหมอกมังกรเลื้อย นางปีศาจ

จิ้งจอกหกหางไล่กวดสุดกำลังอยู่เบื้องหลัง แต่ไล่ตามไปเรื่อยๆ อีกฝ่ายพลันออกนอกขอบเขตพลังฟ้าดินของนาง ถึงขั้นหายวับไปโดยไร้ร่องรอย

สักครู่ใหญ่หลังจากนั้น

"แม่นางซี" นาวาทองปรากฏบนท้องฟ้า ผู้บำเพ็ญตบะเผ่ามนุษย์สามคนอยู่บนนั้น บุรุษชุดขาวผู้เป็นหัวหน้าสอบถาม "สามจอมปีศาจแห่งเขาเอ้อหลงเล่า"

"พวกท่านมาช้าไปแล้ว!" นางจิ้งจอกหกหางทำหน้าโกรธเคือง "ข้าไล่ตามมาหลายเดือน ถึงเสาะหาพวกมันพบอีกครั้ง เมื่อพบพวกมันก็แจ้งพวกท่านทันที กว่าพวกท่านจะมา พวกมันก็หนีไปแล้ว!"

"เร่งรุดมาก็ต้องใช้เวลา พวกเรารีบที่สุดแล้ว" บุรุษชุดขาวอธิบาย

"ภาคีตรวจตราสวรรค์ของพวกท่านช่างไร้ประโยชน์ ดูท่าต้องพึ่งพาวังปีศาจสวรรค์ของข้า" เยี่ยนซีเหนียงนางปีศาจจิ้งจอกหกหางเพลิงพิโรธเต็มอก

"กล่าวถึงกำลังพลทั่วหล้า ไม่มีผู้ใดทัดเทียมเผ่ามนุษย์แล้ว" บุรุษชุดขาวเอ่ยปลอบ "เพียงแต่มังกรตัวนั้นเจ้าเล่ห์นัก หลบหนีก็ว่องไวยิ่ง"

ในดวงตาเยี่ยนซีเหนียงคลอด้วยน้ำตา

นางเคียดแค้นชิงชัง นางไม่ยอมจำนน แต่นางเข้าใจดี...อีกฝ่ายกล่าวได้ถูกต้อง! ภาคีตรวจตราสวรรค์เร่งรุดมาอย่างเร็วที่สุดแล้ว

ผู้บำเพ็ญตบะโดยทั่วไป จะมีสักกี่คนกระทำได้อย่างนาง ไม่หยุดพักไม่หลับนอนเสาะหาไล่ล่าอย่างบ้าคลั่งทั่วหล้า ได้ร่องรอยเพียงเล็กน้อยก็เหาะเหินสืบเสาะค้นหาไปทุกแห่งหน เป็นเพราะความแค้นทำให้นางคลุ้มคลั่งถึงเพียงนี้ ไล่ล่ามาหลายเดือน นับว่าโชคดีได้พบแล้ว แต่คราวนี้ปล่อยให้พวกมันหนีไปได้ อีกเมื่อใดกันจะเสาะหาพวกมันพบ

'ต่อให้พบแล้วจะอย่างไรเล่า...ข้าสังหารพวกมันไม่ได้ สักตนก็

สังหารไม่ได้ ถึงขั้นหากไม่อาศัยท่าร่าง ข้ามิใช่คู่ต่อกรของราชันมังกรอุทกนั่น' เยี่ยนชีเหนียงทุกข์ระทมตรอมตรมใจ พลันหวนนึกถึงคำสาบานที่ตนลั่นไว้ต่อหน้าหลุมศพ ประหวัดถึงวันเวลาอันหวานชื่นทุกช่วงทุกตอน ความเคียดแค้นชิงชังเอ่อท้นท่วมใจ "ซานหลาง ไม่ว่าอย่างไร ต่อให้ไล่ล่าสุดหล้าฟ้าเขียว ข้าจะสังหารพวกมันให้ได้ เพื่อแก้แค้นให้ท่าน"

พลันนางแปลงกายเป็นเมฆหมอก ลอยลิ่วจากไป

"เฮ้อ..." สามผู้บำเพ็ญตบะบนเรือเหาะต่างส่ายหน้าอย่างเงียบๆ

"เยี่ยนชีเหนียงไล่ล่าจอมปีศาจสามตนนั้นจนเสียสติไปแล้ว" บุรุษชุดขาวส่ายหน้า "แต่ไล่ตามแล้วอย่างไรเล่า ราชันมังกรอุทกเก่งกาจเหลือเกิน ฝึกวิชาสายเทพมาร ถึงเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ระดับสูงสุดนานแล้ว! ร่างเดิมเป็นมังกรอุทก...ความแกร่งกล้าในการรบนั้นประมือกับเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ได้ ก่อนหน้านั้นอาจารย์อาข้าพบราชันมังกรอุทก แต่สุดท้ายยังปล่อยมันหนีรอดไปได้ หนีเอาชีวิตรอดได้จากเงื้อมมือของเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ จอมปีศาจเช่นนี้... คิดสังหาร ยากเย็นเกินไปแล้ว"

"อีกอย่างเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ในแต่ละที่ก็มีไม่กี่คน หากมิได้รักษาการณ์ในสถานที่สำคัญ ก็อยู่ภายในตระกูลสำนักของตนเอง พวกมันต่างกระจ่างว่าเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์อยู่ที่ใดบ้าง หลีกลี้หนีไกลไปแต่แรกแล้ว ต่อให้เยี่ยนชีเหนียงตามสามตนนั้นพบ แต่ผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์อยู่ห่างออกไปมาก ย่อมเร่งรุดมาไม่ทัน"

"ปีศาจมารมากมี สามตนนั้นนับว่าร้ายกาจ ทั้งเจ้าเล่ห์ยิ่งนัก หลักฐานความผิดที่แน่ใจได้ยังไม่นับว่ามากพอ ราชสำนักต้องจัดการปีศาจมารมากมาย จึงไม่อยากเปลืองแรงกับพวกมันสามตนที่เอาแต่หลบหนี"

"ช่างเถอะ พวกเราก็ทำอันใดสามตนนั้นมิได้ ต่อให้ประสบพบเจอเข้า พวกเราสามคนร่วมมือ พอถูไถต่อกรพวกมันได้เท่านั้น"

ทั้งสามคนสนทนาพลางโดยสารเรือเหาะจากไป

เผ่ามนุษย์และปีศาจมารต่อสู้รบราต่อเนื่องยาวนาน แม้เผ่ามนุษย์ได้เปรียบ แต่ปีศาจมารมิใช่ต่อกรได้ง่ายดายถึงเพียงนั้น

ราชันมังกรอุทกและปีศาจเสือดาวนางปีศาจวิฬาร์เหาะเหินกลางเมฆหมอก

"นางปีศาจจิ้งจอกนั่นดั่งวิญญาณอาฆาต พวกเราหลบหนีไปทั่วคาดไม่ถึงคราวนี้จะถูกนางไล่ตามมาจนได้" ปีศาจเสือดาวเอ่ยเสียงฮึดฮัด

"บุรุษสามัญเผ่ามนุษย์ ทำให้นางวิปลาสบ้าคลั่งถึงเพียงนี้เทียว" ราชันมังกรอุทกก็นึกเคือง

"ไล่ตามมาครั้งนี้ พวกเราคงต้องซุ่มตัวสักพัก ทางที่ดีออกจากผอโจว" นางปีศาจวิฬาร์ที่อยู่ด้านข้างเสนอ

ราชันมังกรอุทกพยักหน้าแผ่วเบา "เช่นนี้เถอะ พวกเราไปเจียงโจวเสียเลย! ไปเมืองกว่างหลิงในเจียงโจว เชือดฉินอวิ๋นผู้นั้นเสีย!"

"ดี" จอมปีศาจเสือดาวพยักหน้า "ไปเจียงโจว"

"ไปสังหารฉินอวิ๋น นอกจากจะได้ผลึกเซียนแล้ว ฉินอวิ๋นเซียนกระบี่ผู้นั้นคาดว่าคงมีสมบัติไม่น้อย ถึงตอนนั้นพี่ใหญ่อาจลองบำเพ็ญให้บรรลุอีกครั้ง" นางปีศาจวิฬาร์เอ่ยขึ้น

"ฮ่าๆ...ไม่แน่อาจบรรลุถึงเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ในรวดเดียว ไป ไปกว่างหลิง!" ราชันมังกรอุทกหัวร่อ รีบเปลี่ยนทิศทางทันที

ทั้งสามตนเหาะเหินกลางชั้นเมฆ มุ่งหน้าไปทางเจียงโจว

ตอน 25 ถ้ำเซียน

ยอดเขาเล็กไร้นามแห่งหนึ่งในอำเภอหยางเส้อ เมืองกว่างหลิงแห่งเจียงโจวสามเงาร่างปรากฏที่นี่ เป็นจอมปีศาจสามตนที่เร่งรุดมาจากผอโจว

"ที่นี่คืออำเภอหยางเส้อของเมืองกว่างหลิง ค่อนมาทางเหนือห่างจากเมืองกว่างหลิงประมาณห้าร้อยลี้ ไกลจากเมืองจินฉินพันกว่าลี้" ราชันมังกรอุทกผงกศีรษะเล็กน้อย "พวกเราวางกับดักที่นี่ ล่อฉินอวิ๋นมาติดกับ! ต่อให้มันพบว่าอันตราย ระดมผู้บำเพ็ญตบะของภาคีตรวจตราสวรรค์มาจากจินฉินเหาะเหินมาที่นี่ต้องใช้เวลาพักใหญ่"

"พี่ใหญ่ระแวดระวังเกินไปแล้ว ขอเพียงมันติดกับ เช่นนั้นก็หมดโอกาสขอความช่วยเหลือแล้ว" ปีศาจเสือดาวเอ่ยอย่างมั่นใจ "ข้าว่า...ไปเมืองกว่างหลิงลอบโจมตีลอบสังหารเสียโดยตรงดีกว่า"

"พี่รอง จู่โจมสังหารกลางหมู่มนุษย์ พลาดพลั้งกระทบกระทั่งชีวิตเผ่ามนุษย์อื่นๆ อีกหลายคน ราชสำนักเผ่ามนุษย์จะพิโรธ" นางปีศาจวิพาร์

รีบเตือน "นี่เทียบมิได้กับการที่พวกเราลอบสังหารหลายๆ หมู่บ้านประชากรในเมืองมากมาย...หากราชสำนักเดือดแค้น จักรพรรดิมนุษย์อาจส่งผู้ที่น่าสะพรึงกลัวมาก็ได้"

ปีศาจเสือดาวชะงักงัน เอ่ยเสียงต่ำ "ระวังหน่อย อย่าให้กระทบถึงชีวิตมนุษย์มากมายก็พอแล้ว"

"จะดูเบาฉินอวิ๋นผู้นี้มิได้" ราชันมังกรอุทกออกความเห็น "สังหารมันนั้นข้ามีความมั่นใจ แต่สังหารแล้วจะไม่ให้กระทบถึงเผ่ามนุษย์มากมายโดยรอบ ข้าไม่มั่นใจ น้องสาม...เรื่องวางกับดักก็มอบให้เจ้าแล้ว"

"วางใจ" นางปีศาจวิฬาร์เอ่ยอย่างเชื่อมั่นในตนเอง "ข้าเพียงแค่แสร้งปลอมเป็นปีศาจมารร้ายกาจ ก่อเภทภัยในแถบนี้ กองกำลังปุถุชนทั่วไปต้านทานข้าไม่ได้ สุดท้ายเจ้าเมืองกว่างหลิงย่อมขอความช่วยเหลือจากฉินอวิ๋น ถึงต่อให้ขอความช่วยเหลือจากราชสำนัก สุดท้ายก็ต้องขอให้ผู้บำเพ็ญตบะภาคีตรวจตราสวรรค์ลงมือ ยังคงเป็นฉินอวิ๋นที่ประจำการในกว่างหลิงมาสะบั้นปีศาจกำจัดมาร"

"ขอเพียงมันมา พวกเราทั้งสามก็รุมเด็ดหัวมันได้แล้ว" นางปีศาจวิฬาร์เอ่ยอย่างคาดหวัง

"ดี น้องสามกระทำเรื่องใดข้าล้วนวางใจ" ราชันมังกรอุทกพยักหน้า

"ภายในสิบวันครึ่งเดือน สร้างสถานการณ์ให้เพียงพอ ฉินอวิ๋นผู้นั้นต้องมาแน่" นางปีศาจวิฬาร์ยิ้มหมายมาด ดวงตาวาบแสงเขียว

จวนสกุลฉิน เมืองกว่างหลิง

"หงจิ่ว ยินดีด้วย ยินดีด้วย บรรลุเขตขั้นก่อนนภาควรค่าให้ฉลองครั้งใหญ่" ฉินอวิ๋นยิ้มมองหงหลิงทงผู้นั่งอยู่เบื้องล่าง

"เคราะห์ดีที่พี่ฉินอวิ๋นช่วยข้าในคราวก่อน มิฉะนั้นข้าคงตายใน

เงื้อมมือของราชันปีศาจทมิฬ" ใบหน้าหงหลิงทงฉายความปีติยินดี บรรลุเขตขั้นก่อนนภาจะมิให้เปรมปรีดิ์ได้อย่างไร เขาเชื่อว่าวิชาที่ได้รับสืบทอดนั้นเป็นเลิศ แม้พลังในการต่อสู้ไม่อาจเทียบกับฉินอวิ๋นและอีเซียวซึ่งฝึกวิชาอสนี แต่เผชิญหน้าต่อสู้พอนับได้ว่าถึงเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้

อีเซียวนั้นเป็นยอดผู้สืบทอดขนานแท้ของสำนักเสินเซียวสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋า เมื่อบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตาย่อมเทียบเท่าแดนโอสถเที่ยงแท้ทั่วไป ภายภาคหน้ายังฝึกวิชาอสนีเสินเซียววิชาอสนีอันดับหนึ่งแห่งใต้ฟ้า วิชาอสนีขึ้นชื่อเรื่องความแกร่งกร้าวและรุนแรง

ส่วนเซียนกระบี่ขึ้นชื่อเรื่องการจู่โจมเป็นหนึ่ง หนึ่งกระบี่ทลายหมื่นวิชา เอ่ยถึงพลังการต่อสู้เป็นระดับขั้นเดียวกับวิชาอสนีเสินเซียว เพียงทว่าฉินอวิ๋นตระหนักรู้เจตน์กระบี่แต่แรกแล้ว บัดนี้อยู่ในขั้นอาณาเขตเจตน์กระแสสยบฟ้า พลังฝีมือย่อมแกร่งกล้ากว่าอีเซียว

ส่วนหงหลิงทงนั้นที่ชำนาญแต่ไรมาก็มิใช่การเข่นฆ่าสังหาร

"ด้วยมิตรภาพระหว่างท่านข้า นี่เป็นเพียงแค่เรื่องเล็กเท่านั้น" ฉินอวิ๋นไม่คิดเป็นบุญคุณ เมื่อกงเหยี่ยปิ่งคิดเล่นงานเขา ตอนนั้นผู้คนรอบข้างต่างหลบลี้หนีหน้าแทบไม่ทัน มีเพียงหงหลิงทงที่ช่วยเหลือ ฉินอวิ๋นจดจำบุญคุณนี้ขึ้นใจ

"วันนี้ข้ามายังมีอีกเรื่องหนึ่ง" หงหลิงทงเอ่ยขึ้น

"หืม? ท่านเพิ่งบรรลุเขตขั้นก่อนนภา ยังไม่ทันจัดเลี้ยงฉลองก็มาหาข้าที่นี่ ดูท่าเรื่องนี้ไม่เล็กน้อย" ฉินอวิ๋นกล่าวยิ้มๆ

หงหลิงทงพยักหน้า "ใช่ ไม่ปิดบังพี่ฉินอวิ๋น ข้าได้รับสมบัติชิ้นหนึ่งมาโดยบังเอิญ" ว่าพลางพลิกมือ ปรากฏแผ่นป้ายชำรุดชิ้นหนึ่ง

"สมบัติ?" ฉินอวิ๋นมองแผ่นป้ายนั้น

"พี่ฉินอวิ๋นลองใช้จิตสัมผัสดู" หงหลิงทงยิ้มเล็กน้อย

ฉินอวิ๋นเพ่งกระแสจิตแทรกซึมเข้าไปในป้ายชำรุดชิ้นนั้น ทันใดนั้นภายในป้ายพลันบังเกิดเสียงกึกก้องกัมปนาท "หกป้ายอาญาสิทธิ์สมบูรณ์ เปิดถ้ำจิ่งหยางได้"

"อันใดนะ" ฉินอวิ๋นตกตะลึง "**จิ่งหยางเจินเหริน***?"

จิ่งหยางเจินเหรินเป็นปูชนียบุคคลผู้มีชื่อเสียงเกริกไกรในประวัติศาสตร์แห่งสำนักจิ่งซานสำนักบำเพ็ญตบะอันดับหนึ่งแห่งเจียงโจว ในตอนนั้นสำนักจิ่งซานได้รับการขนานนามว่าดินแดนศักดิ์แห่งเต๋า เนื่องเพราะปูชนียบุคคลหลายต่อหลายคนถือกำเนิดจากสำนักจิ่งซาน หนึ่งในนั้นก็คือจิ่งหยางเจินเหรินซึ่งเคยเป็นผู้นำในสำนักจิ่งซาน ทรงอิทธิพลกว่าสำนักเสินเซียว สำนักเสินเซียวในระยะแรกไม่นับว่าเป็นสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์ เพิ่งรุ่งเรืองขึ้นมาในช่วงกลาง จนปัจจุบันเป็นหนึ่งในสามยอดสำนักพร้อมเขาหลิงเป่าและสำนักหุนหยวน

จิ่งหยางเจินเหรินเป็นผู้อาวุโสเมื่อสามพันปีก่อน เมื่อฉินอวิ๋นยังอ่อนด้อย คิดว่าจิ่งหยางเจินเหรินเป็นยอดคนเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ แต่หลังจากเป็นทูตตรวจตราสวรรค์แล้ว ล่วงรู้ความลับหลายอย่างจึงเข้าใจกระจ่างแจ้ง จิ่งหยางเจินเหรินนั้นเป็นเทพเซียนเขตขั้นจิตเอกะและเป็นผู้นำแห่งมรรคาเต๋าในสมัยนั้น

"เว่ยหงหรือจิ่งหยางเจินเหริน" หงหลิงทงพยักหน้า "ก่อนมรณภาพได้ทำนายวันที่สำนักจิ่งซานจะประสบเคราะห์กรรม จึงคิดทุกวิถีทางคัดลอกคัมภีร์โบราณมากมายของสำนักจิ่งซานไว้หนึ่งชุด คัมภีร์โบราณทรงพลานุภาพมากเท่าใด สวรรค์ยิ่งริษยามากเท่านั้น! แต่ด้วยวิธีการของ

* คำเรียกผู้บรรลุในมรรคาอย่างยกย่อง

จิ่งหยางเจินเหริน ฟังว่าสามารถบันทึกคัดลอกคัมภีร์โบราณสำคัญที่สุดของสำนักจิ่งซานไว้ได้ถึงหกเจ็ดส่วน ผนวกกับของวิเศษส่วนตัว ซุกซ่อนไว้ในถ้ำจิ่งหยาง"

"จากนั้น จิ่งหยางเจินเหรินทิ้งป้ายอาญาสิทธิ์หกชิ้นไว้ในสำนักจิ่งซานแต่น่าเสียดาย สำนักจิ่งซานถูกพวกปีศาจมารถล่มสำนักจนเสียหายวอดวาย กระทั่งป้ายอาญาสิทธิ์ทั้งหกชิ้นก็สูญหาย"

ฉินอวิ๋นพยักหน้า "ข้ารู้มาว่าสำนักจิ่งซานสืบเสาะตามหาป้ายอาญาสิทธิ์ทั้งหกชิ้นมาโดยตลอด แต่ได้ฟังว่าบางชิ้นตกอยู่ในมือของราชสำนัก บางชิ้นอยู่ในมือของสำนักพรรคใหญ่หรือตระกูลสูงศักดิ์กระจัดกระจายไปตามที่ต่างๆ ทว่าสำนักจิ่งซานมั่นใจแล้วว่าป้ายห้าชิ้นอยู่ที่ใด ที่อยู่ในมือท่านเป็นชิ้นที่หก?"

"ใช่ ชิ้นที่หก!" หงหลิงทงเอ่ยอย่างมั่นใจ "ขอเพียงข้านำชิ้นนี้ไปก็ครบสมบูรณ์ เปิดถ้ำเซียนได้"

ฉินอวิ๋นมองหงหลิงทงอย่างประหลาดใจ "หงจิ่ว สมบัติชั้นนี้ท่านสามารถเสาะหามาได้ โชคดีของท่านครั้งนี้ ข้ายังรู้สึกอิจฉา"

"โชคดีนั้นเป็นเพียงของนอกกาย พลังฝีมือต่างหากถึงเป็นรากฐานแท้จริง" หงหลิงทงเอ่ยขึ้น

"ท่านนำออกมา ไม่กลัวข้ายื้อแย่ง?" ฉินอวิ๋นมองหงหลิงทง

"เช่นนั้นได้แต่โทษข้ามองคนไม่เป็นแล้ว" หงหลิงทงกลับมั่นใจ จากนั้นรีบเอ่ยว่า "ยิ่งกว่านั้นข้ารู้ดีว่าหากข้าไปตามลำพัง คงได้สมบัติมาไม่กี่มากน้อย สำนักจิ่งซานประกาศไว้แต่แรกแล้ว...ป้ายอาญาสิทธิ์หนึ่งชิ้นให้ผู้บำเพ็ญตบะเข้าถ้ำได้สองคน ข้าคิดขอเชิญพี่ฉินอวิ๋นไปพร้อมกันกับข้า"

ฉินอวิ๋นตะลึงงัน "กับข้า?"

"ข้าเชื่อมั่น ผู้ที่มีพลังฝีมือแกร่งกล้าเพียงพอ ก็คือพี่ฉินอวิ๋นแล้ว" หงหลิงทงบอก

"ข้าจำได้ว่าสำนักจิ่งซานเคยประกาศว่าพวกเขาต้องการเพียงคัมภีร์โบราณภายในถ้ำ สมบัติอื่นใดล้วนไม่รับทั้งสิ้น ให้ผู้อื่นแย่งชิงตามอำเภอใจ" ฉินอวิ๋นเอ่ยขึ้น "ถึงขั้นมั่นใจได้ว่า *'ยันต์เทพอัคคีดุสิต'* รัตนศักดิ์สิทธิ์ชิ้นหนึ่งของจิ่งหยางเจินเหรินอยู่ในถ้ำจิ่งหยาง"

รัตนศักดิ์สิทธิ์ไม่ว่าชิ้นใดตั้งไว้ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋าล้วนเป็นสมบัติล้ำค่าประจำสำนัก! อย่าง "คันฉ่องตรวจตราสวรรค์" ก็เป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ประจำเผ่าพันธุ์

"นอกจากตำราคัมภีร์โบราณ สมบัติมากมายอื่นๆ ล้วนให้พวกเราหยิบฉวยตามอำเภอใจ" หงหลิงทงเอ่ยเสริม "แต่พลังฝีมือข้าอ่อนด้อย จำต้องมียอดฝีมือร้ายกาจสักคนคอยช่วยเหลือ ถึงตอนนั้นย่อมมียอดคนทรงอิทธิพลบารมีอย่างเชื้อพระวงศ์เอยลูกหลานตระกูลใหญ่เอยเข้าไปด้วย แต่เพื่อป้องกันคนชั่วแย่งชิงสมบัติ จิ่งหยางเจินเหรินย่อมจัดวางค่ายคาถาร้ายกาจมากมายไว้ในถ้ำ การสืบทอดของสำนักจิ่งซานสาบสูญไปนานมากแล้ว เกรงว่าค่ายคาถาหลายอย่างไม่อาจทลายได้"

"สำนักจิ่งซานเคยปล่อยข่าวว่าห้ามมิให้เซียนเขตขั้นจิตเอกะเข้าถ้ำจิ่งหยาง" หงหลิงทงเล่า "ส่วนเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์เข้าไปเผชิญหน้ากับค่ายคาถาที่จิ่งหยางเจินเหรินวางไว้อาจเสียชีวิตได้ เจินเหรินแดนโอสถทิพย์ของแต่ละสำนักมีความสำคัญอย่างสูงต่อแต่ละสำนักตระกูล ไม่เสี่ยงอันตรายง่ายๆ ข้าคาดว่าเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์น่าจะน้อยนัก ส่วนมากคงเป็นเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้จึงจะถูกต้อง"

"ท่านข้าไปแย่งชิงกับบรรดาเชื้อพระวงศ์ สำนักใหญ่และตระกูล

ใหญ่อย่างนั้นหรือ” ฉินอวิ๋นยิ้มถาม

“อื่นใดไม่กล้ากล่าว ข้าชำนาญเรื่องเสริมมงคลหลบวิบากและถนัดค่ายคาถา” หงหลิงทงยิ้มเล็กน้อย “ท่านข้าร่วมมือ เชื่อว่าจะหยิบฉวยสมบัติจากถ้ำจิ่งหยางออกมาได้หลายชิ้น”

ฉินอวิ๋นพยักหน้า

“สมบัติของจิ่งหยางเจินเหรินผู้เกรียงไกรเพียงไม่กี่ชิ้นก็เพียงพอให้ชนชั้นอย่างข้ากำไรแล้ว ของที่ได้จากในนั้น ท่านข้าฝ่ายละครึ่ง” หงหลิงทงเสนอ “ข้ามิใช่ว่าเอาเปรียบพี่ฉินอวิ๋น รอเข้าไปในนั้นแล้วพี่ฉินอวิ๋นก็จะล่วงรู้”

“ป้ายอาญาสิทธิ์เป็นท่านนำมา ท่านข้าฝ่ายละครึ่งก็เป็นข้าเอาเปรียบแล้ว” ฉินอวิ๋นพยักหน้า “ได้ ข้ารับปากท่าน”

ฉินอวิ๋นมีความกล้าอย่างแท้จริง

พลังฝีมือของเขาในตอนนี้กล้าเปรียบกับยอดคนเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์แล้ว ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงว่ากว่าจะถึงเวลาเข้าไป เชื่อมั่นว่าพลังฝีมือยังก้าวหน้าได้อีก

“ดี” หงหลิงทงปลื้มใจนัก “บัดนี้ข้ามีป้ายอาญาสิทธิ์ชิ้นที่หก จะเข้าไปเมื่อใด ให้ข้าตัดสินใจ ข้าเพิ่งบรรลุไม่นาน ไม่รีบร้อนเข้าไปในตอนนี้ จำเป็นต้องใช้เวลาครึ่งปีเพื่อความมั่นคง และฝึกฝนวิชาของเขตขั้นก่อนนภาบางอย่าง ฤดูร้อนปีหน้า ถึงตอนนั้นเข้าไปพร้อมกัน”

“เช่นนั้นก็ฤดูร้อนปีหน้า” ฉินอวิ๋นนัดหมายเวลา

ฉินอวิ๋นสงสัยใคร่รู้วิธีการของเซียนเขตขั้นจิตเอกะอยู่เสมอมา ชื่อเสียงของจิ่งหยางเจินเหรินยิ่งใหญ่ถึงเพียงนั้น คาดว่าเป็นลำดับต้นๆ ในบรรดาเซียนเขตขั้นจิตเอกะ ลองสำรวจถ้ำของเจินเหรินดูอาจได้ความรู้บางอย่าง

"น่าเสียดายที่การสืบทอดวิชาเซียนกระบี่ของข้า ไม่มีวิธีฝึกฝนจนถึงระดับเซียนเขตขั้นจิตเอกะ" ฉินอวิ๋นลอบส่ายหน้า เมื่อเป็นทูตตรวจตราสวรรค์แล้ว เขาถึงได้พบว่าทั้งแผ่นดินนี้รวมถึงเขาหลิงเป่าซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดมีการสืบทอดวิชาเซียนกระบี่สูงสุดเพียงเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์!

ตอน 26 คุณชายฉินลงมือ

ภายในอำเภอหยางเส้อ เมืองกว่างหลิง

หมู่บ้านแห่งหนึ่งสับสนอลหม่านไปทั่ว เนื่องเพราะปีศาจสัตว์ปีกร่อนโฉบโจมตี คว้าจับชายหญิงเด็กแก่ โดยเฉพาะหญิงที่มีหน้าตาสวยงามและยังเน้นที่เด็กเล็กด้วย

"ปีศาจ หยุดนะ"

"สังหาร"

"สังหารปีศาจเหล่านี้" กองกำลังพิทักษ์หมู่บ้านถลึงตาอย่างเดือดแค้น ใช้หน้าไม้เล็งยิง

"ฮ่าๆ..." ปีศาจสัตว์ปีกถลาลงมาอย่างบ้าคลั่ง สังหารกองกำลังพิทักษ์หมู่บ้านเหล่านั้นได้อย่างง่ายดาย บางคนถูกจับไปทั้งเป็น

ปีศาจสัตว์ปีกฝูงใหญ่นี้เมื่อจับคนได้ก็บินจากไป ทว่าชาวบ้านกลับต้องโศกเศร้าระทมทุกข์ พวกมันโจมตีเพียงครู่เดียว ราษฎรล้มตายไปเกือบร้อย และถูกจับตัวไปอีกเกือบร้อย เหล่านี้ล้วนเป็นพี่น้องคนใน

ครอบครัว!

"ลูกของข้า ลูกของข้า"

"ท่านแม่ ท่านแม่"

"ท่านพ่อ"

เสียงสะอึกสะอื้นร่ำไห้ดังระงมไปทั่วหมู่บ้าน

ยามเช้าตรู่ จวนเจ้าเมือง เมืองกว่างหลิง

เจ้าเมืองซ่งถือทวนขนาดใหญ่ด้ามหนึ่ง ฝึกวิชาทวนอยู่ในสนามฝึกยุทธ์ บัดนี้เข้าเดือนสิบสองแห่งเหมันตฤดูอันหนาวเหน็บ เจ้าเมืองซ่งฝึกไปได้ครู่หนึ่ง ร่างกายร้อนวูบวาบไม่น้อย

"ฟู่" พ่นลมหายใจออก ล้วนกลายเป็นหมอกขาว

"ปีนี้อากาศหนาวเป็นพิเศษเจ้าเมืองซ่งวางทวนยาวไว้ด้านข้าง บ่าวรีบยื่นเสื้อคลุมขนสุนัขจิ้งจอกให้ หลังสวมแล้วเจ้าเมืองซ่งถึงได้รู้สึกอบอุ่นขึ้นมาก

หัวหน้าหน่วยที่ยืนอยู่ด้านข้างรีบยิ้มเอ่ยว่า "ใต้เท้าเจ้าเมือง ท่านต้องฝึกฝนให้ดี หากหลอมปราณระดับสูงสักหน่อย ไหนเลยจะกลัวความหนาวเย็นนี้"

"เฮ้อ ไร้พรสวรรค์อย่างแท้จริง จนปัญญา" เจ้าเมืองซ่งตอบยิ้มๆ

"ใต้เท้า ใต้เท้า" องครักษ์ผู้หนึ่งห้อตะบึงเข้ามาแต่ไกล

เจ้าเมืองซ่งหันศีรษะไปมอง

องครักษ์ผู้นั้นยื่นส่งสารฉบับหนึ่งให้อย่างนอบน้อม "อำเภอหยางเส้อส่งสารมา"

"หืม?"

เจ้าเมืองซ่งรับมา คลี่เปิดออกอ่าน สีหน้าพลันผกผัน

"อย่างไรหรือท่าน" หัวหน้าหน่วยองครักษ์เดินข้ามมา

"เหล่าเจิง เจ้าอ่านดู" เจ้าเมืองซ่งยื่นสารให้หัวหน้าหน่วยองครักษ์

เขารับไปอ่านอย่างละเอียด ก่อนอดเอ่ยขึ้นมิได้ว่า "หลังจากจ้าวคงคาจอมปีศาจถูกสังหารแล้ว เมืองกว่างหลิงไม่มีจอมปีศาจที่ร้ายกาจอื่นใดอีก อีกทั้งราชสำนักโยกย้ายกองกำลังมากำจัดปีศาจ บัดนี้ทั้งเมืองกว่างหลิง บรรดาปีศาจล้วนระแวดระวังตัวอย่างยิ่ง ได้แต่ลอบโจมตีเผ่ามนุษย์เราเท่านั้น ไม่กล้ากำเริบเสิบสานแลยแม้แต่น้อย คาดไม่ถึงบัดนี้ภายในเขตกว่างหลิงจะมีจอมปีศาจโผล่ขึ้นมาอีก"

"หึ" เจ้าเมืองซ่งแค่นเสียงเย็นชา "จอมปีศาจที่โผล่ขึ้นมาใหม่นี้นำขบวนปีศาจฝูงใหญ่ และยิ่งมีปีศาจสัตว์ปีกอีกมาก! ก่อเภทภัยในกว่างหลิงตามอำเภอใจ เหล่าเจิง เจ้าคิดหาวิธี โยกย้ายกำลังพลกองหนึ่งบุกฝ่าไปกำจัดปีศาจฝูงนั้น ภายในเขตกว่างหลิง ไม่อาจให้พวกปีศาจกลับมารังแกข่มเหงอีก!"

"ใต้เท้าเจ้าเมือง" หัวหน้าหน่วยส่ายหน้ากล่าวว่า "ในสารเขียนไว้ว่าจอมปีศาจที่โผล่ขึ้นมาใหม่ชำนาญการควบคุมกระแสลมเหาะเหิน ขอเพียงมันบินขึ้น กองกำลังที่พวกเราส่งไปไม่อาจแตะต้องมันได้ อีกทั้งมันก็ไม่โง่เขลา มันกล้ากำเริบเช่นนี้ คาดว่าคงมีผู้หนุนหลัง ต้องขอเชิญผู้บำเพ็ญตบะที่ร้ายกาจอย่างแท้จริงมารับมือกับมันแล้ว"

"ใช่ มันบินได้" เจ้าเมืองซ่งเอ่ยเสียงเบา "เหล่าเจิง เจ้าว่าเรื่องนี้ข้าถวายฎีกาขอความช่วยเหลือ หรือขอเชิญคุณชายฉินลงมือโดยตรงดี"

"คุณชายฉินเป็นทูตตรวจตราสวรรค์ พวกเขาเหล่านั้นมีหน้าที่สะบั้นปีศาจกำจัดมาร" หัวหน้าหน่วยตอบ "อีกทั้งคุณชายฉินเกลียดชังความชั่วร้ายราวศัตรู จ้าวคงคาจอมปีศาจก็เป็นเขาสังหาร เขาเป็นคนกว่างหลิง พวกเราขอร้องไปถึงจวน เชื่อว่าคุณชายฉินย่อมลงมือ"

"อืมม์ นับตั้งแต่ข้าดำรงตำแหน่ง นี่ถือเป็นครั้งแรกที่ข้าขอร้องให้คุณชายฉินลงมือ" เจ้าเมืองซ่งพยักหน้า "ไปเถอะ ไปจวนสกุลฉิน

จวนสกุลฉิน

ฉินเลี่ยหู่พาเจ้าเมืองซ่งและหัวหน้าหน่วยเจิงมาถึงที่พักของฉินอวิ๋น

"เจ้าเมืองซ่ง" ฉินอวิ๋นและอีเซียวกำลังเดินหมาก ต่างลุกขึ้นยืนต้อนรับ

"คุณชายฉิน แม่นางอี" เจ้าเมืองซ่งรีบคารวะ "ข้ามาเพื่อขอให้คุณชายฉินช่วยเหลือ"

"ไม่อาจรับการคารวะของเจ้าเมือง" ฉินอวิ๋นยื่นมือไปทำท่าประคองพลังฟ้าดินพยุงตัวเจ้าเมืองซ่งขึ้น มิให้เขาได้ค้อมตัวคารวะ "เจ้าเมืองมีธุระขอเชิญกล่าว"

เจ้าเมืองถอนหายใจ "ข้ามาเป็นเจ้าเมืองที่กว่างหลิง คิดว่าจ้าวคงคาจอมปีศาจถูกกำจัดไปได้ไม่นาน มาดำรงตำแหน่งย่อมสบายจึงจะถูก ผู้ใดจะคาดจ้าวคงคาจอมปีศาจถูกกำจัดไปจากกว่างหลิงแล้ว...บัดนี้มีจอมปีศาจปรากฏขึ้นมาอีก"

"มีจอมปีศาจปรากฏขึ้นมาอีก?" แสงเย็นวาบผ่านดวงตาฉินอวิ๋น "ที่ใด เป็นจอมปีศาจตนใด"

"จอมปีศาจตนนั้นบัดนี้อาละวาดแถบอำเภอหยางเส้อในกว่างหลิง" เจ้าเมืองซ่งเอ่ย "มันถนัดการควบคุมกระแสลมเหาะเหิน ไปมาไร้ร่องรอย เป็นจอมปีศาจใดก็ไม่อาจล่วงรู้ ถึงอย่างไรก็เพิ่งปรากฏขึ้นมาใหม่ ไม่แน่อาจเป็นหัวหน้าปีศาจสักตนเพิ่งบรรลุเขตขั้นก่อนนภา ชั่วขณะนี้ข้าจนปัญญาจัดการมัน ได้แต่ขอร้องมาถึงคุณชายฉินที่นี่ เชิญคุณชายฉินลงมือ

ช่วยราษฎรในพื้นที่จากความทุกข์ยาก”

ฉินอวิ๋นเติบใหญ่ในชนบท เคยประสบพบเจอปีศาจฉุดคร่าผู้คนในหมู่บ้าน ช่วงที่จ้าวคงคาจอมปีศาจก่อภัยพิบัติ นับเป็นห้วงเวลาสองร้อยกว่าปีที่ดำมืดที่สุดของกว่างหลิง

“ในฐานะทูตตรวจตราสวรรค์สะบั้นปีศาจกำจัดมารเดิมทีก็เป็นหน้าที่ของข้า” ฉินอวิ๋นบอก “เจ้าเมืองซ่งมีรายละเอียดหรือไม่”

เจ้าเมืองซ่งยินดียิ่ง “คุณชายฉินคุณธรรมสูงส่ง นี่คือสารที่อำเภอหยางเส้อส่งมา ข่าวสารโดยละเอียดล้วนเขียนไว้บนนั้น”

ฉินอวิ๋นรับสารไปกวาดตามอง

“อาละวาดสิบกว่าอำเภอ ชาวบ้านถูกจับไปเกินพัน ถูกสังหารหลายร้อย?” ฉินอวิ๋นกระจ่างชัดแจ้ง ความหวังรอดชีวิตของผู้ที่ถูกจับตัวไปนั้นเลือนราง

“เรื่องนี้มอบหมายให้ข้าแล้ว” ฉินอวิ๋นพยักหน้ารับคำ “เจ้าเมืองซ่งโปรดวางใจ”

“ข้าขอบคุณคุณชายฉินแทนราษฎรอำเภอหยางเส้อ” เจ้าเมืองซ่งกล่าวต่อเนื่อง

“เรื่องไม่เหมาะรอช้า ข้าออกเดินทางทันที” ฉินอวิ๋นเอ่ยขึ้น “เจ้าเมืองซ่ง ขออภัยที่ข้าไม่อาจคอยรับรอง สายไปเพียงชั่ววินาที อาจมีเผ่ามนุษย์เดือดร้อนอีก”

“สมควรแล้ว สะบั้นปีศาจกำจัดมารสำคัญที่สุด” เจ้าเมืองซ่งรีบบอก

“ฉินอวิ๋น ข้าไปพร้อมท่าน” อีเซียวเอ่ยขึ้น

“ได้ พวกเราไป” ใต้ฝ่าเท้าฉินอวิ๋นและอีเซียวพลันปรากฏกระบี่เหินสีเงินงดงามจับตา พุ่งแหวกอากาศด้วยความเร็วสูง ก่อนจากไปทั้งคู่ยังพยักหน้าเล็กน้อยแก่เจ้าเมืองซ่งและคนอื่นๆ

เจ้าเมืองซ่ง หัวหน้าหน่วยเจิงและฉินเลี่ยหู่แหงนหน้ามอง

"คุณชายฉินคุณธรรมสูงส่งอย่างแท้จริง" หัวหน้าหน่วยเจิงเอ่ยชม

"ได้ทราบข่าวก็รีบไปกำจัดปีศาจมาร" เจ้าเมืองซ่งมองฉินเลี่ยหู่ที่ยืนด้านข้างอย่างชื่นชม "เหล่าฉิน เมืองกว่างหลิงของเรามีทูตตรวจตราสวรรค์ประจำการ ชีวิตของราษฎรในกว่างหลิงดีขึ้นมากนัก"

ฉินเลี่ยหู่พยักหน้าเล็กน้อย แหงนมองฉินอวิ๋นและอีเซียวหายลับไปจากขอบฟ้า

ฉินเลี่ยหู่ยังจดจำได้อย่างกระจ่างชัดแจ้ง...

ฉินอวิ๋นในวัยเยาว์ ฝึกกระบี่อย่างขยันขันแข็งทุกวัน...อายุสิบห้าก็ตัดสินใจเด็ดขาดออกรอนแรมสั่งสมประสบการณ์ทั่วหล้า เพื่อพิชิตประตูเซียน "เพียงชั่วพริบตา ลูกอวิ๋นก็พิทักษ์ปกป้องทั้งเมืองกว่างหลิงได้แล้ว" ฉินเลี่ยหู่เอ่ยเสียงเบา

เนื่องเพราะคิดเร่งรุดให้ถึงอำเภอหยางเส้อโดยเร็วที่สุดจึงเหินกระบี่มาตลอดทาง เมื่อเขตขั้นยิ่งสูง ความเร็วในการเหินกระบี่ของฉินอวิ๋นก็สูงขึ้นมาก

"เข้าสู่อำเภอหยางเส้อแล้ว"

ทอดตามองหมู่บ้านแห่งแรกเมื่อมาถึงหยางเส้อ ก็เห็นหลายคนสวมชุดไว้ทุกข์สีขาว เงินกระดาษปลิวว่อน ท่าทางของคนเหล่านั้นเศร้าโศกเสียใจถึงที่สุด ฉินอวิ๋นเห็นสตรีนางหนึ่งกอดชุดผ้าฝ้ายของลูกน้อยพลางสะอึกสะอื้นร่ำไห้ ดูคล้ายคนวิปลาสไปแล้วกระนั้น

ฉินอวิ๋นมองเบื้องล่างอย่างเงียบงัน

"มีเซียน"

"เป็นเซียน" คนในหมู่บ้านเงยหน้าเห็นฉินอวิ๋นและอีเซียวบนกระบี่

เหินขนาดใหญ่

"ท่านเซียน ช่วยเหลือเมียข้าด้วย"

"ท่านเซียน ช่วยลูกข้าด้วย"

"ท่านเซียน..."

ชาวบ้านหลายคนต่างคุกเข่าลง โขกศีรษะไปทางฉินอวิ๋นและอีเซียวซึ่งเหาะเหินอยู่บนท้องฟ้า

ฉินอวิ๋นเห็นแล้วกล่าวเสียงค่อยว่า "หากพวกเขายังมีชีวิตอยู่ ข้าจะพาพวกเขากลับมา เพียงแต่...พวกเขาหลายคนกลัวว่าจะถูก...พวกเราไป" ฉินอวิ๋นพาอีเซียวเหินกระบี่ต่อไป

"ฉินอวิ๋น บัดนี้ท่านเป็นทูตตรวจตราสวรรค์ มีหน้าที่สะบั้นปีศาจกำจัดมาร คาดว่าจอมปีศาจที่ปรากฏขึ้นมาใหม่ย่อมล่วงรู้ มันยังกล้าก่อเภทภัย เกรงว่าจะมีผู้หนุนหลัง ไม่แน่ว่าพลังปกป้องชีวิตอาจแกร่งกล้านัก" อีเซียวสันนิษฐาน

"ไปดูก็ล่วงรู้แล้ว ดูว่าผู้หนุนหลังของมันจะเอาชนะกระบี่เหินของข้าได้หรือไม่!" ฉินอวิ๋นกล่าวอย่างมุ่งมั่น

"ปีศาจอาละวาดแถบอำเภอหยางเส้อ โดยเฉพาะทางใต้ของอำเภอ รังของพวกมันสมควรอยู่สักที่ในบริเวณนี้ อาจอยู่กลางเขาหรือหนองน้ำ" อีเซียวออกความเห็น

ฉินอวิ๋นพยักหน้า "ในเมื่อเป็นรังของมัน ย่อมมีปีศาจอยู่หลายตน ลองเสาะหาบริเวณนั้นดู"

บัดนี้ฉินอวิ๋นใช้พลังฟ้าดินตรวจจับครอบคลุมบริเวณสามสิบลี้

ในอาณาเขตนี้ บริเวณใดมีกระแสปราณชีวี ฉินอวิ๋นก็สำรวจตรวจสอบหนึ่งเที่ยว ย่อมสำรวจถึงหมู่บ้านบางแห่ง เห็นสภาพหลังประสบเคราะห์กรรม สภาพของราษฎรจำนวนมากที่สูญเสียญาติพี่น้อง ฉินอวิ๋น

ยิ่งเงียบงัน

กลางหุบเขาลึกแห่งหนึ่ง มนุษย์น้อยจนถึงที่สุด ปีศาจจำนวนมากยึดครองพื้นที่

นางปีศาจวิฬาร์ในชุดสีม่วงนั่งบนบัลลังก์ทำจากศิลา ไขว่ห้างอวดเรียวขายาวขาวผ่อง เหม่อมองท้องนภาอย่างสำราญอุรา ปีศาจรอบตัวคอยปรนนิบัติเอาอกเอาใจ

'น้องสาม ข้าตรวจจับได้ว่ามีสองกระแสปราณชีวีมุ่งมาทางนี้ด้วยความเร็วเหนือธรรมดา ย่อมเป็นผู้บำเพ็ญตบะแน่ เป็นไปได้มากว่าฉินอวิ๋นผู้นั้นมาถึงแล้ว' ราชันมังกรอุทกที่หลบซ่อนตัวอยู่ถ่ายทอดเสียงแจ้งข่าว

'ฮ่าๆ ดูท่าเหยื่อมาถึงแล้ว' ปีศาจเสือดาวก็ถ่ายทอดเสียงมาอย่างตื่นเต้น

นางปีศาจวิฬาร์ยิ้มมุมปาก ถ่ายทอดเสียงกลับไปว่า 'พี่ใหญ่ พี่รอง อย่ารีบร้อน อดกลั้นไว้ก่อน อย่าทำให้เหยื่อแตกตื่น รอเข้าสู่กับดัก ค่อยเชือดฉินอวิ๋นผู้นั้น'

ตอน 27 ขอความช่วยเหลือก็ไร้ประโยชน์

ฉินอวิ๋นและอีเซียวเหินกระบี่ แสงวาบสายหนึ่งตัดผ่านนภากาศ ความเร็วถึงขีดสุดมุ่งหน้าไปยังสถานที่อีกแห่ง

"เอ๊ะ?" ฉินอวิ๋นมองภูเขาสูงที่ทอดตัวอยู่ไกลออกไป รีบเอ่ยว่า "กระแสปราณชีวีนับพันกระจุกตัวอยู่ในหุบเขาลึกนั่น หมู่บ้านขนาดใหญ่ทั่วไปจะตั้งอยู่ในหุบเขาลึกได้อย่างไร น่าจะเป็นรังปีศาจที่พวกเราเสาะหา"

"ปีศาจรวมตัวมากมายถึงเพียงนี้ ย่อมมีหัวหน้าปีศาจอยู่ในนั้น" อีเซียวเอ่ยเสริม "จอมปีศาจนั่นกล้ากำเริบเสิบสานในกว่างหลิง ฉินอวิ๋น ท่านต้องระวังตัว"

"วางใจ" ฉินอวิ๋นฝีมือสูงส่งความกล้าหาญเต็มเปี่ยม มั่นใจตนเองอย่างมาก

เหาะเหินมาตลอดทาง มาถึงกลางภูเขาสูงแห่งนั้นอย่างรวดเร็ว กวาดตามองเบื้องล่าง ก็เห็นปีศาจรวมตัวกันอยู่กลางหุบเขาปัจจุบันฉิน

อวิ๋นตรวจจับรับรู้ผ่านกระบี่เหินอัตชีวีได้ในบริเวณสามร้อยจั้ง ตรวจจับได้ทันทีว่ากลางหุบเขานั้นมีค่ายคาถา จัดวางไว้หลายแห่ง ตัดขาดการตรวจจับของตน ฉินอวิ๋นไม่อีนังขังขอบ แหล่งกบดานของจอมปีศาจหากไร้ซึ่งค่ายคาถาถึงเป็นเรื่องแปลก

"ว่าอย่างไร" อีเซียวสอบถาม "มีคนเป็นอยู่หรือไม่"

"มีสองร้อยกว่าคนยังมีชีวิตอยู่" ฉินอวิ๋นเอ่ยเสียงเย็นชา "พวกมันจับตัวมาเกินพันคน คนอื่นๆ เกรงว่าคงตายแล้ว ด้านข้างมีหลุมใหญ่ฝังกระดูกขาว"

สีหน้าอีเซียวผกผัน

"ไป ร่อนลง" ฉินอวิ๋นพาอีเซียวโฉบลงไปโดยตรง

"มีผู้บำเพ็ญตบะมา!"

"เป็นผู้บำเพ็ญตบะ! รีบรายงานราชัน!"

บริเวณรอบหุบเขามีปีศาจคอยเฝ้าระวัง พวกมันเห็นหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีเหินกระบี่ร่อนลงด้วยความรวดเร็ว ต่างแตกตื่นอลหม่าน มนุษย์มิใช่สัตว์ปีก...ผู้บำเพ็ญตบะที่เหาะเหินได้ล้วนบรรลุเขตขั้นก่อนนภา มิใช่ปีศาจธรรมดาจะต้านทานได้

ฉินอวิ๋นและอีเซียวร่อนลงบนกองหินระเกะระกะกลางหุบเขา ปราดเดียวก็มองเห็นผู้คนจำนวนมากถูกขังในกรงไม้และอีกบางส่วนถูกมัดแขวนไว้ มีปีศาจกำลังลับมีดเตรียมเชือดสังหาร ชาวบ้านเหล่านี้สิ้นหวังไปแต่แรกแล้ว แต่เมื่อเห็นหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีร่อนลงจากฟ้า ต่างตื่นเต้นดีใจกันขึ้น "ท่านเซียน ช่วยพวกเราด้วย"

ดวงตาฉินอวิ๋นสาดประกายยะเยือกเย็น เพียงโบกมือ แสงกระบี่สว่างวาบ

กระบี่เหินประดุจมัจฉาปราดเปรียว เพียงพริบตาก็แหวกว่ายเป็น

วงใหญ่ ทะลุทะลวงร่างของปีศาจร่วมสองร้อยตน ก่อนกลับมาอยู่ข้างกายฉินอวิ๋น

ปีศาจที่คอยเฝ้าเผ่ามนุษย์ จับมนุษย์มัดแขวนและเตรียมเชือดสังหารต่างตระหนกตกใจหมื่นส่วน จากนั้นต่างล้มกองลง เผยให้เห็นสารรูปเดิม ส่วนเชือกที่มัดชาวบ้านแขวนไว้ขาดสะบั้น ชาวบ้านล้มลงกับพื้นต่างรีบแกะเชือกที่รัดพัน แล้ววิ่งกรูไปยังกรงไม้ โซ่ของกรงไม้ล้วนขาดสะบั้นเช่นกัน

ปีศาจในบริเวณอื่นของหุบเขาเห็นสถานการณ์ แตกตื่นเตลิดหลบหนี ช่างน่าหวาดหวั่นนัก เพียงกะพริบตา ปีศาจเกือบสองร้อยตนก็ตายสิ้น

"ราชัน ราชัน ผู้บำเพ็ญตบะร้ายกาจเกินไปแล้ว"

"น่าจะเป็นฉินอวิ๋นเซียนกระบี่"

ปีศาจในพื้นที่กว่างหลิงต่างกู่ร้อง

กระบี่วกกลับมาอยู่ข้างกายฉินอวิ๋น สีหน้าเขาผกผันเล็กน้อย

ทันใดนั้นสภาพการณ์โดยรอบเปลี่ยนแปลง ปรากฏสายพลังมืดครึ้มชั้นหนึ่งแผ่คลุมหุบเขา ตัดขาดนอกใน

ชั่วเวลานั้น ไม่ว่าการตรวจจับรับรู้ด้วยพลังฟ้าดินหรือแผ่ซ่านกระแสจิตล้วนไม่อาจทะลวงผ่านเกราะพลังดำมืดนี้ไปได้

"ค่ายคาถาร้ายกาจมาก" ฉินอวิ๋นเอ่ยเสียงเบา

"ฮ่าๆ..." พร้อมเสียงหัวร่ออย่างได้ใจ สามเงาร่างปรากฏกลางหุบเขา นางปีศาจวิฬาร์ในชุดม่วง ปีศาจเสือดาวและราชันมังกรอุทกในชุดดำ พวกมันทั้งสามเผยเอกลักษณ์ของปีศาจให้เห็นบางส่วน นางปีศาจวิฬาร์มีหูแมวหนวดแมว รูม่านตาเรียวแหลมสีเขียว

ทั้งปีศาจเสือดาวและราชันมังกรอุทกก็แสดงเอกลักษณ์พิเศษให้

เห็นเป็นกึ่งมนุษย์ ทั้งสำแดงพลังแห่งปีศาจและข้อได้เปรียบแห่งร่างมนุษย์

กล่าวถึงการต่อสู้รบพุ่ง...สังขารเดิมของปีศาจโดยมากล้วนไม่อาจเทียบร่างกึ่งมนุษย์ มีเพียงเผ่ามังกรและเผ่าส่วนน้อยที่สังขารเดิมสำแดงพลังได้มากกว่า

"พวกเจ้าสามตน?" ดวงตาฉินอวิ๋นกวาดมองปราดเดียว "สามจอมปีศาจเขาเอ้อหลง?"

'ฉินอวิ๋น' อีเซียวที่อยู่ด้านข้างตะลึงงัน รีบถ่ายทอดเสียงว่า *'สามจอมปีศาจเขาเอ้อหลง มีสองตนทัดเทียมทูตตรวจตราสวรรค์โองการเขียว ส่วนราชันมังกรอุทกมีพลังฝีมือไล่ๆ กับเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ สามตนร่วมมือน่ากลัวยิ่งนัก ยิ่งกว่านั้นในหนึ่งปีมานี้ พวกมันสังหารล้างหมู่บ้านต่างๆ ในแต่ละโจว โหดเหี้ยมอำมหิตเป็นที่สุด ราชสำนักก็มีประกาศจับพวกมัน ภาคีตรวจตราสวรรค์คาดว่าไล่ล่าพวกมันอยู่เช่นกัน จะรีบแจ้งภาคีตรวจตราสวรรค์หรือไม่'*

"ฮ่าๆ...ฉินอวิ๋น นรกไร้ประตู เจ้ากลับบุกฝ่าเข้ามาเอง ตายในเงื้อมมือพวกข้า อย่ามาโทษก็แล้วกัน" ปีศาจเสือดาวถือทวนยาวสีดำ หัวร่อลั่น

นางปีศาจวิฬาร์เขี่ยเล็บตนเองเล่นอย่างแผ่วเบา หัวร่อหยัน "ค่ายคาถาตัดขาดนอกใน กระทั่งภาคีตรวจตราสวรรค์ยังตรวจจับที่นี่มิได้สักกระผีก! ของวิเศษส่งสัญญาณก็ถูกสกัดกั้นไปด้วย หน้าไหนก็ช่วยเจ้าไม่ได้"

ราชันมังกรอุทกน้ำเสียงกังวาน หัวร่อร่า "ดังนั้นหนุ่มน้อยฉินอวิ๋น เจ้าอย่าได้เปลืองแรงเปล่าอีกเลย ขอความช่วยเหลือก็ไม่มีประโยชน์"

"เปลืองแรง? ขอความช่วยเหลือ?" ฉินอวิ๋นจ้องมองปีศาจสามตน

ซึ่งมั่นใจตนเองเต็มเปี่ยม ไฉนต้องขอความช่วยเหลือ น้ำหน้าอย่างพวกเจ้าสามตนนี่น่ะหรือ

"พวกเจ้าสามตนเมื่อก่อนทำลายล้างหนึ่งหมู่บ้านแล้วก็รีบเผ่นระมัดระวังยิ่งนัก ภาคีตรวจตราสวรรค์จับกุมพวกเจ้ามิได้ แต่คราวนี้พวกเจ้ามาถึงกว่างหลิงของข้า กลับจงใจข่มเหงเผ่ามนุษย์ ของวิเศษส่งสัญญาณก็สกัดกั้น ภาคีตรวจตราสวรรค์ไม่อาจตรวจจับความเคลื่อนไหวที่นี่ได้ ดูท่าดักซุ่มเพื่อเล่นงานข้าโดยเฉพาะ"

สกัดกั้นค่ายคาถาของคันฉ่องตรวจตราสวรรค์ได้ช่างหาได้ยากยิ่ง

ทว่าปีศาจเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์โดยทั่วไปต่างกระทำได้โดยเฉพาะรังเก่าของพวกมันวางค่ายคาถาสกัดกั้นระยะยาว คันฉ่องตรวจตราสวรรค์ยากสอดส่องสถานการณ์ในรังของพวกมันได้

ทั้งสามตนมีพลังฝีมือไม่สามัญ มีค่ายคาถาบางส่วน แต่ก็ต้องจัดวางก่อนล่วงหน้า

"ดูแล้วเจ้าก็มิได้โง่เขลา" ราชันมังกรอุทกยิ้มหยัน

"ผู้ใดให้พวกเจ้ามา" ฉินอวิ๋นสอบถาม

"น้องรองน้องสาม อย่าพูดพล่ามกับพวกมันเลย ลุย ร่วมมือสังหารมัน" ราชันมังกรอุทกกลับอดรนทนไม่ได้แล้ว มันไหนเลยเห็นทูตตรวจตราสวรรค์คนใหม่อยู่ในสายตา จึงโบกมือวูบ ปรากฏรอยผนึกเขียวซัดออกจากฝ่ามือ ขยายใหญ่พรวดพราดราวยอดผาขนาดย่อม!

เงาร่างประดุจผีร้ายของนางปีศาจวิฬาร์กระโจนใส่ฉินอวิ๋น ปีศาจเสือดาวถือทวนยาวในมือโถมพุ่งโรมรัน

บรรดาปีศาจมารส่วนมากมีสังขารแกร่งกล้าถึงขีดสุด ชำนาญการต่อสู้ระยะประชิด

ส่วนเผ่ามนุษย์นั้นส่วนมากไม่ถนัดการต่อสู้ระยะประชิด!

"คงไม่ต้องถามว่าผู้อยู่เบื้องหลังเป็นผู้ใด ในเมื่อรนหาที่ตายเร็วถึงเพียงนี้ ก็ให้พวกเจ้าสมปรารถนา" ฉินอวิ๋นเพียงเหยียดแขน กระบี่เหินอัตชีวีพลันทะยานออกอีกครั้ง

พุ่งทะยานครั้งนี้ดุเดือดรุนแรงยิ่ง แผ่งเสียงลั่นครันครืน แสงกระบี่ถาโถมกระหน่ำราวกระแสน้ำกว่างหลิง ยามปะทุประดุจฟ้าถล่มดินทลาย

"อันใดกัน" นางปีศาจวิฬาร์รู้สึกเพียงแสงกระบี่น่าหวาดหวั่นหาใดเทียม ชั่วพริบตาก็แฉลบมาถึงตรงหน้า ไม่ทันคิดต้านทานแรงปะทุดั่งฟ้าถล่มดินทลาย รีบเสกเชือกอาคมเส้นหนึ่งส่ายวนป้องกันทั่วร่าง ในมือถือดาบโค้งสีโลหิตพยายามต้านรับสุดกำลัง

แสงกระบี่รุนแรงรวดเร็วสุดขีด ดาบโค้งสีโลหิตของมันสกัดกั้นเสียเปล่า ขวางได้เพียงเงาแสงกระบี่ กลับเป็นเชือกอาคมขวางต้านกระบี่เหินเล่มนั้น อานุภาพกระบี่เหินรุนแรงมหาศาล สะบั้นเส้นเชือกอาคม เฉือนผ่านสังขารนางปีศาจ

ร่างนางปีศาจแยกเป็นสองท่อน กระบี่เหินวาดเป็นเส้นโค้งอานุภาพถึงขีดสุดอีกครั้ง พุ่งทะยานใส่ราชันมังกรอุทก

ร่างนางปีศาจวิฬาร์เริ่มสลายเป็นผุยผง เหลือเพียงเส้นขนปลิวว่อนลอยฟุ้ง

หลายร้อยจั้งห่างออกไป บริเวณขอบค่ายคาถาตัดขาดนอกใน

เงาร่างสายหนึ่งปรากฏกลางอากาศ เป็นนางปีศาจวิฬาร์ ทว่าที่บั้นท้ายมีสองหางส่ายไหว "ข้า...ข้าถูกสังหารแล้วหรือ หนึ่งชีวิตถูกสังหารแล้วหรือ" มันมองหางตนเอง "ความเพียรสามร้อยปีของข้าสูญสิ้นไปทั้งอย่างนี้หรือ"

มันบำเพ็ญตบะมาเนิ่นนาน เมื่อบรรลุเขตขั้นก่อนนภาก็งอกอีกหาง แสดงว่าถึงขั้น "สองหาง" บรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ถึงมี

สามหาง คิดงอกสักหางเพิ่มขึ้นนั้นยากเย็นแสนเข็ญ หางเป็นตัวแทนแห่งชีวิต เป็นพรสวรรค์อันมีเฉพาะนางปีศาจวิฬาร์

เมื่อนางปีศาจวิฬาร์ถูกสังหารไปหนึ่งชีวิต ปีศาจเสือดาวที่บุกฝ่ามาอยู่เบื้องหน้าเห็นภาพฉากนี้ สีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยว เริ่มถอยกรูดลนลาน "น้องสามเพิ่งเผชิญหน้าก็ถูกสะบั้นสังหารเสียแล้ว? น้องสามมีสามชีวิต แต่ข้ามีเพียงชีวิตเดียว" ปีศาจเสือดาวเห็นกระบี่เหินน่าหวั่นผวา ประดุจอสนีบาตฟาดกระหน่ำ อดตระหนกแตกตื่นมิได้

"น้องรอง ข้ามาช่วยเจ้า" ราชันมังกรอุทกควบคุมรอยผนึกเท่ายอดผาขนาดย่อมไปคุ้มกันปีศาจเสือดาว

แต่กระบี่เหินของฉินอวิ๋นรวดเร็วฉับไวเกินกว่า ประดุจอสนีบาตฟ้าถล่มดินทลาย!

รอยผนึกซัดพุ่งเข้ามาสุดกำลัง แต่กระบี่เหินพลันปรากฏเบื้องหน้าปีศาจเสือดาวเสียแล้ว

ตอน 28 ร้องขอชีวิต

ปีศาจเสือดาวเห็นกระบี่เหินเล่มนั้นซัดพุ่งเข้ามาราวกระแสน้ำถาโถม ให้แตกตื่นลนลาน "ไหนว่ามันผู้นี้เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตามิใช่รึ ไฉนจึงร้ายกาจขั้นนี้"

มันไม่เข้าใจ มันฉงนสงสัยและอกสั่นขวัญผวา พยายามสำแดงวิชาทวนเต็มที่ รอบตัวอวลตลบด้วยไอหมอก กระบี่เหินถูกไอหมอกสกัดเป็นชั้นๆ ส่งผลกระทบต่ออานุภาพ นี่คือ "กระไอพิษพันสาย" ของวิเศษขั้นห้าที่สำคัญที่สุดของปีศาจเสือดาว พลังต้านทานสูงสุดแฝงเส้นไหมจำนวนนับไม่ถ้วนสกัดกั้น

ปีศาจเสือดาวกวัดแกว่งบุปผาทวนยาวกระไอพิษพันสายไปรอบบริเวณ คุ้มกันแน่นหนาหยดน้ำไม่อาจเล็ดลอด

กระบี่เหินทรงพลานุภาพทะลวงผ่านอุปสรรคกั้นขวางปะทะทวนยาวของปีศาจเสือดาวเสียงดังเคร้ง วิชาทวนร้ายกาจ เร่งทอนกำลังกระบี่เหิน ทว่าด้ามทวนถูกบดขยี้พุ่งชนร่างมันเองจนยวบยุบ โลหิตสดพ่นออก

จากปาก ลอยกระเด็นวืดออกไปโดยไม่รู้ตัว

รอยผนึกยักษ์มาถึงในที่สุด พุ่งชนกระบี่เหินเสียงดังปัง

รอยผนึกแตกร้าวกลางอากาศ กระบี่เหินชะงักงัน

"ข้ารอดแล้ว ข้ารอดแล้ว" ปีศาจเสือดาวที่ลอยวืดไปชนเศษหินผาหล่นตุบกองบนพื้นทั้งตกประหม่าเสียขวัญทั้งดีใจ มันรีบทะยานไปที่ไกล "ฉินอวิ๋นผู้นี้น่ากลัวเกินไปแล้ว หากมิใช่ของวิเศษของพี่ใหญ่มาช่วยข้า ข้าพอถูไถต้านทานได้เพียงหนึ่งกระบี่ หากอีกสองสามกระบี่โจมตี ข้าคงตายโดยไม่ต้องสงสัย"

ความรู้สึกถูกบดขยี้ ถูกอีกฝ่ายเด็ดคร่าชีวิตได้ง่ายดาย ทำให้มันหวาดกลัวจนขนหัวลุก

ความรู้สึกเช่นนี้ในคราวก่อน...เป็นยอดคนเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ปรากฏตัว ครั้งนั้นราชันมังกรอุทกเข้าต้านทาน พร้อมพาพวกมันหลบหนี

"เซียนกระบี่เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตาถึงกับทัดเทียมยอดคนแดนโอสถทิพย์?" ปีศาจเสือดาวไม่อยากเชื่อ

ปัง! กลางอากาศเหนือหุบเขา รอยผนึกยักษ์ปะทะกระบี่เหินอีกครั้ง คราวนี้ด้วยพลังโจมตีรุนแรงดุเดือดของกระบี่เหิน รอยผนึกถึงกับหมุนตลบลอยวืดชนผนังผาอย่างจัง เศษหินนับไม่ถ้วนกระเด็นกระจัดกระจาย เหล่าปีศาจที่หลบในที่ไกลเพราะความกลัวต่างตกอกตกใจหลบหลีกจ้าละหวั่น พวกมันก็คิดหนีออกไป แต่บัดนี้ค่ายคาถาผนึกกักขังทั้งหุบเขา พวกมันไม่มีทางออกไปได้เลย

"น่ากลัวเหลือเกิน"

"พวกเราต้องหนีออกไป ไม่เช่นนั้นคงถูกลูกหลงจากการประมือน่าอกสั่นขวัญผวาครั้งนี้ พวกเราต้องตายแน่"

"หนีอย่างไร โดยรอบล้วนเป็นศาสตรานุภาพสีดำ" พวกมันมาถึงขอบค่ายคาถา ลองสัมผัสเกราะศาสตรานุภาพสีดำตัดขาดนอกใน แต่ไม่มีทางออกไปได้เลยแม้แต่น้อย

"ฉินอวิ๋น เจ้าอย่าได้ดีใจเร็วเกินไป" ราชันมังกรอุทกคำรามลั่น รอยผนึกยักษ์เหินกลับมาถึงตัว มันแปลงร่างเป็นมังกรน้ำสีดำนิลขนาดมหึมา ยาวประมาณสามสิบจั้ง ขดม้วนอยู่กลางอากาศ รังสีปีศาจอวลคลุ้งซ่านกำจาย บังเกิดเสียงดังฉ่าๆ ต้นไม้ใบหญ้าโดยรอบถูกรุกรานโทรมโกร๋นแห้งตาย กิ่งก้านสลายเป็นเศษผง กระทั่งพืชพรรณทนหนาวบางส่วนยังเหี่ยวเฉาตายอย่างรวดเร็ว

"ไม่" ชาวบ้านที่หลบซ่อนในกรงขังต่างยืนเกาะตัวเป็นกระจุก อกสั่นขวัญกระเจิงมองเหตุการณ์ทุกอย่าง โดยเฉพาะเมื่อเห็นรังสีปีศาจแผ่ลามมาทางนี้ ทุกหนแห่งที่รังสีพาดผ่าน ต้นไม้ล้วนเฉาตาย พวกเขาหวาดกลัวสุดแสน

"หืม?" ฉินอวิ๋นเห็นดังนั้น รีบพาอีเซียวทะยานสวบเข้าไปอยู่เบื้องหน้าคนเหล่านั้น

อีเซียวใช้ของวิเศษ พลันเกราะแสงพิทักษ์ก่อตัวเป็นชั้นๆ คุ้มกันทั้งอีเซียวฉินอวิ๋นและเหล่าชาวบ้านด้านหลัง

"วางใจเถอะ ไม่เป็นอันใด" อีเซียวยิ้มเล็กน้อยให้

ชาวบ้านมองคู่บุรุษสตรีเทพเซียนตรงหน้าช่วยสกัดกั้นรังสีมืดทะมึน อดโล่งใจมิได้

ฉินอวิ๋นแหงนมองมังกรอุทกสีดำนิลกลางอากาศ "ดูท่าสังขารมารจะแกร่งกล้านัก แข็งแกร่งกว่ากงเหยี่ยปิ่งมาก"

"ร่างเดิมมันก็คือมังกรอุทก" อีเซียวเอ่ยขึ้น

"ฉินอวิ๋น ตายเสียเถอะ" มังกรอุทกดำนิลพุ่งทะยานใส่ฉินอวิ๋น กรงเล็บมังกรขนาดใหญ่ตะปบลงมา เทียบกับลำตัวยาวสามสิบกว่าจั้ง กรงเล็บมังกรให้ความรู้สึกว่ามีขนาดใหญ่เท่าคงคาวานร กรงเล็บแหลมคมพลังทำลายล้างแกร่งกล้าไร้เปรียบปาน สำแดงอานุภาพถึงขีดสุด

"ไป" ฉินอวิ๋นเพียงเพ่งสมาธิ กระบี่เหินอัตชีวีพลิกแพลงกระบวนท่า จากกระแสอสนีของเคล็ดกระบี่หมอกพิรุณเป็นโลหิตระอุ พลันกระบี่สีเงินกลางฟ้ากลายเป็นแสงกระบี่สีโลหิตสายหนึ่ง เสมือนแลเห็นหยาดโลหิตสาดกระเซ็นในสนามรบ ข้างหูมังกรอุทกนิลดำแว่วเสียงโหยหวนจมูกได้กลิ่นคาวเลือด ยิ่งรวดเร็ว ยิ่งทรงพลัง แม้ความรุนแรงลดทอนทว่ายิ่งคลับคล้ายมือสังหาร ละม้ายแม่ทัพสู้ตายยอมพินาศย่อยยับไปพร้อมศัตรู

"กั้นไว้" สองกรงเล็บของมันต้านทานสุดกำลัง กรงเล็บมหึมาอัศจรรย์พิสดาร ต้านขวางกระบี่เหินของฉินอวิ๋นได้อย่างแท้จริง

กระบี่เหินและกรงเล็บมังกรโรมรันประจัญบาน ราชันมังกรอุทกทุ่มเทพละกำลังอย่างมาก จนรู้สึกเจ็บแปลบชาวาบที่กรงเล็บ

"แย่แล้ว กระบี่เหินของมันรวดเร็วอำมหิตเกินไปแล้ว ข้าอาจต้านทานไม่อยู่ได้ทุกเมื่อ" มันตระหนักถึงจุดนี้ขึ้นมาทันที

ทันใดนั้น กรงเล็บมังกรต้านทานพลั้งพลาด กระบี่เหินเฉือนช่องท้องราชันมังกรอุทกเป็นบาดแผลขนาดใหญ่ โลหิตสดทะลักล้นไหลลาม โลหิตมังกรแฝงรังสีปีศาจร่วงเผาะสู่พื้นปฐพีเบื้องล่าง บังเกิดเสียงดังฉ่าๆ กัดเซาะพื้นเป็นหลุมเป็นบ่อ

"สังขารแข็งแกร่งยิ่ง ยังต้านทานกระบี่ข้าได้ สังขารเจ้าจะต้านทานสิบกระบี่ร้อยกระบี่ของข้าได้หรือ" ดวงตาฉินอวิ๋นสาดประกายเย็นชา

ส่วนนางปีศาจวิฬาร์ ปีศาจเสือดาว ที่เตรียมหลบหนีทุกเมื่ออยู่

บริเวณชายขอบค่ายคาถา เดิมทียังเปี่ยมความหวัง มองพี่ใหญ่ของพวกมันต่อกรกับเซียนกระบี่ฉินอวิ๋น!

"พี่ใหญ่เป็นเผ่ามังกร ฝึกสังขารมารบรรลุเขตขั้นสูงสุด ถึงกับไม่อาจต้านกระบี่เหินได้?" ปีศาจเสือดาวตาเบิกโพลง

"ฉินอวิ๋นผู้นี้แค่เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตาจริงหรือ" นางปีศาจวิฬาร์ยิ่งไม่อยากเชื่อ "พี่รอง ต่อให้มันตระหนักรู้เจตน์กระบี่ แต่ไม่น่าแข็งแกร่งปานนี้"

อีเซียวซึ่งยืนตระหง่านกั้นขวางเบื้องหน้าชาวบ้านชมดูภาพเหตุการณ์นี้แล้วเหลือบมองฉินอวิ๋นที่อยู่ด้านข้าง กลับรู้สึกภาคภูมิใจ เอ่ยในใจว่า *'พวกเจ้าจะรู้ได้อย่างไรว่าฉินอวิ๋นตระหนักรู้เจตน์กระบี่ตั้งแต่เขตขั้นหลังฟ้า โอสถอนัตตาที่หลอมกลั่นก็เป็นขั้นสูงสุด เอ่ยถึงความพิสุทธิ์แห่งศาสตรานุภาพ ไม่เป็นรองเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ เทียบกับเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ก็ด้อยกว่าเพียงชั้นเดียว ส่วนขั้นอาณาเขตเจตน์กระแส เขาสูงขั้นกว่าเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ หากประมือกับเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ ผู้ใดแพ้ชนะยังยากจะกล่าว'*

กลางอากาศ

ราชันมังกรอุทกต่อสู้สุดกำลัง กรงเล็บมังกรหางมังกรร่วมแรงต้านทาน แต่เมื่อถูกกระบี่เหินชนกระแทกเสียงดังสนั่น ร่างมังกรขนาดมหึมาลอยกระเด็นชนผนังผาดังโครม โลหิตสดสาดกระเซ็นเปรอะหินผา

'พี่ใหญ่ ฉินอวิ๋นผู้นี้ร้ายกาจนัก พวกเราสยบมันมิได้' ปีศาจเสือดาวถ่ายทอดเสียงอย่างร้อนรน

'พี่ใหญ่ ขืนสู้ต่อไป พวกเราสามจอมปีศาจต้องมีผู้ใดตายที่นี่เป็นแน่ ยอมแพ้เถอะ' นางปีศาจวิฬาร์ถ่ายทอดเสียง พวกมันสองตนปอด

กระเส่าสิ้นแล้ว

"หยุดๆ!" ราชันมังกรอุทกกู่ร้องดังก้องหุบเขา

ฉินอวิ๋นอึ้งงัน

กระบี่เหินสีเงินชะงักค้างกลางฟ้า

"เจ้ามีวาจาใดจะเอ่ยกล่าว?" ฉินอวิ๋นมองราชันมังกรอุทกที่ลอยกลางอากาศ

บรรดาปีศาจระดับเล็กที่หลบตรงชายขอบค่ายคาถาต่างแหงนหน้ามองมังกรอุทกสีนิลดำขนาดมหึมา

ราชันมังกรอุทกร่อนลง แปลงร่างกลับมาอยู่ในสภาพกึ่งมนุษย์ รีบประสานมือคำนับกล่าวว่า "สหายธรรมฉิน คราวนี้พวกเรามีตาหามีแววไม่ ล่วงเกินเจ้าแล้ว พวกเราสามพี่น้องยอมแพ้แล้ว!"

"ใช่ๆ พวกเรายอมแพ้แล้ว" ปีศาจเสือดาวที่หลบเสียไกลรีบตะโกนเสริม

"ขอเชียนกระบี่ฉินอวิ๋นโปรดใจกว้าง อภัยพวกข้าด้วย" นางปีศาจวิพาร์ก็ตะโกนร้องเสียงสูง

ชั่วขณะนั้น ผู้คนและเหล่าปีศาจที่เห็นภาพฉากนี้ต่างตกตะลึงพรึงเพริด

"ถึงกับร้องขอชีวิต?" อีเซียวก็ประหลาดใจ

"พวกเราสามพี่น้องไม่อยากต่อสู้อีกแล้ว" ราชันมังกรอุทกรีบเอ่ย "ข้ายอมแพ้ ยินยอมชดใช้ด้วยของกำนัล ขอสหายธรรมฉินเป็นผู้ใหญ่ใจกว้าง ปล่อยพวกเราไปด้วย"

"พวกข้ายินดีชดใช้" นางปีศาจวิพาร์ ปีศาจเสือดาวรีบประสมโรง

ราชันมังกรอุทกออกจะกระอักกระอ่วน หัวร่อแหะๆ เอ่ยว่า "ขืนสู้กันต่อไปอีก พวกเราต้องมีผู้ใดตายที่นี่เป็นแน่ แต่ชาวบ้านโดยรอบเหล่า

นั้นอาจโดนลูกหลงถึงตายได้ ไม่แน่กระทั่งสาวงามข้างกายสหายธรรมฉินอาจเดือดร้อนไปด้วย เช่นนั้นก็ไม่ดีแล้ว"

ราชันมังกรอุทกแผ่งน้ำเสียงข่มขู่

เตือนฉินอวิ๋นว่าหากสู้สุดกำลังต่อไป สังหารฉินอวิ๋นไม่ได้ ผู้คนโดยรอบพวกมันยังทำอันตรายได้

"พวกเราชดใช้ เจ้าปล่อยพวกเราไปดีหรือไม่" ราชันมังกรอุทกถามยิ้มๆ

"สหายธรรมฉิน โปรดไว้ชีวิตพวกเราด้วย" ปีศาจเสือดาว นางปีศาจวิฬาร์มองไปทางฉินอวิ๋น

ทั้งสามตนพยายามขอร้องวิงวอน

"ข้าไว้ชีวิตพวกเจ้า? แล้วชาวบ้านนับไม่ถ้วนแต่ละหมู่บ้านที่ถูกพวกเจ้าเข่นฆ่าสังหารเล่า ผู้ใดไว้ชีวิตพวกเขา" ฉินอวิ๋นจ้องพวกมันทั้งสามตน "ตอนพวกเขาร่ำไห้ขอร้องพวกเจ้า พวกเจ้าเคยไว้ชีวิตพวกเขาหรือไม่...ข้าจะบอกให้ วันนี้พวกเจ้าสามตนล้วนต้องตาย! สักตนก็หนีไม่รอด!" เสียงเยียบเย็นของฉินอวิ๋นดังก้องทั่วหุบเขา

ตอน 29 ราชันมังกรอุทก เจ้าเหี้ยมโหดนัก

น้ำเสียงเปี่ยมกระแสฆ่าฟันของฉินอวิ๋นประหนึ่งสาดน้ำเย็นเฉียบรดศีรษะจอมปีศาจทั้งสาม หนาววาบในใจยิ่งนัก

แม้ราชันมังกรอุทกเคยหนีรอดจากเงื้อมมือของเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ แต่เนื่องเพราะอีกฝ่ายไม่ช่ำชองเรื่องความเร็ว หากไล่กวดด้วยความเร็วไม่ลดละ ถึงที่สุดพวกราชันมังกรอุทกย่อมดับดิ้นแน่นอน! ส่วนฉินอวิ๋นนั่นหรือ ยังไม่ต้องเอ่ยถึงว่าเหาะเหินด้วยกระบี่รวดเร็วฉับไว ลำพังกระบี่เหินเล่มนั้นก็เพียงพอไล่ล่าสังหารศัตรูในระยะสามสิบลี้

ในระยะสามสิบลี้ ราชันมังกรอุทกถึงกับต้องถามตนเองว่าจะหลบหนีออกไปได้ไกลขนาดนั้นหรือไม่

ยิ่งกว่านั้นฉินอวิ๋นย่อมไล่ล่าไม่ลดละ!

"เจ้าคิดให้**มัจฉาตายตาข่ายขาด*** จริงหรือ" ราชันมังกรอุทกตะคอก

* สู้จนตายไปข้างหนึ่ง

ถาม น้ำเสียงก้องกังวาน ในดวงตานางปีศาจวิฬาร์ ปีศาจเสือดาวก็ฉายความฮึกเหิมเกรี้ยวกราด

"มัจฉาตายตาข่ายขาด? แค่ปลาสามตัวอย่างพวกเจ้า ยังคิดว่าตาข่ายจะขาดหรือ" ฉินอวิ๋นกวาดตามองพวกมันปราดหนึ่ง

ราชันมังกรอุทกกัดฟันกรอดถ่ายทอดเสียงว่า *'น้องรอง น้องสาม กระบี่เหินของมันรวดเร็วยิ่ง เกรงว่าจะควบคุมได้ไกลหลายสิบลี้ โอกาสหลบหนีของพวกเราเลือนราง ได้แต่ลองสู้สักตั้ง เซียนกระบี่อ่อนด้อยการต่อสู้ระยะประชิด พวกเราสู้เพื่อหาทางรอด ขอเพียงต่อสู้ระยะประชิด ข้ามั่นใจว่าจะสังหารมันได้'*

ปีศาจเสือดาวถ่ายทอดเสียงตอบ *'สู้กับมันสักตั้ง! มิใช่มันตายก็พวกเราสิ้น'*

นางปีศาจวิฬาร์ก็กระจ่างแก่ใจ *'มีเพียงสู้สักตั้ง ถึงมีโอกาสรอด'* แม้มันมีอีกสองชีวิต แต่ต่อหน้าเซียนกระบี่ฉินอวิ๋น กระบี่เหินแทงทะลุปลิดชีพนางเพียงไม่กี่ครั้งเท่านั้น

ในขณะที่ถ่ายทอดเสียง พลันแสงเขียวเข้มปะทุขึ้นดังปังจากร่างของพวกมันทั้งสามตน ลายยันต์จำนวนนับไม่ถ้วนลอยแฉลบเวียนวนระหว่างมันทั้งสามกลายเป็นค่ายคาถาขนาดมโหฬาร พวกมันสามจอมปีศาจแห่งเขาเอ้อหลงก็มีค่ายคาถาโจมตีร่วม! เพียงเพราะพลังฝีมือของราชันมังกรอุทกแกร่งกล้ากว่าอีกสองตน ค่ายคาถาโจมตีร่วมเพิ่มพลังฝีมือให้มันน้อยมาก ไม่ถึงยามคับขัน พวกมันไม่มีความจำเป็นต้องสำแดงค่ายคาถานี้

"หนึ่งแกร่งสองด้อย? ยังคิดใช้คาถาโจมตีร่วม?" ฉินอวิ๋นส่ายหน้าแผ่วเบา "จุดอ่อนเด่นชัดเกินไปแล้ว"

"สังหาร!"

พวกมันสามตนกลายเป็นเงาลวงตา มุ่งจู่โจมเข้ามาจากสามทิศทาง

"ขอเพียงประชิดตัว ข้ามีหวังสังหารมัน" ราชันมังกรอุทกบ้าดีเดือด ขณะเหินทะยานใส่ พลันแปลงร่างเป็นมังกรน้ำสีนิลดำ ปีศาจเสือดาวถือทวนยาวโฉบพุ่งเข้าหา นางปีศาจวิฬาร์ถือดาบโค้งสีโลหิตแฝงอานุภาพยันต์คาถา ล้วนทุ่มเทสุดพละกำลัง

"พวกมันคิดใช้มากโจมตีน้อย ต่อสู้ระยะประชิด" อีเซียวอยู่ด้านข้าง ในมือปรากฏยันต์แผ่นหนึ่ง พร้อมลงมือทุกเมื่อ

"ใช้มากโจมตีน้อย? แม้ข้าเพียงคนเดียว แต่กระบี่เหินของข้ามากมายหลายเล่มนัก!" ฉินอวิ๋นโบกมือ กระบี่เหินสีดำสีม่วงปราดพุ่งใส่นางปีศาจวิฬาร์และราชันมังกรอุทก กระบี่เหินของวิเศษขั้นแปดสองเล่มนี้มิใช่กระบี่เหินอัตชีวี ฉินอวิ๋นสำแดงพลังฝีมือประมาณสี่ส่วนของปรกติ ผ่านกระบี่เหินสองเล่มนี้ แต่ถึงแม้พลังเพียงสี่ส่วน กระบี่เหินสีดำก็ก่อกวนราชันมังกรอุทกได้อยู่หมัด เนื่องเพราะพลังฝีมือของมันเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย

ส่วนกระบี่เหินสีม่วงสยบนางปีศาจวิฬาร์ได้โดยสิ้นเชิง มันต้านทานอย่างยากลำบาก

"ข้าอาศัยค่ายคาถาโจมตีร่วม พลังฝีมือยกระดับเกินครึ่ง ยังต้านทานไม่อยู่" นางปีศาจวิฬาร์แตกตื่นร้อนรน

"สมควรตาย กระบี่เหินสลัดไม่พ้น" ราชันมังกรอุทกทั้งโมโหทั้งลนลาน กระบี่เหินสีดำสกัดกั้นไร้ช่องโหว่ มันไม่อาจคืบหน้าแม้แต่น้อย ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงประชิดตัวฉินอวิ๋น!

"พี่ใหญ่ น้องสาม ช่วยข้าด้วย!" ที่น่าหวาดวิตกที่สุดคือปีศาจเสือดาว เนื่องเพราะกระบี่เหินอัตชีวีมุ่งสังหารไปที่มัน!

"พลังฝีมือเจ้าเพิ่มขึ้นอย่างจำกัดกว่านางปีศาจวิพาร์ ทั้งยังมีเพียงชีวิตเดียว กำจัดเจ้าทิ้งก่อนเป็นดี" ฉินอวิ๋นวางแผนแต่แรกแล้ว "แม้ค่ายคาถาโจมตีร่วมจะช่วยเพิ่มพลังฝีมือ แต่รากฐานดั้งเดิมก็เท่านั้น จะยกระดับไปได้ถึงไหนกัน"

เห็นเพียงกระบี่เหินอัตชีวีประหนึ่งกระแสคลื่นถาโถมจู่โจม กระแทกกระทั้นรุนแรงครั้งแล้วครั้งเล่า เคราะห์ดีปีศาจเสือดาวยังมี "กระไอพิษพันสาย" คอยคุ้มกัน ประกอบกับกวัดแกว่งบุปผาทวนยาวสุดกำลัง ถึงสกัดกั้นได้หลายครั้ง

"ข้าแทบต้านทานไม่ไหวแล้ว! พี่ใหญ่ น้องสาม ข้าต้านไม่อยู่แล้ว" ปีศาจเสือดาวพยายามต้านสุดฤทธิ์ มันถึงขั้นมิกล้าหลบหนี หากการป้องกันมีช่องโหว่เพียงเล็กน้อย กระบี่เหินคงแทงทะลุร่างแน่นอน

"น้องรอง ข้ามาช่วยเจ้า!" ราชันมังกรอุทกคิดกระโจนออก กลับถูกกระบี่เหินสีดำขวางกั้นโดยสิ้นเชิง มันโบกมือซัดรอยผนึกยักษ์ข้ามไป เสียงดังตุบหนึ่ง รอยผนึกก็ถูกกระบี่เหินสีดำสกัดกั้นเช่นกัน

คิดทลายแนวป้องกันของฉินอวิ๋นยากเข็ญเกินไป

"ไม่! ไม่!" ปีศาจเสือดาวเผยสีหน้าสิ้นหวัง

พลังฝีมือห่างชั้นกันไกล! ฉินอวิ๋นด้วยความเดือดดาล อานุภาพกระบี่เหินยิ่งน่าหวั่นเกรง กระหน่ำโจมตีไม่ต่างจากกระแสคลื่นซัดสาดยาก เห็นรูปลักษณ์แท้จริง เพียงโจมตีครั้งที่แปด ปีศาจเสือดาวก็เผยช่องโหว่เพียงเล็กน้อย พลังป้องกันอ่อนแรง แต่เนื่องเพราะพลังฝีมือห่างชั้นกันไกล ช่องโหว่เพียงเล็กน้อยก็เพียงพอให้กระบี่แฉลบผ่านร่าง สะบั้นลำแขนข้างหนึ่งขาดลง ทั้งกรีดเฉือนร่างเป็นแผลขนาดใหญ่อีกหนึ่งรอย

"ไว้ชีวิตด้วย ไว้ชีวิตด้วย ข้ายอมศิโรราบนับแต่นี้ไปยินยอมฟังคำสั่งเจ้า" ปีศาจเสือดาวรีบร้องวิงวอน ขณะเดียวกันลอบถ่ายทอดเสียง

ให้พี่ใหญ่และน้องสาม

นางปีศาจวิพาร์ก็ถ่ายทอดเสียง *'ข้าก็ยอมศิโรราบ ไว้ชีวิตด้วย!'*

ทว่ากระบี่เหินเมื่อวกกลับมาโจมตี ปีศาจเสือดาวคราวนี้ไม่อาจต้านทาน เสียงดังฉึกหนึ่ง ทรวงอกมันถูกแทง ทะลุหัวใจจุดสำคัญ

ทวนยาวที่มันกวัดแกว่งด้วยมือเดียวพลันชะงักกึก ดวงตาถลึงถลน จ้องมองฉินอวิ๋นที่อยู่ห่างออกไป มองราชันมังกรอุทกซึ่งกำลังกระโจนใส่ กระบี่เหินสีดำเล่มนั้นเต็มที่และนางปีศาจวิพาร์ที่ตกอยู่ในสภาวะวิกฤตเช่นกัน "ข้า...ข้าจะตายแล้ว..." มันเคยยิ้มเย้ยภูไพร เคยปกครองปีศาจระดับเล็กมากมาย ต่อมาเป็นพี่น้องร่วมสาบานกับราชันมังกรอุทกและนางปีศาจวิพาร์ มีเผ่ามนุษย์เป็นอาหาร กำเริบเสิบสานสาแก่ใจยิ่ง

ตุบ!

ร่างมันร่วงตก เริ่มคืนสู่สารรูปเดิม เป็นเสือดาวสีดำขนาดใหญ่

ปีศาจเสือดาวแห่งเขาเอ้อหลงดับดิ้นสิ้นชีพแล้ว!

"พี่รอง..."

นางปีศาจวิพาร์สะท้านวูบ อดเอ่ยมิได้ "ฉินอวิ๋น พวกข้ายอมศิโรราบแล้ว เหตุใดยังคิดสังหารให้สิ้น"

"น้องรอง!"

ราชันมังกรอุทกกลับเงียบงัน การตายของปีศาจเสือดาวทำให้มันรู้สึกว่ากลิ่นอายแห่งความตายบีบกระชั้นเข้ามาเรื่อยๆ

ฉินอวิ๋นเอ่ยเสียงเยียบเย็น "ยอมศิโรราบ? ยอมศิโรราบก็ต้องตาย!"

"ฉินอวิ๋นมิกล้าสมคบคิดกับปีศาจมารอย่างพวกเจ้าหรอก" อีเซียวยิ้มหยันอยู่ข้างๆ "ตอนนี้ทำเป็นยอมศิโรราบ เกรงว่าเพียงหันศีรษะก็แว้งกัดฉินอวิ๋น"

"ปีศาจเสือดาวตายแล้ว ถึงตาพวกเจ้าแล้ว" ฉินอวิ๋นตวาดลั่น เพียง

ฉุกคิด กระบี่เหินอัตชีวีทะยานสวบสังหารนางปีศาจวิฬาร์ทันที

"ไม่!" นางปีศาจวิฬาร์กรีดร้องอย่างตื่นตระหนก

เมื่อค่ายคาถาโจมตีร่วมถูกทลาย นางปีศาจวิฬาร์แตกตื่นลนลาน กระบี่เหินสีม่วงที่กำราบมันไว้พลันแทงฉึกทะลุหัวกะโหลกมันทันที! ฟู่! ซากศพมันสลายกลายเป็นเส้นขนปลิวว่อน

ทันใดนั้นร่างของนางปีศาจวิฬาร์ปรากฏข้างกายราชันมังกรอุทก บัดนี้เหลือเพียงหางเดียวแล้ว

'พี่ใหญ่ พวกเราต้านทานไม่ไหวแล้ว รีบหลบหนีเถอะ หนีเอาชีวิตรอดก่อน' นางปีศาจวิฬาร์ถ่ายทอดเสียง

ร่างมหึมาของมังกรอุทกบัดนี้แปลงเป็นกึ่งมนุษย์ ยืนข้างนางปีศาจวิฬาร์

"น้องสาม พวกเราหนีไม่พ้นแล้ว" ราชันมังกรอุทกมองนางปีศาจ "กระบี่เหินของมันรวดเร็วนัก"

"เช่นนั้นเซ่นบูชา อัญเชิญเทพมารเถอะ" นางปีศาจวิฬาร์เสนอ "ลองสู้ครั้งสุดท้าย"

กรงเล็บของราชันมังกรอุทกพลันทะลวงทรวงอกนางปีศาจวิฬาร์

นางปีศาจตาเบิกโพลง ก้มมองทรวงอกที่ถูกทะลวง แล้วเงยหน้ามองราชันมังกรอุทก ไม่อยากเชื่อสายตา "พี่ใหญ่ ท่าน ท่าน..."

"พลังเลือดเนื้อที่ถวายแก่เทพมารมีเพียงครึ่ง เจ้าและน้องรองร่วมเซ่นบูชา หากเทพมารประทานพลัง ก็ประทานให้พวกเจ้าทั้งสอง เมื่อพวกเจ้าตาย เช่นนั้นเทพมารก็ประทานให้ข้าเพียงผู้เดียว" ราชันมังกรอุทกเอ่ยเสียงอ่อนโยน "สิ่งที่ประทานกระจัดกระจาย เกรงว่าพวกเราคงรอดชีวิตยาก ประทานให้ข้าผู้เดียว พลังฝีมือข้ายกระดับมากที่สุด เช่นนี้จะได้แก้แค้นให้เจ้าและน้องรองได้ มิให้พวกเจ้าตายเปล่า"

แววเคียดแค้นชิงชังฉายชัดในดวงตานางปีศาจวิฬาร์ ถลึงตาจ้องราชันมังกรอุทก "ราชันมังกรอุทก เจ้าโหดเหี้ยมนัก อำมหิตนัก ข้าและพี่รองจะรอเจ้า เจ้าต้องมาอยู่พร้อมพวกเราแน่"

"พวกเจ้ารอเก้อแน่นอน" เพิ่งสิ้นเสียง ร่างนางปีศาจวิฬาร์เริ่มแปรสภาพ กลายเป็นแมวขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง

"ปรกติแล้วพวกเจ้าก็พอมีประโยชน์อยู่บ้าง แต่ตอนนี้พวกเจ้าตายถึงช่วยข้าได้มากที่สุด" มันเหวี่ยงกรงเล็บ โยนซากศพแมวยักษ์ทิ้งไป ก่อนหันไปมองที่ไกล

ฉินอวิ๋นและอีเซียวต่างชมดูเหตุการณ์นี้ กระบี่เหินสีเงินกลางนภากาศก็หยุดชะงัก ไม่รีบร้อนโจมตี

"เข่นฆ่ากันเอง?" ฉินอวิ๋นเอ่ยปาก "พวกเจ้ามิใช่มีมิตรภาพลึกล้ำมิใช่พี่น้องที่ดีต่อกันหรอกหรือ"

"ฮ่าๆ...เผ่าปีศาจเดิมทีเนื้อผู้อ่อนแอย่อมเป็นอาหารผู้แข็งแกร่ง" ราชันมังกรอุทกแค่นหัวร่อ "หากสังหารข้าแล้วพวกมันรอดชีวิต เจ้าเชื่อหรือไม่ พวกมันไม่ลังเลสักนิดที่จะสังหารข้า"

เพิ่งสิ้นเสียง พลันกลางอากาศด้านหลังของราชันมังกรอุทกแหวกเปิดออกเป็นช่องขนาดใหญ่ เผยให้เห็นเงาหัวกะโหลกขนาดใหญ่อยู่ไกลๆ! สิ่งมีชีวิตไม่อาจระบุนามมีขนาดใหญ่โตมโหฬาร มองผ่านรอยแหวกราวประตูแห่งมิติที่ปรากฏกลางอากาศเห็นได้เพียงส่วนหัวกะโหลกของร่างนั้น ดวงตาสีทับทิมแฝงแววอำมหิตดุดันและเปี่ยมรังสีฆ่าฟันมองมาทางนี้ดั่งมองมดปลวก

ราชันมังกรอุทกล้วงรูปสลักเทพมารซึ่งบัดนี้เปล่งแสงแดงเพลิงออกมาจากอก ดวงตาสีทับทิมของหัวกะโหลกอันน่าสะพรึงขวัญในช่องมิติสาดแสงใส่รูปสลักและปลดปล่อยกระแสพลังมหาศาลตกต้องร่างราชัน

มังกรอุทก

"เทพมารนอกอาณาจักร!" อีเซียวตกตะลึง

"พวกมันเข่นฆ่าสังหารเพื่อถวายบูชาเทพมารจริงดังคาด" ฉินอวิ๋นกล่าวน้ำเสียงจริงจัง

ตอน 30 ข้ามีกระบี่

"ไป" ฉินอวิ๋นเพียงโบกมือ กระบี่เหินสีม่วงในฝักกระบี่ที่แขวนตรงหว่างเอวลอยออก แปลงเป็นแสงกระบี่สีม่วงในชั่วพริบตาพุ่งทะยานโจมตีสังหาร ทว่าทั่วร่างของราชันมังกรอุทกครอบคลุมด้วยพลังเทพมารเข้มข้น กระบี่เหินกลับทิ่มแทงไม่ทะลุ

"เสียงเล่าลือเป็นความจริง" ฉินอวิ๋นเก็บกระบี่เหินขั้นแปดกลับมา "เทพมารนอกอาณาจักรประทานพลัง เว้นเสียแต่จะมีพลังฝีมือระดับเซียนเขตขั้นจิตเอกะ มิฉะนั้นไม่อาจทำลายล้างได้เลยแม้แต่น้อย"

"ข้าเคยได้ยินว่าปีศาจมารเก้าสายสืบทอดวิชาจากเทพมารนอกอาณาจักร" อีเซียวเอ่ยขึ้น "เทพมารนอกอาณาจักรล้วนลึกลับยากคาดเดา คาดไม่ถึงคราวนี้มีโอกาสได้เห็น แม้เห็นเพียงหัวกะโหลกขนาดมหึมาเท่านั้น ข้ายังรู้สึกว่า...หากเทพมารนอกอาณาจักรมาเยือน เกรงว่ากระบวนท่าเดียวก็สังหารพวกข้าได้สิ้นซาก"

"อืมม์" ฉินอวิ๋นพยักหน้า "ทว่าไม่ต้องเป็นกังวล อาศัยพลังเลือด

เนื้อของเผ่ามนุษย์เซ่นบูชาถึงเปิดทางเชื่อมสายหนึ่งให้เทพมารนอกอาณาจักรประทานพลังได้ ระดับการเซ่นบูชาต้องสูงเพียงพอถึงได้ของวิเศษชิ้นสองชิ้น...จริงสิ อีเซียว อีกสักครู่ เจ้าจงอยู่ข้างกายข้า" ฉินอวิ๋นเอ่ยเตือน

"ได้" อีเซียวพยักหน้า

ฉินอวิ๋นมองราชันมังกรอุทกที่ได้รับพลังเข้าร่าง "ข้าไม่เชื่อว่าจากเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ มันจะบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ได้ในชั่วขณะ ถึงต่อให้ทำสำเร็จ ก็เพิ่งบรรลุ ข้าไม่เกรงกลัวมัน"

ปากเอ่ยกล่าวไปอย่างนี้ แต่ในใจกลับไม่กล้าประมาทแม้แต่น้อย

ครั้งนี้...เจ้าเมืองซ่งเป็นผู้เชื้อเชิญให้มาสังหารจอมปีศาจ

เดิมทีฉินอวิ๋นเห็นว่าไม่สลักสำคัญอันใด ต่อให้พบว่าจอมปีศาจเขาเอ้อหลงทั้งสามตนจงใจดักซุ่มเล่นงาน ก็คาดเดาว่าเบื้องหลังอาจเกี่ยวข้องกับสกุลจงหลี ยังคงไม่อีนังขังขอบ ก็แค่จอมปีศาจเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้สามตนมิใช่หรือ มีราชันมังกรอุทกอยู่หนึ่งตนแล้วอย่างไรเล่า ฉินอวิ๋นถึงขั้นเห็นพวกมันสามตนเป็นเหยื่อสำหรับฝึกวิชากระบี่เหิน เพราะถึงอย่างไรได้ต่อสู้เป็นตายกับคู่ต่อกรระดับชั้นนี้ช่างหาได้ยากยิ่ง จะได้พิสูจน์กระบวนท่ากระแสอสนีในวิชากระบี่หมอกพิรุณซึ่งเพิ่งคิดค้นขึ้นมาใหม่สักคำรบ

เพียงประมือกันไม่นาน สองจอมปีศาจก็ตกตาย เหลือเพียงราชันมังกรอุทกที่เริ่มอัญเชิญพลังเทพมาร "เทพมารนอกอาณาจักร" ในตำนาน แม้ถ่ายทอดพลังมาเพียงเล็กน้อย ฉินอวิ๋นก็ไม่กล้าดูแคลนเลยสักนิด

อีกฟากหนึ่ง

ราชันมังกรอุทกเซ่นบูชาพลังเลือดเนื้อคราวเดียวผ่านรูปสลักเทพ

มาร เปิดทางเชื่อมติดต่อเทพมารนอกอาณาจักรอันไกลโพ้น

'เทพมารผู้ยิ่งใหญ่' ราชันมังกรอุทกใช้กระแสจิตถ่ายทอดเสียง *'โปรดประทานพลังแก่ข้า'*

'พลังเลือดเนื้อเป็นของสมุนสามตน อีกสองตนเล่า' เสียงเทพมารนอกอาณาจักรแว่วดังจากที่ไกลโพ้นผ่านพลังที่ถ่ายทอดเข้าสู่ห้วงสมองของราชันมังกรอุทก

'น้องรองและน้องสามของข้าตายสิ้นแล้ว!' ราชันมังกรอุทกถ่ายทอดเสียงตอบ *'ล้วนเป็นเพราะฉินอวิ๋นเซียนกระบี่เผ่ามนุษย์ผู้นั้น'*

'ข้าตรวจจับกระแสปราณของสมุนอีกสองตนไม่ได้จริงๆ บอกข้ามา เจ้าอยากได้สิ่งใด เจ้าเซ่นบูชายิ่งมาก ยิ่งได้จากข้าไปมาก' เทพมารนอกอาณาจักรสอบถาม

'ข้าอยากยกระดับพลังฝีมือ ข้าอยากให้วิชาพญามารมเหศวรฝึกถึงระดับสิบ เพื่อสังหารเซียนกระบี่เผ่ามนุษย์ผู้นั้น' ราชันมังกรอุทกถ่ายทอดเสียงร้องขอ

'ถึงระดับสิบ? การเซ่นบูชาของเจ้าไม่เพียงพอ' เทพมารนอกอาณาจักรตอบ

ราชันมังกรอุทกสะท้านวูบ เป็นดังนี้อย่างแท้จริง

การเซ่นบูชาด้วยพลังเลือดเนื้อแบ่งเป็นหลายระดับขั้น พลังเลือดเนื้อที่จอมปีศาจทั้งสามเซ่นบูชาอยู่ระหว่างขั้นสองและขั้นสาม ยังค้างคาอยู่ระหว่างกลาง แท้จริงแล้วออกจะสิ้นเปลือง แต่เนื่องเพราะฉินอวิ๋นบีบคั้น หากไม่เซ่นบูชาอีกก็อาจเสียชีวิต ดังนั้นได้แต่ลองเสี่ยงดูสักตั้งแล้ว

'ไม่เพียงพอ เช่นนั้น ขอเทพมารผู้ยิ่งใหญ่ประทานวิธีรับมือเซียนกระบี่เผ่ามนุษย์ที่อยู่ตรงหน้า' ราชันมังกรอุทกถ่ายทอดเสียงร้องขอ *'เซียนกระบี่ผู้นี้มีพลังฝีมือเทียบเท่าเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์'*

'ข้ามอบพลังชีวิตให้สายหนึ่ง ระดับชั้นเจ้าใช้การได้ ช่วยเพิ่มพลังฝีมือ แต่หลังจากเผาผลาญสิ้น พลังฝีมือเจ้าจะกลับมาสู่สภาพเดิม นี่คือวิธีทำให้พลังฝีมือเจ้ายกระดับอย่างเร็วที่สุด เจ้ายอมรับหรือไม่' เทพมารนอกอาณาจักรสอบถาม

'รับ ข้ายอมรับ' ราชันมังกรอุทกไม่แยแสสิ่งใดแล้ว แม้สิ้นเปลืองพลังเลือดเนื้อ แต่ขอเพียงพลังฝีมือเพิ่มขึ้นพรวดพราดมีโอกาสรอดชีวิตภายภาคหน้าค่อยๆ รวบรวมพลังเลือดเนื้ออีกครั้งก็ได้

'ดี เป็นดั่งที่เจ้าปรารถนา' เทพมารนอกอาณาจักรพลันมอบพลังพิเศษสายหนึ่ง ของเหลวสีเขียวเปี่ยมพลังชีวิตหนึ่งหยดเข้าสู่ร่างของราชันมังกรอุทกโดยตรง หลังของเหลวสีเขียวเข้าสู่ร่างแล้ว ราชันมังกรอุทกรู้สึกเพียงสังขารเขมือบของเหลวสีเขียวหยดนี้อย่างหิวกระหาย ทั้งร่างเริ่มเปลี่ยนแปลง ร่างขยายปุบปับฉับพลัน จากรูปลักษณ์กึ่งมนุษย์ขยายพรวดสูงถึงหกจั้ง บนร่างปรากฏเกราะนิลกาฬลวดลายสีเขียวเข้มหนึ่งชั้น

ราชันมังกรอุทกรู้สึกว่าโครงสร้างทางร่างกายเปลี่ยนแปลง พละกำลังพลันเพิ่มสูงขึ้นมากจนถึงระดับขั้นใหม่ แกร่งกล้ากว่าเดิมมากนัก

'เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์คงเป็นเช่นนี้กระมัง' มันรู้สึกว่าหยดของเหลวสีเขียวในร่างเล็กลงหนึ่งเท่า หากอยู่ในสภาพเช่นนี้ต่อไปหยดของเหลวสีเขียวจะลดขนาดลงเรื่อยๆ เชื่อว่าเมื่อเผาผลาญจนสิ้น ก็คือเวลาที่พลังฝีมือกลับเข้าสู่สภาพเดิม

'สมุนแห่งข้า หวังว่าคราวหน้าเจ้าจะถวายพลังเลือดเนื้อให้มากขึ้น เจ้าเซ่นบูชามากขึ้น ยิ่งได้รับมากขึ้น' เสียงของเทพมารนอกอาณาจักรสะท้อนก้องในห้วงสมองของราชันมังกรอุทก จากนั้นพลังมหาศาลที่ถ่ายทอดลงมาถอยร่นไปอย่างรวดเร็ว

ช่องมิติกลางอากาศปิดสนิท

ราชันมังกรอุทกวางรูปสลักเทพมารเข้าไปในอกเสื้อ รู้สึกถึงพลังท่วมท้นทั้งร่าง จึงหัวร่อลั่น "ฮ่าๆ ฮ่าๆๆ" หัวร่ออย่างกำเริบเสิบสาน เสียงดังไปทั่วสี่ทิศแปดทาง ประดุจม้วนคลื่นซัดสาดทุกแห่งหน

อีเซียวอาศัยของวิเศษป้องกันตัวคุ้มกันโดยรอบบริเวณ และคุ้มกันชาวบ้านด้านหลังด้วย

แต่บรรดาปีศาจระดับเล็กต่างถูกคลื่นเสียงกระแทกชน ต่างอุดหูด้วยความเจ็บปวด

"อย่าตะโกนอีกเลย"

"ราชัน อย่าตะโกนอีกเลย"

"ราชันมังกรอุทก" ปีศาจเหล่านั้นร้องโอดโอย

ราชันมังกรอุทกหยุดชะงัก มองฉินอวิ๋น "ฉินอวิ๋น เมื่อครู่พวกข้าคิดชดใช้ให้เจ้า เจ้ายอมรับเสีย มิใช่เรื่องดีหรอกหรือ บัดนี้เจ้าบีบคั้นจนน้องรองน้องสามของข้าตายสิ้น บีบให้ข้าต้องเซ่นบูชาพลังเลือดเนื้อที่สั่งสมมาเนิ่นนาน ถึงสุดท้าย เจ้าเองก็ต้องตาย มิใช่แส่หาเรื่องหรอกหรือ"

"ราชันมังกรอุทก น้องสามเจ้าตายด้วยน้ำมือเจ้า" ฉินอวิ๋นเตือน

"เพราะเจ้าบีบคั้น" มันเดือดดาล "ตอนนี้ ข้าจะให้เจ้าไปอยู่เป็นเพื่อนน้องรองน้องสาม!"

พลันร่างมันเปลี่ยนเป็นแสงวาบ เร็วจนน่าตื่นตะลึง โถมพุ่งใส่ฉินอวิ๋น

"ไป" กระบี่เหินอัตชีวีที่ลอยคว้างอยู่ตรงหน้าพลันแปลงเป็นกระแสคลื่นกราดเกรี้ยว ทะยานข้ามไปดุจสายอสนี บัดนี้ราชันมังกรอุทกไม่คิดหลบเลี่ยงแม้แต่น้อย มันกวัดแกว่งกรงเล็บจู่โจม

กรงเล็บปะทะกระบี่เหินเสียงดังพลั่ก! ระลอกคลื่นน่าหวั่นหวาด

กระจายออกสี่ทิศแปดทาง หินผาโดยรอบระเบิดแตก พลังที่หลงเหลือบางส่วนแฉลบผ่านบรรดาปีศาจระดับเล็ก พวกมันล้มตายคาที่ทันที

กระบี่เหินสะเทือนลอยวืดไปด้านหลัง ร่างของราชันมังกรอุทกชะงักงันไปครู่หนึ่ง ก่อนแสยะยิ้ม หัวร่อลั่น "ฮ่าๆ กระบี่เหินของเจ้าทำอันใดข้ามิได้"

"ราชันมังกรอุทก ข้ามีกระบวนท่าหนึ่ง หลังตระหนักรู้แล้วยังไม่เคยใช้ประมือศัตรู วันนี้ ให้เจ้าลิ้มรสสักครั้ง" ฉินอวิ๋นยิ้มในหน้า เสียงสะท้อนก้องภายในหุบเขา

กระบี่เหินอัตชีวีฝ่าแหวกอากาศดังสวบ ชั่ววินาทีนี้เอง ผู้คนหรือปีศาจที่มองเห็นกระบี่นี้ต่างรู้สึกว่ากระบี่เปรียบดั่งจันทราทะลึ่งพรวดขึ้นจากแม่น้ำ รวดเร็วฉับไวแปรสภาพเป็นแสงเจิดจ้าแยงตา ทั้งงดงามสวยพิสุทธิ์ดุจจันทร์กระจ่าง

เหนือธารา ปรากฏจันทร์สุกใส ห่างไกลร้อยจั้ง เพียงชั่วพริบตาพุ่งปราดมาอยู่ตรงหน้า

"ไม่ ทลาย!" ราชันมังกรอุทกซึ่งรับรู้ถึงแรงข่มขู่ ปัดป่ายสองกรงเล็บ ทว่าหนึ่งกระบี่ยิ่งใหญ่เกรียงไกรสวยสดงดงามคลับคล้ายวิชากระบี่แห่งเทพเซียน ทะลุสองกรงเล็บที่พยายามต้านขวาง เฉือนแทงใส่ทรวงอกมัน

ร่างราชันมังกรอุทกลอยวืดไปด้านหลัง ก่อนย่ำเหยียบพื้นหลายก้าวเพื่อหยุดลง บริเวณทรวงอกของเกราะนิลกาฬบนร่างถูกกรีดเฉือนเป็นทางยาว น้ำโลหิตเปรอะซึมออกมาจำนวนมาก มันก้มมองบาดแผลตนเอง แล้วเงยหน้ามองฉินอวิ๋นซึ่งอยู่ห่างออกไป เอ่ยอย่างงุนงง "วิชากระบี่นี้เรียกว่าอย่างไร"

"จันทร์กระจ่างเหนือน้ำ!" ฉินอวิ๋นพยักหน้า "เจ้าเป็นตนแรกที่ตาย

ด้วยวิชากระบี่นี้"

"พลังของเจ้าอยู่ในเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ แต่เจ้าสังหารข้าไม่ได้!" มันหันหัวขวับหลบหนีทันที

"เจ้าหนีไม่พ้น" ฉินอวิ๋นว่าพลาง พลันกลางอากาศราวแม่น้ำไหลหลาก จันทร์กระจ่างฟ้าโผล่พ้นจากผืนน้ำ โจมตีร่างราชันมังกรอุทกลอยกระเด็นไปด้านหลัง

จันทร์กระจ่างเหนือน้ำเป็นกระบวนท่ากระบี่ขั้นสูงสุดของฉินอวิ๋น

กระบวนท่านี้รวดเร็วถึงขีดสุด รังสีกระบี่สายหนึ่งบดขยี้รุกไล่ได้หลายสิบลี้!

แม้รวดเร็วกลับไม่รุนแรง ดูงดงามจับตา

งดงามจนมิคล้ายกระบวนท่าในโลกมนุษย์

แสงจันทร์กระจ่างสายแล้วสายเล่าจู่โจมร่างราชันมังกรอุทกจนมันไม่อาจหลบหนี

"ไม่" มันเสียขวัญอย่างแท้จริง รู้สึกเพียงแสงกระบี่จู่โจมครั้งแล้วครั้งเล่า รวดเร็วฉับไวทว่างดงามน่าหลงใหล หลีกเลี่ยงอย่างไรก็มิได้ แม้สังขารในตอนนี้แกร่งกล้ากว่าเดิมหลายเท่า แต่อาการบาดเจ็บกลับหนักหนาสาหัสขึ้นทุกขณะ

"ศาสตร์กระบี่เหินไฉนน่ากลัว รวดเร็วฉับไวถึงขั้นนี้"

ตอน 31 หยุดเกิด

ร่างของราชันมังกรอุทกแข็งแกร่งถึงขีดสุด หากเปลี่ยนเป็นคู่ต่อกรเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ มันอาจต้านทานได้อย่างง่ายดาย แต่ศาสตร์กระบี่เหินของ "เซียนกระบี่" ขึ้นชื่อว่าจู่โจมเป็นหนึ่ง ความเร็วฉับไว หากอาศัยเพียงเหาะเหินยังไม่อาจหลบหนี เช่นนั้นมีเพียงประมือซึ่งหน้า หากป้องกันกระบี่เหินไม่อยู่ย่อมมีอันตรายถึงชีวิต...

หากฉินอวิ๋นเพิ่งบรรลุเจตน์กระบี่ขั้นสองหรือเพิ่งตระหนักรู้กระบวนท่ากระแสอสนี อาจสังหารราชันมังกรอุทกนี้มิได้ แต่ต่อมา กระบี่เหินอัตชีวียกระดับถึงขั้นห้า สามารถสำแดงอานุภาพได้ถึงขั้นสาม ที่สำคัญก็คือมียอดกระบวนท่ากระบี่ "จันทร์กระจ่างเหนือน้ำ" แห่งเคล็ดกระบี่หมอกพิรุณที่ฉินอวิ๋นคิดค้นขึ้นเอง

บรรดาเซียนกระบี่หลังตระหนักรู้เจตน์กระบี่แล้วล้วนพากเพียรคิดค้นเคล็ดกระบี่เป็นของตนเอง เคล็ดกระบี่ยิ่งสมบูรณ์แบบ ยิ่งสำแดงอานุภาพเจตน์กระบี่ได้สูง กระบวนท่า "จันทร์กระจ่างเหนือน้ำ" ยังแฝงด้วยเจตน์กระบี่หมอกพิรุณและความรู้สึกในใจฉินอวิ๋น เป็นยอดกระบวน

ท่าแฝงความรู้สึกเข้มข้นในตอนนี้

กระบวนท่านี้จึงรวดเร็วห่างชั้นกระบวนท่ากระบี่ก่อนหน้าหลายขุม แต่ไม่แฝงด้วยหมอกควัน

แสงกระบี่เสมือนจันทร์กระจ่างฝ่าทะลวงการป้องกันครั้งแล้วครั้งเล่า สะบั้นหั่นเฉือนเกราะคุ้มกันบนร่างราชันมังกรอุทกเป็นแผลขนาดใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ กล้ามเนื้อกระดูกเส้นเอ็นเทียบชั้นของวิเศษขาดสะบั้น หัวใจมันเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง "ข้าเซ่นบูชาพลังเลือดเนื้อแก่เทพมารแล้ว พลังฝีมือเพิ่มขึ้นอย่างมาก ไฉนยังเอาชนะมันมิได้ ไฉนมันจึงแกร่งกล้าถึงขนาดนี้ รู้สึกว่าไม่เป็นรองเซียนกระบี่เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ แต่เด่นชัดว่ามันเพิ่งแดนอนัตตา"

เซียนกระบี่นั้นหนึ่งกระบี่ทลายหมื่นวิชา จู่โจมเป็นเลิศ

เซียนกระบี่เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ ในหมู่ยอดคนแดนโอสถทิพย์ยิ่งทรงพลังคุกคามอย่างแท้จริง ยิ่งทำให้พวกปีศาจมารสะท้านหวาดหวั่น

ยอดคนแดนโอสถทิพย์ชำนาญช่ำชองแตกต่าง สายอสุรเทวาเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์มีสังขารแกร่งกล้า ต่อสู้ระยะประชิดน่าสะพรึงขวัญ ฝึกได้ถึงขั้นอภิญญา แต่หากปีศาจตนใดหลบหนีรวดเร็วเพียงพอย่อมหนีรอดปลอดภัย ทว่าไม่เคยมีปีศาจมารตนใดกล้าอวดโอ่ว่าหนีพ้นกระบี่เหินของเซียนกระบี่เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์

ยอดคนเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์บางคนช่ำชองศาสตร์ยันต์คาถา แต่ยันต์คาถาก็สำแดงอานุภาพได้ในบริเวณที่จำกัด เมื่อเทียบกับเซียนกระบี่เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ กระบี่เหินทะยานได้ร้อยลี้อย่างง่ายดาย ในตำนาน ถึงขั้นทะยานเกินพันลี้! กระบี่เหินเล่มหนึ่งไล่ล่าสังหารพันลี้ ช่างน่าหวาดหวั่นเสียนี่กระไร

ฉินอวิ๋นนั้นเนื่องเพราะอายุยังเยาว์ แม้เขตขั้นสูง จิตวิญญาณแกร่งกล้าขึ้นทุกขณะ แต่ก็คล้ายมนุษย์ให้กำเนิดบุตร จำต้องใช้เวลาฟูมฟักเลี้ยงดู จิตวิญญาณแกร่งกล้าก็ต้องใช้เวลา บัดนี้กระบี่เหินทะยานได้สามสิบลี้ อีกไม่กี่ปี ปล่อยกระบี่เหินทะยานสังหารศัตรูในระยะร้อยลี้ย่อมไม่มีปัญหา แม้ขอบเขตถูกจำกัดด้วยจิตวิญญาณ แต่อานุภาพไม่เป็นรองเซียนกระบี่เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์แม้แต่น้อย

กระบี่เหินทะยานกลับเข้าแขนเสื้อของฉินอวิ๋น

ราชันมังกรอุทกเบิกตาโพลงจ้องฉินอวิ๋นในที่ไกล บนร่างเต็มไปด้วยบาดแผลเหวอะหวะเป็นริ้วๆ หัวใจจุดสำคัญที่ปกป้องคุ้มกันอย่างแน่นหนาถูกแทงทะลุในที่สุด ฉินอวิ๋นต้องบังคับกระบี่เหินหลายสิบครั้งถึงฝ่าทะลวงเกราะคุ้มกันบนร่างมันได้ หัวใจเป็นจุดตายของปีศาจมารแทบทุกตน

"เจ้าถึงขั้นอาณาเขตเจตน์กระแสแล้วกระมัง" มันมองฉินอวิ๋น "คาดไม่ถึงว่าระดับขั้นที่เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ส่วนมากไม่อาจบรรลุ เจ้ากลับทำสำเร็จได้ทั้งๆ ที่อยู่ในเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตา เลื่อมใส เลื่อมใส"

เสียงมันก้องกังวาน แต่ฉินอวิ๋นควบคุมพลังฟ้าดินสกัดกั้นเสียงพวกปีศาจระดับจ้อยต่างไม่ได้ยิน

หลังมันเอ่ยคำ แววตาก็มืดจางลง ร่างขนาดใหญ่ร่วงตกจากกลางฟ้า ขณะร่วงหล่น ร่างมันก็แปลงสภาพ เกราะซึ่งมีลวดลายสีเขียวเข้มหลุดร่อน ไอหมอกสีเขียวแผ่ซ่านอวลคลุ้ง กลับคืนสู่ฟ้าดิน ในเมื่อร่างสิ้นชีวิต พลังที่เทพมารนอกอาณาจักรประทานก็สลายหายไปโดยปริยาย มันกลับคืนสู่สารรูปเดิม กลายเป็นมังกรอุทกสีดำตัวหนึ่ง! สุดท้ายหล่นตุบเสียงดังสนั่นกลางหุบเขา

ฉินอวิ๋นหันไปมองเหล่าปีศาจระดับเล็กที่หลบอยู่ไกลๆ

ปีศาจที่เหลือรอดจากกระแสคลื่นแห่งการต่อสู้รีบคุกเข่าลงอ้อนวอน "ท่านเซียนไว้ชีวิตด้วย ไว้ชีวิตด้วย"

ปีศาจบางตนรีบหลบหนี บางตนกางปีกทะยานขึ้นฟ้า บางตนรีบดำดิน เนื่องเพราะค่ายคาถาโดยรอบถูกทลายลงเมื่อราชันมังกรอุทกสิ้นชีพ ไร้การตัดขาดนอกในแล้ว

"สังหารมนุษย์กินมนุษย์ ยังคิดรอดชีวิตหรือ" ฉินอวิ๋นเพียงโบกมือ

รังสีกระบี่เหินสามสายลอยออก ทุกสายเปี่ยมพลังฝีมือเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ ฉวัดเฉวียนในที่ไกลหนึ่งเที่ยว ไม่ว่าที่คุกเข่าอ้อนวอน หรือที่กำลังทะยานฟ้าดำดิน ล้วนถูกรังสีกระบี่ทะลวงแทง เพียงพริบตา ปีศาจเหล่านั้นล้วนตายสิ้น บางตนตาเบิกโพลง บางตนไม่ยอมจำนน บางตนกำลังก่นด่าเดือดดาล แต่สุดท้ายสารรูปเดิมล้วนปรากฏ

"สังหารได้ดี"

"สังหารได้ดี"

ชาวบ้านที่ได้รับการคุ้มกันอยู่ด้านหลังต่างกู่ก้องร้องตะโกน หลายคนหลั่งน้ำตาด้วยความยินดี

ฉินอวิ๋นโบกมืออีกครั้ง

กระบี่เหินตัดขวางกลางหุบเขา ทรัพย์เชลยของราชันมังกรอุทก ปีศาจเสือดาวและนางปีศาจวิฬาร์ต่างลอยสวบกลับมาหาฉินอวิ๋น กระทั่งวัสดุวางค่ายคาถา ฉินอวิ๋นก็ถอนออกทีละอย่างด้วยความระมัดระวัง ชื่อเสียงสามจอมปีศาจเขาเอ้อหลงโด่งดัง สิ้นเปลืองไปไม่น้อยถึงวางค่ายคาถาสกัดกั้นการตรวจจับของคันฉ่องตรวจตราสวรรค์ได้

ฉินอวิ๋นตระเตรียมนำกลับไปวางที่จวนสกุลฉิน เพราะเขาไม่อยากให้คันฉ่องตรวจตราสวรรค์ตรวจจับขณะฝึกปรือศาสตร์กระบี่เหิน

ผู้ใดไม่อยากมีความลับบ้าง

"สมบัติมากมาย" อีเซียวเอ่ยยิ้มๆ "ยากลำบากเที่ยวเสาะหาไปทุกแห่งหน ยังมิสู้สมบัติที่รวบรวมได้จากการสะบั้นปีศาจกำจัดมาร"

"แต่สะบั้นปีศาจกำจัดมารนั้นหากพลังฝีมือไม่เพียงพอ ก็เป็นฝ่ายถูกสะบั้นสังหารแทน" ฉินอวิ๋นเอ่ย

ว่าพลางหยิบถุงจักรวาลออกมา สมบัติที่ลอยมาแต่ละชิ้นล้วนเก็บเข้าถุงจักรวาลก่อนผูกไว้ที่หว่างเอว

ฉินอวิ๋นหยิบของชิ้นหนึ่งที่ลอยมาอยู่ข้างตัว เป็นรูปสลักเทพมารชิ้นนั้น

บัดนี้ดวงตาของรูปสลักเริ่มเปล่งแสงสีแดง พลันส่งเสียงขึ้น "สมุนแห่งข้า เซ่นบูชายิ่งมาก เจ้ายิ่งได้รับมากขึ้น! บรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดน โอสถทิพย์กลายเป็นเซียนเขตขั้นจิตเอกะ...ขอเพียงเซ่นบูชาเพียงพอ ข้าทำให้เจ้าสมปรารถนาได้ ข้า..."

กล่าวไปได้เพียงครึ่ง มือที่กำรูปสลักเทพมารของฉินอวิ๋นออกแรงหนักหน่วง

แคร่กๆ รูปสลักเริ่มปรากฏรอยร้าว

"หยุด หยุด" รูปสลักเทพมารเปล่งเสียง "ไม่อยากได้ของวิเศษหรือ ชั้นสาม ขั้นสอง ขั้นหนึ่ง ขั้นล้ำเหนือ ถึงขั้นรัตนศักดิ์สิทธิ์ ล้วนให้เจ้าสมปรารถนาได้"

"อ้อ? เซ่นนั้นก็มอบให้ข้าสิ มอบของวิเศษขั้นหนึ่งให้ข้าสักชิ้น ข้าจะไม่ทำลายรูปสลักนี้" ฉินอวิ๋นจงใจเอ่ยขึ้น

"เจ้าต้องเซ่นบูชาให้เพียงพอ...อย่า อย่า หยุดก่อน" รูปสลักเทพมารตะโกนลั่น

เนื่องเพราะฉินอวิ๋นบีบกระชับแน่นต่อไป รอยร้าวของรูปสลักยิ่ง

มากขึ้น

"ข้าไม่มีสิ่งใดเซ่นบูชาเจ้า" ปากฉินอวิ๋นยังเอ่ยวาจา

"เจ้าไม่อยากเป็นอมตะไม่แก่เฒ่าหรอกหรือ เซียนกระบี่ผู้หนึ่งอย่างเจ้าไม่อยากได้วิชาเพื่อเป็นเซียนกระบี่เขตขั้นจิตเอกะหรือ" รูปสลักเทพมารรีบเอ่ย "ข้าทำให้เจ้าสมปรารถนาได้"

ฉินอวิ๋นวูบไหวในใจ เซียนกระบี่บรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ก็นับว่าสูงสุดยอด ไม่มีทางฝึกบำเพ็ญไปขั้นสูงกว่านี้แล้ว

"ทั่วหล้าไม่มีวิชาสำหรับฝึกแล้ว เจ้าให้ข้าได้หรือ" ฉินอวิ๋นยิ้มเย็นชา "เขาหลิงเป่า สำนักเสินเซียว สำนักหุนหยวน สามสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์ อีกทั้งยอดคนผู้อาวุโสรุ่นแล้วรุ่นเล่า ถึงบัดนี้ไม่มีผู้ใดพบวิชาที่ทำให้เซียนกระบี่กลายเป็นเซียนเขตขั้นจิตเอกะ เจ้าว่ามอบให้ข้าได้อย่างนั้นหรือ คิดหลอกผู้ใดกัน"

"เจ้าต้องเชื่อข้า เชื่อข้าเจ้าจะทำได้ทุกอย่าง...หยุดก่อนเถอะ!"

ฉินอวิ๋นบีบรูปสลักแหลกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ดวงตาสิ้นแสงแดงวาบ พลังงานพิเศษที่สถิตอยู่ภายในมลายหายสิ้น

"เชื่อเจ้า? ราชันมังกรอุทกก็เชื่อเจ้า ยิ่งกว่านั้นจะให้ข้าเผ่ามนุษย์เชื่อเทพมารนอกอาณาจักรน่ะหรือ" ฉินอวิ๋นมองเศษซากรูปสลักในมือเอ่ยตามจริง เทพมารนอกอาณาจักรมีข้อเสนอล่อใจมากมาย แต่ฉินอวิ๋นกระจ่างแจ้งดี ผ่านมารุ่นแล้วรุ่นเล่า ตำนานกี่มากน้อยดำรงอยู่ วิชาสำหรับเซียนกระบี่บรรลุเซียนเขตขั้นจิตเอกะถึงบัดนี้ยังไม่มี เป็นไปได้หรือที่จะได้วิชามาจากเทพมารนอกอาณาจักร"

แม้มีความหวังเพียงกระผีกริ้น แต่เช่นนั้นเกรงว่าตนคงกลายเป็นพญาปีศาจมารไปแล้ว

"ฉินอวิ๋น รูปสลักเทพมารเหล่านี้ สำหรับปีศาจมารล้วนมีค่าหายาก

เป็นของศักดิ์สิทธิ์สำหรับติดต่อเทพมารนอกอาณาจักร ทำลายทิ้งไปหนึ่งชิ้น นับเป็นคุณงามความชอบใหญ่หลวง" อีเซียวเอ่ยขึ้น

"ทำลายรูปสลักเทพมาร ทั้งสะบั้นสังหารสามจอมปีศาจที่ราชสำนักประกาศจับ ล้วนเป็นคุณงามความชอบ" ฉินอวิ๋นบอก "ข้าแจ้งภาคีตรวจตราสวรรค์ตอนนี้"

"ภาคีตรวจตราสวรรค์ย่อมตรวจจับพลังฝีมือของท่านได้ สกุลจงหลีก็ล่วงรู้แล้ว" อีเซียวเป็นกังวล

"วางใจ" ฉินอวิ๋นไม่อนาทรร้อนใจ "ชาวบ้านเหล่านั้นเห็นการต่อสู้ไม่กระจ่าง บาดแผลบนซากศพของจอมปีศาจเสือดาวและนางปีศาจวิฬาร์ก็ธรรมดาสามัญ ส่วนราชันมังกรอุทกนั้น เมื่อตายก็กลับสู่สภาพเดิม... มองไม่ออกว่ามันเคยมีพลังฝีมือเพิ่มขึ้นกะทันหัน! สังหารราชันมังกรอุทกไปหนึ่งตน แม้ทำให้สกุลจงหลีตกตะลึง แต่พวกเขาคาดเดาพลังฝีมือของข้าได้เพียงบางส่วนเท่านั้น"

อีเซียวพยักหน้าเล็กน้อย

หลังราชันมังกรอุทกเซ่นบูชาแล้ว พลังฝีมือเพิ่มพรวดพราด ฉินอวิ๋นยังคงสะบั้นสังหารได้ หากเหตุการณ์นี้ให้สกุลจงหลีเห็นเข้า เกรงว่าจะตกตะลึง ถึงขั้นเป็นไปได้มากว่าอาจ**คว่ำธงหยุดลั่นกลองรบ*** และอาจมีความเป็นไปได้อันน้อยนิดว่าจะเตรียมใช้แผนการโหดเหี้ยมอำมหิต

ฉินอวิ๋นพลิกมือนำป้ายตรวจตราสวรรค์ออกมา เริ่มแจ้งแก่ภาคีตรวจตราสวรรค์

กลางอากาศ

นางปีศาจจิ้งจอกหกหางเหาะเหินมาตลอดทาง สอดส่ายสายตา

---

* หยุดเคลื่อนไหว หันมาใช้วิธีทางลับ

ทอดมองเบื้องล่าง ในมือถือป้ายหยกติดต่อสหายในที่ต่างๆ

"น้องสิบสาม ทางเฉียนโจวมีข่าวคราวใดหรือไม่"

"พี่เจ็ด ทางนี้ไม่มีข่าวว่าหมู่บ้านใดถูกสังหาร ส่วนถูกปีศาจทำร้ายปล้นชิงยังพอมีบ้าง"

"ไม่มีถูกสังหารหรือ เอาละ ข่าวปีศาจก่อเภทภัย เจ้าช่วยรวบรวมให้ข้า"

เยี่ยนชีเหนียงนางปีศาจจิ้งจอกหกหางติดต่อสหายสนิทตามเมืองต่างๆ วังปีศาจสวรรค์ทรงอำนาจอิทธิพลอันดับหนึ่งในหมู่ปีศาจ ศิษย์ร่วมสำนักกับนางมีกระจัดกระจายทั่วหล้า

วังปีศาจสวรรค์แกร่งกล้ากว่าสายใดๆ แห่งปีศาจมารเก้าสาย ปีศาจที่ไม่อยากรบราฆ่าฟันกับเผ่ามนุษย์ล้วนกราบไหว้เข้าสู่วังปีศาจสวรรค์ แน่นอนว่าแต่ละสายแห่งปีศาจมารเก้าสายผนวกรวมกันขึ้นย่อมแข็งแกร่งกว่าวังปีศาจสวรรค์ เผ่ามนุษย์ เผ่าสมุทรแห่งสี่สมุทรและวังปีศาจสวรรค์ร่วมมือกันถึงสยบปีศาจมารเก้าสายได้

เยี่ยนชีเหนียงอ่อนล้า เหนื่อยยิ่งนัก

"ซานหลาง ข้าจะแก้แค้นให้ท่านให้ได้ ขอเพียงเสาะหาพวกมันพบอีกครั้ง ภาคีตรวจตราสวรรค์มาถึงเร็วสักหน่อย ก็มีความหวังสังหารพวกมันสามตน" เยี่ยนชีเหนียงพึมพำเสียงเบา

ความทรงจำอันแสนงดงามในอดีต ความแค้นต่อสามจอมปีศาจทำให้ในช่วงหนึ่งปีมานี้นางไม่หลับไม่พักผ่อน

ทันใดนั้น

"แม่นางชี สามจอมปีศาจแห่งเขาเอ้อหลงถูกฉินอวิ๋นสังหารที่เขาเถี่ยอิง อำเภอหยางเส้อเมืองกว่างหลิง" ภาคีตรวจตราสวรรค์ติดต่อเยี่ยนชีเหนียง

ตอน 32 ตะลึงงันในชั่วขณะ

เยี่ยนชีเหนียงซึ่งเหาะเหินกลางอากาศงุนงงไปชั่วขณะ

"ถูกฉินอวิ๋นสังหาร?"

"ถูกสังหารแล้ว?"

"สามจอมปีศาจถูกสังหารแล้ว?"

หนึ่งปีมานี้เยี่ยนชีเหนียงไล่ล่าสังหารไม่หลับนอนพักผ่อนจนแทบวิกลจริตแล้ว บัดนี้เมื่อได้ยินข่าวจึงตะลึงงัน ห้วงสมองสับสนยุ่งเหยิง

ชั่วเวลาหนึ่งลมหายใจเต็มๆ นางถึงสะกดกลั้นอารมณ์ว้าวุ่น ตั้งสติได้

"สหายธรรมเฉิน ท่านว่าสามจอมปีศาจเขาเอ้อหลงตายแล้ว?" เยี่ยนชีเหนียงสอบถามอีกครั้ง

"ตายแล้ว! เพิ่งถูกฉินอวิ๋นทูตตรวจตราสวรรค์สังหาร"

"แล้วซากศพมันทั้งสามเล่า อยู่ที่เขาเถี่ยอิงหรือ" เยี่ยนชีเหนียงถามต่อ

“ใช่ ซากศพล้วนอยู่ที่นั่น”

“โปรดช่วยข้าถ่ายทอดวาจาถึงสหายธรรมฉิน ซากศพของมันทั้งสามต้องเก็บไว้” เยี่ยนชีเหนียงบอก “โดยเฉพาะหัวกะโหลก ข้าต้องการหัวกะโหลกพวกมันมาเซ่นไหว้สามีข้า”

“แม่นางชี ข้าถ่ายทอดวาจาให้ท่านแล้ว หวังว่าสหายธรรมฉินอวิ๋นยังไม่ทันทำลายซากศพ”

เยี่ยนชีเหนียงส่งสัญญาณพลางเปลี่ยนเส้นทาง เหาะเหินไปที่เจียงโจวโดยตรง

ภายในหุบเหวเขาเถี่ยอิง

หลังเก็บสมบัติเชลยจนหมดแล้ว ฉินอวิ๋นมองซากศพสามจอมปีศาจตรงหน้า จอมปีศาจเสือดาว นางปีศาจวิพาร์นั้นก็ช่างเถิด ซากศพของราชันมังกรอุทกนั้นใหญ่โตเหลือเกิน

“ฉินอวิ๋น ภาคีตรวจตราสวรรค์ก็ล่วงรู้ว่าท่านเป็นผู้สังหาร เหตุการณ์นี้ใช้ป้ายตรวจตราสวรรค์บันทึกไว้ จะทำลายสามซากศพนี้ดีหรือไม่ เพื่อมิให้ผู้อื่นสันนิษฐานถึงกระบวนท่ากระบี่เหินของท่านได้” อีเซียวสอบถาม

ฉินอวิ๋นชี้ไปที่ซากราชันมังกรอุทก ยิ้มเอ่ยว่า “หลายสิบกระบี่ของข้าถึงทะลวงร่าง ทำลายหัวใจมันได้ ทิ้งซากศพไว้เพื่อให้ผู้อื่นได้ชมดู... ให้ล่วงรู้ว่าอานุภาพกระบี่เหินของข้ามิได้มากมายใหญ่โตถึงเพียงนั้น!”

“ท่านใช้หลายสิบกระบี่ทำลายสังขารราชันมังกรอุทกที่พลังฝีมือสูงขึ้นพรวดพราด” อีเซียวบอก

“แต่คนนอกไม่รู้ว่ามันมีพลังฝีมือสูงขึ้นพรวดพราด” ฉินอวิ๋นยิ้มตอบ

พลันป้ายตรวจตราสวรรค์ในมือปรากฏเงาภาพจำลอง

กลางภาพจำลอง เป็นนักพรตวัยกลางคน "สหายธรรมฉิน โปรดเหลือซากศพจอมปีศาจสามตนไว้ด้วย"

"เพราะเหตุใด" ฉินอวิ๋นสอบถาม "ป้ายตรวจตราสวรรค์บันทึกเหตุการณ์ ก็รับรองคุณงามความชอบแล้วกระมัง"

"นี่คือคำขอร้องของเยี่ยนชีเหนียงแห่งวังปีศาจสวรรค์" นักพรตวัยกลางคนตอบ "เรื่องราวความเป็นมา มีบันทึกในม้วนสาร"

ภายในป้ายตรวจตราสวรรค์พลันปรากฏตัวอักษรถี่ยิบ

ฉินอวิ๋นและอีเซียวที่อยู่ด้านข้างอ่านแล้วตะลึงไปเล็กน้อย

"เยี่ยนชีเหนียงผู้นี้น่าสงสารเสียจริง" อีเซียวเอ่ยเสียงเบา

"ความรักระหว่างมนุษย์และปีศาจ" ฉินอวิ๋นส่ายหน้าแผ่วเบา

"สหายธรรมฉิน รบกวนแล้ว" นักพรตวัยกลางคนกล่าว

"สหายธรรมเฉินโปรดบอกเยี่ยนชีเหนียง สามศพนี้ข้าจะเก็บรักษารอนางมา" ฉินอวิ๋นเอ่ยขึ้น

"ขอบคุณสหายธรรมฉิน คนที่ภาคีตรวจตราสวรรค์ส่งไปจะไปถึงเขาเถี่ยอิงในไม่ช้า" นักพรตวัยกลางคนยิ้มตอบ ก่อนตัดสัญญาณการติดต่อ

อีเซียวเอ่ยเสียงค่อย "การข่าวนั่นบันทึกว่าสามีของเยี่ยนชีเหนียงเป็นเพียงปุถุชนสามัญ หลังถูกสามจอมปีศาจสังหารล้างหมู่บ้าน เยี่ยนชีเหนียงก็ไล่ล่าพวกมันทั้งสาม หนึ่งปีมานี้ไม่หลับนอนไม่พักผ่อน สามจอมปีศาจถูกนางสะกดรอยจนพบถึงสองครั้ง เพียงแต่สามจอมปีศาจหลบหนีรวดเร็ว กว่าคนของภาคีจะมาถึง มันทั้งสามก็เผ่นแน่บไปไกลแล้ว แต่นางยังไล่ล่าไม่ลดละ"

ฉินอวิ๋นยื่นมือไปกุมมืออีเซียว

อีเซียวหันมามองฉินอวิ๋น

"ไม่ว่าอย่างไร พวกเราย่อมอยู่ด้วยกันในหนทางบำเพ็ญตบะ" ฉินอวิ๋นเอ่ยขึ้น

"อืมม์" อีเซียวยิ้มรับ พยักหน้าเบาๆ

คนของภาคีตรวจตราสวรรค์มาถึงก่อน

เรือเหาะสีทองร่อนลง หัวหน้าขบวนคือนักพรตเหยียน ด้านหลังมีผู้บำเพ็ญตบะอีกกลุ่มหนึ่ง หลายคนอยู่ในเขตขั้นหลังฟ้าเพิ่งพิชิตประตูเซียน รับผิดชอบเรื่องจิปาถะที่ทูตตรวจตราสวรรค์อย่างฉินอวิ๋นไม่จำเป็นต้องกระทำ

"มาๆ แต่ละคนรายงานว่ามาจากหมู่บ้านใด"

"หมู่บ้านเดียวกันให้อยู่ด้วยกัน"

"แยกเป็นกลุ่ม"

ผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นหลังฟ้าเหล่านั้นต่างรีบจัดการเรื่องของชาวบ้าน

ผู้นำในขบวนนี้คือนักพรตเหยียน เขายิ้มก่อนทิ้งตัวลงข้างฉินอวิ๋นและอีเซียว มองซากศพสามจอมปีศาจ อุทานอย่างอัศจรรย์ใจ "สหายธรรมฉิน ท่านร้ายกาจเสียจริง สามจอมปีศาจเขาเอ้อหลงล้วนดับดิ้นในเงื้อมมือท่าน"

"เคราะห์ดีเท่านั้น" ฉินอวิ๋นยิ้มตอบ

"เข่นฆ่าเป็นตาย ไม่เคราะห์ดีถึงเพียงนั้น จริงสิ ราชันมังกรอุทกบำเพ็ญสังขาร ทั้งร่างทัดเทียมของวิเศษ สองกรงเล็บของมันร้ายกาจเป็นพิเศษ กรงเล็บมันนี้ขายให้ข้าได้หรือไม่ ข้าพอใช้ประโยชน์ได้บ้าง" นักพรตเหยียนมองเพียงปราดเดียวก็พบว่าทั้งร่างราชันมังกรอุทกมีกรง

เล็บคู่นั้นไม่สามัญที่สุด

"ได้สิ" ฉินอวิ๋นยิ้มตอบ "แต่ต้องรอเยี่ยนชีเหนียงมาก่อน"

"เยี่ยนชีเหนียง?" นักพรตเหยียนพยักหน้าเล็กน้อย

ผ่านไปอีกพักใหญ่

"เยี่ยนชีเหนียงมาแล้ว" ฉินอวิ๋น อีซียวและนักพรตเหยียนต่างหันไปมอง

เห็นเพียงสตรีพิลาสล้ำพร้อมหกหางขนฟูฟ่องเหาะเหินมาจากที่**ไกล รวดเร็วฉับไว ฉินอวิ๋นและนักพรตต่างอึ้งงัน เอ่ยถึงรูปโฉม เยี่ยนชี**เหนียงผู้นี้เทียบชั้นอีเซียว แต่งดงามต่างจากอีเซียว เยี่ยนชีเหนียงพราวเสน่ห์น่าตื่นตะลึง ทว่าบัดนี้ดวงตานางแดงรื้น ขณะร่อนตัวลงก็เก็บหาง**ขึ้น นางใช้ศาสตรานุภาพเร่งรุดมาด้วยความเร็วสูงสุด**

"สามจอมปีศาจเขาเอ้อหลง" เมื่อเท้าแตะพื้น นางมองไปที่ซากศพน้ำตาคลอหน่วย แววตาเคียดแค้นชิงชัง

"สหายธรรมฉิน" เยี่ยนชีเหนียงหมุนตัวมาคารวะฉินอวิ๋นและคนอื่นๆ "ขอบคุณสหายธรรมช่วยลงมือ สะบั้นสังหารสามจอมมารนี้ ไม่เช่นนั้นมิรู้ว่าเดือนใดปีใดข้าจะล้างแค้นครั้งใหญ่ได้"

"สะบั้นสังหารปีศาจมารเป็นหน้าที่ของข้า" ฉินอวิ๋นเอ่ยขึ้น"แม่นางซีไม่จำเป็นต้องใส่ใจ"

"ข้ามีเรื่องไร้เหตุผลจะขอร้อง ข้าต้องการหัวกะโหลกของมันทั้ง**สามไปเซ่นไหว้สามีข้า" เยี่ยนชีเหนียงเอ่ยจุดประสงค์ "แน่นอนข้ายินดี**มอบของมีค่าให้"

"เจ้านำไปได้เต็มที่" ฉินอวิ๋นบอกกล่าว "ของมีค่านั้นไม่ต้องแล้ว"

เยี่ยนชีเหนียงประหลาดใจ มองอีเซียวซึ่งยืนข้างฉินอวิ๋น หนึ่งบุรุษ

หนึ่งสตรีนี้ประดุจคู่เทพเซียน สนิทสนมกันพอสมควร เยี่ยนชีเหนียงยิ้มเล็กน้อย เพียงโบกมือ เสื้อคลุมโปร่งแสงพลันลอยออกจากร่าง "นี่คือเสื้อคลุมพรางเงา หลอมกลั่นถักทอจากเส้นขนหางของจิ้งจอกสวรรค์ เป็นอาจารย์ข้ามอบให้เพื่อป้องกันตัว เพียงแต่บัดนี้ข้าสำเร็จในการบำเพ็ญเพียร เสื้อคลุมพรางเงานี้ไม่มีประโยชน์สำหรับข้าแล้ว ขอมอบให้น้องสาวผู้นี้" ว่าพลาง ชุดคลุมพรางเงานั้นลอยไปทางอีเซียว

อีเซียวรีบเอ่ย "นี่ล้ำค่าราคาแพงเกินไปแล้ว"

"น้องสาวรับไว้เถิด สหายธรรมฉินอวิ๋นช่วยข้าล้างแค้นครั้งใหญ่ ข้าไม่รู้จะขอบคุณอย่างไร เสื้อคลุมตัวนี้นับประสาอันใดกัน" เยี่ยนชีเหนียงเอ่ย พูดจบนางหมุนตัวเดินไปข้างสามซากศพนั้น หั่นเฉือนศีรษะของจอมปีศาจทั้งสาม

อีเซียวมองฉินอวิ๋น

"รับไว้เถอะ" ฉินอวิ๋นสำทับ

เสื้อพรางเงา เขาเคยได้ยินชื่อมาก่อน มีเพียงเผ่าจิ้งจอกฟ้าแห่งวังปีศาจสวรรค์ถึงหลอมสร้างขึ้นมาได้ เป็นของวิเศษขั้นห้า ทว่าความมีค่าไม่เป็นรองของวิเศษขั้นสี่ ยิ่งไปกว่านั้นด้วยเสื้อพรางเงานี้ พลังคุ้มกันชีวิตของอีเซียวย่อมเพิ่มสูงขึ้นมาก

"สหายธรรมฉินและน้องสาวผู้นี้ พวกเราทิ้งพิมพ์ลักษณ์สัญญาณแก่กันเถิด" เยี่ยนชีเหนียงเก็บหัวกะโหลกจอมปีศาจแล้วเดินข้ามมา "ภายภาคหน้ามีเรื่องจำเป็นให้ข้าช่วยเหลือ เอ่ยมาได้เต็มที่"

"ข้าชื่ออีเซียว ศิษย์สำนักเสินเซียว" อีเซียวแนะนำตัว

"ชื่ออันประเสริฐ" เยี่ยนชีเหนียงยิ้มเอ่ยว่า "น้อยครั้งจะได้เห็นสตรีเผ่ามนุษย์ที่งดงามกว่าเผ่าจิ้งจอกฟ้าของข้า มิน่าสหายธรรมฉินถึงมีใจให้เจ้า" ขอเพียงไม่โง่เขลาล้วนมองความสนิทสนมระหว่างฉินอวิ๋นและ

อีเซียวออก

อีเซียวหน้าแดงซ่าน

ทั้งสองฝ่ายต่างทิ้งพิมพ์ลักษณ์สัญญาณแก่กัน

"ข้าไม่รั้งอยู่นานแล้ว พวกท่านทั้งสองล้วนเป็นผู้บำเพ็ญตบะร้ายกาจ ย่อมมีความสุขมากกว่าข้าและซานหลาง" เยี่ยนชีเหนียงยิ้มเล็กน้อย จากนั้นก็ทะยานร่างจากไป

ล้างแค้นครั้งใหญ่นี้แล้วนางก็สงบขึ้นมาก คิดเพียงไปเซ่นไหว้สามี จากนั้นกลับวังปีศาจสวรรค์จำศีลบำเพ็ญตบะ

ฉินอวิ๋นและอีเซียวเงยหน้ามองส่งนางจากไป

เรื่องฉินอวิ๋นสังหารสามจอมปีศาจสร้างความประหลาดใจแก่เผ่ามนุษย์เผ่าปีศาจบางส่วนอย่างแท้จริง ก่อนหน้านั้นแม้ไม่อาจสังหารราชันปีศาจทมิฬ แต่ก็ใช้กำลังสยบมันได้ ครั้งนี้ด้วยพลังฝีมือของฉินอวิ๋นเพียงลำพังถึงกับสะบั้นสังหารสามจอมปีศาจเขาเอ้อหลงได้ อีกทั้งหนึ่งในสามนั้นคือราชันมังกรอุทก ช่างเป็นข่าวสะท้านสะเทือนผู้คน!

"พลังฝีมือของฉินอวิ๋นเกรงว่าเป็นลำดับหนึ่งลำดับสองในบรรดาทูตตรวจตราสวรรค์ทั้งเจียงโจว" เจ้าอารามหยวนฝูแห่งสำนักจิ่งซานปรารภ "ตอนนี้ก็ร้ายกาจถึงขั้นนี้แล้ว หากบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ ข้าคงจับกุมเขามิได้แล้ว...เขาไร้สำนักไร้สังกัด ทั้งยังเป็นคนเจียงโจว ช่วยเหลือสำนักจิ่งซานของข้าได้"

แวดวงผู้บำเพ็ญตบะในเจียงโจวยินดีที่ศักยภาพของฝ่ายตนยกระดับ

ส่วนอีกฟากหนึ่ง "เมืองหลี่" พื้นที่ศักดินาของสกุลจงหลีแห่งคง

โจว ภายในจวนอันหรูหราของเยวี่ยฟูเหริน

"ว่ากระไร" เยวี่ยฟูเหรินนั่งหลังตรง จ้องมองภาพจำลองที่ปรากฏกลางอากาศตรงหน้า มังกรอุทกเกล็ดโลหิตขดตัวมองข้ามมา เยวี่ยฟูเหรินอดเอ่ยมิได้ว่า "พวกท่านไม่รับงานแล้ว?"

"ใช่ ไม่รับงานลอบสังหารแล้ว ผลึกเซียนสามชิ้นจะคืนให้เยวี่ยฟูเหริน" มังกรอุทกเกล็ดโลหิตแจ้งข่าว

"ไฉนจึงละทิ้งเอาง่ายๆ ครั้งแรกล้มเหลวก็ลองครั้งที่สอง ครั้งที่สองล้มเหลวก็ครั้งที่สาม" เยวี่ยฟูเหรินบอก "กฎของวิหารว่านเซี่ยง รับงานแล้วย่อมกระทำได้"

มังกรอุทกเกล็ดโลหิตกล่าวว่า "ใช่ หากกระทำไม่ได้ ผลึกเซียนขอคืนให้ทั้งหมด"

"คืนให้?" เยวี่ยฟูเหรินจ้องมังกรอุทกในภาพจำลอง

"พวกเราเตรียมการลอบสังหารสองครั้ง ล้วนล้มเหลว" มังกรอุทกเกล็ดโลหิตเล่าความ "จากการวิเคราะห์หลายๆ ด้าน พลังฝีมือของฉินอวิ๋นเซียนกระบี่เผ่ามนุษย์สูงกว่าที่พวกเราคาดการณ์มากนัก ดังนั้นขอคืนผลึกเซียนสามชิ้น! หากท่านยังต้องการให้พวกเราวิหารว่านเซี่ยงลอบสังหารต่อไป ต้องใช้ผลึกเซียนมากขึ้น"

"ต้องการเท่าใด" เยวี่ยฟูเหรินขมวดคิ้ว

"สามสิบชิ้น" มังกรอุทกเกล็ดโลหิตยิ้มมุมปาก หนวดมังกรส่ายไหวกลางน้ำ

"สามสิบชิ้น?" เยวี่ยฟูเหรินตกตะลึง "ไฉนมากมายถึงเพียงนี้ ลอบสังหารผู้บำเพ็ญตบะเพิ่งบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ใช้เพียงห้าสิบชิ้นเท่านั้น อย่าคิดว่าข้าไม่ล่วงรู้ ฉินอวิ๋นผู้นั้นเพื่อสังหารราชันมังกรอุทกยังต้องสำแดงกระบี่เหินหลายสิบครั้ง ถึงทะลวงสังขารสะบั้นสังหาร

ราชันมังกรอุทกได้ ฉินอวิ๋นแกร่งกว่าราชันมังกรอุทกแค่เพียงควบคุมสติอารมณ์ได้ดีกว่าเท่านั้น"

มังกรอุทกเกล็ดโลหิตยิ้มเล็กน้อย "วิหารว่านเซี่ยงไม่สนใจขั้นตอนพินิจเพียงผลลัพธ์! ผลลัพธ์คือสามจอมปีศาจตายสิ้น ราชันมังกรอุทกยังหนีออกมาจากหุบเขามิได้ก็ถูกสังหาร เช่นนั้นจะลอบสังหารฉินอวิ๋น... ต้องมีผลึกเซียนสามสิบชิ้น! ส่วนบาดแผลบนร่างราชันมังกรอุทกนั้น อาจกระทำปลอมแปลงขึ้นมาก็ได้!"

เยวี่ยฟูเหรินอึ้งงัน

"ผลึกเซียนสามสิบชิ้น ยังต้องการสังหารฉินอวิ๋นต่อไปหรือไม่" มังกรอุทกเกล็ดโลหิตสอบถาม

เยวี่ยฟูเหรินกัดฟัน สูดหายใจเข้าลึกๆ "ไม่จำเป็นแล้ว"

"ได้ ผลึกเซียนสามชิ้นพรุ่งนี้ส่งถึงจวนท่าน" มังกรอุทกเกล็ดโลหิตกล่าวก่อนตัดสัญญาณการติดต่อ

สีหน้าเยวี่ยฟูเหรินไม่น่าดูชม กัดฟันกรอดเอ่ยว่า "สังหารฉินอวิ๋นสักคนต้องใช้ผลึกเซียนถึงสามสิบชิ้น คิดว่าข้าโง่เขลาหรือ"

ว่าพลางอดโบกมือมิได้ จอกชาบนโต๊ะลอยกระเด็น ตกแตกกระจายเต็มพื้น

ตอน 33 จากไป

เรื่องฉินอวิ๋นสังหารสามจอมปีศาจเขาเอ้อหลง ทำให้เผ่ามนุษย์เผ่าปีศาจและเผ่าสมุทรสี่สมุทรจับตามองทูตตรวจตราสวรรค์โองการเขียวผู้ร้ายกาจท่านนี้! แต่เพียงมองฉินอวิ๋นสูงขึ้นมาเล็กน้อยเท่านั้น เพราะถึงอย่างไรราชันมังกรอุทกต่อให้เก่งกาจก็เป็นเพียงปีศาจมารเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ ปีศาจมารระดับนี้ถูกสังหาร ทอดตามองทั่วแผ่นดินไม่นับว่าเป็นเรื่องใหญ่

ทว่าทำให้ทั่วหล้าล่วงรู้ว่ามีบุคคลผู้นี้ก็เป็นเรื่องหาได้ยากแล้ว ก่อนสังหารสามจอมปีศาจเขาเอ้อหลง ชื่อเสียงของฉินอวิ๋นยังไม่โด่งดัง เผ่าปีศาจเผ่าสมุทรสี่สมุทรอีกมากมิได้จับตามองเขา

หากวันใดฉินอวิ๋นบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ หรือสังหารพญาปีศาจมารเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ ได้เป็นทูตตรวจตราสวรรค์โองการม่วง เช่นนั้นถึงเรียกได้ว่าชื่อเสียงแพร่สะพัดทั่วหล้า

หลังการสู้รบนี้ก็เข้าปีใหม่แล้ว

ปีใหม่ บรรยากาศรื่นเริงเปี่ยมการเฉลิมฉลอง หลายแห่งในเมืองกว่างหลิงมีเวทีการแสดง ราษฎรได้ผลัดเปลี่ยนมาสวมอาภรณ์วิจิตรงดงาม สัญจรตามถนนหนทางผ่านตรอกซอกซอยเพื่อเยี่ยมคารวะญาติผู้ใหญ่

เจียงโจว สกุลไป๋หลี่แห่งเมืองตงกงกลับเงียบเหงาวังเวง

"บรรพชนผู้เฒ่า เบาะแสสักนิดล้วนสืบเสาะมิได้" ชายวัยกลางคนผู้หนึ่งคุกเข่าอยู่ภายในโถง

"บิดาเจ้ามีผู้คนตั้งมากมาย หายตัวไปทีละคน กระทั่งเบาะแสสักนิดก็ไม่มีหรือ" ไป๋หลี่ฉิน บรรพชนผู้เฒ่าแห่งสกุลไป๋หลี่นั่งอยู่บนเก้าอี้

"ไม่มีเบาะแส" ชายวัยกลางคนเอ่ยอย่างจนใจ

"เจ้าสืบเสาะต่อไป พยายามเต็มกำลัง" ไป๋หลี่ฉินโบกมือ

"ขอรับ บรรพชนผู้เฒ่า" ชายวัยกลางคนรีบถอยออกไป

ภายในโถงอันว่างเปล่า ไป๋หลี่ฉินพึมพำเสียงแผ่ว "ผู้ใดเล่นงานสกุลไป๋หลี่อยู่กันแน่ พวกลูกช่งส่วนมากก็เป็นผู้บำเพ็ญตบะ ลูกช่งยิ่งบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตาแล้ว ยังไม่อาจส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือมาถึงข้าได้ หายตัวกันไปทั้งหมดเช่นนี้หรือ ผู้ใด ผู้ใดกันแน่"

"สกุลไป๋หลี่ของข้าล่วงเกินผู้ใดเข้า ลงมือเหี้ยมโหดเช่นนี้...ข้าต้องตรวจสอบออกมาให้ได้ ไม่ว่าหน้าไหน ข้าจะให้มันชดใช้" ดวงตาไป๋หลี่ฉินเต็มไปด้วยรังสีอำมหิต

ทันใดนั้น ไป๋หลี่ฉินกุมศีรษะ ร้องโอดโอยอย่างเจ็บปวด "โอ๊ย!"

"บรรพชนผู้เฒ่า ท่านเป็นอย่างไรบ้าง" ผู้คุ้มกันที่อยู่เบื้องนอกเห็นสถานการณ์ต่างกรูเข้ามา แต่เพิ่งย่างเข้ามาก็ล้มกองลงกับพื้นอย่างไร้

สุ้มเสียง ต่างหมดลมหายใจสิ้นแล้ว

"ไสยเวท!"

ไป๋หลี่ฉินขดตัวบนพื้น กุมศีรษะไว้แน่น วิญญาณจิตของเขาค่อนข้างแข็งแกร่ง พยายามต่อต้าน แต่ต้านทานไม่ไหว ห่างชั้นกันหลายขุมนัก

"มิทราบเป็นจอมเวทนภาท่านใด ข้าไป๋หลี่ฉินล่วงเกินผู้อาวุโสจอมเวทนภาที่ใด ขอโปรดบอกกล่าว ข้าย่อมชดใช้ โปรดไว้ชีวิตด้วย ไว้ชีวิตด้วย!" ไป๋หลี่ฉินวิงวอนขอให้อภัย ไสยเวทน่าประหวั่นพรั่นพรึงถึงขั้นนี้ ย่อมเป็นสายจอมเวทนภาลงมือ นั่นเทียบเท่าเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ทีเดียว

"ไม่...ไม่..." ไป๋หลี่ฉินรู้สึกว่าวิญญาณของตนเองกำลังจะหลุดลอย รีบอ้อนวอน "ไว้ชีวิต ไว้ชีวิตด้วย..."

"สกุลไป๋หลี่ของเจ้าเคยปล่อยให้ปีศาจปล้นชิงราษฎร สร้างความเดือดร้อนให้ครอบครัวของคนในเขาอูเหล่า ข้าลงมือกำจัดเจ้าเพราะเหตุนี้" เสียงสตรีกังวานใสดังขึ้นที่ข้างหูไป๋หลี่ฉิน

"เขาอูเหล่า?" ไป๋หลี่ฉินไม่อยากเชื่อ ยอดสำนักบำเพ็ญตบะที่ไม่อาจล่วงเกินมากที่สุดก็คือเขาอูเหล่า ผู้ใดไม่ล่วงรู้ว่าเป็นยอดสำนักสายเวทที่ดำรงอยู่เพียงแห่งเดียว หน้าไหนกล้าล่วงเกิน เขาอูเหล่าย่อมแก้แค้นอย่างสาสม

"ปล่อยปีศาจกระทำชั่วช้า ปล้นชิงข่มเหงราษฎร..." ไป๋หลี่ฉินคล้ายลอยละล่อง ในที่สุดจิตวิญญาณก็ปลิดปลิว

ไป๋หลี่ฉิน ตาย!

ไสยเวทเจาะจงเล่นงานจิตวิญญาณ!

จิตวิญญาณต้านทานไหว ก็รอด! ต้านทานไม่ไหว ก็ตาย!

หลังไป๋หลี่ฉินดับดิ้นแล้ว กระทั่งร่างยังถูกยอดฝีมือเขาอูเหล่าลอบทำลาย ไม่ทิ้งเบาะแสร่องรอย เนื่องเพราะหากผู้บำเพ็ญตบะที่ร้ายกาจท่านอื่นตรวจสอบซากศพ ย่อมสันนิษฐานได้ว่าว่าเกิดจากไสยเวท

ไป๋หลี่ฉินและไป๋หลี่ช่งสองผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแห่งสกุลไป๋หลี่ต่างหายสาบสูญ ผู้อาวุโสที่ร้ายกาจในตระกูลก็หายสาบสูญ ตายไม่เห็นซากศพ ไม้ล้มวานรกระเจิง* บรรดาเหมินเค่อย่อมรีบหลบลี้ไปไกล สกุลไป๋หลี่ล้มครืน ด้วยความอำมหิตโหดเหี้ยมแต่ไรมาของสกุลไป๋หลี่ สร้างศัตรูคู่แค้นไว้ไม่น้อย บัดนี้ถูกโต้กลับ กระทั่งปีศาจบางส่วนที่ควบคุมไว้ยังตลบหลัง...

สกุลไป๋หลี่ซึ่งเคยรุ่งเรืองในช่วงหนึ่งพังทลายพินาศไปทั้งอย่างนี้

ธุลีหมอกและสตรีในชุดแดงยืนอยู่เหนือเมฆหมอก ทอดตามองเมืองกว่างหลิงซึ่งอยู่ไกลลิบ

"กว่างหลิง" ธุลีหมอกพึมพำเสียงค่อย "บ้านเกิดของข้า นับแต่เล็กจนโตข้าไม่เคยจากกว่างหลิง"

"รอเจ้ากลายเป็นเวทมาตา ย่อมกลับมาได้ทุกเมื่อ" นางชุดแดงยิ้มบอก "ถึงตอนนั้นเจ้าก็เป็นผู้บำเพ็ญตบะ เหินฟ้าดำดินง่ายดาย"

"กลับมา?" ธุลีหมอกกวาดตามองเบื้องล่าง แววตาสลับซับซ้อน "มิรู้ว่าจะรอดชีวิตออกจากถ้ำอูหมู่หรือไม่ ไม่แน่อาจไปแล้วไม่กลับมาอีกเลย"

"เอ่ยอันใดกัน เวทมาตากู่โปรดปรานเจ้าถึงขั้นนี้ เจ้ารอดชีวิตออกมาแน่นอน" นางชุดแดงรีบเอ่ย

---

* อุปมาว่าเมื่อหมดผู้มีอำนาจ พวกที่คอยพึ่งพิงก็แยกย้าย

ธุลีหมอกมองเบื้องล่าง *'พี่อวิ๋น'* นางลอบเอ่ยในใจ *'ไม่รู้ว่าท่านกับข้าจะได้พบหน้ากันอีกหรือไม่ หากข้าตายในถ้ำอูหมู่ หวังว่าท่านจะไม่ลืมข้า'*

"พวกเราไปเถอะ" ธุลีหมอกเอ่ยปาก

"ดี" นางชุดแดงพยักหน้า

เหินเมฆหมอกมุ่งหน้าไปยังเขาอูเหล่าทันที

จวนสกุลฉิน

ฉินอวิ๋นถือสารในมือ อ่านตัวอักษรที่เขียนบนนั้น

"...พี่อวิ๋น ข้าคิดออกเดินทาง ชื่นชมทัศนียภาพสุดเขตแดน หากข้าไม่กลับมา ท่านอย่าลืมข้า" ฉินอวิ๋นเงยหน้า มองน้าเซวียที่อยู่ตรงหน้าเอ่ยว่า "น้าเซวีย นางไปเมื่อใด"

"ข้าก็ไม่ทราบ เป็นข้าไปห้องนางพบสารฉบับนี้เข้า" น้าเซวียตอบ "มีอีกเรื่องหนึ่งข้าไม่รู้ว่าสมควรเอ่ยกล่าวดีหรือไม่"

"ว่ามา" ฉินอวิ๋นบอก

"ตอนนั้นลูกเหลยนำขบวนคนคุ้มกันภัย พบปีศาจระหว่างทาง หลายร้อยคนของสำนักคุ้มกันภัยรวมทั้งลูกเหลยเสียชีวิต มีเพียงส่วนน้อยหลบหนีไปทั่ว" น้าเซวียเล่า "ในตอนนั้นพวกลูกเหลยพบว่าเป็นสกุลไป๋หลี่แห่งตงกงปล่อยให้ปีศาจข่มเหงปล้นชิง คนเก่าแก่ในสำนักคุ้มกันภัยบอกข่าวนี้แก่พวกเรา"

"สกุลไป๋หลี่เมืองตงกง?" ฉินอวิ๋นตกตะลึง "การตายของคนระห่ำและพี่น้องในสำนักคุ้มกันภัยคนอื่นๆ มีสกุลไป๋หลี่อยู่เบื้องหลัง?"

"ใช่" น้าเซวียตอบ "เสี่ยวซวงไม่ยอมให้ข้าเล่ามาโดยตลอด กลัวว่าจะสร้างความเดือดร้อนให้ท่าน บัดนี้สกุลไป๋หลี่พินาศแล้ว ข้าถึงได้บอก

ท่าน ยิ่งกว่านั้นข้ารู้สึกว่า...ก่อนที่สกุลไป๋หลี่จะย่อยยับ เสี่ยวซวงเหมือนคาดเดาได้ หลังสกุลไป๋หลี่ถูกกำจัดแล้ว เสี่ยวซวงก็จากไป"

"ไยถึงไม่บอกข้าแต่เนิ่นๆ" ฉินอวิ๋นออกจะร้อนใจแล้ว

"คุณชายฉินไม่ต้องกังวล นางทิ้งสารไว้ เด่นชัดว่าเป็นฝ่ายคิดออกไปเที่ยวท่อง ความแค้นครั้งใหญ่ถูกชำระแล้ว นางคงอยากใช้ชีวิตของตนเองบ้าง" น้าเซวียกล่าว "หลายปีมานี้ ถูกบีบคั้นด้วยความแค้น แท้จริงแล้วนางอยู่อย่างยากลำบากยิ่ง"

ฉินอวิ๋นนิ่งงัน

"สกุลไป๋หลี่พินาศย่อยยับอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ยอดฝีมือในตระกูลหายสาบสูญ ตายไม่เห็นศพ" ฉินอวิ๋นพึมพำ "หากเกี่ยวข้องกับเสี่ยวซวง นางน่าจะรู้จักกับผู้บำเพ็ญตบะฝีมือร้ายกาจ อาจเป็นเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์"

หากเขาลงมือ คงไม่อาจจัดการได้อย่างสะอาดหมดจด ไม่ทิ้งเบาะแสไว้เช่นนี้

"เสี่ยวซวง..."

ฉินอวิ๋นแม้โน้มน้าวตนเอง แต่ยังคงห่วงกังวล เพียงแต่โลกหล้ากว้างใหญ่ไพศาล ไม่ทราบได้ว่านางไปที่ใด

เดือนสอง

สรรพสิ่งเจริญงอกงาม ไม้แก่แตกยอดอ่อน

"ฉินอวิ๋น ดูท่าทางท่าน เหมือนดั่งว่าข้าจะไปหลายปีกระนั้น ไปเพียงสามเดือนเท่านั้น" อีเซียวและฉินอวิ๋นยืนริมทะเลสาบเสี่ยวจิ้ง สองคนจูงมือ อีเซียวยิ้มเอ่ยว่า "หลังสามเดือน ข้าก็กลับมาแล้ว"

"อืมม์" ฉินอวิ๋นอาลัยอาวรณ์ เอ่ยว่า "ข้าฟังว่าเข้าสระอสนีเพื่อฝึก

บำเพ็ญก็มีอันตรายอยู่บ้าง เจ้าต้องระวัง”

“สระอสนีชักนำสายฟ้าตามธรรมชาติ ย่อมมีอันตรายเล็กน้อย แต่จากประสบการณ์ที่สั่งสมมารุ่นแล้วรุ่นเล่าของสำนักเสินเซียว ได้จัดวางค่ายคาถาไว้มากมาย โดยทั่วไปไม่เกิดปัญหาอันใด ถึงต่อให้เกิดปัญหาก็ไม่ถึงแก่ชีวิต” อีเซียวยิ้มบอก “เข้าสู่สระอสนีเพื่อบำเพ็ญตบะ เป็นความใฝ่ฝันของผู้ฝึกวิชาอสนีอย่างข้า โอกาสหาได้ยากยิ่ง...ข้าต้องไปแล้ว” นางมองสีท้องฟ้า “ขืนยังไม่ไป กว่าจะถึงสำนักเสินเซียวคงมืดค่ำแล้ว”

“ได้ เดินทางระวังด้วย มีเรื่องใดก็ส่งสัญญาณให้ข้า” ฉินอวิ๋นบอก

“ได้” อีเซียวพยักหน้า “อีกสามเดือนพบกัน”

“อีกสามเดือนพบกัน” ฉินอวิ๋นยิ้มจืดจาง

อีเซียวเดินขึ้นหน้า จุมพิตฉินอวิ๋นคราหนึ่ง จากนั้นก็ยิ้มถอยหลังไป เหินเมฆหมอกจากไปแล้ว

ฉินอวิ๋นเงยหน้ามองส่งอีเซียว เอ่ยพึมพำว่า “อีกสามเดือนพบกัน”

วันหนึ่งหลังจากอีเซียวจากไปไม่นาน

สถานที่แห่งหนึ่งห่างไกลจากเมืองกว่างหลิง หลวงจีนรูปร่างอวบอ้วนผู้หนึ่งหัวร่อฮาๆ ก่อนโบกมือ แสงวาบสายหนึ่งปรากฏ ทะยานไปเกินร้อยลี้ ตกลงภายในจวนสกุลฉินแห่งกว่างหลิง

“เอ๊ะ?” ฉินอวิ๋นเดิมทีนั่งสมาธิอยู่ริมทะเลสาบ ฝึกปรือวิชากระบี่เหิน พลันสัมผัสได้ถึงแสงวาบทะยานพุ่งมาอย่างรวดเร็ว จึงรีบพลิกมือทันที

รังสีกระบี่สายหนึ่งลอยสวบออก เกี่ยวกระหวัดแสงวาบสายนั้นมาอยู่ตรงหน้า

“นี่คือ?” ฉินอวิ๋นจ้องมองผลึกศิลาแวววาวจับตา “ผลึกเซียน?”

ฉินอวิ๋นประหลาดใจยิ่ง ผลึกเซียนสักชิ้นนั้นล้ำค่าราคาแพงมาก สมบัติของกงเหยี่ยปิ่งรวมกันทั้งสิ้นยังด้อยค่ากว่าผลึกเซียนหนึ่งชิ้น

"ผู้ใด มอบผลึกเซียนให้ข้าโดยเปล่า" ฉินอวิ๋นฉงนสงสัย เมื่อลองใช้จิตสัมผัส "ผลึกเซียนนี้แนบพิมพ์ลักษณ์มาด้วย?"

ฉินอวิ๋นหยิบป้ายตรวจตราสวรรค์ออกมา ชักนำพิมพ์ลักษณ์นั้นเข้าสู่ป้ายตรวจตราสวรรค์ของตน ติดต่ออีกฝ่ายได้ทันที

ภาพปรากฏกลางอากาศเบื้องหน้าสายตา เป็นภายในของจวนกลางน้ำ โดยรอบล้วนเป็นกระแสน้ำไหลหลากถาโถม มังกรอุทกเกล็ดโลหิตขดตัวอยู่ตรงนั้น หนวดมังกรส่ายไหว กระแสปราณล้ำลึกสุดหยั่ง สองดวงตามังกรแฝงรอยยิ้มมองฉินอวิ๋น "ข้าคือทูตแห่งวิหารว่านเซี่ยง ผลึกเซียนตรงหน้าท่านเป็นของกำนัลเล็กๆ น้อยๆ ที่วิหารว่านเซี่ยงมอบให้ท่าน ฉินอวิ๋นเซียนกระบี่"

"วิหารว่านเซี่ยง?" ฉินอวิ๋นสงสัย ยิ้มถามว่า "ขออภัยที่ข้าความรู้เพียงหางอึ่ง เพิ่งเคยได้ยินชื่อวิหารว่านเซี่ยงเป็นครั้งแรก ทว่าพบหน้ากันหนแรกก็มอบของกำนัลเป็นผลึกเซียนเช่นนี้ วิหารว่านเซี่ยงของท่านช่างใจกว้างยิ่งนัก"

มังกรอุทกเกล็ดโลหิตยิ้มเล็กน้อย "วิหารว่านเซี่ยงกระทำการครอบจักรวาล ของวิเศษ วิชายุทธ์ ผลไม้วิเศษ วัตถุพิสดาร หรือจะเป็นสาวงามเผ่าต่างๆ ลาภยศชื่อเสียง หรือต้องการสังหารผู้ใด คิดกราบไหว้ผู้ใดเป็นอาจารย์ ต้องการโอสถทิพย์ใด ขอเพียงท่านจ่ายไหว วิหารว่านเซี่ยงล้วนช่วยท่านกระทำได้"

บท 4

ก้ำเซียน

ตอน 1 ป้ายอาญาสิทธิ์ชิ้นที่หก

บุปผาวสันต์โรยรา พฤกษาคิมหันต์ร่มครึ้ม

ฉินอวิ๋นนั่งเอนร่างบนศิลาริมทะเลสาบ ทัศนาแสงแดดส่องลอดร่มไม้กระทบผืนน้ำทะเลสาบเสี่ยวจิ้ง นกกาโบยบินพาดผ่าน ทิ้งรอยระลอกคลื่น

"นางแอ่นเหินหวน มวลผการ่วงโรย ใกล้เดือนห้าแล้ว ไม่รู้ว่าอีเซียวบำเพ็ญตบะในสำนักเสินเซียวเป็นอย่างไรบ้าง" ฉินอวิ๋นอารมณ์ดียิ่ง โบกมือขวาแผ่วเบา

กระบี่เหินเล่มหนึ่งประดุจหมอกละม้ายพิรุณฉวัดเฉวียนตัดกลางฟ้า ทะยานไปทั่วบริเวณอย่างสำราญ ฝากรอยยาวเป็นสายกลางอากาศ

"กระบี่เหินอัตชีวีของข้านับว่ายกระดับถึงขั้นสี่แล้ว" ฉินอวิ๋นพึมพำ "แต่จะให้ถึงขั้นสามก็ยากแล้ว แม้เขตขั้นข้าเพียงพอ สมบัติก็เพียงพอ แต่เกรงว่าต้องใช้เวลาปีสองปี"

กระบี่เหินอัตชีวีนั้นในช่วงแรกหล่อเลี้ยงได้ง่ายดาย กระบี่เหินของ

วิเศษขั้นเก้าหลอมด้วยเศษทองแดงโลหะขึ้นสนิมก็ยังสำเร็จ

แต่หลังจากขั้นสูงขึ้นยิ่งมีข้อจำกัดเรื่องวัสดุและการตระหนักรู้

คิดยกระดับกระบี่เหินอัตชีวีเป็นขั้นสี่ต้องหล่อเลี้ยงด้วยเจตน์กระบี่

จากนั้นต้องหล่อเลี้ยงด้วยเจตน์กระบี่ขั้นอาณาเขตเจตน์กระบี่ ถึงมีหวังยกระดับเป็นขั้นสาม

บรรลุถึงขั้นสูงสุดแห่งอาณาเขตเจตน์กระบี่ ผนวกกับวัสดุพิสดารล้ำค่าแห่งฟ้าดินมากมาย ถึงยกระดับเป็นขั้นสอง

เมื่อตระหนักรู้มรรคากระบี่ จิตวิญญาณกระบี่เหินหล่อเลี้ยงด้วยมรรคากระบี่ดูดกลืนพลังวัสดุล้ำค่าแห่งฟ้าดิน ถึงยกระดับกระบี่เหินอัตชีวีเป็นของวิเศษขั้นหนึ่งในตำนาน

ดังนั้นยิ่งยกระดับของวิเศษเป็นขั้นสูงขึ้นยิ่งทำได้ยาก ทว่าอานุภาพที่ได้ยิ่งใหญ่จนน่าสะพรึงกลัว ของวิเศษอัตชีวีขั้นหนึ่งอยู่ในมือเจ้าของสำแดงอานุภาพได้เทียบเท่ารัตนศักดิ์สิทธิ์ รัตนศักดิ์สิทธิ์เป็นหลักแห่งสำนักเก่าแก่โบราณ ถึงขั้นเป็นดวงชะตาแห่งเผ่า อานุภาพนั้นเพียงคิดก็ล่วงรู้

น่าเสียดาย ตระหนักรู้ "มรรคากระบี่" นั้นยากยิ่ง ในเคล็ดวิชามากมายที่นักพรตเฉินถ่ายทอดให้ ที่ถึงขั้นมรรคากระบี่ก็มีเพียงสามเคล็ดวิชาเท่านั้น ที่เก่าแก่โบราณที่สุดคิดค้นเมื่อหนึ่งหมื่นปีก่อน

"อาศัยกระบี่เหินอัตชีวีขั้นสี่ก็เพียงพอแย่งชิงความเป็นใหญ่กับเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์จากที่ต่างๆ แล้ว" ฉินอวิ๋นยิ้มยินดี พลันตรวจจับบางอย่างได้ จึงโบกมือทันที กระบี่เหินลอยสวบกลับมาจากที่ไกล เข้าสู่แขนเสื้อของฉินอวิ๋น

"คุณชายรอง คุณชายหงหลิงทงขอเข้าพบ" เสียงอากุ้ยดังมาจากด้านนอก

ฉินอวิ๋นสะบัดแขนเสื้อ ประตูเปิดออก

"หงจิ่ว เข้ามาเถอะ" ฉินอวิ๋นมองหงหลิงทงที่อยู่เบื้องนอกประตูลานสวน หงหลิงทงยันไม้เท้าเข้ามา ส่วนอากุ้ยรีบปิดประตูลานสวนทันที

ฉินอวิ๋นมองหงหลิงทงอย่างแปลกใจแวบหนึ่ง ด้วยเขตขั้นและความตระหนักรู้ลึกล้ำ บัดนี้ฉินอวิ๋นรู้สึกได้ว่าจังหวะก้าวย่างของหงหลิงทงแปลกประหลาดออกไป อดถามไม่ได้ว่า "หงจิ่ว ไม่พบกันหลายเดือน ก้าวหน้าไปมาก ท่านตระหนักรู้มรรคาฟ้าแล้วหรือ"

"พี่ฉินอวิ๋นประเมินข้าสูงไปเสียแล้ว" หงหลิงทงยิ้มตอบ "มรรคาฟ้าไหนเลยตระหนักรู้ได้ง่ายดายเพียงนั้น ข้าเพิ่งขั้นฟ้าคนผสานเป็นหนึ่ง คิดถึงขั้นตระหนักรู้มรรคาฟ้า ไม่มีความบากบั่นสิบปี คิดก็ไม่ต้องคิด... แน่นอนว่าหลายเดือนมานี้ พลังฝีมือมั่นคงขึ้น ก้าวหน้าไปมาก จึงมีความกล้าเข้าถ้ำจิ่งหยางแล้ว"

"หืม?" ดวงตาฉินอวิ๋นสว่างวาบ "เตรียมพร้อมเข้าไปแล้วหรือ"

หงหลิงทงพยักหน้า "พลังฝีมือข้าในระยะเวลาสั้นๆ ยากยกระดับอย่างเห็นได้ชัดอีกต่อไป ก็สมควรเข้าไปแล้ว ยิ่งกว่านั้น ข้าเข้าไปพร้อมพี่ฉินอวิ๋น ท่านเพิ่งสะบั้นสังหารสามจอมปีศาจเข้าเอ้อหลง ชื่อเสียงเลื่องลือกระฉ่อน ข้าเข้าไปพร้อมพี่ฉินอวิ๋นยังกลัวอันใดอีก"

"อย่ายกยอข้าเลย" ฉินอวิ๋นปราม "พวกเราเข้าไปก็ต้องเตรียมพร้อม วิธีการของข้าท่านก็กระจ่างชัดแจ้ง ข้าช่ำชองกระบี่เหินเท่านั้น มิทราบหงจิ่วท่านเชี่ยวชาญสิ่งใด"

หงหลิงทงยิ้มเล็กน้อย พลางตอบอย่างมั่นใจ "ค่ายคาถาและเรื่องเสริมมงคลหลบเลี่ยงวิบากนั้นข้าถนัด รวมถึงการพยากรณ์ อดีตอนาคตล้วนทำนายได้บ้าง

ฉินอวิ๋นตกตะลึง "ทำนายอดีตอนาคต?"

"ทำนายได้เล็กน้อยเท่านั้น" หงหลิงทงถ่อมตน เขาศึกษาวิชาที่ได้รับการสืบทอดทีละอย่างในช่วงครึ่งปีหลังจนบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแล้ว หลอมของวิเศษที่ได้รับสืบทอดจนสำเร็จ ถึงกล้าเอ่ยออกมา

"ในโลกนี้ที่ช่ำชองศาสตร์พยากรณ์ กล้าเอ่ยว่าทำนายอดีตและอนาคตได้มีน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตายังไม่กล้าเอ่ยเช่นนี้ ข้าเองก็ไม่เคยได้ยินมาก่อน" ฉินอวิ๋นบอก

"ในโลกนี้เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตาที่สามารถกระทำได้รวมทั้งสายข้าด้วย มีทั้งสิ้นสามสาย" หงหลิงทงอธิบาย "สายแรกถ่ายทอดในเขาหลิงเป่า สายที่สองถ่ายทอดในเขาอูเหล่า เพียงแต่ได้ฟังว่าศาสตร์การทำนายในเขาอูเหล่าขาดตกบกพร่องไปไม่น้อย แท้จริงแล้วสายข้าทางนี้ก็มีที่ไม่สมบูรณ์เช่นกัน"

ฉินอวิ๋นยิ้มเอ่ยว่า "ถึงแม้ไม่สมบูรณ์ แต่กระทำได้ถึงขั้นนี้ก็เก่งกาจแล้ว ดูท่าเข้าถ้ำจิ่งซานต้องพึ่งหงจิ่วแล้ว"

"ต่อสู้ซึ่งหน้ายังคงต้องพึ่งพี่ฉินอวิ๋น" หงหลิงทงกล่าว "ศาสตร์ของข้านี้เป็นวิถีนอกรีต อีกอย่าง ขอพี่ฉินอวิ๋นโปรดเก็บเป็นความลับ"

"วางใจ" ฉินอวิ๋นพยักหน้า "เช่นนี้ เรื่องไม่เหมาะรอช้า พรุ่งนี้ข้าขอนัดพบเจ้าอารามหยวนฝูแห่งสำนักจิ่งซาน" ฉินอวิ๋นบอกกล่าว "บัดนี้ปลายเดือนสี่ ทางที่ดีพวกเราเข้าถ้ำเซียนหลังเดือนหก ว่าอย่างไร"

เดือนห้านั้นอีเซียวออกจากด่านฉินอวิ๋นอยากพบหน้าอีเซียวก่อนเข้าถ้ำเซียน

"ดี ทุกอย่างฟังพี่ฉินอวิ๋น" หงหลิงทงพลิกมือปรากฏป้ายอาญาสิทธิ์ชิ้นที่หก

"ป้ายอาญาสิทธิ์นี้ฝากไว้ที่พี่ฉินอวิ๋น ถึงตอนนั้นพบหน้ากับคนของสำนักจิ่งซาน ให้บอกว่าป้ายนี้พี่ฉินอวิ๋นเป็นผู้พบ เพราะข้าเกรงว่า...คน

ของสำนักจิ่งซานจะบังเกิดความคิดแย่งชิง ข้าไม่มั่นใจว่าจะรักษาป้ายนี้ไว้ได้”

ป้ายอาญาสิทธิ์ชิ้นนั้นลอยไปทางฉินอวิ๋น

“ท่านเชื่อใจข้าถึงเพียงนี้?” ฉินอวิ๋นมองป้ายอาญาสิทธิ์แวบหนึ่งก่อนเหลือบมองไปทางหงหลิงทง

“หากไม่เชื่อใจพี่ฉินอวิ๋นก็คงไม่ขอให้ท่านเข้าถ้ำเซียนพร้อมข้าแล้ว” หงหลิงทงกล่าว

ฉินอวิ๋นยื่นมือไปรับทันที “ได้ พรุ่งนี้ไปเมืองหรงถานพร้อมข้าหนึ่งเที่ยว”

สำนักจิ่งซาน

“ทำลึกลับซับซ้อน ถามว่าเรื่องใดแน่ก็ไม่เอ่ยกล่าวมาให้ละเอียด ต้องพบหน้าค่อยสนทนาให้ได้”

เจ้าอารามหยวนฝูผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลน สวมชุดนักพรต เพียงสาวเท้าก็เหินเมฆลอยขึ้น บรรดาศิษย์ที่ทำหน้าที่เฝ้าค่ายคาถาใหญ่แห่งสำนักจิ่งซานเมื่อเห็นเป็นเจ้าอารามหยวนฝูย่อมปล่อยให้ออกจากค่ายคาถา หลังทะยานออกจากบริเวณค่ายคาถาของสำนักจิ่งซานแล้ว เจ้าอารามหยวนฝูพลันแปลงเป็นสายฟ้า

สายอสนีวาบผ่านนภากาศ พุ่งไปทางเมืองหรงถาน

ภายในเมืองหรงถาน

เจ้าอารามหยวนฝูร่อนลงบนเหลาสุราแห่งหนึ่ง ผู้คนโดยรอบต่าง “ไม่สนใจ” ประหนึ่งว่ามองไม่เห็นเขากระนั้น เจ้าอารามหยวนฝูเดินเข้าไปในเหลาสุรา มาถึงห้องวิจิตรบนชั้นสองก่อนผลักเปิดประตูเข้าไป

ภายในห้อง ฉินอวิ๋นและหงหลิงทงต่างลุกขึ้นยืน

"ผู้อาวุโสหยวนฝู" ฉินอวิ๋นเรียกอย่างเคารพ แม้ปัจจุบันพลังฝีมือใกล้เคียงอีกฝ่าย แต่สำหรับเจ้าอารามหยวนฝู ฉินอวิ๋นยังคงเคารพนบนอบ ประการแรกเนื่องจากเจ้าอารามหยวนฝูเป็นผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ในท้องถิ่นเจียงโจว มีวิชาอสนีที่รวดเร็วกว่าวิชากระบี่เหิน สะบั้นปีศาจกำจัดมารมากที่สุดในบรรดาผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ ฉินอวิ๋นจึงเลื่อมใสศรัทธา ประการที่สองเนื่องเพราะขณะที่ฉินอวิ๋นและครอบครัวหลบหนีไปทางทะเลตงไห่ เป็นเจ้าอารามหยวนฝูนำคนมา ชักนำฉินอวิ๋นเข้าสู่ภาคีตรวจตราสวรรค์

ในตอนนั้นฉินอวิ๋นสิ้นหวังแล้ว เมื่อเจ้าอารามหยวนฝูมาถึงและเชื้อเชิญให้เข้าร่วมภาคีตรวจตราสวรรค์ จึงซาบซึ้งไม่อาจลืมเลือนไปชั่วชีวิต รู้สึกสนิทใจกับเจ้าอารามหยวนฝูอย่างยิ่ง

"ฉินอวิ๋น เรื่องใดกันจึงไม่อาจส่งสัญญาณบอกกล่าวได้โดยตรง และไม่ไปสำนักจิ่งซานของข้า แต่ให้มาสนทนารายละเอียดที่เหลาสุราสามัญในเมืองหรงถาน" เจ้าอารามหยวนฝูยิ้มพลางนั่งลง หยิบตะเกียบคีบเนื้อปลาชิ้นหนึ่งเข้าปาก "ข้างๆ เจ้าคือหงหลิงทงแห่งกว่างหลิงกระมัง"

"หงหลิงทงคารวะผู้อาวุโสหยวนฝู" หงหลิงทงเผชิญหน้ากับยอดผู้บำเพ็ญตบะแห่งเจียงโจวก็ถ่อมตนยิ่งนัก

"คราวนี้มีเรื่องสำคัญมากอย่างแท้จริง อีกทั้งต้องเก็บเป็นความลับสุดยอด ดังนั้นจึงนัดพบผู้อาวุโสหยวนฝูในเหลาสุราธรรมดาสามัญ" ฉินอวิ๋นเอ่ยขึ้น

"เก็บเป็นความลับ?" เจ้าอารามหยวนฝูตกตะลึง "ว่ามา เรื่องใดกันแน่"

"ถ้ำจิ่งหยาง" ฉินอวิ๋นเอ่ยปาก

เจ้าอารามหยวนฝูชะงัก มองไปทางฉินอวิ๋น "เรื่องถ้ำของจิ่งหยางเจินเหรินในสำนักจิ่งซานก็มิใช่เรื่องลับอันใด เจ้ายกเรื่องนี้ขึ้นมาพูดเพราะเหตุใด"

"ข้าทราบว่าจะเปิดถ้ำจิ่งหยางต้องใช้ป้ายอาญาสิทธิ์หกชิ้น" ฉินอวิ๋นเอ่ยขึ้น "สำนักจิ่งซานรู้ว่าป้ายอาญาสิทธิ์ห้าชิ้นอยู่ที่ใด"

เจ้าอารามหยวนฝูจ้องฉินอวิ๋น

"ส่วนทางข้า มีป้ายชิ้นที่หก" ฉินอวิ๋นพลิกมือ กลางฝ่ามือปรากฏป้ายชำรุดชิ้นนั้น

"ว่ากระไร" เจ้าอารามหยวนฝูผุดลุกขึ้นยืน ตื่นเต้นยินดีจนหนวดเคราขาวโพลนสั่นกระเพื่อม พินิจป้ายนั้นอย่างละเอียด ด้วยประสาทสัมผัสอันฉับไว เพียงชั่วพริบตาก็ตรวจสอบทั้งป้ายอย่างกระจ่างชัดแจ้ง อดปรีดาปราโมทย์มิได้ "ดีๆๆ ดีเหลือเกิน ในช่วงที่ข้ายังมีชีวิตอยู่ นับว่าได้เห็นป้ายชิ้นที่หกแล้ว ป้ายอาญาสิทธิ์หกชิ้นในที่สุดก็ครบถ้วนแล้ว!"

พูดพลางสองตาคลอด้วยน้ำตา

สำนักจิ่งซานเคยถูกปีศาจมารโจมตีทำลายสำนัก สมบัติในดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋าในตอนนั้นถูกแย่งชิงจนสิ้น วิชาอันแกร่งกล้าที่ได้รับสืบทอดมาอย่างยาวนานสาบสูญ ส่วน "ถ้ำจิ่งหยาง" ของจิ่งหยางเจินเหรินนั้นเก็บงำยอดวิชามากมายของสำนักจิ่งซานไว้ นี่เป็นสิ่งที่ศิษย์แห่งสำนักจิ่งซานรุ่นแล้วรุ่นเล่าปรารถนา

ตอน 2 น้องสาวอวี้ชิง

เจ้าอารามหยวนฝูสงบสติอารมณ์ได้ในเวลาอันรวดเร็ว ทิ้งตัวนั่งลงแล้วยิ้มให้ฉินอวิ๋นและหงหลิงทง ทอดถอนใจเอ่ยว่า "ออกจะเสียกิริยาแล้ว ให้สองสหายน้อยเห็นขันแล้ว"

"ผู้อาวุโสหยวนฝูย่อมมีใจห่วงพะวงอนาคตแห่งสำนัก" หงหลิงทงเอ่ยขึ้น

เจ้าอารามหยวนฝูพยักหน้ายิ้มกล่าวว่า "นักพรตชราเยี่ยงข้าอายุมากแล้ว เกรงว่าไม่อาจได้เห็นวันที่สำนักจิ่งซานกลับมาเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์อีกครั้ง แต่ขอเพียงคัมภีร์มากมายกลับคืนสู่สำนัก สำนักจิ่งซานรุ่นแล้วรุ่นเล่าย่อมแกร่งกล้าขึ้นเรื่อยๆ หลายร้อยปีถึงพันปีให้หลัง สำนักจิ่งซานต้องกลายเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋าอย่างแน่นอน"

ฉินอวิ๋นและหงหลิงทงต่างพยักหน้า

แท้จริงแล้วกลุ่มสำนักทรงอิทธิพลทั่วหล้ามิใคร่สนใจการสืบทอดวิชาของสำนักจิ่งซานนัก ประการแรกเนื่องเพราะสำนักจิ่งซานย่อมไม่

อาจถ่ายทอดวิชาแก่คนภายนอก ประการที่สองกลุ่มสำนักทรงอิทธิพลต่างๆ ล้วนมีวิชาที่ได้รับสืบทอดของตน อย่างเช่นฉินอวิ๋นได้รับสืบทอดวิชาเซียนกระบี่ พลังยุทธ์ภายในร่างล้วนเป็นพลังจากการฝึกวิชาเซียนกระบี่ เป็นไปไม่ได้ที่จะหันไปฝึกวิชาของสำนักอื่น อีเซียวก็เป็นเช่นนี้ นางฝึกวิชาอสนีและเป็นไปไม่ได้ที่จะหันมาฝึกวิชาของสำนักจิ่งซาน

หากฝึกสุดยอดวิชายิ่งไม่อาจหันไปฝึกวิชาอื่น!

"สหายน้อยทั้งสอง ข้าไม่ปิดบังพวกเจ้า" เจ้าอารามหยวนฝูกล่าว "ป้ายอาญาสิทธิ์อีกห้าชิ้นนั้นมีหลักแหล่งแน่ชัดแล้ว มิได้อยู่ในสำนักจิ่งซาน สำนักจิ่งซานมีสัญญากับห้าฝ่ายผู้ครอบครองป้าย แต่ละฝ่ายส่งผู้บำเพ็ญตบะมาได้อย่างมากสองคน ส่วนสำนักจิ่งซานส่งผู้บำเพ็ญตบะสามคน ทว่า ทางสำนักประกาศไว้แต่แรกแล้ว สมบัติภายในถ้ำจิ่งหยาง พวกเราต้องการเพียงคัมภีร์ ของวิเศษรัตนศักดิ์สิทธิ์อื่นใด ให้ทั้งหกฝ่ายผู้ครอบครองป้ายแย่งชิงได้ตามอำเภอใจ ผู้ใดแย่งชิงได้ก็เป็นของผู้นั้น... บริเวณที่ตั้งของถ้ำจิ่งหยางมีค่ายคาถาหลายชั้นซ้ำซ้อนที่ทางสำนักจัดวางไว้ หากไม่อนุญาต ต่อให้มีป้ายอาญาสิทธิ์ก็เข้าไปไม่ได้" เจ้าอารามหยวนฝูอธิบาย

แม้ไม่มีป้ายอาญาสิทธิ์ แต่ก็เฝ้าระวังถ้ำจิ่งหยางอย่างแน่นหนา

"ข้าเซียนกระบี่ผู้หนึ่ง จนปัญญาหันไปฝึกวิชาอื่น" ฉินอวิ๋นเอ่ย "ข้าย่อมไม่ฉกฉวยคัมภีร์ในนั้น"

"ข้าก็เชื่อมั่นในฉินอวิ๋นสหายน้อย" เจ้าอารามหยวนฝูพยักหน้า "เพียงแต่มีบางถ้อยคำจำต้องเอ่ยกล่าวให้กระจ่างก่อนล่างหน้า และป้ายอีกห้าชิ้นนั้นอยู่ที่ใด ข้าบอกพวกเจ้าได้คร่าวๆ มีชิ้นหนึ่งอยู่ภายในพระราชวัง มีสามชิ้นแยกย้ายอยู่ในสามตระกูลใหญ่นับพันปี มีอีกชิ้นอยู่ในมือผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์...ทั้งห้าชิ้นนี้มีที่มาที่

ไปไม่เล็กน้อยเลย" เจ้าอารามหยวนฝูเอ่ยยิ้มๆ "สมบัติที่เซียนจิ่งหยางทิ้งไว้ล้วนทำให้ราชสำนักและสามตระกูลใหญ่นับพันปีจับจ้องตาเป็นมัน เซียนเขตขั้นจิตเอกะก็คิดครอบครอง ทว่าค่ายคาถาที่เซียนจิ่งหยางจัดวางก็ร้ายกาจถึงขีดสุด ห้ามเซียนเขตขั้นจิตเอกะเข้าไปโดยเด็ดขาด เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์เข้าไปก็มีอันตรายถึงแก่ชีวิต"

"นอกจากอันตรายแล้วหากสุดท้ายรอดชีวิตได้สมบัติออกมา เป็นสมบัติสามัญธรรมดาก็แล้วไป หากได้รัตนศักดิ์สิทธิ์...ฉินอวิ๋น เกรงว่าราชสำนักและบรรดาตระกูลใหญ่ทั่วสารทิศล้วนคิดแย่งชิงจากมือเจ้า" เจ้าอารามหยวนฝูเอ่ยเตือน "แม้พวกเจ้ายินยอมขายให้แก่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด แต่รัตนศักดิ์สิทธิ์แลกสมบัติได้มากมายเหลือเกิน ย่อมทำให้ผู้คนและเผ่าปีศาจจับจ้องตาเป็นมัน...ไร้ศักยภาพย่อมรักษาสมบัติไว้มิได้" เจ้าอารามหยวนฝูยิ้มมองฉินอวิ๋น

"ผู้อาวุโสหยวนฝู ท่านหมายความว่า?" ฉินอวิ๋นมองเขา

"สำนักจิ่งซานต้องการเพียงคัมภีร์ ไม่ต้องการสมบัติ เช่นนี้ถึงดำรงตนอยู่นอกเหนือ ฝ่ายอื่นๆ ถึงไม่แย่งชิงกับพวกเรา" เจ้าอารามหยวนฝูกล่าว "ข้าเอ่ยเรื่องเหล่านี้เพื่อเตือนฉินอวิ๋นสหายน้อย ไม่มีศักยภาพเพียงพอย่อมรักษาสมบัติไว้ไม่ได้! ต่อให้เป็นเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ หากมิใช่ไม่กี่ท่านในระดับสุดยอดก็ไม่กล้ากล่าวว่าจะรักษารัตนศักดิ์สิทธิ์ไว้ได้...ส่วนศักยภาพของฉินอวิ๋นสหายน้อยนั้นเกรงว่าของวิเศษขั้นหนึ่งสักชิ้นล้วนไม่อาจรักษาไว้ได้" เจ้าอารามหยวนฝูกล่าว "เสี่ยงภยันตรายเข้าถ้ำเซียนเพื่อให้ได้มาซึ่งสมบัติอันร้ายกาจแต่ไม่อาจรักษาไว้ได้ หรือได้สมบัติสามัญธรรมดาก็ไม่คุ้มค่า ดังนั้นข้าคิดว่าฉินอวิ๋นสหายน้อย...ขายป้ายอาญาสิทธิ์นี้ทิ้งเสีย! ขายให้ราชสำนักหรือตระกูลใหญ่นับพันปีก็ได้" เจ้าอารามหยวนฝูแนะนำ "เช่นนี้ทั้งไม่มีอันตราย อีกทั้งยังได้สมบัติ

มหาศาลอย่างเงียบๆ คนนอกไม่ล่วงรู้"

"ป้ายอาญาสิทธิ์นี้แลกสมบัติได้เท่าใด" ฉินอวิ๋นสอบถาม

"คาดว่าแลกของวิเศษขั้นสามได้" เจ้าอารามหยวนฝูตอบ "มากกว่านี้เกรงว่ายากแล้ว! เพราะถึงอย่างไรเข้าไปสักเที่ยวก็ต้องเสี่ยงอันตราย ไม่แน่ว่าจะได้สมบัติที่ดีกว่านี้"

ฉินอวิ๋นสบตาหงหลิงทงแวบหนึ่ง

'ไม่ต้องแลก' หงหลิงทงถ่ายทอดเสียงบอก *'ท่านข้าร่วมมือ ย่อมได้สมบัติมากกว่านัก! อีกทั้งพวกเราได้สมบัติมาเงียบๆ ขอเพียงไม่พูด ไม่อวดให้ผู้ใดเห็น ผู้ใดจะล่วงรู้ว่าพวกเราได้สิ่งใดมา'*

"พวกเรายังคงคิดเข้าถ้ำเซียนดูสักครั้ง" ฉินอวิ๋นเอ่ยเสียงเด็ดขาด

เจ้าอารามหยวนฝูเห็นดังนั้นจึงพยักหน้า "ก็ดี บัดนี้ได้หกป้ายอาญาสิทธิ์ครบแล้ว สำนักจิ่งซานต้องเตรียมการให้พร้อมสักระยะ พวกเจ้าคิดว่าจะเข้าไปเมื่อใด"

"บัดนี้ปลายเดือนสี่ คงเป็นเดือนหกกระมัง หรืออาจจะหลังเดือนหก" ฉินอวิ๋นตอบ

"ดี ข้ากลับไปตอนนี้ และเจรจากับอีกห้าฝ่ายให้เรียบร้อย ทันทีที่กำหนดวันได้ จะแจ้งพวกเจ้า" เจ้าอารามหยวนฝูกล่าว "ทางเจ้านี้มีเจ้าสองคนเข้าไปหรือ"

ฉินอวิ๋นพาหงหลิงทงมาพบ ก็พอคาดเดาได้แล้ว

เพียงแต่นึกฉงนสงสัย เหตุใดฉินอวิ๋นถึงพาหงหลิงทงเข้าถ้ำเซียน ไม่เชิญยอดฝีมือร้ายกาจกว่านี้ หรือคิดว่าหงหลิงทงพลังฝีมืออ่อนด้อย ขูดรีดได้ง่าย จะได้ครอบครองสมบัติแต่เพียงผู้เดียว?

"เป็นพวกเราสองคนเข้าไป" ฉินอวิ๋นตอบ "ผู้อาวุโสหยวนฝู เกี่ยวกับข่าวของพวกเราทั้งสองทางที่ดีขอให้ท่านช่วยปิดเป็นความลับ"

"วางใจ ทว่าวันที่เข้าไป พวกเจ้าหกฝ่ายพบหน้า ก็ไม่อาจปิดเป็นความลับแล้ว" เจ้าอารามหยวนฝูบอก

"ถึงตอนนั้นก็เป็นเวลาเข้าถ้ำแล้ว ย่อมไม่อาจปิดเป็นความลับ" ฉินอวิ๋นยอมรับ

"ดีเช่นนั้นข้ากลับไปก่อน คราวนี้ขอบคุณฉินอวิ๋นสหายน้อยพวกเจ้าแล้ว ที่ทำให้สำนักจิ่งซานมีความหวังได้วิชาที่สาบสูญกลับคืน" เจ้าอารามหยวนฝูชูจอกสุราขึ้น ฉินอวิ๋นและหงหลิงทงก็ชูจอกขึ้น ดื่มสุราพอครึ้มใจ

เจ้าอารามหยวนฝูลุกขึ้น ผลักเปิดประตูด้านข้าง เดินไปยังระเบียงเบื้องนอก จากนั้นแปลงเป็นสายฟ้าวาบผ่านอากาศ หายลับไปยังขอบฟ้าไกล มุ่งหน้าไปทางสำนักจิ่งซาน

"รวดเร็วนัก" หงหลิงทงก็ลุกขึ้นเดินไปยังระเบียงด้านนอก เกาะราวระเบียงชะเง้อมองไป "กล่าวถึงวิชาเหาะเหิน ในเจียงโจว ผู้อาวุโสหยวนฝูนับเป็นลำดับหนึ่งกระมัง"

"ใช่ วิชาเหาะเหินเป็นลำดับหนึ่งแห่งเจียงโจวอย่างแท้จริง ถูกเขาหมายหัว บรรดาปีศาจมารไม่อาจหนีรอด" ฉินอวิ๋นก็เดินมายังข้างราวระเบียง

"จะเข้าถ้ำเซียนในเร็วๆ นี้แล้ว รู้สึกตื่นเต้นไม่น้อย" หงหลิงทงบอกความรู้สึก

ฉินอวิ๋นเหลือบมองหงหลิงทงปราดหนึ่ง "ด้วยพลังฝีมือในตอนนี้ของท่านก็กล้าเข้าถ้ำเซียน ข้าออกจะเลื่อมใสแล้ว"

"มิใช่ชูธงของพี่ฉินอวิ๋นบังหน้าหรอกหรือ" หงหลิงทงหัวร่อ "พี่ฉินอวิ๋น พวกเรากลับกว่างหลิงตอนนี้หรือไม่"

ฉินอวิ๋นทอดตามองไปยังที่ไกล คล้ายครุ่นคิดบางอย่าง

"ท่านกลับไปก่อนเถอะ ข้ายังมีธุระ" ฉินอวิ๋นเอ่ยขึ้น

"ได้" หงหลิงทงจากไปอย่างไร้สุ้มเสียงทันที

ฉินอวิ๋นกลับมองไปยังที่ไกล ออกจะตระหนกตะลึง "ข้าน่าจะตาไม่ฝาด" แม้ห่างออกไปหลายลี้ แต่สายตาของฉินอวิ๋นไม่สามัญ ยังคงมองเห็นลักษณะรูปร่างของอีกฝ่ายชัดเจน จึงสาวเท้าฉับพลัน หายวับไปจากเหลาสุราแห่งนี้ทันที ค่าสุราอาหารนั้นจ่ายเรียบร้อยแล้ว ผู้บำเพ็ญตบะอย่างพวกเขาไม่กระทำเรื่องกินแล้วไม่จ่ายพรรค์นั้น

ฉินอวิ๋นสัญจรกลางฝูงชนบนท้องถนน ย่อมสำแดงศาสตร์สติพร่าเลือน ผู้คนบริเวณโดยรอบต่างมิได้สนใจเขา

ย่ำเดินไปตามอำเภอใจทว่าฉับไวยิ่ง เพียงพริบตาก็ไกลออกมาหลายลี้

"หืม?" ท่ามกลางเสียงอื้ออึงของฝูงชน ฉินอวิ๋นมองไปเบื้องหน้า "ตาไม่ได้ฝาด เป็นน้องสาวอวี้ชิงจริงเสียด้วย ไฉนนางถึงตกอยู่ในสภาพเช่นนี้"

เมื่อยังเยาว์ ฉินอวิ๋นฝึกกระบี่ในอุทยานกระบี่ซีซาน ตอนนั้นมีสมาชิกเกือบสี่สิบคน เกือบทุกคนเป็นยุวชน ดรุณีเยาว์วัยมีน้อยนัก น้องสาวอวี้ชิงก็เป็นหนึ่งในนั้น

"ไหนว่าบิดาของน้องสาวอวี้ชิงย้ายไปดำรงตำแหน่งที่เมืองหนันหมิง นางติดตามไปและแต่งงานกับคุณชายขี้โรคแห่งสกุลกุยไห่ตระกูลสูงศักดิ์แห่งหนันหมิงมิใช่หรือ" ฉินอวิ๋นนึกฉงน

บนท้องถนน

หลีอวี้ชิงโพกผ้าบนศีรษะ สวมชุดผ้าซอมซ่อ สวมรองเท้าผ้า ด้านหลังแบกเด็กน้อยผู้หนึ่ง

หว่างเอวนางสะพายกระบี่เล่มหนึ่ง บัดนี้แววตาคมกริบกวาดตา

มองโดยรอบ กลุ่มผู้คุ้มกันปิดล้อมนางแต่แรกแล้ว ตรงกันข้ามมีบุรุษหนุ่มดวงตาสามเหลี่ยมผู้หนึ่งยืนขวาง ใบหน้ามีไฝดำเม็ดหนึ่ง บัดนี้แค่นยิ้มเย็นชามองหลีอวี้ชิง "น้องสะใภ้ เจ้าช่างหลบหนีเก่งกาจนัก นี่หนีมาถึงเมืองหรงถานแล้ว! ทว่าเจ้าคิดว่าหนีพ้นเงื้อมมือข้าหรือ"

"กุยไห่เฉิง สามีข้าเป็นน้องชายเจ้า เขาเพิ่งเสียไป เจ้าก็บีบคั้นภรรยาของเขาเช่นนี้หรือ" หลีอวี้ชิงกัดฟันกรอด

"น้องสามข้าก็ตายไปแล้ว เจ้าคิดจะครองตัวเป็นม่ายให้น้องสามไปตลอดชีวิตอย่างนั้นรึ" กุยไห่เฉิงบุรุษดวงตาสามเหลี่ยมยิ้มหยัน "ยิ่งกว่านั้นข้าเป็นพี่ชายของเขา ในเมื่อเขาตายแล้ว ข้าดูแลลูกเมียให้ผิดที่ใดกัน"

"เจ้าบีบคั้นข้า" หลีอวี้ชิงกัดฟันเคียดแค้น

"วิชากระบี่เจ้าก็ไม่เลว แต่ต่อหน้าข้า เจ้าคิดว่าต้านทานได้หรือ" กุยไห่เฉิงแค่นหัวร่อ

หลีอวี้ชิงมองไปทางผู้คุ้มกันแต่ละคนที่ปิดล้อมนาง ชักกระบี่ออกดังซิ้ง พาดที่ลำคอตนเอง "หากเจ้ายังบีบคั้นข้าต่อไป ข้าจะปลิดชีพตรงนี้" ดวงตาหลีอวี้ชิงคลอด้วยน้ำตา

กุยไห่เฉิงกลับเอ่ยว่า "อย่างไรกัน เจ้าไม่เอาลูกสาวแล้วหรือ"

"ข้าจะพาลูกไปตายด้วย" หลีอวี้ชิงจ้องเขม็ง แววเด็ดขาดฉายชัดในดวงตา

กุยไห่เฉิงมองสตรีตรงหน้า นับตั้งแต่น้องสามแต่งสตรีผู้นี้เข้ามาเป็นสะใภ้ มันก็ต้องตาแล้ว น้องสะใภ้งดงามเหลือเกิน! ช่างต่างจากนางในหอคณิกา ต่างจากสาวงามทั่วไป หลีอวี้ชิงน้องสะใภ้เนื่องเพราะโปรดปรานวิชากระบี่ จึงเปี่ยมด้วยท่วงท่าแห่งจอมยุทธ์กระบี่ กอปรกับรูปลักษณ์พักตร์พริ้ง ทำให้ดวงใจมันคันยุบยิบมาโดยตลอด

เฝ้าปรารถนาอยู่เสมอมา จนน้องชายขี้โรคตายลงในที่สุด บิดาของหลีอวี้ชิงก็สิ้นชีพขณะต่อกรกับปีศาจ เมื่อไร้ที่พึ่งพิง ในที่สุดบุษบาดอกนี้ก็ต้องตกอยู่ในเงื้อมมือ แต่ผู้ใดจะคาดว่านางแข็งกร้าวถึงเพียงนี้ ยอมพาบุตรสาวหลบหนีจากตระกูล ไม่ยอมตกเป็นของมัน

'พี่หลี่ ท่านมั่นใจว่าจะกำราบนางได้หรือไม่ แต่อย่าให้นางตายเสียก่อนล่ะ' กุยไห่เฉิงถ่ายทอดเสียง มันเองก็เป็นผู้บำเพ็ญตบะ

'นางผู้นี้วิชากระบี่ค่อนข้างร้ายกาจ แต่ตอนนี้ข้าอยู่ใกล้นางมาก สำแดงวิชาคาถาฉับพลัน มีความมั่นใจว่าจะกำราบนาง ไม่ให้นางปลิดชีพตนเองได้ คุณชายรอง จะลงมือเองหรือไม่' ผู้บำเพ็ญตบะอีกคนถ่ายทอดเสียงสอบถาม

หลีอวี้ชิงบัดนี้ตึงเครียดหมื่นส่วน นางสัมผัสได้ถึงไออุ่นจากร่างบุตรสาวที่แนบบนแผ่นหลัง บัดนี้บุตรสาวอายุเพิ่งหนึ่งขวบเท่านั้น

"เหลียนเหลียน อย่าตำหนิแม่" ดวงตาร้อนรื้น เอ่ยเสียงต่ำ "แม่เองก็อยากดูแลเจ้าไปจนเติบใหญ่ แต่แม่กระทำไม่ได้แล้ว" นางเอ่ยพึมพำพลางกวาดตามองรอบด้านอย่างระมัดระวัง

"น้องสาวอวี้ชิง ไม่พบกันเนิ่นนาน!" เสียงหนึ่งดังแว่วขึ้น

ตอน 3 สหายเก่าพานพบ

หลีอวี้ชิงสะท้านวูบ

"น้องสาวอวี้ชิง" คำเรียกขานนี้นานนมมาแล้ว เมื่อยังเยาว์ นางแปลกแยกแตกต่าง เป็นหนึ่งในดรุณีไม่กี่คนที่ยืนกรานจะเข้าร่วมอุทยานกระบี่ซีซานแหล่งชุมนุมยุวชนผู้โปรดปรานกระบี่ นางฝึกปรือกระบี่ที่นั่น ยุวชนเหล่านั้นต่างเรียกนางว่า "น้องสาวอวี้ชิง" เนื่องเพราะนางอายุยังน้อยนัก

เมื่ออายุมากขึ้น บิดาไม่อนุญาตให้นางปรากฏตัวในสังคมบ่อยครั้งอีก หลังติดตามบิดาไปเมืองหนันหมิงก็หมั้นหมายอย่างรวดเร็ว นับจากแต่งเข้าสกุลกุยไห่ก็กลายเป็นสะใภ้แห่งตระกูลผู้ลากมากดี เก็บตัวอยู่ส่วนลึกในจวน ออกจากจวนน้อยครั้งนัก สกุลกุยไห่เป็นตระกูลอันดับต้นๆ ของหนันหมิง กฎเกณฑ์มากมี นางได้แต่ปักผ้าวาดภาพเป็นเพื่อนสามีอยู่ภายในจวน เมื่อไม่มีผู้อื่น นางถึงได้ฝึกปรือวิชากระบี่ต่อหน้าสามีบ้างเป็นบางครั้ง

นางมีชีวิตที่ดีพอสมควรเมื่ออยู่พร้อมสามี

แต่หลังจากสามีป่วยเสียชีวิต นางซึ่งให้กำเนิดบุตรสาวเพียงคนเดียวก็มีชีวิตอย่างยากลำบากแล้ว

"น้องสาวอวี้ชิง?" หลีอวี้ชิงไล่มองไปทางต้นเสียง "เป็นผู้ใดเรียกขานข้า"

เพียงมองไป เห็นเพียงบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งยิ้มพลางเดินข้ามมา "น้องสาวอวี้ชิง ยังจำสหายเก่าในอุทยานกระบี่ซีซานได้หรือไม่"

ฉินอวิ๋นเดินเข้ามาโดยมิได้ใส่ใจบรรดาผู้คุ้มกันที่ยืนปิดล้อมหลีอวี้ชิง ปุถุชนคนธรรมดาที่สัญจรมาทางนี้ต่างหลบเลี่ยงไปไกลแล้ว ไม่กล้าเข้าใกล้อาวุธของผู้คุ้มกันเหล่านี้แม้แต่น้อย

"หือ?" กุยไห่เฉิงขมวดคิ้วมองฉินอวิ๋น

"ไสหัวไป" สองผู้คุ้มกันเบื้องหน้ากวัดแกว่งดาบตวาดลั่น

"ข้าไม่มีความแค้นกับพวกเจ้า กวัดแกว่งดาบเข้าใส่ นี่ไม่ดีนัก" ฉินอวิ๋นยิ้มพลางเดินฝ่าเข้าไป หลบเลี่ยงดาบขนาดใหญ่ที่กวัดแกว่งเข้าใส่ได้อย่างน่าระทึกขวัญ ขณะเบี่ยงหลบ นิ้วมือเพียงแตะสองดาบขนาดใหญ่แผ่วเบา ดาบพลันเบี่ยงเบนเล็กน้อย เฉือนฟันใส่ลำแขนของสองคนนั้นกันเองเสียงดังฉับๆ!

แม้สุดท้ายรีบเก็บกระบวนท่า ทว่าโลหิตสดยังคงไหลซุ่มโชกสองดาบในมือร่วงหล่นดังเคร้ง สองคนนั้นรีบอุดลำแขนที่ได้รับบาดเจ็บของตน

"เป็นเพียงผู้คุ้มกันเท่านั้น อย่าได้ลงมือโหดเหี้ยมต่อปุถุชนคนสามัญเกินไปนัก ไม่เช่นนั้นให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว" พูดพลางฉินอวิ๋นเดินมาหยุดข้างกายหลีอวี้ชิง ผู้คุ้มกันคนอื่นๆ ที่ปิดล้อมโดยรอบต่างตกตะลึง กระทั่งกุยไห่เฉิงเห็นสภาพการณ์ยังนึกสะท้าน

พวกมันล้วนมองออก บุรุษหนุ่มแส่หาเรื่องผู้นี้มีพลังฝีมือร้ายกาจยิ่ง

เพียงแตะสองนิ้วง่ายๆ ก็ทำให้ผู้คุ้มกันซึ่งหลอมปราณระดับหกได้รับบาดเจ็บ

"สหาย อย่าแส่หาเรื่องเลย" กุยไห่เฉิงตะคอกเสียงเย็นชา

ฉินอวิ๋นกลับมอง "น้องสาวอวี้ชิง"

หลีอวี้ชิงสาวน้อยผู้สดใสแห่งอุทยานกระบี่ซีซานในตอนนั้นและแต่งเป็นภรรยาผู้อื่นไปแล้ว บัดนี้สวมชุดชาวบ้านธรรมดา ถึงขั้นจงใจทำให้ใบหน้าสกปรกมอมแมม บุตรสาวที่แบกอยู่บนแผ่นหลังกำลังหลับสนิท

"ท่านคืออวิ๋นวิปลาส?" หลีอวี้ชิงจดจำได้แล้ว แม้ฉินอวิ๋นเติบใหญ่ขึ้นมาก แต่เทียบกับขณะอายุสิบห้ายังมีส่วนคล้ายคล้าย

"น้องสาวอวี้ชิง ไม่พบหน้านานหลายปี เพิ่งพบหน้าก็เรียกขานข้าอวิ๋นวิปลาสแล้ว?" ฉินอวิ๋นเอ่ยเย้า

"พี่อวิ๋น" หลีอวี้ชิงอบอุ่นในใจ แต่เมื่อมองเห็นกลุ่มคนของสกุลกุยไห่ที่ปิดล้อมตนอยู่ จึงรีบเอ่ยว่า "คนเหล่านี้เป็นคนของสกุลกุยไห่ ท่านไม่ต้องสนใจข้า รีบไปเถอะ"

"น้องสาวอวี้ชิง ตอนนั้นข้าเป็นถึงเทพกระบี่ของอุทยานกระบี่ซีซานทีเดียว" ฉินอวิ๋นยิ้มตอบ "บัดนี้ผ่านพ้นไปแปดปี ข้าร้ายกาจกว่าเดิมมากนัก ยังต้องกลัวโจรกระจอกไม่กี่คนนี้ด้วยหรือ"

"หึๆ" กุยไห่เฉิงแค่นเสียง "คนหนึ่งเรียกขานสนิทสนมว่าน้องสาว คนหนึ่งเรียกขานพี่ชายอย่างนั้นหรือ น้องสะใภ้...มิใช่จะซื่อสัตย์ต่อน้องชายข้าไม่หาสามีใหม่หรอกหรือ ไฉนบัดนี้คบคิดกับเจ้าหน้าขาวผู้นี้แล้วเล่า"

"เจ้าหน้าขาว?" ฉินอวิ๋นมองกุยไห่เฉิงอย่างแปลกใจ "ยากมีใครเรียกข้าว่าเจ้าหน้าขาว เอ...หรือข้าอาศัยใบหน้าหากินกับเขาได้? แต่หากเทียบกับเจ้า จุๆ...รูปร่างหน้าตาเจ้านี่ก็ช่าง..." ฉินอวิ๋นทำหน้ารังเกียจ "ลากผู้ใดสักคนบนท้องถนนมาเปรียบกับเจ้า ล้วนเป็นเจ้าหน้าขาวได้หมด"

"ปากเปราะนัก" ใบหน้ากุยไห่เฉิงงอง้ำ

"พี่อวิ๋น เขาคือกุยไห่เฉิงแห่งสกุลกุยไห่ และเป็นผู้บำเพ็ญตบะ" หลีอวี้ชิงรีบเตือน "สกุลกุยไห่ทรงอิทธิพล ล่วงเกินมิได้ ท่านอย่าข้องเกี่ยวด้วยเลย"

สกุลกุยไห่นับว่าเป็นตระกูลสูงศักดิ์มากบารมีอันดับต้นๆ ย่อมมีอำนาจอิทธิพลสูง

กุยไห่เฉิงยิ้มเยาะหยัน "ตอนนี้คิดหนีหรือ สายไปแล้ว" ว่าแล้วขยิบตาส่งสัญญาณให้สมุนที่อยู่ข้างตัว

"บุก" สมุนตาเดียวเหวี่ยงแขนทันที มีดบินลอยออก ซัดพุ่งใส่ฉินอวิ๋น แต่เนื่องเพราะอยู่ในเมือง พวกมันไม่อยากสังหารคนโดยตรง มีดบินนี้จึงซัดพุ่งใส่แขนของฉินอวิ๋น

แต่พอซัดออก มีดบินกลับลอยเป็นวิถีโค้งก่อนร่วงดิ่งลงพื้นดังตุบ ผู้คุ้มกันโดยรอบต่างตกตะลึง มีดบินเล่มหนึ่งเหมือนไร้เรี่ยวแรงกระนั้น ซัดออกแล้วก็ร่วงตุบตกพื้น ยังไม่ทันกระทบถูกฉินอวิ๋นเลยเสียด้วยซ้ำ!

"หืม?" สมุนตาเดียวตาเบิกโพลง ทักษะฝีมือชั้นยอดด้านมีดบินของมันไฉนเกิดข้อบกพร่องครั้งใหญ่ถึงเพียงนี้ มีดบินที่มันโคจรด้วยปราณแท้ในร่างกระทั่งศิลาก้อนยักษ์ยังตัดทะลุ จะร่วงตกอย่างไร้เรี่ยวแรงได้อย่างไรกัน

"หมาป่าตาเดียว เจ้ามิได้ออกแรงขว้างมีดหรือเปล่า" สหายด้าน

ข้างอดถามเสียงเบามิได้

กุยไห่เฉิงด้านข้างก็นิ่วหน้า มันเห็นด้วยตาตนเอง เมื่อมีดบินเล่มนี้ซัดออก ไม่มีผู้ใดแตะต้องแต่มีดกลับร่วงตกลงอย่างอ่อนแรงเอง

"ข้าเปล่า" หมาป่าตาเดียวไม่เชื่อเรื่องอาถรรพ์ ซัดมีดบินเล่มที่สองต่อเนื่อง

ประดุจเด็กน้อยซัดมีดบิน ยังคงไร้เรี่ยวแรง ลอยออกไปไกลเพียงไม่กี่จั้ง ไม่ถึงตรงหน้าฉินอวิ๋นก็อ่อนแรงร่วงตกพื้นเสียงดังตุบ

ฉินอวิ๋นทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ ก้มมองมีดบินบนพื้น แล้วมองหมาป่าตาเดียวข้างกุยไห่เฉิง เอ่ยเยาะ "นี่ เจ้าตาเดียว เจ้านี่อย่างไรกัน กินข้าวไม่อิ่มหรือทำร้ายข้าไม่ลงกันแน่ ให้เด็กสักคนมาซัดยังซัดได้ไกลกว่าเจ้า"

"แปลกประหลาดนัก" ใบหน้าหมาป่าตาเดียวแดงก่ำ ซัดมีดต่อเนื่องออกมาถึงหกเล่ม ทุกเล่มล้วนลอยลิ่วตกลงตรงเบื้องหน้าฝ่าเท้าฉินอวิ๋น

หลีอวี้ชิงก็รู้สึกงุนงง

"หยุดมือ" กุยไห่เฉิงกลับตะเบ็งเสียงดังลั่น หมาป่าตาเดียวถึงได้หยุดลง

"ดูท่าเจ้าก็เป็นผู้บำเพ็ญตบะ" กุยไห่เฉิงมองฉินอวิ๋น "มิทราบศึกษาวิชานอกรีตจากที่ใด จงใจหลอกให้ผู้คนตกใจ"

"วิชานอกรีต?" ฉินอวิ๋นแปลกใจ "วิชานอกรีตอันใด ไฉนข้าถึงไม่รู้"

ผู้บำเพ็ญตบะที่ซ่อนตัวในกลุ่มผู้คุ้มกันรีบถ่ายทอดเสียงให้กุยไห่เฉิง *'คุณชายรองบรรดามือปราบในเมืองหรงถานกำลังเร่งรุดมา ห่างจากที่นี่ไปเพียงหนึ่งลี้ แม้นว่าพวกเรามิได้สังหารคน แต่มือปราบมาถึงยังคงยุ่งยาก ลงมือให้เร็วที่สุดแล้วรีบจากไปเถอะ'*

'ได้ ลงมือพร้อมกัน จัดการหน้าอ่อนแสร้งทำลี้ลับนี้เสีย' กุยไห่เฉิงถ่ายทอดเสียง

ทั้งคู่ลงมือแทบพร้อมกัน

เปลวเพลิงสายหนึ่งพุ่งฟู่ออกไปทางฉินอวิ๋น สีหน้าหลีอวี้ชิงที่อยู่ด้านข้างผกผันใหญ่โต "พี่อวิ๋น รีบหนี"

ผู้คุ้มกันในชุดคลุมยาวสีครามซัดเข็มบินสีเขียวหยกสามเล่มใส่ฉินอวิ๋น

ฉินอวิ๋นเพียงแค่นหัวร่อหึๆ เปลวเพลิงพลันเชื่องช้าลง เข็มเขียวหยกก็ทะยานเนิบนาบ เมื่อมาถึงตรงหน้าฉินอวิ๋น เปลวเพลิงสายนั้นแข็งค้างกลางอากาศ ไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย เข็มเขียวหยกสามเล่มก็นิ่งค้างอยู่ตรงนั้น

ภาพเหตุการณ์นี้ทำเอาทุกคนโดยรอบตกตะลึงพรึงเพริด

"เปลวเพลิงชะงักลงแล้ว? เข็มบินก็หยุดลง? ลอยคว้างกลางอากาศไม่ร่วงหล่น?" เหล่าผู้คุ้มกันต่างมึนงง

หลีอวี้ชิงก็อึ้งงัน

กุยไห่เฉิงและผู้คุ้มกันชุดครามสีหน้าแปรเปลี่ยน

ฉินอวิ๋นเป่าเบาๆ ฟู่! เปลวเพลิงที่นิ่งค้างตรงหน้าดับมอดลง หันไปมองเข็มสามเล่มที่ลอยคว้างอยู่ด้านข้างเพียงปราดเดียว เข็มสามเล่มเริ่มแหลกสลายเป็นผุยผงร่วงกรูตกพื้น

กุยไห่เฉิงและผู้คุ้มกันชุดครามต่างกลืนน้ำลายเอื๊อก รู้สึกลำคอแห้งผาก แข้งขาอ่อนระทวย

"ของวิเศษของข้า มองปราดเดียวก็สลายเป็นผุยผงแล้ว?" ผู้คุ้มกันชุดครามเหงื่อกาฬแตกพลั่กท่วมร่าง ความหวาดกลัวทำให้แทบสิ้นลมหายใจ

กุยไห่เฉิงคุกเข่ากับพื้นเสียงดังตุบ "ผู้อาวุโสไว้ชีวิตด้วย ไว้ชีวิตด้วย ข้ากุยไห่เฉิงล่วงเกินผู้อาวุโส มีตาหามีแววไม่ ผู้อาวุโสไว้ชีวิตด้วย"

ผู้คุ้มกันชุดครามก็คุกเข่าลง "ผู้อาวุโส ข้าน้อยเพียงปฏิบัติตามคำสั่ง ผู้อาวุโสไว้ชีวิตด้วย"

สองคนนับว่ารู้กาลเทศะแล้ว รู้ดีว่าเหตุการณ์ที่ประสบพบเห็นเมื่อครู่น่าหวาดกลัวถึงเพียงใด! ย่อมเป็นผู้บำเพ็ญตบะร้ายกาจน่าสะพรึงขวัญในตำนานถึงกระทำได้

"พี่อวิ๋น นี่คือ..." หลีอวี้ชิงก็ตกตะลึงพรึงเพริด แต่กลับรู้สึกยินดีแทบคลั่ง เสียงดังวิ้งๆ ในห้วงสมอง นางพลันเข้าใจขึ้นมาบ้าง นางมีทางรอดแล้ว บุตรสาวนางมีทางรอดแล้ว! ไม่ต้องตายแล้ว!

"ข้าเป็นลูกหลานสกุลกุยไห่ ข้าคือกุยไห่เฉิง ขอผู้อาวุโสโปรดไว้ชีวิตด้วย" กุยไห่เฉิงขอร้องวิงวอน

ฉินอวิ๋นเอ่ยเสียงเรียบ "สกุลกุยไห่แห่งหนันหมิง? ใช้กับข้าไม่ได้ผลนัก ส่วนจะลงทัณฑ์เจ้าอย่างไรดีนั้น ให้น้องสาวอวี้ชิงตัดสินใจ! น้องสาวอวี้ชิง กุยไห่เฉิงผู้นี้ อีกทั้งผู้คุ้มกันของมัน มีผู้ใดเคยรังแกเจ้าบ้าง เจ้าเอ่ยมาเต็มที่ พวกมันหนีไม่พ้นแน่นอน"

หลีอวี้ชิงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันชี้ไปที่สามผู้คุ้มกันด้านข้าง "มีพวกมันอีกสามคน แต่ว่าพี่อวิ๋น...ข้ากับเหลียนเหลียนมีชีวิตรอดก็ดีแล้ว ไม่จำเป็นต้องลงมือใหญ่โต"

"เจ้าใจอ่อนต่อพวกมัน พวกมันกลับโหดเหี้ยมต่อเจ้านัก" ฉินอวิ๋นเอ่ยขึ้น

ตอนนี้เอง มีมือปราบเร่งรุดมาจากที่ไกล หัวหน้าเป็นมือปราบเหรียญเงินผู้หนึ่ง

"พวกเจ้าทำอันใดกัน" มือปราบเหรียญเงินตวาดก้อง

ฉินอวิ๋นเพียงพลิกมือ ปรากฏป้ายตรวจตราสวรรค์

มือปราบเหรียญเงินเมื่อเห็นป้ายก็ตกใจหน้าถอดสี รีบเอ่ยอย่างเคารพนบนอบ "คารวะทูตตรวจตราสวรรค์"

ตอน 4 วันเปิดถ้ำเซียน

"ทูตตรวจตราสวรรค์?" กุยไห่เฉิงและผู้คุ้มกันชุดครามที่คุกเข่าอยู่กับพื้นต่างหน้าสลดซีดเผือด

"เขาถึงกับเป็นทูตตรวจตราสวรรค์ นะ...นี่..." พวกมันทั้งสองล้วนเป็นผู้บำเพ็ญตบะ ย่อมล่วงรู้ว่าทูตตรวจตราสวรรค์หมายความว่าอย่างไร! ปรมาจารย์ของสำนักชั้นรองยังไม่มีคุณสมบัติเป็นทูตตรวจตราสวรรค์ ทั้งเจียงโจวผู้ที่สามารถเป็นทูตตรวจตราสวรรค์นั้นมีน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย

หลือวี้ชิงที่แบกบุตรสาวแนบหลังมองฉินอวิ๋นอย่างตื่นตะลึง นางเป็นคุณหนูแห่งตระกูลขุนนาง ย่อมเคยได้ยินเรื่อง "ทูตตรวจตราสวรรค์"

"เพียงแปดปีไม่ได้พบหน้า พี่อวิ๋นเป็นทูตตรวจตราสวรรค์แล้ว?" นางแทบไม่เชื่อสายตา

ยุวชนผู้หลงใหลการฝึกปรือกระบี่แห่งอุทยานกระบี่ซีซาน บัดนี้เป็นทูตตรวจตราสวรรค์แล้ว?

"ทูตตรวจตราสวรรค์ มีเรื่องใดกำชับข้าน้อยได้ข้าน้อยย่อมปฏิบัติ

เต็มที่" มือปราบเหรียญเงินเอ่ยอย่างนอบน้อม กลุ่มมือปราบด้านหลังต่างค้อมร่างคำนับ

ฉินอวิ๋นพยักหน้า "ที่อยู่ในเหตุการณ์ล้วนเป็นคนของสกุลกุยไห่แห่งหนันหมิง มีห้าคนข้านำตัวไป คนอื่นๆ เจ้าพากลับไปที่ว่าการ ไต่สวนให้ดี หลังตรวจสอบเรื่องราวกระจ่างแล้ว พวกเจ้าแจ้งแก่สกุลกุยไห่เมืองหนันหมิง และแจ้งข่าวถึงจวนสกุลฉินแห่งกว่างหลิง"

"จวนสกุลฉินแห่งกว่างหลิง?" มือปราบเหรียญเงินกระจ่างแจ้งโดยพลัน รีบค้อมคำนับ "ขอรับ ข้าน้อยเข้าใจ"

"อืมม์" ฉินอวิ๋นพยักหน้า

'จวนสกุลฉินแห่งกว่างหลิง? เขาคือฉินอวิ๋น?' ริมฝีปากของกุยไห่เฉิงสั่นระริก

'ฟังว่าปีก่อนเพิ่งสะบั้นสังหารสามจอมปีศาจเขาเอ้อหลง ราชันมังกรอุทกหัวหน้าสามจอมปีศาจเคยประมือกับยอดคนเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ สุดท้ายยังหลบหนีได้ แต่กลับมาตกตายด้วยเงื้อมมือฉินอวิ๋น สามจอมปีศาจไม่มีรอดเลยสักตน' ผู้คุ้มกันชุดครามถ่ายทอดเสียงบอก *'ฉินอวิ๋นทูตตรวจตราสวรรค์ผู้นี้ อาจารย์ข้ากล่าวว่าลึกล้ำสุดหยั่ง อาจเป็นทูตตรวจตราสวรรค์ที่แข็งแกร่งที่สุดในเจียงโจว'*

'ไม่ต้องเอ่ยแล้ว คิดว่าข้าไม่ล่วงรู้หรือ ตอนนี้คิดหาวิธีเอาตัวรอดก่อน' กุยไห่เฉิงถ่ายทอดเสียงกลับอย่างร้อนใจ

'สกุลกุยไห่ต่อหน้าฉินอวิ๋นทูตตรวจตราสวรรค์ไม่ควรค่าให้เอ่ยถึง ตอนนี้คิดเอาชีวิตรอด คงต้องอาศัยหญิงม่ายผู้นั้นแล้ว' ผู้คุ้มกันชุดครามถ่ายทอดเสียงตอบ *'หากนางช่วยพวกเราเอ่ยสักคำสองคำ พวกเราอาจรอดชีวิต'*

'นางช่วยพวกเรา?' กุยไห่เฉิงขบคิดหาวิธีอย่างร้อนรน

บัดนี้ฉินอวิ๋นยิ้มเอ่ยกับหลีอวี้ชิงที่อยู่ด้านข้าง "น้องสาวอวี้ชิง หากตอนนี้เจ้าไม่มีที่พัก กลับเมืองกว่างหลิงพร้อมข้าก่อนเถอะ ที่นั่นมีสหายของเจ้าอยู่มากมาย"

หลีอวี้ชิงน้ำตาคลอเบ้า รีบพยักหน้า "ดี ไปกว่างหลิง ข้าหลบหนีมาก็เพื่อกลับไปกว่างหลิง ข้ารู้จักบรรดาพี่สาวน้องสาวและพี่ชายที่เมืองกว่างหลิงมากที่สุด"

"ฮ่าๆ ดี" ฉินอวิ๋นพยักหน้า

ฉินอวิ๋นกวาดตามองสองบุรุษหนุ่มและสามผู้คุ้มกันที่หลีอวี้ชิงชี้ตัวเพียงแวบหนึ่ง

"ตรึง!" ฉินอวิ๋นเอ่ยปากเสียงค่อย พลังฟ้าดินพลันแทรกซึมเข้าร่างทั้งห้าคน ประดุจเครื่องพันธนาการตรึงแน่นหนาทั้งภายในภายนอกร่าง ทำให้ทั้งห้าขยับเขยื้อนไม่ได้

ต้องบรรลุเขตขั้นก่อนนภาและถึงขั้นฟ้าคนผสานเป็นหนึ่งจึงสำแดงศาสตร์ตรึงร่างได้

ฉินอวิ๋นสำแดงศาสตร์เหาะเหินทันที เมฆหมอกลอยขึ้น ทั้งห้าคนถูกโยนไปอยู่เหนือเมฆ

"น้องสาวอวี้ชิง พวกเราไป" ฉินอวิ๋นพาหลีอวี้ชิงและทั้งห้าคนนั้นเหินเมฆจากไปอย่างรวดเร็ว

"เทพเซียน"

"มีเทพเซียน"

ชาวบ้านร้านตลาดโดยรอบต่างตื่นตาตื่นใจ แหงนหน้ามองฉินอวิ๋นและคนอื่นๆ เหินเมฆจากไป

ส่วนมือปราบเหรียญเงินเพิ่งยืดตัวขึ้น ตะโกนสั่งเสียงก้องกังวาน "เร็ว จับกุมคนสกุลกุยไห่เหล่านี้เข้าคุกหลวง ไต่สวนอย่างเข้มงวด"

"ขอรับ" เหล่ามือปราบต่างกรูขึ้นหน้าเพื่อจับกุม

ผู้คุ้มกันเหล่านั้นต่างไม่กล้าขัดขืน

หากเป็นยามปรกติ มือปราบเหรียญเงินผู้หนึ่งเผชิญหน้ากับสกุลกุยไห่แห่งหนันหมิงย่อมต้องไว้หน้าอยู่บ้าง แต่ตอนนี้ฉินอวิ๋นเอ่ยปาก มือปราบเหรียญเงินย่อมเที่ยงธรรมไม่เห็นแก่หน้าผู้ใดทั้งสิ้นแล้ว

"ข้าต้องรีบรายงานใต้เท้าเจ้าเมือง" มือปราบเหรียญเงินเอ่ยเสียงเบา

จากเมืองหรงถานเหินเมฆกลับกว่างหลิงมาตลอดทาง

เหนือเมฆหมอก กุยไห่เฉิงและพวกต่างอกสั่นขวัญแขวน แต่ถูกตรึงด้วยศาสตร์คาถา จึงขยับเขยื้อนมิได้

หลีอวี้ชิงอุ้มบุตรสาว มองเบื้องล่างอย่างตื่นเต้น เอ่ยว่า "พี่อวิ๋นเก่งกาจที่สุดในอุทยานกระบี่ซีซาน อายุสิบสามก็คนกระบี่ผสานเป็นหนึ่ง อายุสิบห้าก็เป็นยอดยุวชนแห่งกว่างหลิง ผ่านไปแปดปี พี่อวิ๋นเป็นทูตตรวจตราสวรรค์ในตำนานของผู้บำเพ็ญตบะแล้ว"

"เรื่องข้าได้เป็นทูตตรวจตราสวรรค์ เจ้าไม่ได้ข่าวหรอกหรือ" ฉินอวิ๋นสอบถาม "สกุลกุยไห่ก็เป็นตระกูลใหญ่แท้ๆ"

"ไม่ได้ข่าวเลย" นางส่ายหน้าช้าๆ "หลังข้าแต่งเข้าสกุลกุยไห่ ประตูใหญ่ไม่ออก ประตูรองไม่ก้าวข้าม อยู่ในเรือนแทบจะตลอดเวลา ยิ่งกว่านั้นสามีข้าสุขภาพไม่ดี ออกจากจวนน้อยมาก ข้าจึงอยู่แต่ในนั้นเป็นเพื่อนสามี ปรกติก็พูดคุยกับน้องซิ่งเอ๋อร์และสาวใช้สูงอายุไม่กี่คำ ไหนเลยล่วงรู้เรื่องภายนอก ยิ่งไม่รู้ว่าผู้ใดกลายเป็นทูตตรวจตราสวรรค์แล้ว"

"บิดาของเจ้าเล่า" ฉินอวิ๋นสอบถาม "เขาทนดูเจ้าถูกสกุลกุยไห่รังแกได้หรือ"

"บิดาข้าถูกปีศาจสังหารขณะต่อกรกับพวกมัน" หลีอวี้ชิงน้ำตาคลอหน่วย

ฉินอวิ๋นถอนหายใจแผ่วเบา

กองทหารขุนนางรับมือปีศาจ ย่อมบังเกิดความสูญเสียเช่นกัน

"หลังบิดาข้าสิ้นและสามีข้าป่วยตาย ข้าก็ไร้ที่พึ่งข้าให้กำเนิดบุตรสาว สกุลกุยไห่ไม่สนใจไยดีข้าแม้แต่น้อย" หลีอวี้ชิงมองบุตรสาวในอ้อมกอด "หากมิใช่ว่าตัดใจจากเหลียนเหลียนมิได้ ข้าคงตายตามสามีไปนานแล้ว"

"เรื่องราวของพวกมันห้าคนเป็นอย่างไรหรือ" ฉินอวิ๋นสอบถาม

กุยไห่เฉิงและพวกต่างมองหลีอวี้ชิงด้วยสายตาวิงวอน

หลีอวี้ชิงกลับดวงตาร้อนรื้น กัดฟันจ้องพวกมันทั้งห้า เอ่ยว่า "หลังสามีข้าสิ้น กุยไห่เฉิงผู้นี้แสร้งทำเป็นดูแลถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ ข้ายังคิดว่ามันมีเจตนาดี เพราะถึงอย่างไรก็เป็นพี่ชายสามีข้า! ที่ไหนได้ มันกลับนิสัยโฉดชั่วดุจหมาป่า คิดร้ายต่อข้าครั้งแล้วครั้งเล่า น้องซิ่งเอ๋อร์ซึ่งเป็นสาวใช้สินเดิมของข้าถูกพวกมันขืนใจและสังหารจนตาย หากมิใช่ว่าข้าหลอมปราณสำเร็จ คงถูกพวกมันย่ำยีไปแต่แรกแล้ว หลังถูกวางยา ข้าอาศัยวิชากระบี่หลบหนีออกมาอย่างยากลำบาก รู้ดีว่าขืนรั้งอยู่ในจวนต่อไปย่อมหนีไม่พ้นเงื้อมมือมารของพวกมัน จึงพาลูกเหลียนหลบหนีออกมา มุ่งขึ้นเหนือมาตลอดทาง หวังหนีกลับกว่างหลิง"

ฉินอวิ๋นพยักหน้า "เจ้าระบุตัวสามผู้คุ้มกันนี้โดยเฉพาะ?"

"พวกมันทั้งสามเป็นเขี้ยวเล็บของกุยไห่เฉิง เรื่องชั่วร้ายต่ำทรามมากมาย พวกมันทั้งสามกระทำมากที่สุด น้องซิ่งเอ๋อร์ก็ถูกพวกมันทั้งสามย่ำยีทำร้ายจนตาย" หลีอวี้ชิงเอ่ย

"อ้อ" ฉินอวิ๋นพยักหน้า

สามผู้คุ้มกันเผยสีหน้าหวาดหวั่นขอร้อง

ฉินอวิ๋นกวาดตามองแวบหนึ่ง ทั้งสามพลันสลายกลายเป็นผุยผงหายวับไปกลางอากาศ

ภายใต้อาณาเขตเจตน์กระบี่ ทำลายศพกำจัดหลักฐานนั้นเป็นเรื่องง่ายดายที่สุด

กุยไห่เฉิงบุรุษหนุ่มดวงตาสามเหลี่ยมและผู้คุ้มกันชุดครามตกใจจนแทบเป็นลม

'พวกมันสามคนแหลกสลายเป็นผุยผงไปทั้งอย่างนี้หรือ'

'จะจัดการพวกเราอย่างนี้หรือไม่' มันทั้งสองตื่นตระหนกไม่อาจสงบ

หลีอวี้ชิงก็ตระหนกตกใจ จากนั้นเอ่ยน้ำเสียงจริงจัง "น้องซิ่งเอ๋อร์ เจ้านอนตายตาหลับแล้ว โจรชั่วทั้งสามบัดนี้ถูกกรรมชั่วตามสนองแล้ว" นางนับได้ว่าต้องกล้ำกลืนฝืนทนมามาก ทั้งสามคนนี้เป็นเขี้ยวเล็บของกุยไห่เฉิงที่นางชิงชังที่สุด

"สามเขี้ยวเล็บล้วนโหดเหี้ยมทารุณ กุยไห่เฉิงเป็นผู้บงการอยู่เบื้องหลังกระมัง" ฉินอวิ๋นเอ่ยขึ้น

"พี่อวิ๋น ถึงอย่างไรมันก็เป็นผู้บำเพ็ญตบะของสกุลกุยไห่" หลีอวี้ชิงอดเอ่ยมิได้

"เจ้าช่างอดทนอดกลั้นนัก" ฉินอวิ๋นส่ายหน้า "ทว่า ไม่รีบร้อนสังหารมันทั้งสอง รอคนของสกุลกุยไห่มาถึง ค่อยเจรจากับพวกมันก็แล้วกัน พวกมันรังแกสะใภ้เช่นนี้เองหรือ"

หลีอวี้ชิงเอ่ยเสียงเบา "สกุลกุยไห่อาจมิได้แยแสข้า"

"ถึงอย่างไรสกุลกุยไห่ก็ต้องรับผิดชอบ" ฉินอวิ๋นเอ่ย

กลับถึงเมืองกว่างหลิง เข้าจวนสกุลฉิน

"ใครก็ได้ ขังสองคนนี้ในคุกใต้ดินก่อน" ฉินอวิ๋นกำชับบ่าวไพร่ กุยไห่เฉิงและสมุนถูกผนึกพลังฝีมือแต่แรกแล้ว

"ขอรับ"

บัดนี้จวนสกุลฉินมากมายไปด้วยบ่าวไพร่ผู้คุ้มกัน กุยไห่เฉิงและผู้คุ้มกันชุดครามถูกกุมตัวออกไปอย่างรวดเร็ว

"น้องสาวอวี้ชิง เจ้าอยู่ที่นี่ให้สบายใจเต็มที่" ฉินอวิ๋นบอก

หลีอวี้ชิงอุ้มบุตรสาว รู้สึกปลอดภัย หลายวันมานี้ต้องอยู่อย่างตระหนกลนลาน ในที่สุดก็วางใจได้แล้ว

"ลูกอวิ๋น" ฉางหลันมารดาของฉินอวิ๋นเดินข้ามมาจากระเบียงที่อยู่ไกลออกไป เมื่อเห็นหลีอวี้ชิงก็ยิ้มถามว่า "นี่คือสหายของเจ้า?"

"ท่านแม่ ท่านจำมิได้แล้วหรือ นี่คือน้องสาวอวี้ชิงบุตรสาวของใต้เท้าหลีในตอนนั้น" ฉินอวิ๋นรีบบอก

"คุณหนูอวี้ชิง?" ฉางหลันออกจะตกตะลึง สตรีแต่งกายอย่างหญิงชาวบ้านอุ้มบุตรสาวตรงหน้าช่างแตกต่างจากคุณหนูสูงศักดิ์งามสง่าในความทรงจำของนางลิบลับ เพียงแต่ยังพอมีเค้าอยู่บ้าง

หลีอวี้ชิงรีบเอ่ยเสียงค่อย "อวี้ชิงคำนับฟูเหริน"

"บิดาเจ้าบัดนี้เป็นอย่างไรบ้าง" ฉางหลันสอบถามอย่างสงสัย

"ท่านพ่อนำทหารต่อกรกับปีศาจ ถูกปีศาจสังหารแล้ว" หลีอวี้ชิงตอบเสียงเบา

ฉางหลันตะลึงงัน

"ท่านแม่ ท่านช่วยจัดการให้ด้วยเถิด ให้น้องสาวอวี้ชิงอาศัยในจวนสกุลฉิน" ฉินอวิ๋นบอก

"ได้ๆๆ ข้าไปจัดการ" ฉางหลันมองหลีอวี้ชิงอย่างเวทนา รีบเข้าไป

สนทนากับนางทันที

เมื่อรับรู้เรื่องราวความเป็นมาเป็นไป ไม่ว่าฉินเลี่ยหู่ซึ่งมีมิตรภาพอันดีกับใต้เท้าหลี หรือฉางหลันผู้มีจิตใจงดงาม ต่างแค้นเคืองการกระทำทุกประการของสกุลกุยไห่ และเห็นอกเห็นใจหลีอวี้ชิงผู้นี้นัก

เช้าตรู่วันถัดมา

ฉินอวิ๋นฝึกปรือวิชากระบี่ภายในลานสวน

"เอ๊ะ?" ฉินอวิ๋นประหลาดใจ พลิกมือปรากฏป้ายตรวจตราสวรรค์

ภาพจำลองปรากฏกลางอากาศ เป็นเงาร่างของเจ้าอารามหยวนฝู

"ผู้อาวุโสหยวนฝู" ฉินอวิ๋นเอ่ยปากทัก

"ฉินอวิ๋นสหายน้อย" เจ้าอารามหยวนฝูยิ้มตอบ "เมื่อวานหลังกลับมา ภายในสำนักจิ่งซานประชุมหารือกันและส่งสัญญาณเจรจากับแต่ละฝ่ายที่ครอบครองป้ายอาญาสิทธิ์ วันเข้าถ้ำจิ่งหยางกำหนดลงมาแล้ว"

"เวลาเพียงวันเดียวก็กำหนดแล้ว รวดเร็วยิ่งนัก" ดวงตาฉินอวิ๋นสว่างวาบ

"สำนักจิ่งซานรอคอยวันนี้มาเนิ่นนานแล้ว" เจ้าอารามหยวนฝูยิ้มเล็กน้อย "กำหนดวันที่สิบสองเดือนหก ก่อนเที่ยงมารวมตัวภายในสำนักจิ่งซาน ว่าอย่างไร"

ฉินอวิ๋นพยักหน้า "ตกลง วันที่สิบสองเดือนหก ก่อนเที่ยงย่อมไปถึง"

ตอน 5 อีเซียวออกจากด่าน

เยวี่ยโจว พื้นที่บริเวณทางใต้เทือกเขา ที่นี่หลากหลายชนเผ่าและมีสำนักเยวี่ยสำนักเซียนกระบี่เก่าแก่ในกลุ่มยอดสำนักบำเพ็ญตบะทั่วหล้าอยู่ด้วยเช่นกัน

เทียบความแกร่งกล้ากับหอกระบี่สู่โจว สำนักเยวี่ยอ่อนด้อยกว่าหนึ่งขั้นและไม่โดดเด่นเท่า

ในสมัยบรรพกาล สำนักเยวี่ยเคยโด่งดังที่สุด เป็นผู้นำแห่งการฝึกกระบี่ทั่วหล้า เพียงแต่เมื่อกาลเวลาผันผ่าน สำนักเซียนกระบี่หลายแห่งรุ่งเรืองเสื่อมถอย แม้สำนักเยวี่ยดำรงอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่ในหมู่ยอดสำนักบำเพ็ญตบะนับได้ว่าธรรมดาสามัญแล้ว

ฟ้าสว่างรำไร

ภายในถ้ำวานรขาวแห่งสำนักเยวี่ย ชายชราผู้หนึ่งนั่งขัดสมาธิบนเบาะรองนั่ง พลันลืมตาขวับชะเง้อมองไปทางที่ไกล

ห่างออกไปมีชายวัยกลางคนนำขบวนลูกศิษย์สำนักเยวี่ยเดิน

เข้ามา

"ปรมาจารย์ผู้อาวุโสบำเพ็ญตบะอยู่ในถ้ำวานรขาว" ศิษย์ผู้ทำหน้าที่ต้อนรับเอ่ยขึ้น

ชายวัยกลางคนพยักหน้าเล็กน้อย มองที่ราบโดยรอบ ศิษย์สำนักเยวี่ยหลายคนกำลังฝึกปรือกระบี่รับแสงแดดยามเช้า แต่ละคนตั้งอกตั้งใจ ไม่ว่าอย่างไรอย่างน้อยได้เป็นเซียนกระบี่ในสำนักเยวี่ยแห่งเยวี่ยโจวก็เป็นความใฝ่ฝันของผู้คนนับจำนวนไม่ถ้วนแล้ว

เดินไปสักพัก ชายวัยกลางคนมาถึงหน้าถ้ำวานรขาว ถ้ำวานรขาวเป็นถ้ำขนาดใหญ่ เรียบง่ายยิ่งนัก ในถ้ำปรากฏรอยกระบี่มากมาย

"น้องฟาง เข้ามาเถอะ" เสียงแว่วมาจากด้านใน

ชายวัยกลางคนจึงเข้าไป

"**หยวนกง***" ชายวัยกลางคนประสานมือคำนับ ก่อนนั่งขัดสมาธิบนเบาะรองนั่ง "มิทราบหยวนกงเรียกข้ามา มีธุระใด"

ชายวัยกลางคนให้ความเคารพอีกฝ่ายมาก ชายชราตรงหน้าเป็นหยวนกงของสำนักเยวี่ย นามเดิมว่าว่านเม่า สำนักเยวี่ยแต่ละสมัยล้วนมีหยวนกง ฐานะไม่เป็นรองเจ้าสำนัก

"น้องฟาง" หยวนกงยิ้มเล็กน้อย "ยังจดจำเรื่องถ้ำจิ่งหยางที่ข้าเคยเล่าให้เจ้าฟังได้หรือไม่"

"ถ้ำจิ่งหยางแห่งสำนักจิ่งซาน? แน่นอนว่าจำได้! หยวนกงเคยเล่าว่าป้ายอาญาสิทธิ์แห่งถ้ำจิ่งหยางมีชิ้นหนึ่งอยู่ที่ท่าน หากถ้ำเปิดจะเชิญข้าเข้าไปด้วยกัน" สองตาชายวัยกลางคนสว่างเป็นประกาย "จะเปิดถ้ำแล้วหรือ"

หยวนกงพยักหน้าเล็กน้อย "บัดนี้สำนักจิ่งซานเสาะหาป้ายชิ้นที่

---

* ตำแหน่งผู้ดูแลจัดการเรื่องต่างๆ ในสำนัก

หกพบแล้ว ถ้ำจิ่งหยางจะเปิดขึ้นเร็วๆ นี้ น้องฟาง เจ้ายังยินดีไปพร้อมข้าหรือไม่"

"ยินดีอย่างยิ่ง!" ชายวัยกลางคนกล่าวอย่างดีอกดีใจ "มีหยวนกงเข้าไปด้วยกัน ข้ายังต้องกลัวสิ่งใดอีก ยิ่งกว่านั้นด้วยความรู้ด้านค่ายคาถาร่วมมือกับท่านย่อมเสาะหาสมบัติได้มากมาย ส่วนการแบ่งสันปันส่วนให้เป็นไปตามที่ท่านกำหนด ท่านแปดส่วนข้าสองส่วน! อีกทั้งสมบัติสายเซียนกระบี่ให้ตกเป็นของท่าน"

"อืมม์" หยวนกงยิ้มพลางพยักหน้า "ความรู้ด้านค่ายคาถาของน้องฟางเป็นหนึ่งในเยวี่ยโจว! มีเจ้าช่วยเหลือ ข้ามีความมั่นใจว่าจะได้กระบี่เหินน้ำค้างขาว"

"ฮ่าๆ ข้าขออวยพรท่านล่วงหน้า ได้กระบี่เหินน้ำค้างขาวมาครองผนวกกับกระบี่เหินน้ำครามแห่งสำนักเยวี่ย ขาวครามสองกระบี่ กระบี่คู่ผสมผสาน เทียบชั้นของวิเศษขั้นล้ำเหนือได้" ชายวัยกลางคนเอ่ยเยินยอ

หยวนกงพยักหน้าเล็กน้อย

กระบี่เหินน้ำค้างขาวและกระบี่เหินน้ำครามล้วนเป็นของวิเศษขั้นหนึ่ง เดิมทีเป็นกระบี่เหินตกทอดจากสมัยบรรพกาลของสำนักเยวี่ย

ต่อมากระบี่เหินน้ำค้างขาวสูญหาย ตกสู่เงื้อมมือปีศาจมาร ผ่านการเปลี่ยนมือหลายครั้งหลายหน สุดท้ายอยู่ในเงื้อมมือของจิ่งหยางเจินเหรินแห่งสำนักจิ่งซาน ตอนนั้นจิ่งหยางเจินเหรินเป็นผู้นำของสำนักเต๋าสำนักเยวี่ยและสำนักจิ่งซานขัดแย้งกันอยู่บ้าง ด้วยความขัดเคืองโกรธาจิ่งหยางเจินเหรินจึงเก็บกระบี่เหินน้ำค้างขาวไว้ในถ้ำจิ่งหยางของตนทำให้ขาวครามสองกระบี่พลัดพรากจากกันมาหลายพันปี

"น้องฟาง เจ้าเตรียมตัวสักหน่อย วันที่สิบเอ็ดเดือนหก ค่อยมาหาข้าที่นี่" หยวนกงกล่าว

"ได้ ข้าทางนี้ไปเตรียมตัว" ชายวัยกลางคนรีบลุกขึ้น "ขออำลาก่อน"

"จิ้งเอ๋อร์ ช่วยข้าส่งอาจารย์อาฟางของเจ้า" หยวนกงกำชับ

ลูกศิษย์ผู้คอยต้อนรับอยู่นอกถ้ำรีบนำทางชายวัยกลางคนอย่างกระตือรือร้น

บัดนี้ราวระลอกคลื่นถาโถมหัวใจชายวัยกลางคน เขาลอบตื่นเต้นยินดีเงียบๆ *'นั่นเป็นถ้ำเซียนเขตขั้นจิตเอกะทีเดียว ทั้งยังเป็นผู้นำแห่งสำนักเต๋าในขณะนั้น สำนักเยวี่ยแม้ร้ายกาจ แต่ไม่เคยปรากฏเซียนเขตขั้นจิตเอกะที่แท้จริง! กล่าวถึงรากฐานยังห่างชั้นจากสำนักจิ่งซานอีกไกล ทว่าวิชากระบี่เหินของหยวนกงแน่นอนว่าเก่งกาจ เข้าไปพร้อมเขา ได้แบ่งสันสมบัติมาด้วยนับเป็นโอกาสครั้งใหญ่ที่ไม่เคยมีมาก่อน...คราวนี้ต้องเตรียมตัวให้พร้อม ยังต้องระวังแตกคอกับหยวนกงด้วย'* ชายวัยกลางคนขบคิด

ชายวัยกลางคนคือฟางอวี๋ เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตาและเป็นทูตตรวจตราสวรรค์โองการเขียว เก่งกาจล้ำเลิศทางด้านค่ายคาถา ค่ายคาถาที่เขาจัดวาง ต่อให้เป็นเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ก็ไม่อาจทลายได้ในชั่วระยะเวลาอันสั้น กล้าขนานนามตนเองว่าที่หนึ่งด้านค่ายคาถาในเยวี่ยโจว นี่เป็นเหตุที่หยวนกงเชื้อเชิญเขา

บัดนี้ภายในถ้ำวานรขาว

"ถ้ำจิ่งหยาง" หยวนกงเอ่ยพึมพำ "หลายปีมานี้ รวบรวมป้ายหกชิ้นไม่ครบมาโดยตลอด ถ้ำจิ่งหยางเปี่ยมแรงดึงดูดมากเหลือเกิน เคยมีผู้บำเพ็ญตบะที่เผชิญหน้าการสิ้นอายุขัยลักลอบเข้าไป แต่ไม่อาจรอดชีวิตออกมา! สมบัติของพวกเขาก็ทิ้งอยู่ในถ้ำจิ่งหยาง"

ไม่มีป้ายอาญาสิทธิ์ ฝืนเข้าไปล้วนไม่อาจออกมา

นี่คือสาเหตุที่สำนักเยวี่ยแม้อยากครอบครองกระบี่เหินน้ำค้างขาว แต่มิได้กระตือรือร้นอยากเข้าไป มีเพียงผู้บำเพ็ญตบะที่ใกล้สิ้นอายุขัยเท่านั้นยอมเข้าไปเสี่ยงชีวิต

"ผู้เฒ่ากระบี่คือผู้ที่พวกเราสำนักเยวี่ยสืบค้นเสาะหามาโดยตลอดจากบันทึกที่เขาทิ้งไว้ให้อนุชนรุ่นหลัง สุดท้ายเขาน่าจะเข้าไปในถ้ำจิ่งหยาง" หยวนกงนึกทบทวน "ผู้เฒ่ากระบี่คือยอดคนผู้รู้แจ้งมรรคากระบี่ พยายามคิดค้นวิชาที่ทำให้สายเซียนกระบี่บรรลุเซียนเขตขั้นจิตเอกะ เขาเข้าถ้ำจิ่งหยางอย่างน้อยย่อมพกกระบี่เหินอัตชีวีของตนติดตัวไป"

"รัตนศักดิ์สิทธิ์และของวิเศษล้ำเหนือคงไม่จำเป็นต้องไปยื้อแย่ง แต่กระบี่เหินน้ำค้างขาวและกระบี่ที่ผู้เฒ่ากระบี่ทิ้งไว้ให้ กลับต้องครอบครองให้ได้" ความทะเยอทะยานของหยวนกงกลับไม่นับว่ามากนัก เขาเองก็ล่วงรู้ ต่อให้ได้ครอบครองรัตนศักดิ์สิทธิ์ สำนักเยวี่ยก็รักษาไว้มิได้

เมืองกว่างหลิงแห่งเจียงโจว หน้าประตูจวนสกุลฉิน

"น้องสาวอวี้ชิง เจ้าไม่ต้องส่งพวกเราแล้ว"

"น้องสาวอวี้ชิง อีกสองวันข้าค่อยมาเป็นอยู่เป็นเพื่อนเจ้า" สตรีในชุดสุภาพราคาแพงสองนางกล่าวลาหลีอวี้ชิง

หลีอวี้ชิงยิ้มส่ง

หลบหนีเพื่อเอาชีวิตรอดมาเนิ่นนาน บัดนี้ได้พูดคุยสนทนากับพี่น้องในสมัยยังเยาว์ นางเองก็สำราญอกสำราญใจ

"พี่ไต้ชิง ขึ้นรถม้าของข้า จะได้มีเพื่อนระหว่างทาง" สองสตรีขึ้นรถม้าคันเดียวกัน ด้วยความรวดเร็ว ผู้คุ้มกันของพวกนางเร่งรถม้าเคลื่อนตัวจากไป

หลีอวี้ชิงมองส่งจนลับตาก่อนหมุนตัวเข้าไปด้านใน

ภายในรถม้า

สตรีสูงศักดิ์รูปโฉมสวยงามกระซิบกระซาบกันเสียงเบา

"น้องสาวอวี้ชิงรำดาบกวัดแกว่งกระบี่ในวัยเยาว์ แต่มิสู้พวกเราสมรสได้ดี" นางหนึ่งเอ่ยเสียงเบา "นางแต่งกับขี้โรคผู้หนึ่ง ยังถูกคนในสกุลกุยไห่รังแก หากมิใช่คุณชายรองฉินช่วยเหลือ บัดนี้มิรู้ตกต่ำไปถึงขั้นไหนแล้ว"

"เมื่อก่อนค่อนข้างทะนงตนหน้าพวกเรา ตอนนี้น่ะหรือ" อีกนางหนึ่งมุมปากยิ้มเอ่ยว่า "แน่นอน คนเขาร่ายดาบกวัดแกว่งกระบี่ยังคงมีข้อดี นี่อย่างไรเล่า ปีนป่ายกิ่งก้านสูงของคุณชายรองฉิน!"

"คุณชายรองฉินเห็นนางในสายตาด้วยหรือ"

"อย่าเอ่ยเช่นนี้ บัดนี้นางอยู่ในจวนสกุลฉินเชียวนะ อาจกลายเป็นอนุของคุณชายรองฉินเข้าสักวันก็ได้ใครจะรู้"

"**กระเตงขวดน้ำมัน*** มาด้วย สกุลฉินยังต้องการนางหรือ ข้าไม่เชื่อ!"

"คุณชายรองฉินเป็นเทพเซียน ไม่สนใจกฎเกณฑ์ทางโลก ยิ่งกว่านั้นพวกเขามีมิตรภาพในวัยเยาว์อยู่ ยากจะกล่าว ยากจะกล่าว"

"ก็ถูกต้อง ยากจะกล่าวอย่างแท้จริง"

สองสตรีซุบซิบเนื่องเพราะเป็นเรื่องของสกุลฉิน ไม่เช่นนั้นพวกนางคร้านจะให้ความสนใจ

สระอสนีสำนักเสินเซียวแห่งผอโจว

---

* หมายถึงมีลูกติด

สระอสนีอยู่ในเนินเขา ชักนำสายฟ้าทั่วแดนดินเข้าสู่สระอสนี

พลันประตูเขาเปิดออกเสียงดังครืนครั่น

บุรุษสตรีวัยแตกต่างเดินออกจากด้านใน นอกจากหนึ่งท่านที่ทำหน้าที่คุ้มกันรุ่นเยาว์แล้ว อีกสี่คนล้วนเป็นศิษย์ยุวชนของสำนักเสินเซียว อายุไม่เกินหนึ่งร้อยปี หนึ่งในนั้นมีอีเซียว

อีเซียวเพิ่งมีคุณสมบัติเข้าสระอสนีในครั้งนี้ เมื่อก่อนล้วนไม่มีโอกาส! ผู้เข้าสระอสนีได้ล้วนเป็นสุดยอดของสำนักเสินเซียว เป็นศิษย์อัจฉริยะที่สำนักเสินเซียวมั่นใจว่าจะบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ได้

ในสี่คนนี้มีเซวียหย่ง ศิษย์พี่ใหญ่และจางอู่หลิงแห่งสกุลจางของสำนักเสินเซียวอยู่ในเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ และต่างตระหนักรู้นัยสำคัญแห่งมรรคาฟ้า

"อีเซียวศิษย์น้อง ยินดีด้วย ยินดีด้วย"

"อีเซียวศิษย์น้องอายุยังเยาว์ก็ตระหนักรู้นัยสำคัญแห่งมรรคาฟ้า พวกข้าอิจฉานัก" กลุ่มลูกศิษย์ที่มารอรับนอกสระอสนี หลายคนต่างแสดงความยินดีกับอีเซียว

"คราวนี้แม้เกิดเรื่องไม่คาดคิดเล็กน้อย เป็นเหตุให้สายฟ้าตามธรรมชาติกระหน่ำเข้าร่าง แต่เจ้ากลับแปลงอันตรายให้เป็นโอกาส ไม่เพียงดูดซับสายฟ้าตามธรรมชาติ ยังตระหนักรู้นัยสำคัญแห่งอสนี" สตรีในชุดนักพรตนางหนึ่งยิ้มมองอีเซียว

"อาจารย์ เป็นเพราะความบังเอิญ ข้าทุ่มสุดตัวขณะสายฟ้าตามธรรมชาติเข้าร่าง ฝืนชักนำเข้าสู่อวัยวะตันภายในทั้งห้า" อีเซียวอธิบาย "เคราะห์ดีดูดซับสำเร็จ"

"เป็นเพราะพื้นฐานเจ้ามั่นคง" สตรีในชุดนักพรตยิ้มๆ "เอาละ กลับ

ไปพักผ่อนก่อนเถิด สามเดือนมานี้เจ้าเหน็ดเหนื่อยแล้ว”

“เจ้าค่ะ” อีเซียวพยักหน้า

อีเซียวกลับมายังที่พักของตนอย่างรวดเร็ว ยังไม่ทันนั่งพัก ก็สัมผัสได้ถึงกระแสคลื่นจากของวิเศษส่งสัญญาณ

“หืม?” อีเซียวพลิกมือ หยิบป้ายอาญาสิทธิ์ของสำนักเสินเซียวออกมา

กลางอากาศปรากฏเงาร่างของชายวัยกลางคนผู้หนึ่ง

“บรรพชนผู้เฒ่า” อีเซียวเห็นดังนั้น รีบคารวะอย่างนบนอบ

ชายวัยกลางคนผู้นี้คือบรรพชนผู้เฒ่าของสกุลอีผู้แข็งแกร่งน่าหวาดหวั่นเลื่องชื่อทั่วหล้า

“อีเซียว” บรรพชนผู้เฒ่าสกุลอียิ้มทัก “ข้าได้ข่าวแต่แรกแล้วว่าเจ้าตระหนักรู้เจตน์อสนีในสระอสนี”

อีเซียวพยักหน้า

“ดี อสนีเทวาก่อนนภาของเจ้าน่าจะถึงขั้นสมบูรณ์พร้อมแล้วกระมัง” บรรพชนผู้เฒ่าสอบถาม

“ถึงขั้นสมบูรณ์พร้อมแล้ว” อีเซียวตอบอย่างเคารพ

“ข้าจะให้คนถ่ายทอดวิชาอสนีเสินเซียวให้เจ้า” บรรพชนผู้เฒ่าพยักหน้า “จากนั้นจะมอบยันต์เสินเซียวขั้นสี่ให้เจ้าหนึ่งแผ่น”

บรรพชนผู้เฒ่าสกุลอีมีความสนิทสนมดั่งพี่น้องกับสำนักเสินเซียว ลูกหลานสกุลอีเมื่อต้องบำเพ็ญตบะก็ส่งเข้าสำนักเสินเซียว บรรพชนผู้เฒ่าสกุลอีกล่าวว่าจัดเตรียมคนถ่ายทอดวิชาอสนีเสินเซียวให้แก่นางก็มิใช่วาจาเท็จ

“ยันต์เสินเซียว?” อีเซียวตกตะลึง ยันต์เสินเซียวขั้นสี่...กล่าวถึงความล้ำค่าไม่เป็นรองของวิเศษขั้นสาม

"อืมม์ เจ้าเตรียมฝึกบำเพ็ญให้ดี หนึ่งเดือนให้หลัง ข้าจะให้เจ้าไปปฏิบัติภารกิจสำคัญพร้อมอารองของเจ้า" บรรพชนผู้เฒ่ายิ้มบอก "ถือว่าเป็นการฝึกฝนเล็กน้อยสำหรับเจ้า" ล่วงรู้ว่าอีเซียวตระหนักเจตน์อสนีแล้ว บรรพชนผู้เฒ่าสกุลอีเริ่มทุ่มเทปลูกฝัง

"ภารกิจสำคัญ?" อีเซียวนึกฉงน

"หนึ่งเดือนให้หลัง ถ้ำจิ่งหยางจะเปิดออก สกุลอีจัดส่งสองคนเข้าไป เป็นเจ้าและอารองของเจ้า" บรรพชนผู้เฒ่าสกุลอีบอกกล่าว

ตอนที่ 6 เดินริมแม่น้ำบ่อยครั้ง

อีเซียวออกจะประหลาดใจ รีบเอ่ยว่า "บรรพชนผู้เฒ่า ถ้ำจิ่งหยางให้ข้าเข้าไปด้วยหรือ ข้าเกรงว่าจะ..."

"เป็นการฝึกฝนเล็กน้อยเท่านั้น ได้สมบัติใดให้เป็นไปตามวาสนา" บรรพชนผู้เฒ่าสกุลอียิ้มพลางกำชับ

"เจ้าค่ะ" อีเซียวแน่นอนว่ารับคำแต่โดยดี

"นี่คือข้อมูลเกี่ยวกับถ้ำจิ่งหยาง" ป้ายอาญาสิทธิ์เสินเซียวในมืออีเซียวพลันปรากฏตัวอักษรถี่ยิบ จากนั้นสัญญาณการติดต่อก็ตัดลง

อีเซียวก้มหน้าอ่านตัวอักษรเหล่านั้น รู้สึกลังเล "วันที่สิบสองเดือนหกก็ต้องเข้าไปแล้วหรือ ในหนึ่งเดือนนี้ผู้อาวุโสในสำนักยังจะถ่ายทอดวิชาอสนีเสินเซียวแก่ข้า ทั้งยังต้องฝึกวิชาไปทีละขั้น เกรงว่าไม่มีเวลาไปกว่างหลิงแล้ว"

พลันรับรู้บางอย่างได้ เงาร่างจำลองปรากฏขึ้นกลางอากาศเป็นเงาร่างของฉินอวิ๋น

"อีเซียว" ฉินอวิ๋นเผยสีหน้ายินดี "เจ้าออกจากด่านแล้ว?"

"อืมม์" อีเซียวพยักหน้าเล็กน้อย นางเองก็เผยรอยยิ้มละมุน

อีกด้านหนึ่ง ภายในลานอุทยานของจวนสกุลฉิน ฉินอวิ๋นจดจ้องเงาร่างของอีเซียวที่ลอยคว้างกลางอากาศ เห็นรอยยิ้มของนางให้รู้สึกอบอุ่นในใจ

"ฝึกบำเพ็ญในสระอสนีเป็นอย่างไรบ้าง" ฉินอวิ๋นสอบถาม

"เกิดเรื่องยุ่งยากเล็กน้อยขึ้นอย่างแท้จริง" อีเซียวอดเล่ามิได้ "สระอสนีชักนำสายฟ้าตามธรรมชาติ สายฟ้าเหล่านี้ บางครั้งอานุภาพรุนแรง บางครั้งอานุภาพอ่อนด้อย ไม่อาจเหมือนสายฟ้าที่ผู้บำเพ็ญตบะควบคุมระดับอานุภาพ คราวนี้ขณะฝึกบำเพ็ญ...ปรากฏสายฟ้ากลางฝนกระหน่ำดังเปรี้ยง อานุภาพนั้นน่าหวาดหวั่นเสียเหลือเกิน ยากพบเห็นในรอบหลายปี สายฟ้านี้ผ่าใกล้สระอสนีมากจึงถูกชักนำเข้ามาทั้งหมดทั้งสิ้น ในสี่อนุชนที่ฝึกบำเพ็ญอยู่ด้านใน ข้านั้นพลังฝีมืออ่อนด้อยที่สุด ไม่อาจสกัดกั้นสายฟ้ากระหน่ำร่าง"

ฉินอวิ๋นสะท้านวูบ รู้ทั้งรู้ว่าตอนนี้นางปลอดภัยดี แต่พอได้ฟังยังอดเป็นกังวลมิได้

"เคระห์ดี สระอสนีเองมีค่ายคาถามากมายคอยชักนำ ต่อให้ข้าไม่อาจต้านทาน อย่างมากก็บาดเจ็บสาหัสรากฐานเสียหาย ไม่ถึงขั้นสูญเสียชีวิต" อีเซียวยิ้มพลางเอ่ยว่า "ข้าไม่ยอมแพ้ แม้สายฟ้าธรรมชาติผ่าใส่ตัวข้าทุ่มเทกำลังชักนำมันเข้าห้าอวัยวะตัน หากคิดดูดซับในตอนนั้นอันตรายมาก...ประจักษ์ถึงความน่าหวาดกลัวของอสนีตามธรรมชาติด้วยตนเองแล้ว ทำให้ข้าตระหนักรู้เจตน์อสนี ดูดซับสายฟ้าเหล่านี้ได้เป็นผลสำเร็จ อสนีเสินเซียวก่อนนภาบัดนี้ถึงขั้นสมบูรณ์พร้อม ทางสำนักจะถ่ายทอดวิชาอสนีเสินเซียวให้ข้าในเร็วๆ นี้"

เอ่ยถึงหนทางแห่งการฝึกบำเพ็ญ คราวนี้อีเซียวก้าวหน้ากว่าฉินอวิ๋นมากนัก

วิชาอสนีเสินเซียวได้รับการยกย่องว่าเป็นวิชาอสนีอันดับหนึ่งทั่วหล้า หนทางบำเพ็ญตบะสะดวกราบรื่น ด้วยวิชานี้ภายภาคหน้ามีความหวังหลอมรวมจิตเอกะกลายเป็นเซียน คงความเป็นอมตะ

ส่วนสายเซียนกระบี่ หนึ่งกระบี่ทลายหมื่นวิชาคล้ายแกร่งกล้าเกรียงไกร แต่บรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ถือว่าเป็นขั้นสูงสุดแล้ว

"มีเรื่องหนึ่ง ข้าต้องบอกท่าน" อีเซียวเอ่ยเสียงเบา "ระยะนี้ข้าน่าจะมิได้ไปกว่างหลิงแล้ว"

"เพราะเหตุใดหรือ" ฉินอวิ๋นสงสัย "มีเรื่องอันใดหรือไม่"

ก่อนหน้านั้นตกลงกันแล้วว่าหลังออกจากด่านจะมาอยู่กับตนที่กว่างหลิง

"ระยะนี้ข้าต้องฝึกวิชาอสนีเสินเซียว และหนึ่งเดือนให้หลังข้าต้องไปถ้ำจิ่งหยาง" อีเซียวบอกเสียงค่อย "นี่คือคำกำชับของบรรพชนผู้เฒ่าสกุลอี ข้าไม่อาจขัดขืน"

"ถ้ำจิ่งหยาง?" ฉินอวิ๋นตื่นตะลึงหมื่นส่วน กะพริบตาปริบๆ

"ไฉนท่านทำท่าทางเช่นนั้น" อีเซียวอดถามไม่ได้ "ไม่เป็นห่วงข้าไม่ฉงนสงสัย กลับทำหน้าเหลอหลา"

"เดิมทีข้าก็จะบอกเจ้าเรื่องหนึ่ง" ฉินอวิ๋นก็อดยิ้มมิได้ "อีกหนึ่งเดือน ข้าและหงจิ่วจะเข้าถ้ำจิ่งหยาง"

"หา?..." อีเซียวตะลึงงัน

"เรื่องราวเป็นเช่นนี้" ฉินอวิ๋นอธิบายอย่างละเอียด เรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องปิดบังอีเซียว

สนทนาอยู่เป็นนาน

"คาดไม่ถึงว่าจะบังเอิญเช่นนี้" อีเซียวยิ้มออก

"ฟังว่ามีหกฝ่ายครอบครองป้ายอาญาสิทธิ์ สามฝ่ายล้วนเป็นตระกูลใหญ่นับพันปี" ฉินอวิ๋นกล่าว "เคราะห์ดีเป็นสกุลอี มิใช่สกุลจงหลี ไม่เช่นนั้นคงมีอุปสรรคมากขึ้น"

อีเซียวยิ้มเอ่ยว่า "ท่านต้องระวังด้วย ฟังแล้ว ในหกฝ่าย ทางฝ่ายท่านอ่อนด้อยที่สุด"

"อ่อนด้อยอะไรกัน แท้จริงแล้วข้าเทียบเท่าเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์" ฉินอวิ๋นท้วง

"อย่างน้อยมองเพียงผิวเผิน ฝ่ายท่านอ่อนด้อยที่สุด" อีเซียวยิ้มรีบเอ่ยเตือน "ยังคงระวังสักหน่อย ก่อนเข้าถ้ำจิ่งหยางต้องปิดเป็นความลับ หากได้สมบัติภายในนั้นแล้ว ขอเพียงไม่มีผู้ใดพบเห็น ก็อย่าได้เปิดเผย เท่าที่ข้าทราบ ในนั้นมีสมบัติมากมาย...เซียนเขตขั้นจิตเอกะบางคนจับจ้องตาเป็นมัน ไม่เพียงเผ่ามนุษย์ของพวกเราเท่านั้น ปีศาจมารแม้มิได้เข้าไป แต่รอพวกเราออกมา พวกมันย่อมหาโอกาสแย่งชิง"

"อืมม์" ฉินอวิ๋นพยักหน้า อีเซียวเป็นห่วงตน ฉินอวิ๋นเบิกบานใจยิ่งนัก "เช่นนั้นเจ้าฝึกบำเพ็ญให้ดี ยกระดับพลังฝีมือให้มาก เข้าถ้ำจิ่งหยางแล้วจะได้ปลอดภัยมากขึ้น"

"ได้! จริงสิ ท่านช่วยเล่าให้ข้าฟังบ้างว่าหลายเดือนมานี้ ข้ามิได้อยู่กว่างหลิง ท่านทำอันใดบ้าง"

"ข้าน่ะหรือ ได้ เล่าให้เจ้าฟังทีละเรื่อง..."

ฉินอวิ๋นและอีเซียวจ้องมองและสนทนากับเงาร่างจำลองของอีกฝ่ายผ่านของวิเศษส่งสัญญาณไปเช่นนี้

เมืองหนันหมิง กุยไห่จิ้งผู้บำเพ็ญตบะเขตชั้นก่อนนภาเพียงหนึ่งเดียวของสกุลกุยไห่กลับมาจากหนันไห่ บัดนี้สีหน้าเครียดขมึงนั่งอยู่บนตำแหน่งประธานภายในห้องโถง ผู้อาวุโสคนอื่นๆ ต่างยืนนิ่งไม่กล้าเปล่งเสียง

"ตัวโง่งม ตัวโง่งมกลุ่มหนึ่ง!" สายตากุยไห่จิ้งกวาดมองผู้อาวุโสเหล่านั้น

บรรดาผู้อาวุโสต่างสีหน้าฝาดขม

"น้องสาม..." ผู้อาวุโสท่านหนึ่งในนั้นอดเอ่ยปากมิได้

"หุบปาก" กุยไห่จิ้งตะคอก "เมื่อก่อนเห็นแก่หน้าพวกท่าน แต่พวกท่านทำให้ข้าผิดหวังเสียเหลือเกิน"

ผู้อาวุโสเหล่านั้นเงียบเสียงลงทันที ต่างรู้สึกถึงเพลิงพิโรธของกุยไห่จิ้ง

"ข้ามุ่งมั่นบำเพ็ญตบะที่หนันไห่ ทั้งสกุลกุยไห่มอบให้พวกท่านดูแลจัดการ แล้วดูพวกท่านดูแลกันอย่างไร ก่อความยุ่งเหยิงวุ่นวายขนานใหญ่เช่นนี้! ยิ่งกว่านั้น ทางการส่งสารมายังสกุลกุยไห่ พวกท่านล่วงรู้ว่าเกี่ยวพันไปถึงฉินอวิ๋นทูตตรวจตราสวรรค์ ยังไม่รีบไปพบข้าโดยเร็วที่สุด ยึกยักชักช้าถึงวันนี้หรือ" กุยไห่จิ้งเดือดดาลหาใดเทียม

"น้องสาม พวกเราไปพบเจ้าแล้ว แต่เจ้าอยู่หนันไห่ จึงช้าไปสักหน่อย" ผู้อาวุโสรีบกล่าว

"โง่งม โง่เขลา! โง่เง่าแท้จริง! ข้าตรากตรำฝึกบำเพ็ญที่หนันไห่ พวกท่านตามหาข้าไม่พบ ก็สอบถามเอากับสหายร่วมสำนักหรืออาจารย์ข้า ให้พวกเขาส่งสัญญาณถึงข้าก็ได้แล้วมิใช่หรือ" กุยไห่จิ้งเพลิงโทสะเต็มท้อง "สารของทางการมาถึงจวนสกุลเราสิบเอ็ดวันเต็มๆ ข้าถึงเพิ่งรู้! อีกทั้งกุยไห่เฉิงนั่น...สตรีทั่วหล้ามากมี ไฉนจึงลงมือกับน้องสะใภ้ตนเอง

หึ! แพร่สะพัดออกไป สกุลกุยไห่ของข้าขายขี้หน้าหรือไม่”

ชายชราอวบอ้วนด้านข้างเอ่ยว่า “พี่สาม เฉิงเอ๋อร์เป็นลูกหลานสกุลกุยไห่เพียงผู้เดียวที่พิชิตประตูเซียน อีกอย่างหลีอวี้ชิงก็เป็นเพียงสตรีออกเรือนแล้วผู้หนึ่ง พวกเราไม่ได้ใส่ใจ”

“ไม่ได้ใส่ใจ! แต่นางเป็นสหายสนิทกับฉินอวิ๋นทูตตรวจตราสวรรค์!!” กุยไห่เฉิงเดือดดาลควันออกหู “พวกท่านรู้หรือไม่ สามจอมปีศาจเขาเอ้อหลงล้วนดับดิ้นในเงื้อมมือเขา หนีไม่รอดเลยสักตน อย่างข้ารูปร่างเล็กจ้อยเช่นนี้ ฉินอวิ๋นทูตตรวจตราสวรรค์เพียงกวักมือข้าก็ต้านทานไม่อยู่แล้ว เคราะห์ดีเขามิใช่ชนชั้นอำมหิตโหดเหี้ยม หากประสบพบเจอชนชั้นนั้นเข้าจริง สกุลกุยไห่ของพวกเราก็จบสิ้นแล้ว จบสิ้นแล้ว พวกท่านรู้หรือไม่”

ผู้อาวุโสสกุลกุยไห่เหล่านี้ต่างไม่กล้าเปล่งวาจา

“ดูๆ กุยไห่เฉิงเจ้าตัวโง่งม สกุลกุยไห่ที่พิชิตประตูเซียนมีไม่กี่คน มันไม่ฝึกบำเพ็ญให้ดี ดีแต่เที่ยวซ่องโสเภณี นี่ยังคิดลงมือกับน้องสะใภ้ตนเอง พวกท่านสั่งสอนรุ่นเยาว์อย่างไรกัน ดูท่าข้าไม่จัดการดูแลเป็นความผิดแล้ว คราวนี้ต้องจัดการดูแลภายในสกุลให้ดี” กุยไห่จิ้งแทบคลุ้มคลั่งแล้วอย่างแท้จริง

“คนสกุลหลีเล่า” กุยไห่จิ้งตวาดถาม

“ได้เชิญคนสกุลหลีมาในจวนสกุลเรา จัดการดูแลเรียบร้อย ขอขมาลาโทษไปแต่แรกแล้ว” ผู้อาวุโสอีกคนรีบตอบ

“อืมม์ ข้าไปพบพวกเขาตอนนี้” กุยไห่จิ้งลุกขึ้น

กุยไห่จิ้งกลับถึงสกุลในวันนั้น ไปพบคนสกุลหลีด้วยตนเอง มอบของกำนัลชดเชยให้มากมาย

จากนั้นยามเที่ยงก็พาคนสกุลหลีเหินเมฆออกจากเมืองหนันหมิง

เนื่องเพราะเหาะเหินเป็นระยะทางไกลและพาผู้คนมากลุ่มหนึ่ง จึงไม่อาจเร่งความเร็วได้ กว่าจะถึงกว่างหลิงก็เป็นตอนค่ำ

ช่วงเช้าวันถัดมา

กุยไห่จิ้งนำคนสกุลหลีไปเยี่ยมคารวะถึงจวนสกุลฉิน

"ท่านแม่ พี่ชาย!" เมื่อเห็นมารดาพี่ชายและคนอื่นๆ หลีอวี้ชิงก็พุ่งตัวมาถึงหน้าประตูจวนสกุลฉิน โถมเข้าสู่อ้อมกอดของมารดาแล้วร่ำไห้ **ทุกข์ตรมขมขื่นใจเป็นเวลายาวนานมิเคยระบายกับคนในครอบครัว เมื่อ**เห็นคนในครอบครัวจึงไม่อาจกลั้นน้ำตาได้อีกต่อไป

"อวี้ชิง" กุยไห่จิ้งทอดถอนหายใจอยู่ด้านข้าง "ทุกอย่างล้วนเป็น**เพราะข้าไม่สั่งสอนอบรมให้ดี แท้จริงแล้วในรุ่นเยาว์ของสกุลกุยไห่ เซี่ยว**กงมีความตระหนักรู้สูงสุด น่าเสียดายเขาชะตาอาภัพ ป่วยเสียชีวิตตั้งแต่ยังหนุ่ม ไม่ว่าอย่างไร เจ้าก็เป็นสะใภ้สกุลกุยไห่ เรื่องนี้สกุลกุยไห่ผิดต่อ**เจ้า ข้าจัดการเรื่องนี้ให้เจ้าด้วยตนเอง หวังว่าเจ้าจะไม่คิดแค้น"**

หลีอวี้ชิงไม่เอ่ยวาจา

"นายท่านบ้านข้ารอทุกท่านอยู่ เชิญ" ฉูหย่วนผู้บำเพ็ญตบะมา**นำทางด้วยตนเอง**

กุยไห่จิ้งปรับสีหน้าเคร่งขรึมนำขบวนสมุนเดินเข้าไปด้านใน

มาถึงภายในโถงรับรองอาคันตุกะของจวนสกุลฉินอย่างรวดเร็ว

ฉินอวิ๋นนั่งอยู่ตรงที่นั่งประธาน

เบื้องล่างมีกุยไห่เฉิงบุรุษดวงตาสามเหลี่ยมและผู้คุ้มกันในชุดสีครามคุกเข่าอยู่ตรงนั้น ต่างหวาดกลัวหมื่นส่วน

"นายท่าน คนสกุลกุยไห่มาถึงแล้ว" ฉูหย่วนนำคนมาถึงภายในโถง**ส่วนเขารีบถอยไปยืนรอด้านข้าง**

กุยไห่จิ้งมองเห็นบุรุษหนุ่มตรงที่นั่งประธานในปราดเดียว เมื่อเข้ามาสู่ภายในโถงแล้วก็รู้สึกถึงแรงกดดันไร้รูป ผิวหนังทั้งร่างดั่งถูกเข็มทิ่มแทงกระนั้น กุยไห่จิ้งรีบค้อมร่าง "กุยไห่จิ้ง ศิษย์สำนัก**ทงหมิง** *(รื่นจำรัส)* แห่งหนันไห่ คำนับทูตตรวจตราสวรรค์ฉิน"

"ท่านอาสาม ช่วยข้าด้วย ช่วยข้าด้วย" กุยไห่เฉิงร้องวิงวอนเสียงค่อย

กุยไห่จิ้งกลับตวัดสายตามองเขาอย่างโมโห

"สหายธรรมกุยไห่" ฉินอวิ๋นเอ่ยเสียงเรียบ "หากมิใช่ข้าผ่านเมืองหรงถานพอดี เกรงว่าน้องสาวอวี้ชิงและบุตรสาวของนางคงไม่รอดแล้ว"

"ถูกต้องๆ ทางการส่งสารมาถึง ข้าถึงได้รู้เรื่องราวความเป็นมาเป็นไป" กุยไห่จิ้งพยักหน้า "เป็นเพราะข้าบำเพ็ญตบะอยู่เบื้องนอกตลอดเวลา ไม่ดูแลจัดการเรื่องในตระกูลให้ดี ถึงทำให้รุ่นเยาว์กำเริบเสิบสานเช่นนี้"

กุยไห่จิ้งเดินไปทางกุยไห่เฉิง เอ่ยเสียงเย็นชา "เฉิงเอ๋อร์ ตอนเจ้าพิชิตประตูเซียนได้ ข้ายังรู้สึกยินดีไปกับเจ้า แต่คาดไม่ถึง เจ้าไม่สงบใจฝึกบำเพ็ญ กลับทำร้ายกุลธิดาของครอบครัวสุจริตชน ลามมาถึงน้องสะใภ้ของตน เซี่ยวกงเพิ่งเสียไปไม่นาน ไฉนเจ้าถึงได้ใจดำอำมหิตเช่นนี้ จิตใจฝักใฝ่มาร ยิ่งมีพลังฝีมือแกร่งกล้า ยิ่งก่อกรรมทำชั่วสาหัส ช่างเถิด ข้าส่งเจ้าเดินทางด้วยตนเอง บนหนทางแห่งปรโลกอย่าโทษอาสามของเจ้าว่าใจดำ"

กุยไห่เฉิงตาเบิกโพลง "ท่านอาสาม ท่านจะสังหารข้า?"

ฉินอวิ๋นชมดูอยู่ด้านข้างเงียบๆ

"เดินริมน้ำบ่อยครั้ง ไหนเลยรองเท้าไม่เปียก" กุยไห่จิ้งเอ่ยขึ้น "เจ้าเดินริมน้ำมากเกินไปแล้ว!"

"อย่าสังหารข้า ท่านอาสาม อย่าสังหารข้า" กุยไห่เฉิงร้องวิงวอน

"ข้าจะแก้ไข ข้าจะปรับปรุงตนเอง"

"กระทำเรื่องชั่วร้ายเลวทรามมามากย่อมทำลายตน" กุยไห่จิ้งส่ายหน้า ตะปบลงไปหนึ่งฝ่ามือ พลังวัตรไร้รูปกระแทกกระหม่อมกุยไห่เฉิง ร่างมันสั่นสะท้านโลหิตไหลทะลักทางจมูก อ่อนยวบกองลงไปกับพื้นทันที

"ส่วนเจ้านั้น" กุยไห่จิ้งมองไปทางผู้คุ้มกันชุดคราม มันลนลานหวาดหวั่น กระทั่งลูกหลานสกุลกุยไห่ยังถูกสังหาร ตัวมันจะเป็นอย่างไรเล่า

"เจ้าเป็นผู้คุ้มกันของเฉิงเอ๋อร์ มิได้กระทำเรื่องเลวทรามใดมาก เพียงแต่ไม่ชักนำโน้มน้าวเขา ข้าจะลงโทษให้เจ้าทนทุกข์เพราะถูกสกัดเส้นปราณสามปี สามปีให้หลังข้าค่อยคลายให้เจ้า" กุยไห่จิ้งสะกิดนิ้วกลางอากาศ ลวดลายยันต์ลอยออก แทรกซึมเข้าร่างผู้คุ้มกัน สีหน้ามันแดงก่ำด้วยความเจ็บปวดทันที เพียงแต่ยังคงโขกศีรษะอย่างเคารพ "ขอบคุณใต้เท้าที่ไว้ชีวิต"

รับโทษเพียงสามปี มิได้ทำลายตันเถียน เป็นโชคดีของผู้คุ้มกันแล้ว เพียงแต่ความทุกข์สามปีนี้หลบหนีไม่พ้น

"ทูตตรวจตราสวรรค์ฉิน ข้าบำเพ็ญตบะที่หนันไห่นานปี ก่อนหน้ามิได้ล่วงรู้เรื่องนี้ ต่อไปข้าย่อมชดเชยให้สกุลหลี ชดเชยให้หลีอวี้ชิง" กุยไห่จิ้งกล่าว

ฉินอวิ๋นมองไปทางกุยไห่จิ้งก่อนพยักหน้า "ในแวดวงผู้บำเพ็ญตบะชื่อเสียงของท่านกุยไห่จิ้งไม่ย่ำแย่เลย ต่อไปก็ดูว่าสกุลกุยไห่จะปฏิบัติต่อน้องสาวอวี้ชิงอย่างไรแล้ว"

"ทูตตรวจตราสววรค์ฉิน จับตาชมดูได้" กุยไห่จิ้งยิ้มเอ่ยขึ้น "จริงสิ นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าพบทูตตรวจตราสวรรค์ฉิน เตรียมของกำนัลเล็กน้อยมาด้วย ขอทูตตรวจตราสวรรค์ฉินอย่าได้รังเกียจ" ว่าพลางรับกล่องจาก

มือของสมุนด้านหลังมา วางไว้บนโต๊ะน้ำชา

"หากไม่มีเรื่องอื่นใดแล้ว ข้าขอกล่าวอำลา" กุยไห่จิ้งเอ่ยขึ้น

"ข้าไม่ส่งท่านแล้ว" ฉินอวิ๋นกล่าว

กุยไห่จิ้งค้อมร่างเล็กน้อย สมุนด้านหลังรีบนำศพของกุยไห่เฉิงออกไปด้วย

ฉินอวิ๋นมองเขาจากไป

"นายท่าน ปล่อยกุยไห่จิ้งจากไปเช่นนี้หรือ เขาจะคิดแค้นหรือไม่" ฉูหย่วนที่อยู่ด้านข้างสอบถามเสียงเบา

"หลายวันนี้ข้าตรวจสอบแล้ว พฤติกรรมของกุยไห่จิ้งนับว่าใช้ได้ อีกทั้งยังมุ่งมั่นบำเพ็ญตบะ ไม่ชื่นชอบเรื่องทางโลก" ฉินอวิ๋นพยักหน้า "เรื่องนี้ให้ยุติเพียงเท่านี้"

หากชื่อเสียงของกุยไห่จิ้งย่ำแย่และเป็นชนชั้นต่ำช้า ฉินอวิ๋นคงไม่ปล่อยไปง่ายดาย

ชั่วพริบตาก็ถึงวันที่สิบสองเดือนหก

ฉินอวิ๋นนั่งขัดสมาธิอยู่บนผืนหญ้า กระบี่เหินฉวัดเฉวียนเวียนวนเหนือฝ่ามือ

"คุณชายรอง คุณชายหงหลิงทงมาถึงแล้ว" เสียงอากุ้ยดังมาจากเบื้องนอก คนเก่าคนแก่ของสกุลฉินยังเรียกขานฉินอวิ๋นว่าคุณชายรองด้วยความเคยชิน ฉินอวิ๋นเพียงฉุกคิด กระบี่เหินลอยกลับเข้าสู่แขนเสื้อ

ประตูไม้เปิดออก

หงหลิงทงยันไม้เท้าด้ามหนึ่ง ท่วงท่าไม่สามัญเช่นกัน เดินเข้ามาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม มองฉินอวิ๋น "พี่ฉินอวิ๋น สมควรเดินทางแล้ว"

ฉินอวิ๋นพยักหน้าก่อนลุกขึ้นยืน "ถูกต้อง สมควรเดินทางแล้ว"

ภายในจวนนั้นเขาจัดการกำชับไว้แต่เนิ่นๆ แล้ว

"ไปสำนักจิ่งซาน" ฉินอวิ๋นพาหงหลิงทงแปลงเป็นแสงวาบแหวกฟ้าอากาศดังสวบจากไป

ตอน 7 หกฝ่ายรวมตัว

ขณะเดินทางไปสำนักจิ่งซาน อีกห้าฝ่ายที่ครอบครองป้ายอาญาสิทธิ์ก็กำลังเร่งรุดเดินทาง บางฝ่ายมาถึงสำนักจิ่งซานแล้ว

บุรุษหนุ่มรูปร่างกำยำและอนุชนผู้หนึ่งเหินเหนือเมฆ

อนุชนยิ้มตาหยี หว่างเอวแขวนดาบเล่มหนึ่ง

"น้องแปด ข้าไม่เป็นค่ายคาถาเลยสักนิด ข้าเห็นว่าเจ้าเองวันๆ ก็กินแล้วนอน นอนแล้วกิน ค่ายคาถาที่เซียนจิ่งหยางจัดวางไว้ เจ้ามั่นใจแน่หรือ และไม่ทราบบรรพชนผู้เฒ่าคิดอย่างไรถึงให้ข้ามาด้วย" บุรุษหนุ่มรูปร่างกำยำบ่นกระปอดกระแปด "ให้ท่านปู่รองพาข้ามาข้าถึงจะสบายใจ"

"วางใจเถอะ ความรู้เรื่องค่ายคาถาของท่านปู่รองเทียบข้ามิได้ ท่านฟังข้าก็พอแล้ว ไม่มีทางผิดดอก" อนุชนนั่งขัดสมาธิเหนือก้อนเมฆ ล้วงของว่างที่ห่ออย่างดีจากถุงจักรวาลที่ห้อยไว้ตรงหว่างเอวขึ้นกัดกินอย่างสำราญอุรา "อีกอย่าง ร่างแท้หุนหยวนของพี่ใหญ่ก็ฝึกมาถึงขั้นหกแล้ว สังขารเปรียบของวิเศษ ยังกลัวอันตรายหรือ"

"ระวังไว้เป็นดี ระวังไว้เป็นดี" บุรุษรูปร่างกำยำรีบเอ่ยขึ้น

อนุชนปรายตามองพี่ใหญ่แวบหนึ่ง

สำนักหุนหยวนหนึ่งในสามสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋า วิชาสังขารบรรลุอริยะที่พี่ใหญ่ฝึกคือวิชาร่างแท้หุนหยวนอันเป็นวิชาประจำสำนัก และฝึกมาถึงขั้นหกแล้ว ทอดตามองทั่วหล้า กล่าวได้ว่าลำพังในเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ ไม่ว่าสายอสุรเทวาของราชสำนักหรือวิชาสังขารของบรรดาปีศาจมารเก้าสาย หรือวิชาฝึกบำเพ็ญของเผ่ามังกรสี่สมุทร ล้วนนับว่าพี่ใหญ่ของเขาอยู่จุดสูงสุด

"ก็แค่ขี้ขลาดตาขาวไปสักหน่อย" อนุชนพึมพำ "พี่ใหญ่ ไปสำนักจิ่งซานคราวนี้ มีทั้งเชื้อพระวงศ์และตระกูลใหญ่สูงศักดิ์ ท่านอย่าทำให้สกุลจูเราขายหน้าทีเดียว"

"ข้าฟังเจ้าทุกอย่างก็พอแล้ว" บุรุษกำยำเอ่ยตอบ

"อืมม์ อนุชนพยักหน้า

สกุลจูแห่งหยวนโจวเป็นตระกูลใหญ่นับพันปี เป็นหนึ่งในตระกูลใหญ่ไม่กี่ตระกูล มิได้อ่อนด้อยกว่าสกุลอีแห่งคุนหลุนโจว สกุลจงหลีแห่งคงโจวแม้แต่น้อย ถึงขั้นอาจจะแกร่งกว่าเสียด้วยซ้ำ! เนื่องเพราะสกุลจูเป็นสกุลในสังกัดสำนักหุนหยวนหนึ่งในสามสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋า ลูกหลานสกุลจูแห่งหยวนโจวโดยทั่วไปกราบไหว้เข้าสู่สำนักหุนหยวนคล้ายกับสกุลอีที่เป็นดั่งรากเหง้าเดียวกับสำนักเสินเซียว

ยิ่งกว่านั้นลูกหลานสกุลจูต่างก็มุมานะบากบั่น ผู้แกร่งกล้าชื่อเสียงสะท้านโลกาของสำนักหุนหยวน มีไม่น้อยที่เป็นลูกหลานของสกุลจู

กล่าวได้ว่า จำนวนสามส่วนของลูกศิษย์แห่งสำนักหุนหยวนล้วนมาจากสกุลจู!

ควรทราบว่า วิชา "สังขารบรรลุอริยะ" นั้นเน้นฝึกร่างกายให้แกร่ง

กล้าที่สุด แกร่งกล้ากว่าสายอสุรเทวาสายเทพมารหนึ่งขั้น ลูกหลานสกุลจูต่างขึ้นชื่อเรื่องคงกระพันฟันแทงไม่เข้า

อีกด้านหนึ่ง

สตรีสองนางเหินเมฆข้ามมา ทั้งคู่ต่างมีรูปโฉมสะคราญ ทว่าหนึ่งนั้นออกจะเย็นชา ส่วนอีกคนดูอ่อนโยนกว่ามาก

"ท่านพี่ ไม่ทราบว่าอีกห้าฝ่ายเป็นผู้ใดบ้าง" สตรีชุดแดงเอ่ยขึ้น "คราวนี้สกุลไป๋ของพวกเราต้องคิดหาวิธีครอบครองยันต์เทพอัคคีดุสิตให้ได้ ของวิเศษขั้นนี้อยู่ในมือสำนักจิ่งซานเหมือนถูกย่ำยีไปสักหน่อย"

"อืมม์" นางในชุดขาวสีหน้าเย็นยะเยือก ทว่าก็พยักหน้าเห็นด้วย "จิ่งหยางเจินเหรินในตอนนั้นเก่งกาจมาก แต่บัดนี้สำนักจิ่งซานอ่อนแอกว่าเมื่อก่อน ยันต์เทพอัคคีดุสิตให้พวกเขาครอบครองก็สำแดงอานุภาพได้ไม่กี่มากน้อย โลกหล้านี้ กล่าวถึงการควบคุมยันต์เทพอัคคีดุสิต ยังคงเป็นบรรพชนผู้เฒ่าท่านที่สามของพวกเราถนัดชำนาญที่สุด เจ้าข้าร่วมมือ ผนวกกับของวิเศษที่บรรพชนผู้เฒ่ามอบให้ ยังคงมีความมั่นใจจะได้ครอบครองยันต์เทพอัคคีดุสิต"

นางในชุดแดงก็พยักหน้าอย่างเปี่ยมความมั่นใจ

สกุลไป๋เป็นตระกูลเก่าแก่โบราณที่สุด

เล่าขานกันว่า...เมื่อครั้งหลิงเป่าเทียนจุนเทศนาธรรมที่เขาไร้นาม หลังเผยแพร่มรรควิธีแล้ว ถึงได้บังเกิดสำนักเต๋าในโลกหล้า เขาไร้นามแห่งนั้นจึงกลายเป็นเขาหลิงเป่า บรรพชนผู้เฒ่าสกุลไป๋ก็ได้รับฟังหลิงเป่าเทียนจุนแสดงธรรมด้วย ผ่านวันเวลาอันยาวนาน สกุลไป๋สืบทอดมาจนถึงบัดนี้ เป็นสกุลอันดับหนึ่งบนเขาหลิงเป่าอันเป็นจุดกำเนิดแห่งสำนักเต๋า

เมืองกว่างหลิงอยู่ใกล้เมืองหรงถาน และบัดนี้ฉินอวิ๋นเหินกระบี่ได้รวดเร็วยิ่ง ไม่ถึงครึ่งชั่วยามก็ถึงเชิงเขาสำนักจิ่งซาน

"สหายธรรมฉิน" นักพรตเหยียนเป็นฝ่ายเหินทะยานเข้ามาต้อนรับอย่างอบอุ่น "ท่านนี้คือสหายธรรมหงหลิงทงกระมัง อายุยังเยาว์บรรลุเขตขั้นก่อนนภา ข้านักพรตชราอิจฉายิ่ง อย่างพวกเราขาข้างหนึ่งเหยียบโลงใช้ชีวิตหนึ่งวันน้อยไปหนึ่งวันแล้ว"

"คราวนี้มิใช่ว่าถ้ำจิ่งหยางเปิดแล้วหรอกหรือ ถึงตอนนั้นคัมภีร์มากมายทะลักล้น ไม่แน่ พลังฝีมือของนักพรตเหยียนอาจยกระดับไปอีกขั้นจนบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์" ฉินอวิ๋นเอ่ยยิ้มๆ "เช่นนั้นอายุขัยเพิ่มอีกสองร้อยปีแล้ว"

นักพรตเหยียนยิ้มจนปากฉีก "ฮ่าๆ สหายธรรมฉินกล่าววาจาเป็นมงคล ไปๆ ข้าพาท่านเข้าไป หกฝ่ายในครั้งนี้...มาถึงสามฝ่ายแล้ว"

ฉินอวิ๋นและหงหลิงทงเข้าสู่สำนักจิ่งซานตามหลังนักพรตเหยียน

วันนี้สำนักจิ่งซานเตรียมการเข้มงวดแน่นหนา ค่ายคาถามากมายกำลังทำงาน

ฉินอวิ๋นและหงหลิงทงไม่กล้าเดินเตร่ตามอำเภอใจ

นักพรตเหยียนนำทางพวกเขามาถึงภายในอุทยานอันวิจิตรอย่างรวดเร็ว ผู้บำเพ็ญตบะหลายคนกำลังสนทนาพาทีอยู่ในนั้น

"หืม?" ฉินอวิ๋นสังเกตเห็นผู้ชราท่านหนึ่งตั้งแต่ปราดแรก ชายชราผู้นั้นก็มองมาทางฉินอวิ๋น

"ท่านนี้คือหยวนกงแห่งสำนักเยวี่ย" นักพรตเหยียนเห็นดังนั้นก็รีบแนะนำ "หยวนกง ท่านนี้คือฉินอวิ๋นเมืองกว่างหลิงแห่งเจียงโจว"

"แม้ข้าอยู่เยวี่ยโจว แต่ได้ยินกิตติศัพท์อันยิ่งใหญ่ของฉินอวิ๋น ผู้บำเพ็ญตบะไร้สังกัดไร้สำนัก กลับพิชิตประตูเซียนได้ด้วยตนเอง ทั้งอายุ

ยังเยาว์...สังหารสามจอมปีศาจเขาเอ้อหลงได้ เก่งกาจยิ่งนัก" หยวนกงเอ่ยยิ้มๆ ชายวัยกลางคนด้านข้างประสานมือคำนับเบาๆ "ข้าน้อยฟางอวี๋ คารวะสหายธรรมฉิน"

ฉินอวิ๋นเห็นดังนั้นรีบเอ่ยว่า "ฉินอวิ๋นคารวะหยวนกง คารวะสหายธรรมฟาง"

หงหลิงทงก็ขึ้นหน้ามาคำนับ

สองฝ่ายพูดคุยกันสักครู่ หยวนกงถูกคอกับฉินอวิ๋นมาก ถึงอย่างไรต่างเป็นเซียนกระบี่

"ไปถ้ำจิ่งหยางคราวนี้ ดูท่ามีเพียงท่านข้าสองคนเป็นเซียนกระบี่" หยวนกงยิ้มพลางกล่าวว่า "ถึงตอนนั้นท่านข้าต้องร่วมมือร่วมแรง เนื่องเพราะค่ายคาถาที่เซียนจิ่งหยางจัดวางไว้นั้นร้ายกาจยิ่งนัก ขนาดทุกคนร่วมแรงยังต้องหวั่นเกรงอันตรายที่มากมายเหลือคณานับ หากยังต่อสู้กันเอง คงอันตรายยิ่งขึ้นแล้ว"

"ถึงตอนนั้นขอหยวนกงช่วยชี้แนะพวกเราผู้ด้อยอาวุโสด้วย" ฉินอวิ๋นกล่าวอย่างถ่อมตน

เพียงปราดเดียวก็แยกแยะจำแนกออก ในที่นี้ใช่มีผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์เพียงคนเดียว

ในเมื่อเช่นนี้ ย่อมต้องทำตัวเรียบง่าย ดำรงท่าทีแห่งผู้ด้อยอาวุโส ข้าเป็นเพียงทูตตรวจตราสวรรค์โองการเขียวเท่านั้น! ให้อีกห้าฝ่ายมีใจระแวดระวังข้าต่ำสักหน่อย อาจเสาะหาสมบัติได้มากขึ้น

สนทนากันสักครู่ ฉินอวิ๋นและหงหลิงทงก็มารอด้านข้าง

'สกุลไป๋มาถึงแล้ว นั่นเป็นสกุลอันดับหนึ่งแห่งเขาหลิงเป่า ตระกูลเก่าแก่โบราณที่สุดในโลกหล้า ส่งผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์มาท่านหนึ่ง' หงหลิงทงถ่ายทอดเสียง *'เพื่อถ้ำเซียน ตระกูลหนึ่งถึง*

กับส่งเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์มาเสี่ยงภัย สกุลไป๋ลึกล้ำดั่งคาด'

'ฝ่ายหยวนกงก็เป็นเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์'

'สกุลจูสำนักหุนหยวนกลับส่งเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้มาสองคน เรื่องทำนายอดีตอนาคตของจูปาแห่งสกุลจูนั้นช่างเถิด แต่เรื่องค่ายคาถาเกรงว่าไม่เป็นรองข้า'

หงหลิงทงวิเคราะห์ *'เชื้อพระวงศ์ก็มาถึงแล้ว นี่คือตระกูลอันดับหนึ่งแห่งปัจจุบันโดยไม่ต้องสงสัย ชายชราผู้นั้นข้าไม่รู้จัก ทว่าดูแล้วแกร่งกล้าที่สุด น่าจะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ ด้านข้างนั่นคือองค์ชายสิบหกที่จักรพรรดิมนุษย์ค่อนข้างโปรดปราน'*

ฉินอวิ๋นเหลือบมองแวบหนึ่ง

องค์ชายสิบหกเป็นชายหนุ่มร่างผอมบางหน้าตาหล่อเหลา เขาเองก็มองมาทางฉินอวิ๋น ในดวงตาเย็นชาไร้อารมณ์

'ฟังว่าเขาเองก็หมายปองอีเซียว' ฉินอวิ๋นเอ่ยในใจ

'อีเซียวก็มาแล้ว' หงหลิงทงมองไปทางประตูที่อยู่ห่างออกไป *'สกุลอีมิได้ส่งเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์มา ก็ถูกต้อง เหมือนว่าสกุลอีในตอนนี้มีเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์เพียงท่านเดียว ไม่อาจตัดใจปล่อยให้มาเสี่ยงอันตราย อืมม์ หกฝ่ายครั้งนี้...หยวนกงแห่งสำนักเยวี่ยราชวงศ์ สกุลไป๋ ทั้งสามฝ่ายส่งเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์มา พวกเรา สกุลอีและสกุลจูไม่มีเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์... สถานการณ์นับว่าค่อยยังชั่ว พวกเราไม่นับว่าอ่อนด้อยที่สุด'* หงหลิงทงถ่ายทอดเสียงบอก

สายตาของฉินอวิ๋นกลับตกบนร่างของอีเซียวซึ่งเพิ่งเข้าประตูมา

"แม่นางอีเซียว" องค์ชายสิบหกร้องทักเสียงสูง ใบหน้าเต็มไปด้วยความกระตือรือร้น

อีเซียวมองเขาแวบหนึ่งก่อนพยักหน้า

จากนั้นอีเซียวก็เดินมาทางฉินอวิ๋น ฉินอวิ๋นก็เดินข้ามไป แยกจากกันสี่เดือนกว่า ทั้งสองต่างคิดคะนึงถึงอีกฝ่าย

"ฉินอวิ๋น"

"อีเซียว"

ทั้งคู่ยืนด้วยกัน ต่างจดจ้องอีกฝ่าย เด่นชัดว่าสนิทสนมอย่างยิ่ง

ตอน 8 ล่วงรู้ทั่วหล้า

สีหน้าองค์ชายสิบหกแข็งค้าง จ้องฉินอวิ๋นและอีเซียวที่กำลังสนทนายิ้มหัวอยู่ด้วยกัน

'คาดไม่ถึงผู้บำเพ็ญตบะไร้สังกัดสามารถล่อลวงอีเซียวได้ อีเซียวนางนี้สายตาช่างตื้นเขิน เมื่อก่อนข้ายังมองนางสูงส่ง' องค์ชายสิบหกเอ่ยฮึดฮัดในใจ เพียงแต่เพลิงริษยาที่ลุกโชนนั้นไม่อาจควบคุมได้ ถึงอย่างไรอีเซียวก็งามสง่าสวยงามที่สุดเท่าที่เขาเคยพบเห็น ทำให้หวั่นไหวมากที่สุด *'ผู้บำเพ็ญตบะไร้สังกัด กล้าแย่งชิงสตรีกับข้า ช่างรนหาที่ตาย'*

ชายชราหัวล้านเลี่ยนด้านข้างรูปร่างกำยำสูงใหญ่ แม้สวมชุดคลุมยาว แต่ยากปกปิดรูปร่างอันใหญ่โตไว้ได้ รัศมีสีทองเปล่งจากผิวช่วงลำคอ ใบหน้าและข้อมือ

เขาผู้นี้ดูแกร่งกล้าที่สุดในที่นั้น กวาดตามองโดยรอบด้วยแววตาเย่อหยิ่ง! ไม่ว่าสกุลอี สกุลจูหรือสกุลไป๋แห่งเขาหลิงเป่ามาถึง ชายชราล้วนมองด้วยสายตาเย็นชา คร้านจะฉีกยิ้มสักครั้ง

ทว่า...เมื่อมองเห็นองค์ชายสิบหกทักทายแม่นางอีเซียวแห่งสกุล

อีอย่างสนิทสนม ก่อนอีเซียวจะเดินไปยืนข้างฉินอวิ๋น และสีหน้าไม่น่าดูชมขององค์ชายสิบหก ชายชราหัวล้านผู้นี้ถึงกระจ่างแจ้งในใจ

'หงอี้' ชายชราหัวโล้นถ่ายทอดเสียงให้องค์ชายสิบหก *'อย่าให้เรื่องรักใคร่ระหว่างชายหญิงส่งผลกระทบต่อเรื่องใหญ่'*

'ผู้อาวุโสเลี่ยวางใจเถอะ เสด็จพ่อทรงมอบภารกิจครั้งนี้แก่ข้า ให้ข้ามาพร้อมผู้อาวุโสเลี่ย ข้าย่อมทุ่มเทสรรพกำลังแย่งชิงยันต์เทพอัคคีดุสิตรัตนศักดิ์สิทธิ์มาให้ได้' องค์ชายสิบหกถ่ายทอดเสียงตอบ

ชายชราหัวโล้นพยักหน้าเล็กน้อย ถ่ายทอดเสียงว่า *'ยันต์เทพอัคคีดุสิตต้องแย่งชิง เตาโอสถทิพย์ของวิเศษขั้นล้ำเหนือก็ต้องแย่งมาครอบครองให้ได้* ***โอสถทิพย์ภายนอก**** *สามตำรับที่จิ่งหยางเจินเหรินคิดค้นขึ้นมีสองตำรับเก็บซ่อนอยู่ในหอสมบัติของพระราชวัง แต่บัดนี้ยังไม่อาจปรุงกลั่นโอสถทิพย์ภายนอกได้! ในประวัติศาสตร์มีเพียงจิ่งหยางเจินเหรินที่ปรุงกลั่นออกมาได้ ฝ่าบาทมีพระประสงค์ปรุงกลั่นโอสถทิพย์ภายนอก คงต้องใช้เตาโอสถทิพย์ของจิ่งหยางเจินเหริน ถึงพอจะมีความหวัง'*

'ผู้อาวุโสเลี่ย ข้าเข้าใจ ข้าฟังท่านทุกอย่าง' องค์ชายสิบหกถ่ายทอดเสียงตอบ

'ฝ่าบาททรงเห็นความสำคัญของท่านมาก คราวนี้นับเป็นการฝึกฝนที่หาได้ยาก ไขว่คว้าโอกาสให้ดี ส่วนแม่นางอีเซียวที่ท่านชื่นชอบ' ชายชราหัวโล้นถ่ายทอดเสียงบอก *'มีโอกาสเหมาะ ลอบปลิดชีพฉินอวิ๋นก็ได้แล้ว'*

สองตาองค์ชายสิบหกสว่างวาบ ถ่ายทอดเสียงตอบว่า *'ดี เรื่องใหญ่เป็นสำคัญ มีโอกาสค่อยปลิดชีพฉินอวิ๋น แต่ว่าห้ามให้อีเซียวพบเห็นเข้า! ไม่เช่นนั้นนางคิดแค้นก็ยุ่งยากแล้ว'*

---

* โอสถทิพย์ที่ใช้วัสดุมีค่าหรือแร่ธาตุปรุงกลั่นด้วยเตาปรุงยา เรียกว่าโอสถทิพย์ภายนอก หากเป็นโอสถทิพย์ที่หลอมกลั่นในร่างผู้บำเพ็ญตบะจะเรียกว่าโอสถทิพย์ภายใน

'เรื่องนี้ยังต้องให้ท่านสอนข้าหรือ' มุมปากชายชราหัวโล้นยกยิ้มอย่างนึกขัน

'นั่นสิ นั่นสิ' องค์ชายสิบหกรีบเอ่ยขึ้น

ฉินอวิ๋นและอีเซียวสนทนากันอยู่ที่มุมหนึ่ง หงหลิงทงรู้กาลเทศะไม่รบกวน

'ฉินอวิ๋น หกฝ่ายครั้งนี้ มีสามฝ่ายส่งยอดฝีมือเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์มา' อีเซียวถ่ายทอดเสียงบอก *'แบ่งเป็นหยวนกงแห่งสำนักเยวี่ย นางเซียนไป๋จวินเยวี่ยแห่งสกุลไป๋ และจีเลี่ยยอดฝีมือกลุ่มเชื้อพระวงศ์ที่มีฝีมือแกร่งกล้าที่สุดในที่นี้'*

ฉินอวิ๋นตะลึงงัน ถ่ายทอดเสียงถามว่า *'จีเลี่ย? แกร่งกล้าที่สุด?'*

'ใช่' อีเซียวบอกข่าวสารเหล่านี้แก่ชายคนรัก ในสายตาอีเซียว ฝ่ายฉินอวิ๋นไร้การสั่งสม กระทั่งของวิเศษร้ายกาจก็มีเพียงไม่กี่ชิ้น ทำให้นางเป็นกังวลพอสมควร *'จีเลี่ยบรรลุอาณาเขตเจตน์กระแสเช่นเดียวกับท่าน ทว่าเขาเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ ยิ่งกว่านั้นราชสำนักย่อมมอบของวิเศษร้ายกาจให้มากมาย'*

ฉินอวิ๋นลอบตกตกะลึง

'หกฝ่าย กล่าวถึงพลังฝีมือ จีเลี่ยจัดอยู่ในลำดับที่หนึ่งโดยไร้ข้อโต้แย้ง! หนึ่งคนเทียบเท่าคนอื่นๆ ร่วมมือกัน' อีเซียวถ่ายทอดเสียงบอก *'คนที่สองก็คือนางเซียนไป๋จวินเยวี่ย! นางเป็นคนสกุลไป๋แห่งเขาหลิงเป่า ในเมื่อสกุลไป๋ลงมือ นางย่อมพกของวิเศษร้ายกาจของสกุลไป๋มาด้วย ด้วยของวิเศษ เกรงว่านางจะเป็นเพียงคนเดียวที่พอต่อสู้จีเลี่ยได้'*

'หยวนกงเป็นเซียนกระบี่เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ แต่จัดอยู่เพียงลำดับสาม! ฉินอวิ๋น ศักยภาพของท่านน่าจะใกล้เคียงหยวนกง เพียง

แต่กล่าวถึงของวิเศษ ท่านยังพร่องอยู่บ้าง' อีเซียวถ่ายทอดเสียงบอก

'กระบี่เหินอัตชีวีของข้าถึงขั้นสี่แล้ว' ฉินอวิ๋นอดถ่ายทอดเสียงบอกมิได้ *'เจ้าเองก็อย่าดูเบาข้านัก'*

'หยวนกงเป็นเซียนกระบี่ที่ฝึกฝนมาหลายร้อยปี กระบี่เหินอัตชีวีของเขาก็หล่อเลี้ยงมาจนถึงขั้นสี่แล้ว' อีเซียวถ่ายทอดเสียงบอก *'เพียงแต่เขตขั้นไม่เพียงพอ จึงยกระดับได้สูงถึงเพียงของวิเศษขั้นสี่ อีกทั้งในฐานะหยวนกงของสำนักเยวี่ย เข้าถ้ำจิ่งหยางคราวนี้ แม้มีความเป็นไปได้ต่ำมากที่เขาจะพกของวิเศษขั้นหนึ่งมาด้วย แต่ของวิเศษขั้นสองสามหรือของวิเศษคุ้มกันชีวิตอื่นใดนั้นค่อนข้างแน่นอน ส่วนท่านเล่า ท่านมีกระบี่เหินอัตชีวีเพียงเล่มเดียวเท่านั้น!'*

ฉินอวิ๋นจนคำพูด ถ่ายทอดเสียงพึมพำว่า *'เอาละ ข้าเข้าใจแล้ว ก็ข้าเป็นเพียงผู้บำเพ็ญตบะไร้สังกัดนี่'*

หยวนกงนั้นนับว่าเบื้องหลังอ่อนด้อยที่สุดแล้ว แต่เขาเป็นหนึ่งในสองผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ของสำนักเยวี่ย สำนักย่อมไม่อาจตัดใจให้ของวิเศษขั้นหนึ่งมาเสี่ยงภัย แต่นับจากยุคบรรพกาลถึงปัจจุบัน การสั่งสมของสำนักเยวี่ยก็ไม่อ่อนด้อย ของวิเศษขั้นสองสามและของวิเศษคุ้มกันชีวิตอื่นใดคงพอมีให้หยวนกงติดตัวมาบ้าง ถือว่าปรกติธรรมดายิ่ง

ผู้บำเพ็ญตบะต่อสู้เข่นฆ่า ปัจจัยภายนอกก็มีความสำคัญ!

อย่างสกุลไป๋และสกุลจีแห่งราชสำนักนั้นก็มิต้องเอ่ยกล่าวแล้ว เป็นสองตระกูลที่เข้มแข็งที่สุดในโลกหล้า พวกเขาเข้าร่วม คาดว่าจับจ้องรัตนศักดิ์สิทธิ์และของวิเศษขั้นล้ำเหนือ!

สกุลอีและสกุลจูเป็นตระกูลใหญ่นับพันปี ที่ส่งมาเป็นเพียงเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้

'ฉินอวิ๋นท่านก็มีจุดแข็ง เอ่ยถึงพลังฝีมือท่านใกล้เคียงหยวนกงและนางเซียนไป๋จวินเยวี่ย เพียงแต่ของวิเศษท่านน้อยไปสักหน่อย วิธีการน้อยไปสักนิด' อีเซียวถ่ายทอดเสียงบอก *'ยิ่งกว่านั้นพวกเขาคงไม่เห็นท่านเป็นคู่ต่อสู้ นี่เป็นข้อดีอีกอย่างหนึ่ง'*

'ใช่ๆ' ฉินอวิ๋นเห็นอีเซียวขบคิดพิจารณาให้เขาไปเสียทุกข้อ รู้สึกเบิกบานใจยิ่งนัก

"ทุกท่าน" พลันนักพรตหลายท่านเดินเข้ามา ที่เอ่ยวาจาคือนักพรตอวบอ้วนผู้หนึ่ง

"เจ้าสำนักกง"

"คารวะเจ้าสำนักกง"

ฝ่ายราชสำนัก สกุลไป๋และฝ่ายอื่นๆ รวมทั้งฉินอวิ๋นและหงหลิงทงต่างค้อมคำนับ

นักพรตอวบอ้วนผู้นี้เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งเจียงโจว! ในบรรดาผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์หกท่าน มีเพียงเจ้าสำนักกงผู้นี้บรรลุขั้นอาณาเขตเจตน์กระแส แน่นอนว่านั่นเป็นเพียงผิวเผิน เท่าที่ฉินอวิ๋นทราบ สำนักจิ่งซานถึงอย่างไรแรกเริ่มเดิมทีก็เป็นสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์ แม้ว่าบัดนี้ตกต่ำ แต่ยังคงมีเซียนเขตขั้นจิตเอกะรักษาการณ์! ทว่า "เซียนเขตขั้นจิตเอกะหนึ่งท่าน เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์สองท่าน" แมวยักษ์แมวจ้อยสองสามตัว ยังถือว่าห่างชั้นจากสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์อื่นๆ อีกไกลโข!

"ในเมื่อทุกท่านรวมตัวกันพร้อมแล้ว" เจ้าสำนักกงยิ้มเอ่ยว่า "เช่นนั้นเรื่องไม่เหมาะรอช้า พวกเราเดินทางไปถ้ำจิ่งหยางตอนนี้"

"ดี"

"ฟังเจ้าสำนักกง"

เจ้าสำนักกงพาทุกคนเหินเมฆออกจากสำนักจิ่งซาน มุ่งหน้าไปทางถ้ำจิ่งหยาง

"หกฝ่ายที่เข้าถ้ำจิ่งหยาง แบ่งเป็นไป๋จวินเยวี่ยและไป๋จวินอวี่แห่งสกุลไป๋เขาหลิงเป่า อีเฟิงกู่และอีเซียวแห่งสกุลอี..." ราชสำนักได้ข่าวนี้ทันที

ไม่เพียงราชสำนัก สำนักหุนหยวน สำนักเสินเซียว เขาหลิงเป่าและตระกูลใหญ่ที่เข้าร่วมต่างได้รับข่าวสาร

เมื่อคนที่ทราบข่าวมีมาก ย่อมปิดเป็นความลับไม่อยู่อีกต่อไป

"ถ้ำจิ่งหยางเปิดขึ้นแล้ว? สำนักจิ่งซานและยอดคนจากอีกหกฝ่ายเข้าไป?" วิหารว่านเซี่ยงก็ได้รับข่าวอย่างละเอียด "ข่าวนี้มีค่า ขายได้ราคาดี เผ่าปีศาจและเผ่าสมุทรสี่สมุทรย่อมต้องสนใจแน่"

เขาอวิ๋นหมัว

หนึ่งในปีศาจมารเก้าสาย ในตำนานเล่าขานว่าเป็นภูผามารลอยล่องเหนือชั้นเมฆ

แท้จริงแล้วเขาอวิ๋นหมัวลอยอยู่เหนือเมฆในเขตเฉียนโจว ค่ายคาถาสำแดงอานุภาพตลอดปี หมอกดำเวียนวนครอบคลุม ผู้บำเพ็ญตบะปีศาจมารทั่วไปแม้เหินเหาะเลาะลัดแถวนี้ก็ไม่มีทางหาเขาอวิ๋นหมัวพบ

ในตอนนี้เอง กลางเขาอวิ๋นหมัว เทพมารสองตนประสบพบเจอกัน

บุรุษชราอวบอ้วนในชุดยาวขาวสะอาดสะอ้าน ส่วนอีกหนึ่งเป็นบุรุษหล่อเหลาถือพัดจีบ

"วิหารว่านเซี่ยงส่งข่าวมาให้ข้า ท่านก็ลองอ่านดู" บุรุษอวบอ้วนยิ้มพลางโบกมือ อักษรปรากฏกลางอากาศ

บุรุษหล่อเหลาโบกพัดจีบแผ่วเบาพลางอ่านตัวอักษรกลางอากาศ เผยสีหน้าประหลาดใจ "ถ้ำจิ่งหยางเปิดแล้ว? ฟังว่าจิ่งหยางเจินเหรินร้ายกาจมาก ท่านเองก็เกือบสิ้นชีพในเงื้อมมือมัน"

"ใช่" บุรุษอวบอ้วนยิ้มพลางพยักหน้า "ตอนนั้นข้าเพิ่งเริ่มก่อตั้งสำนักเขาอวิ๋นหมัว จิตใจเร่าร้อนฮึกเหิม นัดผีเฒ่าจิ่งหยางต่อสู้ที่ตงไห่ การรบคราวนั้นข้าพ่ายแพ้แล้ว! ทว่าผีเฒ่าจิ่งหยางนั่นล่วงเกินไปทั่ว ก่อกรรมไว้มากมาย สามเภทภัยเก้าเคราะห์กรรมมาเยือน สุดท้ายก็เสียชีวิตกลายเป็นเทพเป็นเซียนไปแล้ว ทนทรมานลดน้อยลง แต่ถ้ำของมันอยู่ในเขตเจียงโจว ปีศาจมารเก้าสายแบ่งเขตการยึดครองในตอนแรกให้เจียงโจวเฉียนโจวสองแห่งนี้เป็นของเขาอวิ๋นหมัวของข้า สมบัติในถ้ำจิ่งหยาง หากเขาอวิ๋นหมัวไม่เข้าไปแย่งชิง ก็จะเป็นที่หัวร่อเยาะหยัน"

"แน่นอนว่าต้องแย่งชิง" บุรุษหล่อเหลาประกบพัดจีบ "ทว่าพวกเราเข้าไปในถ้ำนั่นมิได้ ค่ายคาถาของจิ่งหยางเจินเหริน ปีศาจมารเล็ดลอดเข้าไปย่อมตายโดยไม่ต้องสงสัย รอพวกมันได้สมบัติแล้วออกมาจากถ้ำ เป็นโอกาสดีให้พวกเราลงมือ"

"เรื่องนี้มอบให้ท่านจัดการแล้ว" บุรุษอวบอ้วนเอ่ยขึ้น

"ได้"

บุรุษหล่อเหลายิ้มพลางอ่านตัวอักษรที่ลอยคว้างกลางอากาศ ชี้ไปที่ส่วนหนึ่ง ยิ้มเอ่ยว่า "ดูสิ หกฝ่ายที่เข้าไป ห้าฝ่ายอื่นใดก็ช่างเถิด ล้วนมีภูมิหลังมีที่มาที่ไป แต่ฝ่ายนี้ไร้สังกัด? ฉินอวิ๋น หงหลิงทง?"

ทั่วหล้า ไม่ว่าเผ่ามนุษย์ เผ่าปีศาจ เผ่าสมุทร กลุ่มอำนาจอิทธิพลสูงสุดต่างล่วงรู้ข่าวถ้ำจิ่งหยางอย่างรวดเร็ว ล้วนทราบประวัติของยอดคนทั้งหกฝ่าย ข่าวของฉินอวิ๋นและหงหลิงทงก็ปรากฏตรงหน้าของแต่ละฝ่าย

ตอน 9 ถ้ำจิ่งหยางเปิด

ผู้บำเพ็ญตบะรวมสำนักจิ่งซานเป็นเจ็ดฝ่ายเหินเมฆไปทางถ้ำจิ่งหยาง

เวลาเพียงครึ่งชั่วยาม

เบื้องล่างพลันปรากฏทะเลสาบขนาดใหญ่ กลางทะเลสาบเป็นเกาะเล็กๆ แห่งหนึ่ง เมฆหมอกลอยปกคลุมเหนือเกาะ

"ถึงถ้ำจิ่งหยางแล้ว" เจ้าสำนักกงและเจ้าอารามหยวนฝูทอดตามองเบื้องล่าง ยากสะกดกลั้นความตื่นเต้นยินดี

"สามพันปีแล้ว ชนรุ่นหลังไร้สามารถ วันนี้ถึงรวบรวมป้ายอาญาสิทธิ์ครบหกชิ้น" เจ้าอารามหยวนฝูอดพึมพำมิได้ "คัมภีร์ต่างๆ ตกเป็นของสำนักแต่สมบัติอื่นๆ ให้คนนอกฉกฉวยตามอำเภอใจ รุ่นหลังไร้สามารถ ไร้สามารถ" ปากเอ่ยพึมพำ แต่ก็สกัดกั้นเสียงมิให้ผู้อื่นได้ยิน

เจ้าสำนักกงก็สีหน้าสลับซับซ้อนเช่นกัน

"ถึงแล้ว"

"ถ้าจิ่งหยาง" จีเลี่ยและองค์ชายสิบหก พี่น้องสกุลไป๋และฝ่ายอื่นๆ ต่างสองตาสว่างเป็นประกายด้วยความคาดหวัง

'รัตนศักดิ์สิทธิ์และของวิเศษขั้นล้ำเหนือข้าไม่กล้าคาดหวังแล้ว แต่กระบี่เหินน้ำค้างขาวและสมบัติที่ผู้เฒ่ากระบี่ทิ้งไว้ ต้องแย่งมาครองให้จงได้' หยวนกงคิดในใจ

'น้องแปด คราวนี้เรามาเพื่อฝึกฝน ด้านในนั้นแย่งชิงสมบัติใดล้วนฟังเจ้าแล้ว' บุรุษกำยำสกุลจูแห่งสำนักหุนหยวนถ่ายทอดเสียงบอกอนุชนผู้นั้น

อีเฟิงกู่และอีเซียวต่างมาเพื่อฝึกฝนเช่นกัน ได้สมบัติใดนั้นปล่อยไปให้เป็นเรื่องของวาสนา

ทั้งสกุลอีสกุลจูต่างเป็นตระกูลใหญ่เก่าแก่นับพันปี สกุลจูมีเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์สองท่าน สกุลอีมีเพียงหนึ่งท่าน แต่ทั้งสองตระกูลต่างไม่อยากให้เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์มาเสี่ยงอันตราย!

แม้ลองคำนวณแล้วอัตราเสี่ยงในคราวนี้จะต่ำมาก เนื่องเพราะจิ่งหยางเจินเหรินน่าจะไม่อำมหิตต่อเผ่ามนุษย์ แต่ทุกประการล้วนยากคาดเดาเอาแน่เอานอนมิได้ ผู้ใดจะทราบว่าก่อนเสียชีวิต จิ่งหยางเจินเหรินอาจจัดวางค่ายคาถาไว้อย่างเหี้ยมโหดก็เป็นได้

มีราชสำนักและสกุลไป๋ที่ส่งผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์มาได้อย่างง่ายดาย หยวนกงแห่งสำนักเยวี่ยนั้นอายุมากแล้ว ทุ่มสุดกำลังมาลองดูสักตั้ง คิดอยากให้กระบี่เหินน้ำค้างขาวกลับคืนสู่สำนักเยวี่ย! ให้สำนักเยวี่ยมีของวิเศษประจำสำนักเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งอย่าง

'เข้าถ้ำแล้วก็ดูฝีมือและวิธีการของแต่ละฝ่ายแล้ว' หงหลิงทงถ่ายทอดเสียงเปี่ยมด้วยความฮึกเหิม

'อย่าทำตัวโดดเด่น ทำตัวธรรมดาสามัญเข้าไว้' ฉินอวิ๋นถ่ายทอด

เสียงพลางยิ้มให้ 'ทางฝ่ายเรา ดูผิวเผินแล้วไม่น่าให้ราคามากที่สุด'

ฉินอวิ๋นร่อนลงบริเวณริมเกาะ

"เจ้าสำนัก" มีลูกศิษย์ของสำนักจิ่งซานมาคอยต้อนรับแต่แรกแล้ว

"อืมม์" เจ้าสำนักกงพยักหน้า จากนั้นยิ้มเล็กน้อยให้ทุกคนโดยรอบ "ทุกท่าน โปรดตามข้ามา"

ลัดเลาะไปตามทางเดินสายเล็กปูด้วยศิลาชิงสือ

พลันเบื้องหน้าปรากฏประตูภูผาขนาดมหึมาถึงสิบกว่าจั้ง ด้านบนสลักสองตัวอักษรขนาดใหญ่ว่า **"เจาเสีย"** *(รุ่งธุมา)* ทว่าบัดนี้ประตูภูผาปรากฏปากว้าขนาดใหญ่หมุนวนเชื่องช้าปิดผนึกประตูไว้ ข้างประตูมีนักพรตนั่งขัดสมาธิอยู่แปดคน แปดนักพรตมองเห็นเจ้าสำนักกงและบุคคลอื่นแต่ไกล ถึงลุกขึ้นยืน ค้อมตัวคำนับ "คารวะเจ้าสำนัก"

"ทุกท่านเฝ้าถ้ำจิ่งหยางลำบากแล้ว นับจากนี้ ไม่จำเป็นต้องเฝ้าอีกต่อไป" เจ้าสำนักยิ้มบอก

แปดนักพรตพยักหน้าเล็กน้อย เพียงแต่เมื่อเห็นยอดฝีมือทั้งหกฝ่ายด้านหลังเจ้าสำนัก สีหน้ากลับไม่น่าดูชมนัก

พวกเขาล้วนล่วงรู้...เข้าไปครานี้ คนของสำนักจิ่งซานครอบครองได้เพียงคัมภีร์ สมบัติอื่นตกเป็นของทั้งหกฝ่ายนี้! สมบัติเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ปรมาจารย์จิ่งหยางทิ้งเอาไว้ให้! แต่จะทำอย่างไรได้ ผู้ใดใช้ให้สำนักจิ่งซานในตอนนี้ไม่กล้าแกร่งเพียงพอเล่า

"ปลดค่ายคาถาออกเถิด" เจ้าสำนักกำชับ

"ขอรับ"

แปดนักพรตควบคุมค่ายคาถาทันที ปากว้าขนาดใหญ่ที่ปิดผนึกประตูภูผาเริ่มซ่านสลาย

ประตูภูผาเจาเสียเผยรูปโฉมแท้จริงให้เห็น ประตูเก่าแก่เรียบง่าย

อย่างยิ่ง ดูแล้วสามัญธรรมดา เพียงแต่เมื่อพินิจอย่างละเอียดสัมผัสได้ถึงความน่าประหวั่นพรั่นพรึง! ปากว้าปิดผนึกเมื่อครู่เด่นชัดประจักษ์แก่สายตา แต่แท้จริงแล้วขวางกั้นได้เพียงขั้นต่ำกว่าเซียนเขตขั้นจิตเอกะ ส่วนประตูภูผาสามัญธรรมดาแท้จริงแล้วแฝงพลังงานสะท้านขวัญเซียนและเทพมาร

"ถ้ำจิ่งหยางเดิมทีเป็นที่ฝึกบำเพ็ญของปรมาจารย์จิ่งหยาง" เจ้าสำนักกงยิ้มพลางอธิบาย "ต่อมาปรมาจารย์จิ่งหยางพยากรณ์ว่าสำนักจิ่งซานจะประสบเคราะห์กรรมในอนาคต จึงนำคัมภีร์และสมบัติมากมายซ่อนไว้ในนั้น เตรียมการเพื่ออนุชนรุ่นหลังของสำนักจิ่งซาน"

"วันนี้ ทุกท่านมาพร้อมเพรียง สำนักจิ่งซานขอเพียงคัมภีร์ สมบัติอื่นใดล้วนไม่รับ ให้เป็นของทั้งหกฝ่าย" เจ้าสำนักกงยิ้มในหน้า "ประตูหลักตรงหน้านี้คือประตูเจาเสียอันเป็นทางเข้าที่ถูกต้องเพียงหนึ่งเดียว สำนักจิ่งซานหลายปีมานี้เพียงเฝ้าประตูเจาเสีย ส่วนผู้ที่หาทางเข้าถ้ำจากหนทางอื่นบนเกาะล้วนรนหาที่ตาย! หลายปีมานี้ มีผู้บำเพ็ญตบะมากมายเข้ามาจากทางอื่น แต่ล้วนไม่อาจรอดออกมาได้ สมบัติของผู้บำเพ็ญตบะที่ตายอยู่ด้านใน ทุกท่านล้วนหยิบฉวยได้"

ฉินอวิ๋นและคนอื่นๆ ต่างล่วงรู้มาแต่แรกแล้ว

"ประตูภูผาเป็นทางเข้าที่แท้จริง แต่หากไม่มีป้ายอาญาสิทธิ์ ฝืนทะลวงเข้าไปก็อันตรายสุดแสน เซียนและเทพมารที่อ่อนด้อยล้วนถูกค่ายคาถาใหญ่ของถ้ำจิ่งหยางบดขยี้จนอาสัญ เซียนหรือเทพมารที่พลังฝีมือแกร่งกล้าสักหน่อยแม้ทลายประตูภูผาได้ก็ไม่กล้าทลาย เนื่องเพราะทันทีที่ประตูถูกทำลาย ค่ายคาถาของทั้งถ้ำจิ่งหยางจะกระตุ้นพลังฟ้าดิน สรรพชีวิตไม่ว่าปุถุชนคนสามัญหรือปีศาจมารในบริเวณสามร้อยลี้โดยรอบจะสิ้นชีพกลายเป็นผุยผง"

"เหตุผลต้นกรรมใหญ่หลวงปานนี้! แรงกรรมน่าหวาดกลัวถึงขั้นนี้ ต่อให้เป็นเซียนหรือเทพมารล้วนต้านทานไม่ไหว สามเภทภัยเก้าเคราะห์กรรมจะปะทุทันที ยิ่งกว่านั้นระดับการปะทุน่าขวัญผวา ย่อมมอดม้วยโดยไม่ต้องสงสัย" เจ้าสำนักกงยิ้มเอ่ยว่า "ไม่เพียงประตูภูผา เซียนหรือเทพมารไม่ว่ารุกล้ำถ้ำจิ่งหยางจากที่ใดก็ตาม หากค่ายคาถาตรวจจับได้ สรรพชีวิตภายในสามร้อยลี้ก็จะกลายเป็นผุยผง ดังนั้นสามพันปีมานี้ ไม่ว่าเซียนหรือเทพมารล้วนไม่กล้าฝืนบุกทะลวง"

'โหดเหี้ยมนัก' หงหลิงทงถ่ายทอดเสียงแก่ฉินอวิ๋น *'นำชีวิตของสรรพสัตว์ในบริเวณสามร้อยลี้ไปผูกกับตัวถ้ำ เซียนที่ใกล้ตาย ไม่ว่าเรื่องใดก็กระทำได้อย่างแท้จริง'*

'ดังนั้นเซียนหรือเทพมารถึงได้ไม่กล้าเข้าไป' ฉินอวิ๋นถ่ายทอดเสียงบอก

"ทุกท่าน เตรียมป้ายอาญาสิทธิ์ไว้ สักครู่เมื่อประตูภูผาเปิดออก ต้องเข้าไปภายในชั่วสิบลมหายใจ หากเกินช่วงเวลานี้ ประตูภูผาจะปิดผนึกลงอีกครั้ง" เจ้าสำนักกงอธิบาย "ส่วนเรื่องออกมานั้นกลับไม่ต้องกังวล ประตูภูผานี้กันคนนอกเข้า แต่ออกมาจากด้านใน ประตูภูผาไม่ปิดกั้น"

ฉินอวิ๋นและคนอื่นๆ ต่างล่วงรู้เรื่องเหล่านี้แต่แรกแล้ว แต่ละฝ่ายล้วงป้ายอาญาสิทธิ์ออกมา

หกป้ายปรากฏ แต่ละป้ายลอยสวบไปทางประตูภูผา

หกป้ายประกบกันเสียงดังคลิกหลายครั้งจนกลายเป็นแผ่นกลม ก่อนแนบผสานเข้าสู่กลางตัวอักษร "เจาเสีย" เหนือประตูภูผา ประตูภูผาที่ดูสามัญธรรมดาแต่เดิมแท้จริงแล้วมีเกราะเทศะบางๆ มองด้วยตาเปล่าไม่เห็นหนึ่งชั้นขวางกั้น เซียนหรือเทพมารที่อ่อนด้อยสักหน่อยไม่อาจ

ทำลายชั้นเกราะเทศะนี้ได้ ตอนนี้ชั้นเกราะเทศะกลับซ่านสลายไปเอง

"สำนักจิ่งซานของข้ากระทำตามที่ตกลงกันไว้แล้ว ส่งสามคนเข้าไป" เจ้าสำนักกงเดินนำเบื้องหน้า ลูกศิษย์เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้อีกสองคนติดตามอยู่ด้านหลัง

"เจ้าสำนักกงเข้าไปด้วยตนเองหรือ"

"นี่..." หกฝ่ายต่างประหลาดใจ

เจ้าสำนักกงเป็นที่หนึ่งแห่งเจียงโจว คราวนี้เข้าไปเสี่ยงอันตรายด้วยตนเองเช่นนี้หรือ

"คัมภีร์ในครั้งนี้ สำนักจิ่งซานต้องได้มาในครอบครอง" เจ้าสำนักจิ่งซานกวาดตามองเบื้องหลัง "ทุกท่าน เข้าไปพร้อมกันเถอะ"

จีเลี่ยบุรุษหัวโล้นเชื้อพระวงศ์ขมวดคิ้วมุ่น เดิมทีเขาเป็นผู้แกร่งกล้าที่สุดในบรรดาหกฝ่าย บัดนี้เจ้าสำนักกงก็เข้าไปด้วย พลังฝีมือของเจ้าสำนักกงไม่เป็นรองเขา ยิ่งกว่านั้นจีเลี่ยกระจ่างแก่ใจว่าคราวนี้สำนักจิ่งซานทุ่มเทสรรพกำลัง เจ้าสำนักยังเข้าไปเสี่ยงอันตรายด้วยตนเอง ย่อมนำของวิเศษทรงพลานุภาพถึงขีดสุดมาด้วย

'เจ้าสำนักจิ่งซานผู้นี้ คงมิได้กระทำตุกติกข้างในกระมัง เอ่ยถึงความเข้าใจต่อถ้ำจิ่งหยาง ไม่มีผู้ใดทัดเทียมสำนักจิ่งซาน' จีเลี่ยลอบขบคิด *'หึๆ ทว่าต่อให้มีสิบความกล้า พวกเขาก็ไม่กล้าลงมือกับเชื้อพระวงศ์ หากข้ามอดม้วยอยู่ภายในนั้น ไม่อาจส่งสัญญาณให้โลกภายนอกฝ่าบาทย่อมทรงคาดเดาได้ว่าเกิดอันใดขึ้น'*

จักรพรรดิมนุษย์เป็นผู้ปกครองทั่วหล้า สำนักจิ่งซานคงมิกล้าท้าทาย

ทุกคนก็ติดตามเข้าไป

'ฉินอวิ๋น' เสียงหนึ่งดังแว่วที่ข้างหู

ฉินอวิ๋นหันไปมอง เห็นสายตาเต็มไปด้วยความเย็นชาขององค์ชายสิบหก มุมปากแฝงแววเย้ยหยัน ถ่ายทอดเสียงว่า *'ท่านไร้สังกัดแต่เข้าถ้ำจิ่งหยาง ช่างใจกล้าบ้าบิ่นนัก ทว่าข้าต้องเตือนท่านเรื่องหนึ่ง ข่าวเรื่องหกฝ่ายเข้าถ้ำจิ่งหยางครั้งนี้ เกรงว่าคงแพร่สะพัดทั่วหล้าแล้ว ไม่เพียงเผ่ามนุษย์ กระทั่งกลุ่มยอดอิทธิพลทรงอำนาจสูงสุดแห่งเผ่าปีศาจเผ่าสมุทรแห่งสี่สมุทรเกรงว่าต่างล่วงรู้แล้ว'*

ฉินอวิ๋นนึกแปลกใจ แพร่กระจายทั่วหล้า?

ล่วงรู้ว่าหากหกฝ่ายรวมตัว เรื่องของตนและหงหลิงทงย่อมเปิดเผย แต่แพร่สะพัดทุกทิศทุกทางทั่วหล้า รวมทั้งเผ่าปีศาจเผ่าสมุทรรวดเร็วถึงเพียงนี้ ทำให้ฉินอวิ๋นออกจะประหลาดใจ

'เข้าไปเสาะหาสมบัติในถ้ำเซียนนั้นสุดแสนอันตราย แต่ได้สมบัติแล้วออกมาจากถ้ำยิ่งอันตรายกว่า...ข้าแนะนำท่านให้รีบถอนตัว เช่นนี้จะรักษาชีวิตไว้ได้' องค์ชายสิบหกถ่ายทอดเสียงเตือน *'ไม่เช่นนั้นท่านอาจเสียชีวิตในถ้ำ หรือออกจากถ้ำมาก็บรรลัยแน่นอน สรุปแล้ว ท่านไม่มีทางรอด...ข้าเอ่ยเหล่านี้เพราะหวังดีต่อท่าน ถอนตัวตอนนี้ก็มีชีวิตต่อไปได้ เพราะเป็นเพียงชีวิตเดียวของท่าน'* รอยยิ้มเยาะหยันตรงมุมปากขององค์ชายสิบหกยิ่งเข้มข้นขึ้น

ฉินอวิ๋นรู้สึกได้ว่าอีกฝ่ายแฝงเจตนาร้าย

ขณะที่องค์ชายสิบหกถ่ายทอดเสียง ทุกคนต่างเคลื่อนตัวไปเบื้องหน้าผ่านประตูเจาเสียแห่งนั้นพร้อมกัน

ค่ายคาถาประตูเจาเสียเคลื่อนไหว เกราะเทศะเริ่มปรากฏอีกครั้ง กั้นขวางโลกภายนอก บุคคลจากภายนอกเข้าไปมิได้อีก

ตอน 10 สมบัติทุกหนแห่ง

ฉินอวิ๋นเหลียวหลังมองประตูภูผาขนาดมหึมาแวบหนึ่ง กระแสจิตตรวจจับอย่างละเอียด สัมผัสได้ถึงเกราะเทศะไร้รูปปิดกั้นนอกใน!

'ค่ายคาถาที่เซียนจิ่งหยางจัดวางไว้ร้ายกาจอย่างแท้จริง' ฉินอวิ๋นนึกในใจ

องค์ชายสิบหกเหลือบมองฉินอวิ๋นปราดหนึ่ง ถ่ายทอดเสียงว่า *'ในเมื่อมีความกล้าเข้ามา ท่านก็ระวังสักหน่อย ค่ายคาถาที่ผู้อาวุโสจิ่งหยางวางไว้ไม่ไว้หน้าไว้ไมตรี อายุยังน้อย มาตายในถ้ำเซียนก็น่าเสียดายแล้ว!'*

'องค์ชาย ท่านเองก็ต้องระวังสักหน่อยด้วย ค่ายคาถาของเซียนจิ่งหยางแยกแยะไม่ออกว่าท่านเป็นองค์ชาย ย่อมไม่ไว้หน้าไว้ไมตรีเช่นกัน' ฉินอวิ๋นถ่ายทอดเสียงพลางยิ้มในหน้า

"หึ" องค์ชายสิบหกไม่เอ่ยกล่าวอันใดอีก

ในถ้ำรวมถึงสำนักจิ่งซานด้วยทั้งสิ้นเจ็ดฝ่าย ยอดฝีมือสิบห้าคนลัดเลาะไปตามทางเดินสายเล็กปูศิลาชิงสือ

ปลายสุดทางเดิน ฉินอวิ๋นและคนอื่นๆ ชะเง้อมองเห็นจวนเซียนแห่งหนึ่งห่างออกไปสองลี้

"นั่นคือ?" ฉินอวิ๋นหนึ่งปราดมองไป พลันเห็นเสื้อผ้าขาดวิ่นกลางพื้นรกร้างในที่ไกล ด้านข้างมีของวิเศษวางระเกะระกะอยู่หลายชิ้น ตราประทับขนาดใหญ่เปล่งแสงห้าสีอยู่ตรงนั้น ตะบองหินสีดำเมี่ยมด้ามหนึ่งปักกลางดินโคลน แม้เก่าแก่คร่ำคร่า ทว่าต่างรู้สึกได้ว่าลายยันต์บนผิวหินวูบไหวเป็นสาย นี่คือของวิเศษแกร่งกล้าอีกหนึ่งชิ้น

"มีของวิเศษ"

"ตรงนั้นก็มี!"

แต่ละฝ่ายต่างค้นพบว่าบนพื้นรกร้างนอกจวน บางแห่งมีเสื้อผ้าขาดวิ่นและของวิเศษวางทิ้งกระจัดกระจาย

เนื่องเพราะถูกจำกัดเมื่ออยู่ในถ้ำ ไม่อาจแผ่ซ่านกระแสจิตตรวจจับ ลำพังมองด้วยตาเปล่า บริเวณโดยรอบมีเสื้อผ้าและคราบโลหิตเกรอะกรังจนเป็นสีดำอยู่สิบสองแห่ง ของวิเศษและเงินทองกระจายว่อนบนพื้น

แม้ค้นพบของวิเศษ แต่ทุกคนต่างไม่ขยับเขยื้อนในตอนนั้น ที่นี่ถึงอย่างไรก็คือถ้ำเซียน บุกฝ่าเข้าไปโดยไม่ดูตาม้าตาเรือ มีเพียงเอาชีวิตไปทิ้ง

"ทุกท่าน" เจ้าสำนักกงกวาดตามองโดยรอบแล้วยิ้มเอ่ยว่า "นอกจวนของปรมาจารย์จิ่งหยาง จัดวางค่ายดาบทรายพิฆาต ทันทีที่มีสิ่งมีชีวิตล่วงล้ำเข้าไป ถึงขั้นมีเพียงศาสตรานุภาพสายเดียวเคลื่อนไหว ทั้งดาบวายุทั้งทรายวายุจะทำงานพร้อมเพรียง ต่อให้เป็นผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ก็จะถูกบดปั่นเป็นโคลนเนื้อ"

ทุกคนต่างสูดลมเย็นเข้าปาก

'ลำพังค่ายคาถารอบนอกก็ร้ายกาจถึงขั้นนี้แล้ว?' ฉินอวิ๋นเอ่ยในใจ

"สำนักจิ่งซานในหลายปีมานี้เพียงเฝ้าประตูภูผา สามพันปีมานี้ยังคงมีผู้บำเพ็ญตบะมากมายบุกฝ่าเข้ามาจากทางอื่นของเกาะ บ้างมาเพื่อเสาะหาสมบัติสำหรับยกระดับพลังฝีมือ บ้างมาเพื่ออายุวัฒนะ สรุปแล้วสามพันปีมานี้ ผู้บำเพ็ญตบะยอมเสี่ยงจนตัวตายยังมีให้เห็น! พวกเขาเหล่านั้นแทบทั้งสิ้นล้วนตายกลางค่ายคาถารอบนอก มีเพียงผู้แกร่งกล้าสูงสุดบุกเข้าด้านในต่อไปได้" เจ้าสำนักกงเล่าความ "แน่นอน บัดนี้หกป้ายอาญาสิทธิ์เปิดประตูภูผาให้พวกเราเข้ามา แม้ค่ายคาถามากมายในถ้ำยิ่งอันตราย แต่ใช่จะทำลายให้พินาศย่อยยับโดยไม่ไว้หน้าไร้ไมตรี! ทว่าต่อให้เป็นเพียงการทดสอบ หากพลังฝีมืออ่อนด้อยจนถูกค่ายคาถาเล็กสังหาร จะโทษผู้ใดมิได้" เจ้าสำนักกงเอ่ยเตือน

"เจ้าสำนักกง" จูปาอนุชนหน้าตาหล่อเหลาสกุลจูแห่งสำนักหุนหยวนสองตาสว่างวาบ "ความหมายของท่านก็คือ บัดนี้ค่ายคาถามากมายในถ้ำลดทอนอานุภาพลงไปมากแล้ว? ค่ายดาบทรายพิฆาตนี้ก็อานุภาพลดทอนลงมากแล้ว?"

เจ้าสำนักกงยิ้มพลางพยักหน้า "ถูกต้อง อานุภาพลดทอนลงมาก เมื่อประตูภูผาเปิด บุกฝ่าเข้าไปในค่ายดาบทรายพิฆาตจะกระตุ้นเพียงค่ายดาบวายุ ส่วนค่ายทรายวายุมิได้ทำงานด้วย ดังนั้นอานุภาพจึงเป็นเพียงส่วนสองส่วนของค่ายดาบทราย"

เพิ่งสิ้นเสียง จูเฟิงบุรุษกำยำซึ่งอยู่ข้างกายจูปาพลันพุ่งทะยานสวบเพียงก้าวย่างประดุจสายฟ้า แวบเดียวถึงที่ไกล เห็นเพียงมวลอากาศเหนือพื้นที่รกร้างบิดเบี้ยวเล็กน้อย ดาบวายุสายแล้วสายเล่ากระหน่ำใส่

"อย่ารีบร้อน" จูปารีบตะโกนบอก แต่กลับสายไปแล้ว

ดาบวายุเหล่านั้นเฉือนตัดร่างจูเฟิง เชือดผ่านอาภรณ์บังเกิดเสียงดังขวับๆ อาภรณ์ไม่เสียหายแม้แต่น้อย ดาบบางเล่มเชือดผ่านลำคอ ทว่า

ไม่ปรากฏรอยเชือด ทำให้ฉินอวิ๋น หงหลิงทง หยวนกงและคนอื่นๆ ต่างตะลึงพรึงเพริด

'มิเสียแรงเป็นจูไร้สติแห่งสำนักหุนหยวน กายสังขารนี้ฝึกฝนจนแกร่งกล้ายิ่งนัก จากข่าวกรอง ทอดตามองทั่วหล้า จูไร้สติแห่งสำนักหุนหยวนเป็นยอดแห่งกายสังขาร' ฉินอวิ๋นคิดในใจ

กล่าวถึงการฝึกสังขาร สำนักหุนหยวนสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋าเป็นที่หนึ่งโดยไร้ข้อโต้แย้ง

ส่วนจูเฟิงฉายาจูไร้สติเป็นหนึ่งในผู้แกร่งกล้าที่สุดในเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้

ดาบวายุเชือดเฉือน เขากลับแค่นหัวร่อหึ เพียงเหยียดแขนก็กอบของวิเศษแต่ละชิ้นบนพื้นมาไว้ในอ้อมอกก่อนใส่เข้าถุงจักรวาล

"เฮ้อ รีบร้อนเช่นนี้ไปไย" จูปาหนุ่มน้อยหน้าตาหล่อเหลากุมขมับออกจะอ่อนใจ

คนอื่นๆ อาศัยเหตุการณ์นี้ประเมินอานุภาพของค่ายคาถา

"มีเพียงดาบวายุจริงเสียด้วย!"

"อานุภาพไม่นับว่าแข็งกร้าวนัก ดาบวายุมีอานุภาพเทียบเท่าขั้นสูงสุดของเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้"

ฉินอวิ๋นก็ขยับตัว ขาแตะบนกระบี่เหินสีม่วงลอยสวบออกไปยังบริเวณที่มีของวิเศษหลายชิ้น

จีเลี่ย ไป๋จวินเยวี่ย หยวนกงและอีเฟิงกู่ต่างเคลื่อนไหวพร้อมกัน

แม้ค่ายคาถาดาบทรายพิฆาตจะสำแดงเพียงค่ายดาบวายุ แต่หากมิใช่เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ย่อมมิกล้าบุกฝ่าทะลวง! จีเลี่ย ไป๋จวินเยวี่ยและหยวนกงนั้นไม่ต้องเอ่ยถึง ล้วนเป็นเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ จูไร้สตินั้นเป็นสังขารแห่งเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้

ที่น่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงที่สุด ทัดเทียมผู้ฝึกสังขารในเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์

ฉินอวิ๋นก็เคยสังหารสามจอมปีศาจแห่งเขาเอ้อหลง จึงมีความมั่นใจ

อีเฟิงกู่นั้นเป็นยอดคนเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ที่สกุลอีคัดเลือกมา ต่อกรกับเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ได้ถึงสิบยี่สิบกระบวนท่า

ส่วนคนอื่นๆ เล่า

องค์ชายสิบหกเพิ่งบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ จึงไม่อยากเสี่ยงอันตราย! อีเซียวเพิ่งตระหนักรู้เจตน์อสนี เข่นฆ่าสังหารร้ายกาจ แต่ด้านการป้องกันตัวอ่อนด้อย! ฟางอวี๋ ไป๋จวินอวี่ หงหลิงทง และจูปาล้วนชำนาญค่ายคาถา ต่างไม่อยากเสี่ยงภัย

"ค่ายคาถาดาบทรายพิฆาตแม้เป็นอานุภาพเพียงบางส่วนก็ใช่ว่าจะต้านทานได้ง่ายดาย เซียนกระบี่เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสอนัตตาก็กล้าทะยานเข้าไปหรือ" องค์ชายสิบหกแค่นเสียงเยาะแผ่วเบา

คนอื่นๆ ในเหตุการณ์ต่างชมดู

คนของสำนักจิ่งซานก็ชมมองโดยไม่ลงมือ พวกเขาเอ่ยไว้แต่แรกแล้ว ไม่หยิบฉวยสมบัติ หวังครองเพียงคัมภีร์

เมื่อฉินอวิ๋นพุ่งออก พลันดาบวายุโดยรอบเกาะกลุ่มรวมตัว ดาบวายุสายแล้วสายเล่าโหมซัดเข้ามาเร็วรี่ กระบี่เหินสีแดงในมือฉินอวิ๋นทะยานออก

กระบี่เหินสีแดงและม่วงสองเล่มนี้เป็นกระบี่เหินของวิเศษขั้นห้าที่ฉินอวิ๋นเพิ่งแลกเปลี่ยนมาใหม่! โดยทั่วไปกระบี่เหินอัตชีวีไม่แลกเปลี่ยน แต่กระบี่เหินอื่นๆ ย่อมแลกเปลี่ยนให้ดียิ่งขึ้นได้ตามระดับพลังฝีมือ!

กระบี่เหินสีแดงร่ายวนฉวัดเฉวียนโดยรอบ ทิ้งรอยกระบี่หลายสายสกัดกั้นดาบวายุเล่มแล้วเล่มเล่าได้อย่างง่ายดาย ฉินอวิ๋นเชี่ยวชาญเรื่องป้องกันมากที่สุด ดาบวายุเพียงเท่านี้ ไร้ซึ่งแรงกดดันแม้แต่น้อยนิด ยิ่งไปกว่านั้นในชายแขนเสื้อยังมีกระบี่เหินอัตชีวีเตรียมพร้อมทะยานออกทุกเมื่อ ในถ้ำเซียนแห่งนี้ ฉินอวิ๋นไม่กล้าย่อหย่อนแม้เสี้ยววินาที

"สมบัติ" ฉินอวิ๋นเหินมายังบริเวณหนึ่ง แผ่ซ่านพลังวัตรกวาดสมบัติของวิเศษบนพื้นแต่ละชิ้นขึ้นมา ของวิเศษชิ้นแล้วชิ้นเล่าลอยเข้าสู่ถุงจักรวาลที่เปิดปากถุงอ้ารอไว้แล้ว

"นี่คือของวิเศษขั้นสี่ นี่ขั้นสี่ นี่...ขั้นหนึ่งหรือขั้นสอง?" สองตาฉินอวิ๋นสาดประกาย มองตราประทับขนาดใหญ่เปล่งรัศมีห้าสีในมือ

"มิทราบที่เสียชีวิตในที่นี้คือผู้ใด ทว่าน่าจะเป็นผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์กระมัง กล้าเสี่ยงอันตรายเข้ามา ก็สมควรทิ้งสมบัติบางอย่างให้คนรุ่นหลังบ้าง จะพกมาแต่ของวิเศษที่ใช้การบ่อยครั้งเท่านั้นหรือ แต่ถึงจะเป็นเช่นนี้ สิ่งของที่เก็บได้บริเวณนี้ยังมากกว่าสิ่งของที่ได้จากการสังหารสามจอมปีศาจแห่งเขาเอ้อหลง" ฉินอวิ๋นรู้สึกตื่นเต้นยินดี "ล้อเล่นหรือนี่! นี่ของวิเศษขั้นสอง!"

'เขาต้านดาบวายุเหล่านั้นได้ง่ายดายเช่นนั้นเชียวหรือ' องค์ชายสิบหกที่อยู่ห่างออกไปลอบขมวดคิ้ว *'นับว่ามีศักยภาพอยู่บ้าง'*

ส่วนฉินอวิ๋นในตอนนี้กำลังหวั่นไหวกับของวิเศษขั้นหนึ่งขั้นสองนั้น

"เร็วๆ รีบเก็บ มือไวได้ครอง ชักช้ามือว่างเปล่า!" ฉินอวิ๋นพลันโบกมือ ปล่อยกระบี่เหินสี่เล่มในคราวเดียว ล้วนเป็นกระบี่เหินของวิเศษขั้นแปด สองกระบี่เหินเป็นหนึ่งกลุ่มทะยานไปยังอีกบริเวณหนึ่ง

กระบี่เหินแฝงศาสตรานุภาพแกร่งกล้า ชักนำดาบวายุเล่มแล้วเล่มเล่ารวมตัวพุ่งเชือดเฉือนกระบี่เหินเหล่านั้น แต่แม้เป็นเพียงของวิเศษขั้นแปด ด้วยความควบคุมของฉินอวิ๋นก็สามารถสกัดกั้นดาบวายุเหล่านั้นได้!

กระบี่เหินเล่มหนึ่งสกัดกั้นดาบวายุ กระบี่เหินอีกเล่มกอบของวิเศษทั้งหมด สองเล่มร่วมมือ ส่งของวิเศษกลับมาอย่างรวดเร็ว ฉินอวิ๋นควบคุมกระบี่เหินคราวเดียวสี่เล่ม ส่วนตัวเขาเองเหินทะยานไปยังบริเวณอื่น

เท่ากับเคลื่อนไหวสามเส้นทาง!

ภาพเหตุการณ์นี้ทุกฝ่ายที่อยู่ในถ้ำต่างมองเห็น ทุกคนในสำนักจิ่งซาน อีเซียว หงหลิงทง องค์ชายสิบหกและสกุลจูล้วนตกตะลึงพรึงเพริด

ตอน 11 กรุแห่งมรรคา

"วิชากระบี่เหินของสหายน้อยฉินร้ายกาจยิ่ง" เจ้าสำนักกงลูบเคราพลางยิ้มเอ่ยว่า "ควบคุมกระบี่เหินคราวเดียวหลายเล่ม ยังต้านทานค่ายดาบวายุได้อีก"

"เขาได้สมบัติไปมากมาย ช่างโชคดีเสียนี่กระไร" องค์ชายสิบหกคับข้องใจนัก

อีเซียวกลับยิ้มหน้าระรื่น นางกระจ่างในพลังฝีมือของฉินอวิ๋นเป็นอย่างดี

"ฉินอวิ๋น ท่านช้าหน่อย!" จูไร้สติแห่งสำนักหุนหยวนห้อทะยานเร็วรี่ดุจสายฟ้า เดิมทียังยิ้มปากกว้าง แต่เห็นฉินอวิ๋นถึงกับเคลื่อนไหวถึงสามเส้นทาง เก็บสมบัติจากสามแห่งพร้อมกัน อดร้อนใจตะโกนออกไปมิได้ แต่ต่อมาเขาก็พบว่าหยวนกงและไป๋จวินเยวี่ยต่างสำแดงฝีมือ หยวนกงปล่อยกระบี่เหินหลายเล่มออก

ในฐานะหยวนกง กระบี่เหินขั้นเจ็ดขั้นแปดย่อมมีพกติดตัว เพียงแต่ต้องควบคุมและต้านทานค่ายดาบวายุไปพร้อมกันอาจกดดันอยู่บ้าง หยวนกงเคลื่อนไหวสามเส้นทางเหมือนฉินอวิ๋นเท่านั้น

รอบร่างไป๋จวินเยวี่ยปรากฏดวงดาวลอยเวียนวน บัดนี้ดวงดาวมากมายแยกออกเป็นสามสาย พุ่งทะยานไปยังทิศทางอื่นๆ นางเคลื่อนไหวเสาะหาสมบัติได้สี่เส้นทาง!

จีเลี่ยซึ่งศักยภาพแกร่งกล้าที่สุดในถ้ำนี้เป็นผู้บำเพ็ญตบะสายอสุรเทวา ถนัดชำนาญการต่อสู้ระยะประชิด แต่ไม่เชี่ยวชาญการควบคุมของวิเศษในระยะไกล จึงได้แต่คำรามเสียงทุ้มต่ำ ขณะที่ห้อทะยานอย่างบ้าคลั่ง สองแขนขยายใหญ่ฉับพลัน แขนแต่ละข้างขยายใหญ่ยืดยาวถึงหลายสิบจั้ง ฝ่ามือมีขนาดมหึมา นี่คือพาหาอิทธิฤทธิ์อันทรงพลัง เมื่อแขนขยายใหญ่ ฝ่ามือจึงมีขนาดใหญ่กว่าห้องแห่งหนึ่ง เพียงยื่นฝ่ามือตะปบลง ก็คว้าสมบัติจากที่ไกลได้หนึ่งกำ เขารีบเปลี่ยนตำแหน่งไปอีกที่พยายามประชันโดยอาศัยความเร็ว

นอกบริเวณจวนเซียน ด้วยความเร็วของผู้บำเพ็ญตบะอย่างฉินอวิ๋นและคนอื่นๆ เพียงชั่วเวลาไม่กี่ลมหายใจก็กวาดทุกอย่างจนเกลี้ยง

ฉินอวิ๋นเปิดปากถุงจักรวาลในมือออก สมบัติที่กระบี่เหินกอบมาจากที่ไกลต่างลอยเข้าสู่ถุงจักรวาลจนสิ้น

'การฝึกบำเพ็ญจำเป็นต้องมีวิชา เงินตรา คู่ฝึกและสถานที่ วิชานั้นข้ามีแล้ว เงินตราก็นับว่าสำคัญ อีเซียวฝึกวิชายันต์ต้องใช้วัสดุจำนวนมาก ข้าหลอมกระบี่เหินอัตชีวี นอกจากจะมีข้อจำกัดสูงเรื่องเจตน์กระบี่แล้ว ยังต้องใช้วัตถุพิสดารหายากล้ำค่า ยิ่งกว่านั้นผู้บำเพ็ญตบะมากมายมาขอพึ่งพาสวามิภักดิ์ต่อสกุลฉิน ต่อไปรุ่นเยาว์ของสกุลฉินต้องบำเพ็ญตบะ ผู้บำเพ็ญตบะหนึ่งคนต้องใช้สมบัติมหาศาล มีเพียงเข้าถ้ำเซียน ไม่

เช่นนั้นยามปรกติธรรมดาไหนเลยมีโอกาสอันดีสั่งสมสมบัติเช่นนี้' ฉินอวิ๋นนึกกระหยิ่มยินดี

'ข้ารวบรวมสมบัติจากหกแห่ง ได้ของวิเศษขั้นสองมาหนึ่งชิ้น ของวิเศษขั้นสามได้มาสองชิ้น ของวิเศษขั้นสี่ได้แปดชิ้น ยังมีสมบัติปลีกย่อยอย่างอื่นอีก' ฉินอวิ๋นคิดในใจ

ผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาหากใช้กระบี่เหินอัตชีวี โดยทั่วไปเป็นเพียงขั้นสี่!

เนื่องเพราะของวิเศษอัตชีวีได้แต่เพียงอาศัยตนเองค่อยๆ ยกระดับ มีข้อเรียกร้องด้านเขตขั้นและอีกหลายด้านสูงมาก ฉินอวิ๋นและหยวนกงในตอนนี้ล้วนเป็นกระบี่เหินอัตชีวีขั้นสี่!

ส่วนของวิเศษที่มิใช่อัตชีวี โดยทั่วไปใช้ของวิเศษขั้นสาม ของวิเศษขั้นสองขั้นหนึ่งอื่นใดโดยทั่วไปเป็นการสั่งสมของสำนักหรือของตระกูล หากผจญภัยเก้าตายหนึ่งรอดอย่างการเข้าถ้ำจิ่งหยาง สำนักหรือตระกูลล้วนไม่อนุญาตให้นำของวิเศษขั้นหนึ่งขั้นสองประจำสำนักหรือประจำตระกูลติดตัวเข้าถ้ำไปด้วย ดังนั้นคราวนี้ฉินอวิ๋นได้สมบัติจากหกแห่ง พบว่าถึงกับมีของวิเศษขั้นสองอยู่หนึ่งชิ้น จึงดีอกดีใจยิ่งนัก

แน่นอนว่าถ้ำจิ่งหยางเปิดขึ้นด้วยหกป้ายอาญาสิทธิ์ จึงปลอดภัยกว่าพวกที่บุกฝ่าเข้ามาเองสิบเท่าร้อยเท่า ดังนั้นหยวนกง ไป๋จวินเยวี่ยและจีเลี่ยต่างนำของวิเศษร้ายกาจเข้ามา! หากคิดมารนหาที่ตาย หยวนกงคงพกมาเพียงกระบี่เหินอัตชีวีและของวิเศษป้องกันตัวมาสักชิ้นสองชิ้นเท่านั้น

"คราวนี้พวกเขากอบโกยได้มหาศาล"

"สมบัติตั้งมากมายถึงขนาดนั้น"

สองผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ของสำนักจิ่ง

ซานตาร้อน

อีเซียวยิ้มมองฉินอวิ๋นควบคุมกระบี่เหิน รอบตัวฉินอวิ๋นยังมีกระบี่เหินอีกเล่มลอยวน สกัดกั้นดาบวายุไว้อย่างง่ายดาย

ฉินอวิ๋นร่อนลงบนทางปูด้วยศิลาชิงสือ

'คราวนี้เก็บเกี่ยวได้มากมายนัก' อีเซียวยิ้มพลางถ่ายทอดเสียง *'เมื่อครู่ข้าเห็นแล้ว นางเซียนไป๋น่าจะเก็บเกี่ยวได้มากที่สุด รวบรวมจากแปดแห่ง ท่านและหยวนกงต่างรวบรวมจากหกแห่ง จีเลี่ยรวบรวมจากสี่แห่ง ส่วนจูเฟิงและท่านอารองรวบรวมจากสามแห่ง'*

ฉินอวิ๋นก็มองเห็นนางเซียนไป๋จวินเยวี่ยสีหน้าเย็นชาโฉบลงด้านข้าง

'นางเซียนไป๋ผู้นี้ เมื่อครู่สำแดงดาวอนุจักราฟ้าในตำนานแห่งสกุลไป๋' ฉินอวิ๋นถ่ายทอดเสียงบอก

'อืมม์ อานุภาพมหาศาลมากนัก' อีเซียวพยักหน้าเห็นด้วย

สกุลไป๋แห่งเขาหลิงเป่าครอบครองรัตนศักดิ์สิทธิ์ประจำเผ่านามว่า "ดาวจักราฟ้า" เปล่งประกายสมัยบรรพกาลและในช่วงเปลี่ยนผ่านทางประวัติศาสตร์มากมาย

กาลเวลาผันผ่านมาอย่างยาวนาน สกุลไป๋หลอมดาวอนุจักราฟ้าสองชุดออกมาได้สำเร็จ นับเป็นของวิเศษขั้นหนึ่ง! ดาวอนุจักราฟ้าหนึ่งชุดประกอบขึ้นด้วยดวงดาวสามสิบหกดวง แต่ละดวงเป็นของวิเศษขั้นสี่ประกอบกันขึ้นเป็นของวิเศษขั้นหนึ่ง ดาวอนุจักราฟ้าได้รับการยกย่องว่าเป็นเลิศด้านการโจมตีและป้องกัน คราวนี้ให้ไป๋จวินเยวี่ยนำมาด้วย เห็นได้ถึงความมุ่งมั่นตั้งใจของสกุลไป๋

"ดาวอนุจักราฟ้า" จีเลี่ยซึ่งเหินทะยานกลับมาปรายตามองไป๋จวินเยวี่ยปราดหนึ่ง รูม่านตาหดเล็กลง

'ของวิเศษขั้นหนึ่งเช่นกันต่างมีข้อดีแตกต่างกัน' อีเซียวถ่ายทอดเสียงบอก *'ดาวอนุจักราฟ้าถือว่าสมบูรณ์แบบ'*

อีเฟิงกู่และจูไร้สติซึ่งเชื่องช้าที่สุดก็กลับมาแล้ว

"สมบัติซึ่งผู้บำเพ็ญตบะที่เสียชีวิตในค่ายดาบทรายพิฆาตทิ้งเอาไว้ถูกทั้งหกฝ่ายครอบครองแล้ว" เจ้าสำนักกงเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "ผู้ที่เสียชีวิตในค่ายดาบทรายพิฆาตไม่นับว่าพลังฝีมือแกร่งกล้า หากค่ายดาบทรายพิฆาตทำงานสมบูรณ์แบบ ผู้ที่ร้ายกาจอย่างแท้จริงยังพอต้านรับไว้ได้ พวกเขาเหล่านั้นจะบุกฝ่าเข้าไปด้านในต่อไปและเสียชีวิตที่ใดสักแห่งภายในถ้ำ"

แต่ละคนในที่นั้นต่างตาลุกวาว

ถูกต้อง ที่เสียชีวิตอยู่ภายนอกสุดล้วนแล้วแต่พลังฝีมือค่อนข้างอ่อนด้อย

"พวกเรารีบเข้าไปเถอะ" เจ้าสำนักกงเอ่ยขึ้น เขาสุขุมเปิดเผยอย่างยิ่ง ไม่แยแสสมบัติเหล่านั้นเลยแม้แต่น้อย ไม่เอ่ยถึงอื่นใด สำนักจิ่งซานแม้อ่อนแอ แต่มีเซียนขั้นจิตเอกะรักษาการณ์! แรกเริ่มเดิมทีก็เป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋า สมบัติที่ตกทอดมาสูญหายไปบ้าง บางส่วนยังคงอยู่ในสำนักจิ่งซาน กล่าวถึงการสั่งสมอาจแกร่งกล้ากว่ายอดสำนักอย่างสำนักเยวี่ย

ทุกคนเคลื่อนฝีเท้าไปเบื้องหน้า

'นี่มอบให้ท่าน' ฉินอวิ๋นถ่ายทอดเสียงให้หงหลิงทงที่อยู่ด้านข้าง

หงหลิงทงมองถุงจักรวาลที่ยื่นเข้ามา จึงรีบรับไป ตรวจจับแล้วถึงกับสะดุ้งเฮือก รีบถ่ายทอดเสียงบอกฉินอวิ๋นว่า *'มากเกินไปแล้ว นี่มากเกินไปแล้ว ของวิเศษขั้นสามมีสองชิ้น ของวิเศษขั้นสี่มีถึงหกชิ้น นี่มากเกินไปแล้ว'*

'ให้พอดีข้าได้ของวิเศษขั้นสองมาหนึ่งชิ้น จะว่าไป มูลค่าพอๆ กัน' ฉินอวิ๋นถ่ายทอดเสียงตอบ *'ตกลงกันแล้วว่าแบ่งคนละครึ่ง ไม่มีป้ายอาญาสิทธิ์ของท่าน ข้าไม่อาจเข้ามาได้'*

'นี่รวบรวมได้มากมายเหลือเกินแล้ว เพิ่งเข้าประตูภูผา ยังมิได้เข้าภายในจวนเซียนเลย ก็ได้มากมายถึงขนาดนี้แล้ว...' หงหลิงทงถ่ายทอดเสียงบอก *'แม้ข้ามีใจทะเยอทะยาน แต่ได้มามากมายขนาดนี้ข้าก็พอใจแล้ว ถึงอย่างไรพลังฝีมือในตอนนี้ของข้าอ่อนด้อย สมบัติมากเกินไปข้าออกจะระย่อ อย่างนี้แล้วกัน สมบัติในภายหลัง หากข้าต้องตา ท่านค่อยมอบให้ อื่นใดก็ไม่ต้องแล้ว'*

'ตกลงกันแล้วว่าแบ่งครึ่ง ยิ่งกว่านั้น ไม่แน่ท่านอาจได้สมบัติร้ายกาจ เป็นฝ่ายแบ่งให้ข้า' ฉินอวิ๋นถ่ายทอดเสียงบอก *'อีกอย่างหากผิดคำสัญญาตอนนี้ จะส่งผลกระทบต่อจิตมรรคาของข้า'*

'เช่นนั้น...ก็ได้' หงหลิงทงถ่ายทอดเสียงตอบ *'ทว่ารอพวกเราออกจากถ้ำนี้ก่อนค่อยแบ่ง ท่านมอบให้ข้ามากเกินไป ข้ากลัวว่าพวกเขาจะจับจ้อง ข้าแขนขาลีบ ต้านทานไม่ไหวดอก'*

ฉินอวิ๋นยิ้มขัน

'เอาละ ถึงอย่างไรก็แค่เพียงสมบัติบริเวณรอบนอกเท่านั้น พวกเขาไม่เห็นความสำคัญนัก อีกอย่างข้ามอบเพียงถุงจักรวาลให้ท่าน พวกเขาคงคิดว่าสมบัติที่อยู่ในนั้นมีไม่มาก' ฉินอวิ๋นถ่ายทอดเสียงบอก *'ต่อไปรอออกจากถ้ำก่อนค่อยแบ่ง'*

ทุกคนเดินมาไกลถึงลี้กว่า ถึงหน้าจวนขนาดใหญ่หลังหนึ่ง

เจ้าสำนักกงตรวจสอบอยู่ครู่หนึ่งก่อนผลักประตูเข้าไป

ประตูจวนเปิดออกเสียงดังกึกก้อง

ทุกคนต่างเข้าประตูจวนไปอย่างระมัดระวัง เพียงเข้ามาก็เห็นลาน

กว้างกินพื้นที่สองร้อยจั้ง

ด้านซ้ายของลานส่วนหน้าเป็นหอศาลาหลังหนึ่ง ด้านบนติดป้ายสลักว่า **"เต้าจั้ง"** *(กรุมรรคา)*

"หอเต้าจั้ง?" เจ้าสำนักกงและอีกสองคนสองตาสว่างวาบ

"ทุกท่าน ตกลงกันไว้แล้ว คัมภีร์ตกเป็นของสำนักจิ่งซาน อื่นใดพวกท่านแย่งชิงกันเอง" เจ้าสำนักกงชี้ไปทางวิหารใหญ่เบื้องหน้า "เข้าสู่วิหารใหญ่มีอันตรายมากมายและมีสมบัติล้ำค่ามากมายในนั้น สำนักจิ่งซานของข้าไม่ไปพร้อมทุกท่านแล้ว! บอกทุกท่านได้แต่เพียงว่า...ยิ่งเป็นสมบัติร้ายกาจ ค่ายคาถาที่จัดวางยิ่งร้ายกาจ สมบัตินั้นประเสริฐ แต่ชีวิตก็สำคัญ ทุกท่านพิจารณาเถิด...พวกเราไป" ว่าแล้ว เจ้าสำนักกงและคนของสำนักจิ่งซานอีกสองคนห้อทะยานเข้าหอเต้าจั้ง

ฉินอวิ๋นและอีกห้าฝ่ายมองไปทางหอเต้าจั้ง จีเลี่ยบุรุษหัวโล้นสองตาสว่างระยิบระยับ ยิ้มเอ่ยว่า "หอเต้าจั้งเป็นที่เก็บคัมภีร์สำคัญของสำนักจิ่งซานเมื่อครั้งจิ่งหยางเจินเหรินยังอยู่ ได้คัมภีร์เหล่านี้แล้ว วิชาหลายอย่างของสำนักจิ่งซานคงเทียบเท่าสำนักเสินเซียวสำนักหุนหยวน" ว่าพลางเหลือบมองฝ่ายสกุลอีและฝ่ายสกุลจู "คล้ายว่าสำนักเสินเซียวและสำนักหุนหยวนไม่ใส่ใจเรื่องนี้"

อีเฟิงกู่ยิ้มบางเอ่ยว่า "วิชาทั่วหล้าเดิมทีเป็นหนึ่งเดียวกัน ลำพังฝึกฝนวิชาของสำนักตนเองถึงขั้นสูงสุดก็ยากลำบากสุดแสนแล้ว ยังต้องโลภในวิชาของสำนักอื่นอีกหรือ"

"วิชาสังขารบรรลุอริยะของสำนักหุนหยวนไม่สนใจคัมภีร์เหล่านี้" จูปาหน้าตาหล่อเหลาเบะปาก

"ไร้สังกัดอย่างท่านทั้งสองก็ไม่คิดอยากได้คัมภีร์เหล่านั้น?" จีเลี่ยปรายตามองฉินอวิ๋นและหงหลิงทง

"ข้าเซียนกระบี่ จนปัญญาเปลี่ยนไปฝึกปรือวิชาอื่น นำคัมภีร์เหล่านั้นไปไยกัน" ฉินอวิ๋นยิ้มตอบ

หงหลิงทงรีบเอ่ยว่า "สมบัตินั้นหากฝ่าอันตรายยังพอได้ครอบครองบ้าง แต่คัมภีร์เหล่านั้น ลูกศิษย์สำนักจิ่งซานเข้าไปแล้ว หากพวกเรายังเข้าไปแย่งชิงอีก เกรงว่าคงเอาชีวิตไปทิ้งก่อนได้สัมผัสคัมภีร์"

สำหรับการสืบทอดสำนัก คัมภีร์มีความสำคัญยิ่งยวด

"เอาละ เช่นนั้นพวกเราเข้าด้านในต่อไปเถอะ" จีเลี่ยยิ้มเล็กน้อย อารมณ์เขาดีอย่างยิ่ง

เนื่องเพราะฝ่ายเจ้าสำนักกงเข้าหอเต้าจั้งไปแล้ว เช่นนั้นก็เหลือเพียงหกฝ่าย ในบรรดาหกฝ่าย พลังฝีมือของจีเลี่ยนับว่าเป็นที่หนึ่ง

'บัดนี้ศักยภาพของข้าแข็งแกร่งที่สุด รัตนศักดิ์สิทธิ์ที่จิ่งหยางเจินเหรินทิ้งเอาไว้ย่อมสมควรให้ข้าครอบครอง' จีเลี่ยคิดเองเออเองเงียบๆ

ฉินอวิ๋นและหงหลิงทงติดตามไปยังวิหารใหญ่ตรงกลางด้วยท่าทีเรียบง่ายสามัญ

ตอน 12 กระบี่เหินน้ำค้างขาว

สองฟากด้านในวิหารใหญ่เป็นเสาค้ำ

เสาด้านซ้ายสลักว่า "ครองสมบัติสำนักจิ่งซาน"

เสาด้านขวาสลักว่า "รับเหตุผลต้นกรรมจิ่งซาน"

ฉินอวิ๋นและคนอื่นๆ เดินผ่านลานกว้างขนาดพื้นที่สองร้อยจั้ง มาถึงหน้าวิหาร ตัวอักษรที่สลักบนเสาทั้งสองด้านแฝงพลังลี้ลับพิสดาร ทำให้พวกเขาเอาแต่จ้องตัวอักษรไม่วางตา อักษรแต่ละตัวดั่งเจาะทะลวงเข้าไปในห้วงสมอง

"ศาสตร์ปลูกฝังใจ" ไป๋จวินเยวี่ยย่นคิ้วเล็กน้อย เอ่ยปากว่า "จิ่งหยางเจินเหรินวางค่ายคาถาปลูกฝังใจบนเสาสองต้นนี้ ปลูกฝังอักษรสิบสี่ตัวเข้าไปในใจพวกเรา คิดลืมเลือนล้วนไม่อาจกระทำได้! ขอเพียงเข้าไปครอบครองสมบัติของสำนักจิ่งซาน ถือว่าได้ผูกเหตุผลต้นกรรมแล้ว"

"ภายภาคหน้ามีโอกาสก็ช่วยเหลือสำนักจิ่งซานเท่านั้น" จีเลี่ยบุรุษหัวโล้นหัวร่อร่า "ยิ่งกว่านั้นเซียนหรือเทพมารต่างหวั่นเกรงเหตุผลต้น

กรรม พวกเรายังไม่สำเร็จขั้นเซียนหรือเทพมาร เหตุผลต้นกรรมส่งผลกระทบต่อพวกเราไม่มาก อ้อ ข้ากล่าวผิดไปแล้ว ข้าฝึกสายอสุรเทวา จิตมรรคาไม่สำคัญถึงเพียงนั้น พวกท่านฝึกมรรคาเต๋า ที่สำคัญที่สุดคือจิตมรรคา"

ไป๋จวินเยวี่ย หยวนกง ฉินอวิ๋นและคนอื่นๆ ล้วนให้ความสำคัญต่อเรื่องนี้

เซียนเทพมารหวาดกลัวเหตุผลต้นกรรม เกรงกลัวสามเภทภัยเก้าเคราะห์กรรม แต่ในหมู่พวกเขาที่แกร่งกล้าที่สุดก็เพียงเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ ตามหลักแล้วไม่สมควรเกรงกลัว แต่หากได้ผลประโยชน์ไม่ตอบแทนสำนักจิ่งซาน จิตมรรคาได้รับผลกระทบ ความเร็วในการบำเพ็ญตบะจะลดลงอย่างมาก ถึงขั้นชะงักงันไม่ก้าวหน้า

"สำนักจิ่งซานเดิมทีก็มีมิตรภาพอันดีกับข้า แม้ไม่มีเรื่องถ้ำเซียนข้าย่อมทุ่มเทสุดกำลังช่วยสำนักจิ่งซาน" ฉินอวิ๋นประกาศเปิดเผย

จีเลี่ยโบกมือวูบ ลำแขนขยายใหญ่ยืดยาวยื่นเข้าไปในตัววิหาร

พลันภายในวิหารใหญ่สลัวมัวรางไปทั้งผืน ค่ายคาถาทำงาน ตาเปล่าไม่อาจเห็นสภาพการณ์ในวิหารได้อย่างกระจ่างชัดแจ้ง

"ก่อนหน้านั้นเจ้าสำนักกงก็กล่าวไว้แล้ว เข้าสู่วิหารใหญ่มีอันตรายมากมาย สมบัติล้ำค่าก็อยู่ด้านใน สมบัติยิ่งร้ายกาจ อันตรายยิ่งเพิ่มพูน ผู้ใดกลัวตาย ไม่อยากผูกเหตุผลต้นกรรมก็อย่าเข้าไป" ไป๋จวินเยวี่ยเอ่ยด้วยสีหน้าเย็นชา ก่อนนำขบวนสาวเท้าเข้าไปด้านใน ไป๋จวินอวี่น้องสาวนางก็ติดตามเข้าไป รอบตัวพวกนางปรากฏดวงดาวขนาดใหญ่เท่ากำมือเวียนวนคุ้มกัน

"พวกเราไป" จีเลี่ยยิ้มบอก นำองค์ชายสิบหกก้าวเข้าไปด้านใน

"ไป" ชั่วขณะนั้นต่างทยอยเข้าไปข้างในวิหาร ไม่มีผู้ใดลังเลสักคน

ฉินอวิ๋น อีเซียว หงหลิงทงและอีเฟิงกู่ก็สาวเท้าเข้าไป อาณาเขตเจตน์กระบี่ของฉินอวิ๋นครอบคลุมโดยรอบ บัดนี้มีขอบเขตถึงแบ่ดจั้ง!

เมื่อย่ำเท้าเข้ามาในวิหารใหญ่ อยู่ท่ามกลางค่ายคาถา รู้สึกเพียงได้รับผลกระทบ ภาพฉากเบื้องหน้าสายตาพลิกผันพันแปลง สภาวะอนธการผืนหนึ่ง เบื้องล่างเป็นทะเลสาบ น้ำในทะเลสาบกระเพื่อมเป็นระลอก

ไป๋จวินเยวี่ย จีเลี่ย หยวนกงและคนอื่นๆ ต่างเหินเมฆลอยเหนือผิวทะเลสาบอย่างระมัดระวัง

หงหลิงทงก้มหน้ามองผืนน้ำดำมืดทะมึนเบื้องล่าง "น้ำในทะเลสาบแห่งนี้น่าหวาดกลัวยิ่งนัก รู้สึกเพียงว่าหากตกลงไป ชีวิตคงจมหายไปเสียแล้ว"

"อย่าแตะต้องน้ำทะเลสาบ" ฉินอวิ๋นเอ่ยเตือน

"ไหนว่าค่ายคาถามากมายในวิหารใหญ่ลดทอนอานุภาพลงแล้ว เป็นเพียงการทดสอบมิใช่หรือ" จูไร้สติที่อยู่เบื้องหน้าอดเอ่ยขึ้นมิได้

จูปาอนุชนหน้าตาหล่อเหลาข้างตัวเขากลับเอ่ยว่า "พี่ใหญ่ หากอานุภาพไม่ลดทอนลงมากแล้ว พวกเราเข้ามาคงตายสถานเดียว ตามประวัติศาสตร์ ผู้เฒ่ากระบี่ซึ่งตระหนักรู้มรรคากระบี่เคยเข้ามา แต่มิได้ออกไป พวกเราหกฝ่ายรวมกันแล้วยังตายสิ้นในกระบี่เดียวของผู้เฒ่ากระบี่"

ฉินอวิ๋นพยักหน้า

ในประวัติศาสตร์ ตระหนักรู้มรรคากระบี่ก็เก่งกาจเลิศล้ำเหลือแสนแล้ว

หากเป็นยุคสมัยนี้ เขาหลิงเป่า หอกระบี่และสำนักเยวี่ยล้วนมีเซียนกระบี่ปรากฏ! ฉินอวิ๋นเองก็นับว่าเป็นเซียนกระบี่ไร้สังกัด ในยุคสมัยนี้ไม่มี

เซียนกระบี่ที่ไม่ตระหนักรู้มรรคากระบี่!

"ผู้เฒ่ากระบี่บุกฝ่าเข้ามา ยังไม่อาจมีชีวิตรอดออกไป! เห็นได้ว่าค่ายคาถาของเซียนนั้นน่ากลัวถึงขั้นใด" จูปาเอ่ยขึ้น "บัดนี้อานุภาพลดทอนลงมากแล้ว แต่คิดครอบครองสมบัติ ยังคงมีอันตราย ไหนเลยมีเรื่องได้ครองสมบัติอย่างราบรื่นง่ายดาย พวกเรามิใช่ลูกศิษย์สำนักจิ่งซาน เซียนจิ่งหยางคงไม่พอใจนักที่พวกเราได้สมบัติไป"

"ไม่พอใจ? จะเล่นงานพวกเราถึงที่ตายหรือไม่" จูไร้สติวิตกกังวล

"พวกเราชั่วดีก็เป็นเผ่ามนุษย์ เซียนจิ่งหยางไม่กล้าลงมืออำมหิตเกินไป จะเป็นการผูกแค้นพยาบาทแก่ลูกศิษย์รุ่นหลัง" จูปากล่าวอย่างมั่นใจ "เจ้าสำนักกงให้พวกเราเข้ามา ก็เอ่ยแล้วว่าอานุภาพค่ายคาถาลดทอนลงมาก"

พูดพลางเหาะเหินไปพลาง

จีเลี่ยพลันตรวจจับบางอย่างได้ สองมือขยายใหญ่ทันที ฝ่ามือใหญ่โตราวยอดเขาขนาดย่อม ตบปัดสองครั้งโดยตรง หยดน้ำบางส่วนกระเซ็นออก

"ระวัง" การตรวจจับด้วยกระแสจิตของฉินอวิ๋นประสบปัญหา ทว่าอาณาเขตเจตน์กระบี่ครอบคลุมแปดจั้ง ตรวจจับได้ถึงหยดน้ำหนึ่งหยดพุ่งสวบเข้าใส่รวดเร็วดุจสายฟ้าฟาด เขารีบโบกมือ แสงม่วงแสงหนึ่งลอยออก ฟันผ่าบนหยดน้ำหยดนั้น

"แม่นางอีเซียวระวัง" องค์ชายสิบหกจงใจเขยิบใกล้อีเซียว พลางกวัดแกว่งแส้ในมือ แส้ขยายใหญ่ ตวัดขวับใส่บริเวณหนึ่ง หยดน้ำลอยกระเด็น

องค์ชายสิบหกยิ้มเอ่ยว่า "แม่นางอีเซียว ค่ายคาถานี้อันตรายยิ่งนัก ข้ามีของวิเศษป้องกันตัวที่เสด็จพ่อประทานให้ เจ้าติดตามข้าก็

ปลอดภัยแล้ว”

“ไม่จำเป็นแล้ว” อีเซียวกลับกระเถิบเข้าใกล้ฉินอวิ๋น

“ไม่เป็นอันใด ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน” หนังตาองค์ชายสิบหกกระตุก แต่ยังคงเต็มอกเต็มใจยิ่ง

ฉินอวิ๋นขมวดคิ้วเล็กน้อย

เขาอาศัยอาณาเขตเจตน์กระบี่ถึงพบหยดน้ำที่ซ่อนแฝงในความมืด แต่องค์ชายสิบหกหนังหน้าหนาผู้นี้ก็พบหยดน้ำเช่นกัน ดูท่าของวิเศษที่จักรพรรดิมนุษย์ประทานให้ไม่สามัญธรรมดา

เมื่อพลังฝีมือไม่เพียงพอก็เสริมด้วยของวิเศษ! ผู้ด้อยอาวุโสที่ศักยภาพไม่กล้าแกร่ง อาศัยของวิเศษอันแกร่งกล้ากำจัดผู้อาวุโสที่มีพลังฝีมือเก่งกาจเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง

ของวิเศษเริ่มตั้งแต่ขั้นสี่ ระดับขั้นยิ่งสูงช่วยยกระดับพลังฝีมืออย่างเห็นได้ชัด

หกฝ่ายเคลื่อนไหวพร้อมกัน สกัดกั้นหยดน้ำหลายหยดที่จู่โจมเข้ามาได้

อานุภาพของหยดน้ำเทียบเท่าขั้นสูงสุดแห่งเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ แต่ร้ายกาจกว่าในด้านความลี้ลับ ตาเปล่ามองไม่เห็น วิธีการปรกติธรรมดาไม่อาจตรวจสอบพบ

‘นี่เพิ่งเริ่มต้น เป็นเพียงค่ายคาถาแรกหลังจากเข้าสู่วิหารใหญ่เท่านั้น’ ฉินอวิ๋นคิดในใจ *‘ยังไม่เห็นของวิเศษเลยสักชิ้น’*

ทันใดนั้นหยวนกงที่อยู่เบื้องหน้าแปลงเป็นแสงวาบพุ่งทะยานไปเบื้องหน้า

หลังพุ่งทะยานออกไปแล้ว คนอื่นจึงพบว่าปลายทางอันมืดมิด

ปรากฏของวิเศษห่อหุ้มด้วยฟองอากาศลอยอย่างเชื่องช้าเข้ามา ด้านในที่ถูกหุ้มด้วยฟองอากาศคือกระบี่เหินเล่มหนึ่ง

"กระบี่เหินน้ำค้างขาว! ของวิเศษขั้นหนึ่ง!" จีเลี่ยและไป๋จวินเยวี่ยต่างสองตาสว่างเป็นประกาย

ก่อนหน้านี้ ท่ามกลางค่ายคาถาดาบทรายพิฆาตบริเวณรอบนอกจวนเซียน อย่าได้เห็นว่าสมบัติมากมายกองเต็มพื้น แต่มีของวิเศษขั้นสองเพียงสองชิ้น สมบัติเหล่านั้นรวมกันแล้วยังไม่อาจเทียบของวิเศษขั้นหนึ่งชิ้นนี้!

ยกระดับของวิเศษให้สูงขึ้นหนึ่งขั้นลำบากยากเข็ญยิ่งนัก อานุภาพที่ได้ก็แข็งแกร่งขึ้นมาก ฉินอวิ๋นกระจ่างแจ้งในวิธีการหลอมกระบี่เหินอัตชีวี จึงรู้ดีว่ากระบี่เหินขั้นหนึ่งใช้วัสดุมากกว่ากระบี่เหินขั้นสองถึงห้าเท่า! อีกทั้งต้องหล่อหลอมโดยผู้อาวุโสที่ตระหนักรู้มรรคากระบี่ ผู้ตระหนักรู้มรรคากระบี่ทั้งชีวิตหลอมสร้างกระบี่เหินอัตชีวีได้เพียงเล่มเดียว!

ดังนั้นกว่ากระบี่เหินขั้นหนึ่งจะถือกำเนิดขึ้นได้นั้นแสนลำบากยากเย็นของวิเศษขั้นหนึ่งมีมูลค่ามากกว่าของวิเศษขั้นสองเจ็ดแปดเท่าถึงขั้นเกินสิบเท่าของวิเศษขั้นหนึ่งในโลกหล้ามีน้อยยิ่งนับจำนวนได้!

ยิ่งไปกว่านั้น กระบี่เหินน้ำครามและกระบี่เหินน้ำค้างขาวของสำนักเยวี่ยหลอมสร้างโดยสองเซียนกระบี่สตรีผู้ตระหนักรู้มรรคากระบี่และมีความโดดเด่นที่สุดในประวัติศาสตร์แห่งสำนักเยวี่ย มิตรภาพทั้งสองลึกล้ำถนัดการร่วมมือ กระทั่งกระบี่เหินอัตชีวีขั้นหนึ่งที่ทั้งคู่หลอมสร้างยังประสานงานกันได้

สำนักเยวี่ยในบัดนี้มีของวิเศษขั้นหนึ่งทั้งสิ้นสามชิ้น! รวมกันแล้วยังห่างไกลลิบลับกับขาวครามสองกระบี่

"ขาวครามสองกระบี่" เป็นสมบัติที่สำคัญประจำสำนักเยวี่ย

เซียนกระบี่แต่ละสมัยของสำนักเยวี่ยต่างมุ่งหวังให้ขาวครามสองกระบี่ได้กลับมาเคียงข้างกันอีกครั้ง

เมื่อหยวนกงทะยานเข้าใกล้ ฟองอากาศแตกโพละ หยดน้ำนับไม่ถ้วนโจมตี ทุกหยดทรงอานุภาพทัดเทียมเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้ ดาหน้าเข้ามามากมายถึงเพียงนี้ในคราวเดียว ช่างน่าหวาดหวั่นขวัญผวายิ่งนัก

หยวนกงหน้าแดงก่ำ กระบี่เหินสามเล่มลอยสวบออกพร้อมเพรียง ผ่าฟันหยดน้ำเบื้องหน้าทั้งหมดทั้งสิ้น เพียงเหยียดแขนก็คว้ากระบี่เหินน้ำค้างขาว ดวงตาฉายความยินดีแทบคลั่ง

ในตอนนี้ จีเลี่ยบุรุษหัวโล้นก็เหินพุ่งข้ามไป เหยียดแขนยืดยาว ฝ่ามือขยายใหญ่หลายสิบจั้ง ตะปบซัดใส่ ผัวะๆๆ! "กระบี่เหินน้ำค้างขาวนี้ให้ตกเป็นของสกุลจีเถิด"

"ออก" หยวนกงเห็นดังนั้นจึงโบกมือวูบ กระบี่เหินวานรขาว ของวิเศษขั้นหนึ่งปราดพุ่งออก แสงขาวจ้าตาวาดผ่านอากาศ ต้านรับฝ่ามือขนาดใหญ่นั้นทันควัน

ไม่นับรวมกระบี่เหินน้ำค้างขาว บัดนี้สำนักเยวี่ยมีของวิเศษขั้นหนึ่งสามชิ้น หนึ่งในนั้นเป็นกระบี่เหิน! คราวนี้จึงนำกระบี่เหินวานรขาวที่สำคัญเล่มนั้นมาด้วย

จีเลี่ยบุรุษหัวโล้นแสยะยิ้มบิดเบี้ยว กลางฝ่ามือปรากฏโลหะสีดำลอยคว้างเป็นชั้นๆ

ราชสกุลจีสั่งสมลึกล้ำหาใดเทียม คราวนี้เขาย่อมนำ "หัตถ์กำราบมาร" ของวิเศษขั้นหนึ่งมาด้วย

"สยบ!" จีเลี่ยบุรุษหัวโล้นยิ้มอัปลักษณ์มองทุกสิ่ง

กระบี่เหินวานรขาวแม้ปราดเปรียวว่องไว แต่คล้อยเสียงดังลั่นครัน

ครืน ยังคงถูกบีบจนลอยวืดถอยหลัง กลับไปอยู่ข้างกายหยวนกง

พลันดวงดาวมากมายโหมพุ่งออกเสียงดังสวบ! ไป๋จวินเยวี่ยยิ้มเย็นชามองมาทางนี้ เอ่ยเสียงเย็นเยียบ "ทิ้งกระบี่เหินน้ำค้างขาวไว้"

ขอเพียงได้ครองกระบี่เหินน้ำค้างขาว ย่อมหาวิธีบีบสำนักเยวี่ยให้ส่งมอบกระบี่เหินน้ำครามออกมาได้ ถึงตอนนั้นนำสมบัติมากค่ามาหลอกล่อสำนักเยวี่ย มือหนึ่งถือไม้ มือหนึ่งถือเจ่าหวาน ผนวกกับสำนักเยวี่ยสิ้นหวังที่มิได้ครองกระบี่เหินน้ำค้างขาว อาจยอมศิโรราบ! ขาวครามสองกระบี่เทียบเท่าของวิเศษขั้นล้ำเหนือทีเดียว

สองฝ่ามือมหึมาของจีเลี่ยบุรุษหัวโล้นครอบคลุมลงมา

ดาวหลายดวงซัดกระหน่ำซ้ำใส่

แม้หยวนกงควบคุมกระบี่เหินต้านทาน แต่ใบหน้ายิ่งแดงก่ำขึ้นทุกที

อึก...โลหิตสดกระอักออก

ขนาดต่อสู้ตัวต่อตัวกับจีเลี่ย เขายังไม่อาจเอาชนะได้ ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงว่าไป๋จวินเยวี่ยลงมือด้วย

'ต่อให้ต้องตาย ก็ต้องส่งกระบี่เหินน้ำค้างขาวกลับสำนักเยวี่ยของข้าให้ได้' หยวนกงเหินกระบี่มุดลงน้ำเบื้องล่างทันที ในเมื่อไม่มีที่หลบหนีได้แต่เอาชีวิตรอดท่ามกลางความตายแล้ว *'ทะเลสาบนี้แม้อันตรายนักทว่าเซียนจิ่งหยางน่าจะทิ้งโอกาสรอดไว้ให้บ้าง'*

พลันน้ำในทะเลสาบกระฉอกเป็นคลื่น หยวนกงเหินกระบี่จมดิ่งเข้าสู่ส่วนลึกของทะเลสาบแล้ว

ตอน 13 ผู้ใดก็อย่าได้แย่งชิงกับข้า

ฉินอวิ๋นและคนอื่นๆ ต่างมองน้ำในทะเลสาบ

เมื่อครู่สองฝ่ายสัประยุทธ์ฉับไวยิ่ง หยวนกงเพิ่งคว้ากระบี่เหินน้ำค้างขาวไว้ได้ก็ถูกจีเลี่ยและไป๋จวินเยวี่ยลงมือโจมตี สถานการณ์นั้นต่อให้เป็นฉินอวิ๋นก็ไม่กล้ายื่นมือเข้าแทรก จีเลี่ยขึ้นชื่อด้านความแข็งกร้าว สังขารในสายอสุรเทวาผนวกกับสองฝ่ามืออันทรงพลังน่าหวาดหวั่นขวัญผวา กระทั่งกระบี่เหินขั้นหนึ่งของหยวนกงทุ่มเทสรรพกำลังโจมตียังลอยกระเด็น หากฉินอวิ๋นทุ่มสุดกำลังโจมตี อานุภาพก็เกรงว่าห่างชั้นจากหยวนกงไม่มาก

จีเลี่ยขึ้นชื่อเรื่องความแข็งกร้าว ไป๋จวินเยวี่ยขึ้นชื่อเรื่องความหฤโหดวิปริต ดาวทั้งสิ้นสิบหกดวงโจมตี แต่ละดวงล้วนต้องตั้งอกตั้งใจต้านรับ

สองคนร่วมมือ หยวนกงชั่วพริบตากระจ่างแจ้งว่าต้านทานไม่อยู่ เกรงว่าไม่กี่กระบวนท่าก็ถูกปลิดชีพ ดังนั้นจึงดำน้ำหนีไปเสียดื้อๆ

น้ำในทะเลสาบกระเพื่อมเป็นระลอก บังเกิดเสียงดังทึบก้อง กลางทะเลสาบพลันซ่านด้วยสายโลหิต

"ท่านพี่ เขาตายแล้ว?" ไป๋จวินอวี่สอบถาม

ไป๋จวินเยวี่ยยังคงเย็นชายิ่งนัก หลุบตามองเบื้องล่าง "หนีได้อย่างว่องไวนัก เพียงบาดเจ็บเท่านั้น รอยโลหิตนี้คาดว่าจงใจกระอักออกเพื่อทำให้เราสับสน ข้าตรวจจับด้วยจักราฟ้า เขายังมีชีวิตอยู่และกำลังหลบหนีอย่างรวดเร็ว"

"นับว่ามีเล่ห์เหลี่ยมอยู่บ้าง" จีเลี่ยแสยะยิ้ม

พวกเขาล้วนไม่ไล่กวด เนื่องเพราะทั้งถ้ำเซียนยังมีสมบัติที่สำคัญกว่ากระบี่เหินน้ำค้างขาว

ทุกคนเหาะเหินต่อไปเบื้องหน้า

เพียงแต่ฉินอวิ๋นและคนอื่นๆ ต่างรู้สึกกดดัน

'ยุ่งยากแล้ว คราวนี้ยุ่งยากแล้ว' จูปาถ่ายทอดเสียงให้จูเฟิงที่อยู่ด้านข้าง *'พี่ใหญ่ สกุลจีและสกุลไป๋ช่างโหดเหี้ยมนัก กระทั่งหยวนกงยังต้านทานไม่อยู่ พวกเราต่อให้รวมสกุลอี รวมฉินอวิ๋น เกรงว่ายังเอาชนะจีเลี่ยมิได้ ของวิเศษของจีเลี่ยนั้นแข็งแกร่งมาก เขตขั้นก็สูงสุด จะต่อสู้อย่างไรเล่า ได้สมบัติมาก็ถูกแย่งชิง น่าเคืองนัก'*

'จีเลี่ยไม่อาจต่อยตีข้าจนตาย' จูเฟิงถ่ายทอดเสียงบอก *'น้องแปดข้าต้านทานไหว'*

'ท่านก็ได้แต่ต้านทานเท่านั้น ท่านโต้กลับได้หรือไม่เล่า ท่านคุกคามเขาได้หรือ' จูปาถ่ายทอดเสียงถาม

จูเฟิงจึงได้แต่เงียบไปในตอนนั้น

'พี่ใหญ่ถึงตอนนั้นหากเราได้สมบัติ ท่านต้องรีบหนี อย่างไรจีเลี่ยก็สังหารท่านไม่ได้' จูปาถ่ายทอดเสียงบอก *'แน่นอน เท่าที่ข้าคาดการณ์*

หากเป็นเพียงของวิเศษขั้นหนึ่ง จีเลี่ยไม่น่าจะสังหารพวกเรา'

'อืมม์' จูเฟิงพยักหน้า *'สกุลจูเราก็ใช่ว่าจะล่วงเกินได้ง่ายๆ'*

จูปา จูเฟิงและอีเฟิงกู่แม้มีความกดดันอยู่บ้าง แต่พวกเขาภูมิหลังใหญ่โต หากเป็นเพียงของวิเศษขั้นหนึ่ง สกุลจีน่าจะไม่สังหารพวกเขา ทว่าหากเป็นของวิเศษขั้นล้ำเหนือหรือรัตนศักดิ์สิทธิ์ สกุลจีย่อมแตกหักไม่ไว้หน้า อาจคิดเสียว่าก็แค่สังหารผู้ด้อยอาวุโสคนสองคนเท่านั้น

ฝ่ายฉินอวิ๋นและหยวนกงต่างมีภูมิหลังไม่แกร่งกล้าเพียงพอ

เอ่ยอย่างชี้ชัด ภูมิหลังของฉินอวิ๋นอ่อนด้อยที่สุด!

จะว่าไปแล้วยังมีอีกผู้หนึ่ง นั่นคือฟางอวี๋ยอดฝีมือด้านค่ายคาถาที่ติดตามหยวนกงเข้ามา หยวนกงหลบหนีไปแล้ว ฟางอวี๋ไม่กล้าดำน้ำ ได้แต่ติดตามทุกคนไปโดยดี เขาทำตัวไม่โดดเด่นอยู่ด้านหลังสุด ไม่กล้าเปล่งเสียง

'สมบัติร้ายกาจข้าไม่กล้าแย่งชิง แต่หากมีสมบัติที่อ่อนด้อยสักหน่อย ข้าฉวยมาสักชิ้นสองชิ้นน่าจะไม่เป็นอันใดกระมัง น่าจะไม่ถูกสังหารเพื่อแย่งชิงสมบัติดอกนะ' ฟางอวี๋ขบคิดในใจ

ทุกคนเหินเมฆออกจากบริเวณทะเลสาบอันมืดทะมึนอย่างรวดเร็ว

โดยรอบเริ่มหนาวเย็นขึ้น

เบื้องล่างเป็นผืนหิมะทอดยาว บนฟากฟ้ายังมีหิมะโปรยปราย อุณหภูมิหนาวเย็นจนฉินอวิ๋นและคนอื่นๆ แทบต้านทานไม่อยู่ รีบโคจรพลังวัตรสกัดกั้นความหนาวเย็นมิให้แทรกซึมเข้าร่าง

เด่นชัดว่าเป็นอีกบริเวณหนึ่งของค่ายคาถา

"ค่ายคาถาก่อนหน้านั้นผ่านพ้นไปแล้วหรือ" จูเฟิงเอ่ยถาม "รู้สึกว่าไม่อันตรายเท่าใดนัก"

“ไม่แย่งชิงสมบัติก็ค่อยยังชั่ว แย่งชิงสมบัติก็อันตรายแล้ว” จูปาตอบ “หยวนกงยังถูกบีบให้ดำน้ำหนี ไม่ทราบบัดนี้เป็นอย่างไรแล้ว”

“ดูแลตนเองให้ดีก่อนเถอะ” องค์ชายสิบหกยิ้มเยาะ จากนั้นก็ยิ้มให้อีเซียว “แม่นางอีเซียว มีข้าอยู่ มีผู้อาวุโสเลี่ยอยู่ เจ้าวางใจได้เต็มที่”

อีเซียวไม่เอ่ยตอบอันใด

ฉินอวิ๋นเหลือบมององค์ชายสิบหกแวบหนึ่ง เขาก็มองฉินอวิ๋นคล้ายยิ้มไม่ยิ้ม “ฉินอวิ๋น ตอนนี้เพิ่งเข้ามา ของวิเศษขั้นล้ำเหนือ รัตนศักดิ์สิทธิ์ยังมิได้ปรากฏ กลัวแล้วใช่หรือไม่ กลัวแล้วก็กลับไปตอนนี้สิ”

“วกกลับไปมิได้” จูปาเอ่ยแทรก “พวกเราเข้ามาตามทิศทางของค่ายคาถา ขาเข้านั้นง่าย คิดย้อนออกไปนั้นยากนัก! วิธีที่ปลอดภัยที่สุดคือไล่ไปตามเส้นทางที่เซียนจิ่งหยางจัดวาง อย่าสัญจรย้อนทวนค่ายคาถา”

“อ้อ” องค์ชายสิบหกยิ้มๆ “ที่แท้คิดจากไปตอนนี้ก็ไปไม่ได้แล้ว”

“ไม่รบกวนองค์ชายให้เป็นกังวล” ฉินอวิ๋นเอ่ยหนึ่งคำ

“แม่นางอีเซียวนั้นข้าย่อมปกป้อง ส่วนท่าน ข้าไม่ช่วย” องค์ชายสิบหกยิ้มเยาะ

“ข้าก็ไม่ต้องให้ท่านช่วย บรรพชนผู้เฒ่ามอบของวิเศษให้ไว้” อีเซียวเอ่ยขึ้น องค์ชายสิบหกชะงัก แต่ยังหน้าหนายิ้มระรื่น

ทันใดนั้น ดวงดาวที่ห้อมล้อมไป๋จวินเยวี่ยทะยานออกสิบหกดวง พุ่งถลาเข้าใส่กองหิมะในที่ไกล พลันมนุษย์หิมะลุกยืนขึ้นจากกองหิมะ สาวเท้ายาวจู่โจมโถมใส่

มนุษย์หิมะประหนึ่งภูเขาลูกหนึ่ง แข็งกร้าวผิดธรรมดา

ไป๋จวินเยวี่ยแค่นเสียงดังเฮอะ

ดาวสิบหกดวงวนล้อม พุ่งโจมตีอย่างบ้าคลั่งเสียงดังตุบตับ! ใน

ที่สุดมนุษย์หิมะก็ละลาย เผยให้เห็นก้อนน้ำแข็งขนาดใหญ่เท่าฝ่ามือเป็นแกนกลางด้านใน ก้อนน้ำแข็งเป็นผลึกแวววาว ด้านบนปรากฏลวดลายยันต์นับไม่ถ้วน

'ยันต์น้ำแข็งลี้ลับขั้นหนึ่ง?' จีเลี่ยเห็นดังนั้น มองดาวอีกยี่สิบดวงที่ยังลอยวนรอบตัวไป๋จวินเยวี่ย ก่อนขมวดคิ้วเล็กน้อย *'ดาวอนุจักราฟ้าของวิเศษชุดนี้ร้ายกาจอย่างแท้จริง จักราฟ้าตรวจจับได้มากกว่าอาณาเขตเจตน์กระแสของข้ามากนัก ข้ายังไม่ทันพบว่าใต้กองหิมะมีอันตราย นางกลับพบก่อนหนึ่งก้าว อีกทั้งดาวอนุจักราฟ้าขึ้นชื่อเรื่องการป้องกันที่ครอบคลุม ยิ่งกว่านั้นนางอาจมีของวิเศษป้องกันตัวอย่างอื่นอีก'*

ในที่นั้นมีเพียงไป๋จวินเยวี่ยที่ทำให้จีเลี่ยเวียนศีรษะได้

หากไม่นับเรื่องของวิเศษ ไป๋จวินเยวี่ยคงไม่ต่างจากหยวนกง แต่ดาวอนุจักราฟ้าของนางสมบูรณ์แบบอย่างยิ่ง แม้เป็นขั้นหนึ่งเหมือนกัน แต่ดาวอนุจักราฟ้าล้ำค่ากว่ากระบี่เหินน้ำค้างขาวและยันต์น้ำแข็งลี้ลับมากนัก

ไป๋จวินเยวี่ยยื่นแขนคว้ายันต์น้ำแข็งลี้ลับ ใบหน้าเย็นชานับว่าเผยให้เห็นรอยยิ้ม

กลุ่มแสงกลางนภากาศพลันสว่างจ้า เปล่งลำแสงหลายสาย แสงหักเหผ่านหิมะที่กำลังโปรยปราย ลำแสงแฝงความยะเยือกเย็น ความเร็วฉับไวยิ่ง พุ่งโจมตีมาทางฉินอวิ๋นและทุกคน

ฉินอวิ๋นปล่อยสองกระบี่เหินอ้อมวนซ้ายขวา ป้องกันตนเอง หงหลิงทง อีเซียวและอีเฟิงกู่ที่อยู่ด้านข้าง บังเกิดเสียงดังเคร้งๆๆ

'วิชากระบี่เหินคุณชายฉินร้ายกาจยิ่ง' อีเฟิงกู่ถ่ายทอดเสียงชม

'รีบไป ค่ายคาถาปะทุแล้ว" จูปาเอ่ยเร่ง

'พวกเรารีบไป' สีหน้าหงหลิงทงผันผก ถ่ายทอดเสียงบอกฉินอวิ๋น

'อานุภาพของค่ายคาถาแกร่งกล้าขึ้นเรื่อยๆ'

ทุกคนเหินทะยานออกเร็วรี่

กลุ่มแสงที่เปล่งจากกลางฟ้าสะท้อนหักเหมากขึ้นทุกขณะ แสงเยียบเย็นที่จู่โจมเข้ามามากขึ้นรุนแรงขึ้นทุกที ฉินอวิ๋นต้องต้านรับอย่างตั้งอกตั้งใจ

ทุกคนเหินพุ่งออกจากพื้นที่หิมะ ถึงพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตาผืนหนึ่ง ปรากฏสายอสนีบาตฟาดกระหน่ำจากกลางนภา

เปรี้ยง! เปรี้ยง!

เหนือพสุธาบังเกิดสายฟ้าผ่าฟาดลงมาเป็นเส้นยาวประดุจไม้ยืนต้นเรียงรายกลางพฤกษ์พนา

"อสนีเสินเซียวบัดนี้ได้รับการขนานนามว่าเป็นวิชาอสนีอันดับหนึ่งทั่วหล้า" จีเลี่ยบุรุษหัวโล้นกลับฉีกยิ้ม เอ่ยว่า "แต่นานมาแล้วในอดีต เมื่อครั้งสำนักจิ่งซานยังเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋า ตอนนั้นวิชาอสนีอันดับหนึ่งทั่วหล้ากลับเป็นวิชาอสนี**ตูเทียน*** *(สวรรค์นครา)* ตอนนั้นสำนักเสินเซียวยังคงเป็นยอดสำนักบำเพ็ญตบะ หากข้าคาดการณ์ไม่ผิด สมบัติที่เก็บซ่อนในค่ายคาถานี้สมควรเป็นยันต์ตูเทียนขั้นหนึ่ง"

"ยันต์ตูเทียนขั้นหนึ่งเหมาะสำหรับผู้บำเพ็ญตบะสายวิชาอสนีเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ ด้วยยันต์นี้จะสำแดงอสนีตูเทียนได้" ไป๋จวินเยวี่ยก็พยักหน้า "แต่น่าเสียดาย หลังสำนักจิ่งซานอยู่ในสภาพไม่สมบูรณ์ก็เป็นเวลานานเนิ่นแล้วที่มิได้พบเห็นอสนีตูเทียนในโลกหล้า และมิทราบว่าเจ้าสำนักกงและลูกศิษย์เสาะหาวิธีฝึกวิชาอสนีตูเทียนจากหอเต้าจั้งได้

---

* เป็นอสนีทัณฑ์สวรรค์ที่ปรมาจารย์หงจวินถ่ายทอดให้หยวนสื่อเทียนจุนรับสืบทอด ปรมาจารย์หงจวินเป็นอาจารย์ของไท่ซ่างเหล่าจวิน หยวนสื่อเทียนจุนและปรมาจารย์ทงเทียน เล่าขานว่ายุคผานกู่เบิกฟ้า ปรมาจารย์หงจวินก่อกำเนิดสามอสนีเทวา หยวนสื่อเทียนจุนรับสืบทอดอสนีตูเทียน ไท่ซังเหล่าจวินสืบทอดอสนีเสินเซียว ปรมาจารย์ทงเทียนสืบทอดอสนีจูเซียน ต่อมาสามพิสุทธิ์ (สามปรมาจารย์สูงสุดแห่งเต๋า-เต้าเต๋อเทียนจุน หยวนสื่อเทียนจุน หลิงเป่าเทียนจุน) ก่อตั้งศาสนา ต่างปรับเปลี่ยนวิชาอสนีเทวาที่ได้รับสืบทอดให้ง่ายขึ้น

หรือไม่”

ฉินอวิ๋นและอีเซียวต่างลอบตกตะลึง

อสนีตูเทียน?

ทำลายเทพทำลายเซียนทำลายมาร แกร่งกล้าสะท้านโลกันตร์ถึงขีดสุด!

เพียงแต่น่าเสียดายวิชาอสนีตูเทียนและวิชาอสนีเสินเซียวมิได้ปรากฏในยุคสมัยเดียวกัน วิชาใดแข็งแกร่งวิชาใดอ่อนด้อยกลับไม่อาจรู้ได้

“เท่าที่ข้ารู้ เซียนจิ่งหยางทิ้งของวิเศษขั้นหนึ่งไว้สามชิ้น กระบี่เหินน้ำค้างขาวนั้นถูกหยวนกงแย่งชิงไปแล้ว ยันต์น้ำแข็งลี้ลับขั้นหนึ่งถูกเซียนไป๋แย่งชิงไปแล้ว บัดนี้ยันต์ตูเทียนขั้นหนึ่งนี้...ตกเป็นของข้า” สายตาจีเลี่ยกวาดไปโดยรอบ “ผู้ใดก็อย่าได้แย่งชิงกับข้า ไม่เช่นนั้น อย่าหาว่าข้าไร้ไมตรี!”

ในฐานะที่พลังฝีมือแกร่งกล้าที่สุด ถึงบัดนี้ของวิเศษร้ายกาจยังไม่ตกถึงมือสักชิ้น จีเลี่ยอดกลั้นจนเพลิงเต็มท้อง

“แย่งชิงของวิเศษ ยังคงพิจารณาที่ความสามารถของแต่ละคน” ไป๋จวินเยวี่ยเอ่ยเสียงเบา

จีเลี่ยหันขวับไปมองนาง สีหน้าอึมครึม

ไป๋จวินเยวี่ยยังคงตีสีหน้าเย็นชา ค้านจะแลจีเลี่ย

ทุกคนเหินเมฆอย่างระมัดระวังท่ามกลางโลกแห่งสายอสนีบาตนี้

พลันสายฟ้าแลบแปลบปลาบมาทางกลุ่มของฉินอวิ๋น อสนีหลายสิบสายรวมตัวจู่โจมมาทางกลุ่มของฉินอวิ๋น

เปรี้ยง เปรี้ยง เปรี้ยง!

“แย่แล้ว”

"ระวัง"

"ต้านไว้"

สายฟ้าฟาดเร็วรี่ ต่างคนต่างต้านทานสุดกำลัง

ฉินอวิ๋นสำแดงกระบี่เหินต้านทานรอบบริเวณ ป้องกันตนเอง อีเซียว หงหลิงทงและอีเฟิงกู่

"สลาย" อีเซียวถือยันต์เสินเซียวในมือหนึ่ง ชักนำกระแสอสนีโดยรอบ ทำให้สายฟ้ามากมายเบี่ยงเบนออกไป ในที่นี้มีนางเพียงผู้เดียวที่เชี่ยวชาญวิชาอสนีและอยู่ในขั้นพื้นฐานของวิชาอสนีเสินเซียวแล้ว

ท่ามกลางกระแสอสนีถาโถมโหมคลั่ง พลันแสงวาบสายหนึ่งแฉลบพุ่งเข้าสู่อ้อมอกของอีเซียวโดยตรง

อีเซียวยื่นมือคว้า ในมือปรากฏยันต์สีเขียวเข้มรูปลักษณ์ดั่งยันต์หยก ด้านบนมีลวดลายยันต์อัศจรรย์จำนวนไม่ถ้วน กระแสไฟฟ้าแลบแปลบปลาบเลื้อยลามราวอสรพิษบนตัวยันต์หยก

"ยันต์ตูเทียน? ยันต์ตูเทียนขั้นหนึ่ง?" อีเซียวยากจะเชื่อตาตนเอง "ถึงกับเข้ามาอยู่ในมือข้าเอง?"

ในตอนนี้ ฉินอวิ๋น องค์ชายสิบหก หงหลิงทง จูปาและคนอื่นๆ ต่างหันไปมองอีเซียว ต่างมึนงงสงสัย ยันต์ตูเทียนขั้นหนึ่งลอยเข้าสู่มืออีเซียวเองหรือ

ไป๋จวินเยวี่ยและจีเลี่ยต่างมองยันต์สีเขียวเข้มพร้อมกระแสไฟฟ้าไหลเวียนปกคลุมในมืออีเซียว

"ให้ข้า!" จีเลี่ยจ้องอีเซียว ในดวงตาแฝงรังสีฆ่าฟัน ตวาดเสียงเย็นชา

ตอน 14 หน้าขององค์ชายสิบหก

สายอสนีสี่ทิศแปดด้านยังคงแลบแปลบปลาบ จีเลี่ยสายอสุรเทวาไม่แยแสสายอสนีเหล่านี้โดยสิ้นเชิง ต่อให้ผ่าใส่ร่างก็เพียงเจ็บคัน บัดนี้สองตาถลึงถลนจ้องมองอีเซียว "แม่นางน้อย ข้าเอ่ยไว้แล้วว่ายันต์ตูเทียนนี้เป็นของข้า ตอนนี้เจ้าส่งมอบให้ข้าแต่โดยดี ได้ยินหรือไม่"

จีเลี่ยรู้สึกว่าผู้ด้อยอาวุโสอ่อนแอเช่นนี้คงไม่กล้าขัดขืนตนเองแม้แต่น้อย

"ผู้อาวุโสจีเลี่ย" อีเซียวเงยหน้ามองจีเลี่ย หัวใจกระตุกวูบ เอ่ยเสียงเบา "ยันต์ตูเทียนนี้ลอยมาหาข้าเอง มัน..."

"นั่นสิ ผู้อาวุโสเลี่ย" องค์ชายสิบหกที่อยู่ด้านข้างก็เอ่ยเสียงเบา "ยันต์ตูเทียนนั่นลอยไปทางแม่นางอีเซียวเองจริงๆ ช่างน่าประหลาดนัก บางทีมันอาจมีวาสนากับแม่นางอีเซียวก็เป็นได้" ปากเอ่ยวาจา องค์ชายสิบหกยังยิ้มไปทางอีเซียว

อีเซียวรู้สึกว่าแรงกดดันเริ่มผ่อนคลาย

องค์ชายสิบหกถ่ายทอดเสียงให้จีเลี่ย *'ผู้อาวุโสเลี่ย พวกเรามาครานี้หลักๆ แล้วเพื่อเตาโอสถทิพย์ของวิเศษขั้นล้ำเหนือและยันต์เทพอัคคีดุสิตรัตนศักดิ์สิทธิ์...เทียบกับของวิเศษขั้นล้ำเหนือและรัตนศักดิ์สิทธิ์แล้ว ยันต์ตูเทียนนี้ใช่จะสลักสำคัญอันใด ยิ่งกว่านั้น อีเซียวถึงอย่างไรก็สกุลอี พวกเราไม่มีความจำเป็นต้องแตกหักกับสกุลอีเพื่อของวิเศษขั้นหนึ่งเพียงชิ้นเดียว'*

จีเลี่ยหน้านิ่วคิ้วขมวด หันไปทางองค์ชายสิบหก เอ่ยเสียงทุ้มต่ำ "หุบปาก!"

สีหน้าองค์ชายสิบหกแข็งค้าง

หุบปาก? ให้ข้าหุบปาก? อีกทั้งยังตวาดต่อหน้าผู้คน บริเวณนั้นมีอีเซียวและยอดฝีมือคนอื่นๆ อยู่ด้วย เพลิงโทสะลุกโชนในห้วงสมองขององค์ชายสิบหก

'ผู้อาวุโสเลี่ย' องค์ชายสิบหกกัดฟันกรอด ถ่ายทอดเสียงว่า *'ข้ากล่าวมาก็ไม่ผิด แค่ของวิเศษขั้นหนึ่งเท่านั้น มิใช่ขั้นล้ำเหนือหรือรัตนศักดิ์สิทธิ์เสียหน่อย ไยท่านต้องเดือดดาลปานนี้ แถมยังไม่ไว้หน้าข้าแม้แต่น้อย'*

จีเลี่ยได้ยินองค์ชายสิบหกถ่ายทอดเสียง ยิ่งเดือดดาลมากขึ้น

ตัวโง่งม!

ของวิเศษขั้นหนึ่งทั้งสิ้นสามชิ้น หยวนกง ไป๋จวินเยวี่ยต่างทยอยได้ครอบครองคนละชิ้น ชิ้นสุดท้ายจีเลี่ยย่อมต้องได้ครอบครอง ถึงขั้นออกปากล่วงหน้าแล้วว่าของชิ้นนี้เป็นของเขา ทั้งขอกับอีเซียวโดยตรง... หากคนรอบข้างกล้ากั้นขวาง จีเลี่ยคงซัดหนึ่งมือใส่ไปนานแล้ว ผู้ใดจะคาดกลับเป็นองค์ชายสิบหกที่มาด้วยกันขัดขวาง ซัดฝ่ามือก็ไม่อาจกระทำได้ จีเลี่ยยิ่งเดือดดาลนัก

ผู้อื่นขัดขวางก็ช่างเถิด คนกันเองกลับตบหน้าข้าหรือ

สายตาของจีเลี่ยที่มององค์ชายสิบหกดุดันขึ้นทันที "จีหงอี้ ท่านไม่แยแสของวิเศษขั้นหนึ่งถึงเพียงนี้หรือ"

องค์ชายสิบหกตะลึงงัน

จีเลี่ยเอ่ยเสียงเยียบเย็น "ข้าบรรลุขั้นอาณาเขตเจตน์กระแส รบราเพื่อฝ่าบาทมาทั่วสารทิศ มีคุณงามความชอบ ยังใช้ได้เพียงของวิเศษขั้นสอง! หากมิใช่ว่าครานี้มาถ้ำจิ่งหยางเพื่อแย่งชิงสมบัติ เกรงว่าคงไม่มีโอกาสได้ใช้หัตถ์กำราบมารของวิเศษขั้นหนึ่ง อย่าว่าแต่ข้า ผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ทั่วหล้า ส่วนมากใช้เพียงของวิเศษขั้นสามเท่านั้น ที่ใช้ของวิเศษขั้นสองได้ล้วนยากเย็นแสนเข็ญนัก นางเซียนไป๋... ดาวอนุจักราฟ้าของท่านก็คงเพิ่งได้รับมอบมาเพื่อเข้าถ้ำจิ่งหยางคราวนี้กระมัง"

ไป๋จวินเยวี่ยนิ่วหน้า แค่นเสียงหึแต่ไม่เอ่ยวาจา

ทว่าก็เป็นความจริง ดาวอนุจักราฟ้าของวิเศษขั้นหนึ่ง ปรกติแล้วไป๋จวินเยวี่ยไม่มีคุณสมบัติได้ใช้

เนื่องเพราะศักยภาพไม่เพียงพอ นำของวิเศษที่ร้ายกาจเกินไปติดตัวอยู่เบื้องนอก อาจถูกปีศาจมารที่เก่งกาจสะบั้นสังหารเพื่อแย่งชิงของวิเศษ! ไป๋จวินเยวี่ยอาศัยของวิเศษถึงพอต่อกรกับจีเลี่ยได้ แต่โลกหล้านี้ เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ที่เก่งกาจกว่าจีเลี่ยยังคงมีอยู่

"ข้ายังไม่มีคุณสมบัติได้ใช้ ส่วนท่านนั้นทั้งชีวิตเกรงว่าไม่อาจใช้ของวิเศษขั้นหนึ่ง" จีเลี่ยมององค์ชายสิบหก "เพื่อสตรีนางเดียว ก็มอบของวิเศษขั้นหนึ่งให้อย่างนั้นหรือ"

"ผู้อาวุโสเลี่ย" องค์ชายสิบหกสีหน้าไม่น่าดูชม

"จดจำคำกำชับของฝ่าบาทไว้ มีสติสักหน่อย" จีเลี่ยเอ่ยเสียง

เย็นชา

เห็นแก่ฝ่าบาท ยังพอเกรงอกเกรงใจองค์ชายสิบหกอยู่บ้าง

แต่แท้จริงแล้วในใจไหนเลยแยแสสนใจองค์ชายสิบหก

จักรพรรดิมนุษย์เป็นหนึ่งในผู้แกร่งกล้าสูงสุดทั่วโลกา ก่อร่างตั้งราชวงศ์ ปกครองทั้งแผ่นดิน! บัดนี้ครองบัลลังก์มังกรมาถึงสามร้อยกว่าปีแล้ว มีองค์หญิงองค์ชายเป็นกอง ต่อให้องค์ชายสิบหกแก่ชราตายจาก จักรพรรดิมนุษย์ยังคงอ่อนเยาว์นัก ยังคงนั่งครองบัลลังก์มังกร

แม้องค์ชายสิบหกมีพรสวรรค์ไม่เลว ราชสำนักบ่มเพาะปลูกฝังเต็มที่ แต่ยังก้าวหน้ามิสู้จูเฟิง จูปา อีเซียวซึ่งเป็นอัจฉริยะที่แท้จริงได้ ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงเมื่อเทียบกับฉินอวิ๋นซึ่งไร้สังกัดแต่บากบั่นหมั่นเพียร

ความหวังบรรลุเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ขององค์ชายสิบหกมีไม่มาก ถึงต่อให้บรรลุแดนโอสถทิพย์ อายุขัยก็แค่เพียงห้าร้อยปี ห้าร้อยปีให้หลัง จักรพรรดิมนุษย์ยังคงมีชีวิตอยู่อย่างดี แต่องค์ชายสิบหกคงสลายกลายเป็นธุลีแล้ว

คล้ายกับบรรพชนผู้เฒ่าของสกุลอี สกุลไป๋ สกุลจูและสกุลจงหลี บรรพชนผู้เฒ่าอายุขัยยาวนานกลายเป็นเซียนเป็นเทพแล้ว อนุชนด้อยอาวุโสรุ่นแล้วรุ่นเล่าแก่ชราตายจาก แต่บรรพชนผู้เฒ่ามีชีวิตอยู่อย่างดี

แค่องค์ชายผู้ด้อยอาวุโสเพียงหนึ่งคน จีเลี่ยไหนเลยให้ราคา

ภารกิจครั้งนี้ไม่อนุญาตให้ล้มเหลว หากสร้างคุณงามความชอบครั้งใหญ่ได้ จักรพรรดิมนุษย์ยินดียิ่ง ย่อมประทานผลดีให้จีเลี่ยอย่างหนัก จีเลี่ยย่อมต้องเก็บเกี่ยวให้มากขึ้นภายในถ้ำเซียนแห่งนี้

สั่งสอนองค์ชายสิบหกไปหนึ่งคำรบ ต่อไปให้เขาปฏิบัติตัวให้ดี อย่าสร้างความยุ่งยากให้ตน จากนั้น จีเลี่ยก็มองไปทางอีเซียว สีหน้าเคร่งเครียด “เร็ว มอบออกมา อย่าบีบให้ข้าลงมือ”

อีเฟิงกู่ข้างกายอีเซียวกลับตวาดกลับทันที "จีเลี่ย พวกข้าล้วนถือป้ายอาญาสิทธิ์เข้ามา หกฝ่ายแย่งชิงสมบัติ พิจารณาตามความสามารถ วิธีการและโชคของแต่ละฝ่าย บัดนี้ของวิเศษอยู่ในมืออีเซียว ท่านยังคิดแย่งชิง จะเกินไปหน่อยหรือไม่ หรือสกุลอีของข้าไม่มีคุณสมบัตินำของวิเศษขั้นหนึ่งสักชิ้นออกไป จากการกระทำเช่นนี้ของท่าน มิสู้แต่แรกให้ประลองนอกถ้ำสักยก ผู้ใดพลังฝีมือแกร่งกล้าที่สุด สมบัติในถ้ำทุกอย่างก็เป็นของผู้นั้นก็แล้วกัน"

"อีเฟิงกู่" จีเลี่ยยิ้มเยาะ "นางเซียนไป๋มิใช่ได้ครองยันต์น้ำค้างลี้ลับหยวนกงมิใช่ได้ครองกระบี่เหินน้ำค้างขาวแล้วหรอกหรือ ขอเพียงพลังฝีมือร้ายกาจเพียงพอ วิธีการอำมหิตเพียงพอ หนีรอดจากเงื้อมมือข้าจีเลี่ยไปได้ พวกท่านล้วนครอบครองเป็นของตนเองได้...แต่ถ้าหากต้านทานไม่อยู่ เช่นนั้นก็จนหนทางแล้ว" จีเลี่ยส่ายหน้า "นางเซียนไป๋กล่าวไว้แล้ว แย่งชิงของวิเศษ ยังคงพิจารณาที่ความสามารถของแต่ละคน ไร้สามารถก็มอบของวิเศษออกมา"

อีเฟิงกู่หน้าเขียวปั้ด "ของวิเศษขั้นล้ำเหนือหรือรัตนศักดิ์สิทธิ์ก็ช่างเถิด พวกเราไม่คิดแย่งชิง บรรพชนผู้เฒ่าของสกุลเราส่งข้าและอีเซียวมาก็เท่ากับสละสิทธิ์ในของวิเศษขั้นล้ำเหนือและรัตนศักดิ์สิทธิ์แล้ว! ตอนนี้แม้กระทั่งของวิเศษขั้นหนึ่งก็ยังไม่มอบให้สกุลอีของข้าหรือ"

"ผายลม" จีเลี่ยยิ้มเยาะ "ทำเป็นพูดดี มิใช่เพราะสกุลอีของพวกท่านมีเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์เพียงผู้เดียวหรอกหรือ ถึงไม่กล้าเข้ามาเสี่ยงภัย"

อีเฟิงกู่กัดฟันกรอด

สีหน้าจีเลี่ยค่อยๆ สงบเยือกเย็นลง มองไปทางอีเซียว "แม่นางอีเซียว ข้าไม่ลงมือโดยตรงก็ถือว่าไว้หน้าบรรพชนผู้เฒ่าของพวกท่าน

แล้ว! ท่านไม่ส่งมอบมาแต่โดยดี ดูท่าข้าได้แต่ลงมือเองแล้ว”

อีเซียวและอีเฟิงกู่ต่างสบตากัน

อีกฝ่ายหาได้แยแสสกุลอีไม่!

รังแกแล้วก็แล้วกัน ได้ครองของวิเศษขั้นหนึ่งถึงเป็นผลประโยชน์ดีที่จับต้องได้

‘อย่างไรดี ท่านอารอง’ อีเซียวถ่ายทอดเสียงให้อีเฟิงกู่ที่อยู่ด้านข้าง สกุลอีเมื่อมาถึงที่นี่ หลักๆ แล้วเป็นอีเฟิงกู่ตัดสินใจ *‘ท่านอารอง พวกเราเอาชนะจีเลี่ยมิได้’*

“ข้าไม่มีน้ำอดน้ำทนพอกับพวกท่าน...” จีเลี่ยเหยียดแขนออกมาทันที ลำแขนขยายใหญ่ กวาดสวบข้ามมา

ทันใดนั้นกระบี่เหินประหนึ่งสายพิรุณสายหมอกเล่มหนึ่งปะทะกับฝ่ามือของจีเลี่ยอย่างจัง บังเกิดเสียงดังสนั่น มวลอากาศกระเพื่อมเป็นระลอกแผ่ซ่านสี่ทิศแปดทาง เมฆหมอกใต้ฝ่าเท้าฉินอวิ๋นตลบม้วนสะเทือนไหว

“เอ๊ะ?” จีเลี่ยชักฝ่ามือกลับ สีหน้าอึมครึม

แต่ละคนต่างมองตรงไป เห็นเพียงฉินอวิ๋นก้าวมายืนขวางเบื้องหน้าอีเซียว ปกป้องอีเซียวที่อยู่ด้านหลัง จ้องจีเลี่ยแล้วเอ่ยปากว่า “มีข้าอยู่ ท่านทำอันใดนางมิได้”

อีเซียวเห็นสภาพการณ์แล้วร้อนใจ “ฉินอวิ๋น อย่าฝืนต้านทาน อย่างมากมอบยันต์ตูเทียนให้เขาก็สิ้นเรื่อง”

แย่งชิงของวิเศษก็เพื่อตระกูล อีเซียวยินดีละทิ้ง ดีกว่าให้ฉินอวิ๋นเสี่ยงอันตราย

“อีเซียว” ฉินอวิ๋นเหลียวกลับไปมองนาง ยิ้มเอ่ยว่า “จีเลี่ยผู้นี้กระทั่งสกุลอีของพวกเจ้ายังไม่เห็นอยู่ในสายตา เกรงว่ายิ่งไม่เห็นข้าผู้ไร้สังกัด

อยู่ในสายตา หากข้าผู้ไร้สังกัดได้ของวิเศษร้ายกาจ จีเลี่ยคงลงมือเหมือนเดิม ในเมื่อเช่นนี้ มิสู้ประลองสักตั้ง ให้เขาได้ล่วงรู้ว่าเขาไม่มีคุณสมบัติพอจะกำเริบเสิบสาน”

“ฮ่าๆๆ...” จีเลี่ยได้ยินแล้วอดหัวร่อลั่นมิได้ “ปากดีนัก น้ำหน้าอย่างท่านน่ะหรือ ผู้ด้อยเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตา แค่ทูตตรวจตราสวรรค์โองการเขียว”

ตอน 15 ประมือ (1)

จีเลี่ยรู้สึกน่าขันยิ่ง

น่าขบขันนัก! ทูตตรวจตราสวรรค์โองการเขียวกล้าเอ่ยต่อหน้าว่าข้าจีเลี่ยไร้คุณสมบัติจะกำเริบเสิบสาน?

'พี่ฉินอวิ๋น ท่านคิดอันใดกัน' หงหลิงทงออกจะมึนงง รีบถ่ายทอดเสียงอย่างร้อนใจ *'นั่นคือจีเลี่ย หยวนกงเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ ยังมิใช่คู่ต่อกรของเขา ท่านคิดดึงดันปะทะ?'*

'นั่นจีเลี่ยร่วมมือกับไป๋จวินเยวี่ย หยวนกงถึงต้านทานไม่อยู่ แต่สุดท้าย หยวนกงก็หลบหนีไปได้มิใช่หรือ' ฉินอวิ๋นถ่ายทอดเสียงตอบ

'แต่ท่านมิใช่หยวนกง! หยวนกงถึงอย่างไรก็เป็นเซียนกระบี่เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ พี่ฉินอวิ๋น ท่านวู่วามเกินไปแล้ว' หงหลิงทงไม่อาจเข้าใจ ไยถึงขัดแย้งกับจีเลี่ยซึ่งมีศักยภาพแกร่งกล้าที่สุด ไม่เห็นหรือว่าสกุลไป๋สกุลจูต่างไม่เอ่ยปากสักคำ

ไป๋จวินเยวี่ยและไป๋จวินอวี่ที่อยู่ด้านข้างออกจะตกตะลึง

"น่าสนุก" ไป๋จวินเยวี่ยมองทุกอย่างที่เกิดขึ้นอย่างสำราญอุรา

'ท่านพี่ นี่ก็คือความรักหรือ ความรักทำให้คนตาบอด?' ไป๋จวินอวี่ถ่ายทอดเสียงถาม

'ชมดูเอาเถิด' ไป๋จวินเยวี่ยเห็นฉินอวิ๋นยืนขวางหน้าอีเซียว ปกป้องนาง อดประหวัดถึงเรื่องราวในอดีตบางอย่างมิได้ ความเย็นชาบนใบหน้าละลายไปไม่น้อย

จูเฟิงและจูปาต่างตาเบิกโพลงชมดูทุกสิ่ง

ฟางอวี๋กลั้นลมหายใจ รีบเขยิบไปหลบด้านข้าง กลัวว่าจะถูกลูกหลงไปด้วย ในที่นี้เขาอ่อนแอไร้ที่พึ่งมากที่สุด หวังเพียงฉกฉวยเอาเปรียบเล็กน้อย ไม่กล้าเข้าร่วมการต่อสู้แย่งชิงใดๆ ทั้งสิ้น

องค์ชายสิบหกอยู่ด้านข้าง ก่อนหน้านั้นถูกสั่งสอนจนสีหน้าไม่น่าดูชม บัดนี้เหลือบมองฉินอวิ๋นซึ่งยืนปกป้องเบื้องหน้าอีเซียวแวบหนึ่ง ลอบเอ่ยว่า 'ตัวโง่งม ข้ายังไม่ต่อกรกับเจ้า เจ้ากลับรนหาที่ตายเอง ตอนนี้ออกหน้าเพื่ออีเซียวเพื่อสร้างความรู้สึกดีหรือ ไร้สามารถยังฝืนต้าน เอาชีวิตไปทิ้งอย่าได้โทษผู้อื่น'

แต่ละฝ่ายต่างตกตะลึงกับการกระทำของฉินอวิ๋น ต่างรู้สึกว่าฉินอวิ๋นไม่ประเมินกำลังตน เป็นตั๊กแตนขวางรถ*

มองอย่างไรก็ยังห่างชั้นกันอักโข

"ฮ่าๆๆ..." จีเลี่ยในบัดนี้หัวร่อดังลั่นจนน้ำตาร่วง "น่าสนใจนัก ช่างน่าสนใจเสียจริง ผู้ด้อยเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตา โชคดีได้เป็นทูตตรวจตราสวรรค์โองการเขียวก็กล้าบังอาจเช่นนี้ ไม่เสียแรงไร้สังกัด ไม่เข้าใจอันใดทั้งสิ้น" จีเลี่ยถลึงตามองฉินอวิ๋น "พ่อหนุ่มน้อย รู้หรือไม่

---

* อุปมาว่าไม่ดูกำลังความสามารถของตัว ทำอะไรเกินกำลัง เหมือนตั๊กแตนชูสองขาหน้าคิดขวางล้อรถ

ว่าทูตตรวจตราสวรรค์โองการเขียวตั้งมากมายมิใช่คู่ต่อกรข้า หยวนกงผู้นั้นเป็นทูตตรวจตราสวรรค์โองการม่วง หากมิใช่หลบหนีว่องไว ข้าตะปบเขาดับดิ้นต่อหน้าต่อตาได้!"

"หยวนกงในฐานะเซียนกระบี่ เหาะเหินด้วยกระบี่ย่อมหลบหนีได้ว่องไว" ฉินอวิ๋นบอก "นี่เดิมก็เป็นข้อดีของสายเซียนกระบี่"

"นั่นเป็นเซียนกระบี่เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ แต่เซียนกระบี่เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตาอย่างท่าน คิดว่าหลบหนีพ้นเงื้อมมือข้าหรือ" สีหน้าจีเลี่ยค่อยๆ เครียดขมึง ยิ้มอัปลักษณ์เอ่ยว่า "เอาละในเมื่ออยากเป็นวีรบุรุษต่อหน้าสาวงาม รนหาที่ตายเอง ข้าจะทำให้สมปรารถนา! ไปตายเสียเถอะ!" กล่าวจบ ลงมืออำมหิตเบ็ดเสร็จเด็ดขาดทันที หนึ่งฝ่ามือโบกออก ลำแขนขยายยาวสิบกว่าจั้ง ฝ่ามือประหนึ่งอนุคีรีครอบคลุมข้ามไป แววตาเปี่ยมไปด้วยแววเย็นชา

เดิมทีรับปากองค์ชายสิบหกว่าจะหาโอกาสสังหารฉินอวิ๋น

แม้องค์ชายสิบหกยอกย้อนเขา แต่เรื่องเล็กอย่างสังหารฉินอวิ๋นในเมื่อรับปากแล้วย่อมกระทำ

เพียงแต่ตามแผนการเดิม เตรียมการว่าขณะเสาะหาของวิเศษขั้นล้ำเหนือและรัตนศักดิ์สิทธิ์ หากประสบพบเจออันตรายยิ่งกว่า จะอาศัยความอันตรายของค่ายคาถาในถ้ำนั้นลอบสังหารฉินอวิ๋นมิให้ผู้อื่นล่วงรู้ กระทำการเบ็ดเสร็จเด็ดขาดเยี่ยงนี้ มิใช่ยิ่งดีหรอกหรือ แต่บัดนี้ในเมื่อฉินอวิ๋นบังอาจท้าทาย รนหาที่ตายเอง จีเลี่ยจึงลงมือตามน้ำ ก็แค่ผู้บำเพ็ญตบะไร้สังกัดตัวเล็กจ้อย สังหารแล้วก็แล้วกัน เพื่อกำจัดภัยพิบัติในภายภาคหน้า

"ไป!" ดวงตาฉินอวิ๋นสว่างวาบ ปล่อยกระบี่เหินอัตชีวีออก ขณะเดียวกันก็ปกป้องคุ้มกันอีเซียว อีเฟิงกู่และหงหลิงทงเหินเมฆถอยไปด้าน

หลัง ดึงระยะห่างเพิ่มขึ้น

เสียงลั่นครันครืนราวฟ้าแลบฟ้าร้อง กระบี่เหินพุ่งสวบฉับไวราวสายฟ้าประดุจน้ำหลาก ดุเดือดหาใดเปรียบ กระทั่งตัวกระบี่ยังเปลี่ยนเป็นเลือนรางพร่ามัวพุ่งปะทะอย่างแข็งกร้าวดุดันกับฝ่ามือมหึมาที่ตะปบข้ามมา

สะบั้นสังหารสามจอมปีศาจเขาเอ้อหลงผ่านไปครึ่งปีแล้ว อาณาเขตเจตน์กระบี่ของฉินอวิ๋นแผ่ซ่านได้ถึงแปดจั้ง พินิจจากด้านข้างยิ่งสะท้อนให้เห็นการตระหนักรู้มรรคาฟ้า เคล็ดกระบี่หมอกพิรุณยิ่งสมบูรณ์แบบอานุภาพยิ่งก้าวหน้า ที่พัฒนาที่สุดคือกระบวนท่ากระแสอสนีของเคล็ดวิชากระบี่หมอกพิรุณ แข็งแกร่งทรงอานุภาพถึงขีดสุด

เมื่อกระบี่เหินปะทะฝ่ามือมหึมา บังเกิดเสียงดังตูม! กระแสคลื่นจากแรงปะทะแผ่ซ่านสี่ทิศรอบด้าน เมฆหมอกใต้ฝ่าเท้าของผู้ที่ชมดูอยู่ที่ไกลตลบม้วนสะเทือนไหว

จีเลี่ยรู้สึกว่าฝ่ามือซัดออกปะทะกระบี่เหิน พลันกระแสคลื่นระลอกแล้วระลอกเล่าส่งผ่านจากฝ่ามือเข้ามา แกร่งกล้าสาหัสขึ้นเรื่อยๆ ประดุจแฝงอานุภาพแห่งฟ้าดิน อานุภาพฝ่ามือของตนลดทอนลงฮวบฮาบ!

'วิชากระบี่เหินไฉนถึงแข็งแกร่งเพียงนี้' จีเลี่ยตระหนกในใจ *'แค่เซียนกระบี่เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตา ไฉนอานุภาพของกระบี่เหินไม่เป็นรองหยวนกง'*

จีเลี่ยหาทราบไม่ ครึ่งปีก่อน วิชากระบี่เหินของฉินอวิ๋นเทียบชั้นเซียนกระบี่เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์แล้ว หากหยวนกงไม่พกกระบี่วานรขาวของวิเศษขั้นหนึ่งมาด้วย เกรงว่าอาจอ่อนด้อยกว่าฉินอวิ๋น

"ร้ายกาจ"

"ถึงกับเป็นรองเพียงเล็กน้อย?"

"จีเลี่ย มือเดียวคงคว่ำฉินอวิ๋นมิได้แล้ว"

จูปา จูเฟิงและคนอื่นๆ ที่อยู่ด้านข้างต่างตกตะลึง

หงหลิงทงประหลาดใจ *'ข้ารู้สึกเพียงว่าพลังฝีมือฉินอวิ๋นแกร่งกล้ายิ่งนัก แต่คาดไม่ถึงว่าจะแกร่งกล้าถึงขั้นนี้ แต่จีเลี่ยก็เพียงแต่มั่นใจมากเกินไป ออกเพียงฝ่ามือเดียว หากเอาจริงเอาจังขึ้นมาฉินอวิ๋นคงยุ่งยากแล้ว'* หงหลิงทงยังคงกังวล

อีเซียวเห็นสถานการณ์แล้วก็โล่งใจไปเปลาะหนึ่ง รู้สึกมั่นใจ นางรู้ดีว่ากระบวนท่ากระบี่ที่แกร่งกล้าที่สุดของฉินอวิ๋นคือ จันทร์กระจ่างเหนือน้ำ

"รับอีกหนึ่งฝ่ามือของข้า!" จีเลี่ยคำรามก้อง คราวนี้ไม่ชักช้ารีรอ สองมือซัดออกไปพร้อมกัน สองแขนที่ขยายใหญ่ประดุจเสาสองต้นและสองฝ่ามือขนาดมโหฬารตวัดข้ามมา

"สังหาร" เห็นสองมือมหึมาตวัดใส่ ฉินอวิ๋นเพียงฉุกคิด กระบี่เหินดุจหมอกพิรุณแฝงแสงแดง กลายเป็นดุดันยิ่ง กลางอากาศคลับคล้ายอวลคลุ้งคาวโลหิต ได้ยินเสียงเข่นฆ่าสังหารได้รำไร สวบ! สวบ! แสงกระบี่สีเลือดแฉลบลดเลี้ยวเคี้ยวคดกลางฟ้า ต้านรับสองฝ่ามืออันใหญ่โตที่ตบเข้าใส่ สุดท้ายกระบี่เหินหมุนคว้างลอยกระเด็นออกไป ประดุจแม่ทัพห้าวหาญองอาจกลางสนามรบพุ่งโถมจู่โจมดุเดือดเลือดพล่าน สุดท้ายลอยกระเด็นวืดอย่างสิ้นเรี่ยวสิ้นแรง

'กระบวนท่าโลหิตระอุของเคล็ดกระบี่หมอกพิรุณยังห่างชั้นกันไกล' ฉินอวิ๋นเอ่ยในใจ *'จีเลี่ยผู้นี้เมื่อเอาจริงขึ้น อานุภาพวิชากระบี่เหินทั่วไปของข้าไม่อาจล้มเขาได้'*

'ไร้สังกัดยังมีศักยภาพได้ถึงเพียงนี้ เป็นพรสวรรค์อย่างแท้จริง แต่น่าเสียดายแล้ว!' ในดวงตาจีเลี่ยสาดประกายเย็นชา ไม่ไว้ไมตรีแม้แต่น้อย

สองฝ่ามือซัดโจมตีต่อไป

"รับอีกหนึ่งกระบี่ของข้า" ฉินอวิ๋นเอ่ยเสียงก้องกังวาน

กระบี่เหินอีกเล่มทะยานวาบตัดอากาศ รวดเร็วฉับไว กลายเป็นแสงจ้าแยงตา ถึงขั้นผู้ชมดูอยู่ด้านข้างต่างรู้สึกได้ว่ากระบี่เหินเล่มนั้นดุจจันทราโผล่พรวดขึ้นจากสายน้ำ

เหนือธารา ปรากฏจันทร์สุกใส

กระบี่เหินนิ้งดงามประดุจภาพฝัน

นี่มิใช่วิชาสำหรับโจมตีสังหาร แต่เป็นจิตรกรรมบทกวี ผู้คนอดสูดหายใจด้วยความชื่นชมหลงใหลมิได้

แสงกระบี่ต่างดวงแขขึ้นจากน้ำ เพียงชั่วพริบตามาปรากฏเบื้องหน้าสายตา

"รวดเร็วยิ่ง" จีเลี่ยอดแตกตื่นลนลานมิได้ สองฝ่ามือกั้นขวางต้านทานสุดกำลัง พลั่ก! กระบี่เหินถูกสกัดกั้นแต่จู่โจมอีกครั้ง กลายเป็นแสงกระบี่ต่างจันทร์กระจ่างอีกครา โจมตีกระหน่ำหนแล้วหนเล่า จีเลี่ยปัดป่ายสองมือต้านขวางคลุ้มคลั่งชุลมุน กันซ้ายขวาหน้าหลัง เคราะห์ดีสองฝ่ามือใหญ่เพียงพอ แต่ถึงเป็นเช่นนี้ยังต้องทุ่มเทสุดพละกำลังถึงป้องกันได้อย่างแน่นหนาหยดน้ำไม่กระเซ็นเล็ดลอด ทำให้กระบี่เหินของฉินอวิ๋นไม่อาจเข้าใกล้ในระยะสามจั้ง

สาเหตุที่ต้องรักษาระยะสามจั้งก็เพื่อปกป้ององค์ชายสิบหกที่อยู่ด้านข้างด้วย

"รวดเร็วเกินไปแล้ว กระบี่เหินของเขารวดเร็วเกินไปแล้ว ไฉนถึงรวดเร็วได้เพียงนี้" จีเลี่ยไม่กล้ายืดแขนให้ยาวเกินไป เนื่องเพราะหากบริเวณที่ต้องป้องกันรักษามีบริเวณกว้างเกินไป เขาไม่มั่นใจว่าจะป้องกันอยู่

รวดเร็วเกินไปอย่างแท้จริง

ถึงขั้นงดงามเหลือเกิน จนจิตใจหวั่นไหว

"นี่...นี่..."

"จีเลี่ยถึงกับได้แต่ต้านรับ?"

"ถูกบีบให้ต้านรับอย่างเดียว?"

แต่ละคนต่างตกตะลึงพรึงเพริด

ไป๋จวินอวี่อดเอ่ยมิได้ "ท่านพี่ ไฉนข้ารู้สึกว่ากระบี่เหินของฉินอวิ๋นร้ายกาจกว่าของหยวนกงเล่า"

"เจ้ามองไม่ผิด กระบี่เหินของฉินอวิ๋นรวดเร็วกว่า กระบวนท่ากระบี่ก่อนหน้านั้นช่างเถิด แต่กระบวนท่านี้งดงามจับตาเหลือเกิน" ไป๋จวินเยวี่ยพยักหน้า "เอ่ยถึงเฉพาะเขตขั้น กระบวนท่ากระบี่เหินของฉินอวิ๋นนี้สูงกว่าของหยวนกงมากนัก เพียงแต่พลังวัตรศาสตรานุภาพอ่อนด้อยไปสักหน่อย ไม่เช่นนั้นกระบวนท่านี้จะน่ากลัวยิ่งกว่านี้"

"ร้ายกาจถึงเพียงนี้เชียว?" ไป๋จวินอวี่ตกตะลึง

ไป๋จวินเยวี่ยพยักหน้า "ขนาดข้าเองยังรู้สึกว่าวิชากระบี่นี้งดงามราวมิใช่วิชากระบี่แห่งโลกหล้า ข้าเดาว่าฉินอวิ๋นไม่เพียงบรรลุอาณาเขตเจตน์กระแส ยังผสมผสานอารมณ์อันลึกล้ำเข้มข้นและตระหนักรู้เจตน์กระบี่เข้าด้วยกัน ในวาระใดวาระหนึ่ง คิดค้นเป็นกระบวนท่ากระบี่อันสมบูรณ์แบบและงดงามถึงเพียงนี้ออกมาได้"

ละม้ายคล้ายคลึงจิตรกร ระดับทักษะฝีมือถึงมาตรฐานขั้นสูงสุดขอเพียงตั้งอกตั้งใจวาด มาตรฐานที่วาดออกมาย่อมสูงยิ่งนัก แต่ผลงานขั้นสุดยอดที่แท้จริงอาจมีเพียงภาพสองภาพในชีวิต ล้วนวาดออกมาในวาระโอกาสพิเศษ ด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่เหมาะเจาะพอดี

ผู้บำเพ็ญตบะบางส่วนในตำนานอาจคิดค้นกระบวนท่าได้มากมาย

แต่กระบวนท่าแกร่งกล้าที่สุดเลื่องชื่อทั่วหล้าอาจมีเพียงหนึ่งหรือสองกระบวนท่าเท่านั้น

จันทร์กระจ่างเหนือน้ำก็คือกระบวนท่าชั้นนี้

"ฉินอวิ๋น" อีเซียวมองฉินอวิ๋นที่อยู่ข้างตัว ฉินอวิ๋นออกหน้าเพื่อนาง มองฉินอวิ๋นสำแดงกระบวนท่าจันทร์กระจ่างเหนือน้ำ บีบคั้นจีเลี่ยให้ได้แต่เพียงต้านรับ

ในชั่ววินาทีนี้ ในหัวใจอีเซียวหวานชื่นอย่างยิ่ง นางรู้ดีถึงที่มาที่ไปของกระบวนท่านี้

"ประเสริฐๆๆ!" จีเลี่ยแค่นหัวร่ออย่างเคืองขุ่น "ฉินอวิ๋นประเสริฐนักถึงกับคิดค้นกระบวนท่ากระบี่ชั้นนี้ออกมาได้ ข้าดูเบาท่านเกินไปแล้ว ทว่าท่านคิดว่ากระบี่เหินนี้ทำอันใดข้าได้อย่างนั้นหรือ"

พลันสองฝ่ามือจีเลี่ยซัดกระหน่ำออกโดยไม่สนใจกระบี่เหินของฉินอวิ๋นแม้แต่น้อย ปล่อยให้กระบี่เหินจู่โจมตามใจชอบ

เขาฝึกปรือสายอสุรเทวา ฝึกบำเพ็ญสังขารจนถึงระดับขั้นนี้ย่อมต้านรับกระบี่เหินได้ ต่อให้ได้รับบาดเจ็บก็จะจัดการฉินอวิ๋นให้ได้ เพียงแต่องค์ชายสิบหกเล่า ผู้ใดจะปกป้องคุ้มกันองค์ชายสิบหก

'หงอี้ ฝ่าบาทประทานของวิเศษป้องกันตัวให้ท่าน ท่านยันไว้ก่อน ขอเพียงยันไว้สักชั่วสองลมหายใจก็พอ' จีเลี่ยถ่ายทอดเสียงบอก

องค์ชายสิบหกสีหน้าซีดเผือด 'ว่ากระไร ผู้อาวุโสเลี่ย ท่านไม่คุ้มกันข้าแล้ว?'

ตอน 16 ประมือ (2)

'กลัวอันใดเล่า ท่านคิดว่าฉินอวิ๋นนั่นจะกล้าสังหารท่านหรือ ท่านเป็นถึงองค์ชาย! เป็นโอรสของฝ่าบาท อีกอย่างท่านดูเบาของวิเศษที่ฝ่าบาทให้มาป้องกันตัวเกินไปแล้ว' จีเลี่ยถ่ายทอดเสียงสั่งสอน เขาไม่เชื่อว่าของที่ฝ่าบาทประทานจะสกัดกั้นการโจมตีของผู้ด้อยอาวุโสที่พลังฝีมืออ่อนด้อยกว่าไม่ได้! ก่อนหน้านั้นสองมือได้แต่ปัดป่ายป้องกันกระบี่เหิน ประการแรกเนื่องเพราะไม่อยากต่อกรกับฉินอวิ๋นจนได้รับบาดเจ็บ ประการต่อมาเนื่องเพราะเขาพาองค์ชายสิบหกมา มีหน้าที่คุ้มกัน เมื่อต้องขอให้องค์ชายสิบหกใช้ของคุ้มกันที่ฝ่าบาทประทาน จีเลี่ยออกจะเสียหน้า

แต่ตอนนี้ไม่อาจสนใจแล้ว!

มัวแต่ต้านรับเพียงอย่างเดียว ต้องต้านรับไปถึงเมื่อใดกัน

"ตายเสียเถอะ!" จีเลี่ยสองตาแดงก่ำ ผิวหนังทั้งร่างเปล่งแสงโลหะ สองแขนขยายใหญ่พรวดพราด พุ่งกระโจนใส่โดยมิได้ป้องกันกระบี่เหิน

ของฉินอวิ๋น แสงกระบี่ดุจจันทร์กระจ่างพลันแทงทะลุทรวงอกเขาดังฉึก!

ใบหน้าจีเลี่ยกระตุกริกๆ อาภรณ์บริเวณทรวงอกถูกแทงขาด ผิวหนังเปล่งประกายโลหะถูกแทงทะลุ กระบี่เหินซึ่งสำแดงอานุภาพของของวิเศษขั้นสองรวดเร็วคมกริบแทงทะลุชั่วพริบตา กระบวนท่าจันทร์กระจ่างเหนือน้ำก็แกร่งกล้าเหลือเกิน ทว่าสังขารจีเลี่ยดั่งของวิเศษ กล้ามเนื้อเส้นเอ็นกระดูกเหนียวทนทานสุดเปรียบปาน แทงเข้าไปได้ประมาณหนึ่งนิ้วก็ไม่อาจลึกไปกว่านั้นอีก

หนึ่งตวัดหนึ่งแทง พลันกระบี่เหินถอยร่นเร็วรี่ ทิ้งรอยแผลขนาดเล็กไว้ที่ทรวงอก โลหิตสีทองหม่นไหลซึม จากนั้นบาดแผลและกล้ามเนื้อภายในสมานอย่างรวดเร็ว

"ไป" เผชิญหน้าสองแขนขนาดใหญ่ที่โจมตีเข้าใส่ กระบี่เหินอัตชีวีแปลงเป็นแสงกระบี่ดั่งจันทร์กระจ่างลอยกลับมา จากนั้นฉินอวิ๋นปล่อยกระบี่เหินสีม่วงเล่มหนึ่งออก กระบี่เหินสีม่วงตาหน้าต้านรับ ปรากฏเกราะแสงกระบี่ครึ่งวงกลมขนาดมหึมากลางอากาศ เป็นแสงกระบี่จักราฟ้า อันเป็นกระบวนท่าแกนกลางของเจตน์กระบี่หมอกพิรุณ เจตน์กระบี่หมอกพิรุณเชี่ยวชาญการป้องกันมากที่สุด แม้สำแดงแสงกระบี่จักราฟ้าด้วยกระบี่เหินขั้นห้า ก็ยังทรงอานุภาพบางส่วนคล้ายสำแดงด้วยกระบี่เหินอัตชีวี

"กระบี่เหินของวิเศษสามัญก็กล้านำมาต้านทานหรือ ย่อยยับไปเสียเถอะ" ทรวงอกจีเลี่ยถูกแทงจนโลหิตไหลซึม ทำให้เลือดขึ้นหน้า ยิ่งไปกว่านั้นฉินอวิ๋นไร้สังกัด มีเพียงกระบี่เหินอัตชีวีที่แกร่งกล้าอยู่บ้าง กระบี่เหินอื่นใดเขาไหนเลยให้ราคา

สองฝ่ามือมหึมาตบลงขวับ พลันจีเลี่ยสะท้านวูบ รู้สึกว่าเกราะแสงกระบี่จักราฟ้าลื่นมือยิ่งนัก สองฝ่ามือสัมผัสแล้วไถลพรืดออก ทั้งเกราะ

แสงลื่นปราดลดทอนพลัง

ทว่า แม้ทุกแห่งหนบนเกราะแสงลดทอนกำลัง แต่สองฝ่ามือของจีเลี่ยยังตะปบใส่อย่างแค้นเคืองไม่หยุด อานุภาพน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงกว่าจันทร์กระจ่างเหนือน้ำของฉินอวิ๋นมากนัก

เกราะแสงกระบี่จักราฟ้ารับแรงกระแทกก่อนแตกทลาย!

กระบี่เหินสีม่วงลอยวืดไปด้านหลัง

'อาศัยกระบี่เหินขั้นห้า ต้านทานไม่อยู่จริงเสียด้วย แม้ข้าจะมั่นใจด้านการป้องกันก็ตาม' ฉินอวิ๋นเอ่ยในใจ เขาเพียงอยากใช้กระบี่เหินขั้นห้าสำแดงกระบวนท่าป้องกันเพื่อทดสอบอานุภาพ

บัดนี้กระบี่เหินอัตชีวีลอยสวบมาถึงแล้วขณะจู่โจมจีเลี่ยด้วยกระบวนท่าจันทร์กระจ่างเหนือน้ำ กระบี่เหินอัตชีวียังกลับมาต้านทานสองฝ่ามือของจีเลี่ยได้ทันกาล

'กระบี่เหินขั้นห้า ต้านทานจีเลี่ยไม่อยู่ แต่ต้านทานเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ทั่วไปได้อย่างไม่มีปัญหา' ฉินอวิ๋นขบคิดผู้ที่ทัดเทียมจีเลี่ยในเจียงโจวคงมีแต่เจ้าสำนักจิ่งซานเท่านั้นแล้ว

คราวนี้กระบี่เหินอัตชีวีมิได้โจมตี แต่สำแดงแสงกระบี่จักราฟ้า

เกราะแสงขนาดใหญ่โตคุ้มกันฉินอวิ๋น อีเซียว หงหลิงทงและอีเฟิงกู่

"พินาศเสียเถอะ!" สีหน้าจีเลี่ยบิดเบี้ยว สองแขนขยายใหญ่ สองฝ่ามือตะปบลงอีกครั้ง

กระทบบนเกราะแสงดังปัง!

ทุกพื้นผิวบนเกราะแสงรับแรงกระแทก กลับต้านทานไว้ได้โดยสิ้นเชิงและไม่เหลือบ่ากว่าแรง

'เจตน์กระบี่หมอกพิรุณของข้าเชี่ยวชาญเรื่องป้องกันมากที่สุด' ฉิน

อวิ๋นเอ่ยในใจ

"เป็นไปไม่ได้!" เผชิญหน้ากับการถูกสกัดกั้นจนอยู่หมัด จีเลี่ยไม่อาจยอมรับ ใบหน้ายิ่งบิดเบี้ยวเหยเก "ต้องเป็นเพราะกระบี่เหินก่อนหน้าบั่นทอนอานุภาพฝ่ามือข้าเป็นแน่"

แน่นอน ขณะที่กระบี่เหินขั้นห้าสำแดงแสงกระบี่จักราฟ้าสกัดขวาง ก็ทำให้อานุภาพของสองฝ่ามืออ่อนด้อยลงบางส่วน

"พินาศเสียเถอะ" คราวนี้จีเลี่ยโจมตีสุดกำลัง

สองฝ่ามือบดขยี้เข้ามาอย่างรุนแรง มวลอากาศถูกบีบอัดทะลักล้นสี่ทิศรอบด้าน

คนอื่นๆ ในที่ไกลเห็นสถานการณ์นี้ต่างสะท้านวูบหวั่นผวา ในที่นี้ผู้ที่สามารถต้านรับการโจมตีเกรงว่ามีเพียงไป๋จวินเยวี่ยแล้ว!

ส่วนจูไร้สติผู้เอ่ยว่าจีเลี่ยไม่อาจต่อยตีเขาจนตายนั้นคงได้แต่อาศัยสังขารหลบหนีเอาชีวิตรอด ไม่อาจโต้กลับหรือต้านทานกระบวนท่าของจีเลี่ยได้

แต่ฉินอวิ๋นกลับต้านรับไว้ได้อยู่หมัด เส้นขนบนร่างไม่ร่วงหลุดแม้แต่เส้นเดียว

สองฝ่ามือจู่โจมดังพลั่ก กระแทกเกราะแสงกระบี่จักราฟ้าที่เกิดจากกระบี่เหินอัตชีวี เกราะแสงยังคงต้านทานได้เบ็ดเสร็จเด็ดขาด

"เป็นไปได้อย่างไร" จีเลี่ยตะลึงงัน "ไม่ ทลายลง ทลายลงสิ"

จีเลี่ยออกกระบวนท่าอย่างคลุ้มคลั่งเดือดดาลครั้งแล้วครั้งเล่า

ฝ่ามือหนึ่งคู่ บางครั้งกำเป็นหมัด บางครั้งใช้สันมือต่างดาบ บางครั้งกางเป็นกรงเล็บ ต่อยสับตะปบโจมตีเกราะแสงกระบี่จักราฟ้าไม่หยุดหย่อน แต่ไม่ว่าจะโจมตีอย่างไร เกราะแสงกระบี่จักราฟ้ายังคงป้องกันแน่นหนา หยดน้ำไม่อาจกระเซ็นเล็ดลอด

จีเลี่ยรู้สึกเพียงว่านี่คือลูกกลมลื่นเป็นมันปลาบ ยืดหยุ่นไม่รับแรง ไม่ว่าต่อยสับโจมตีอย่างไร ล้วนไม่อาจทลายมันได้ แต่ทำลายแสงกระบี่จักราฟ้าของกระบี่เหินขั้นห้าก่อนหน้านี้ทำให้เขากระจ่างแจ้ง ขอเพียงอานุภาพเพียงพอ เกราะแสงนี้สุดท้ายก็ทลายลงได้เช่นกัน

แต่ว่า ขีดจำกัดสูงสุดในการต้านรับของแสงกระบี่จักราฟ้าที่สำแดงด้วยกระบี่เหินอัตชีวีเด่นชัดว่าเกินกว่าระดับขั้นของจีเลี่ย

'ฉินอวิ๋น' อีเซียวเห็นสภาพการณ์แล้วก็โล่งใจ ยิ้มถ่ายทอดเสียงว่า *'ข้าจำได้ว่าตอนท่านต่อกรกับคงคาวานรตนนั้น พลังฝีมือต่างกันลิบลับ แต่ก็ป้องกันได้อย่างแน่นหนาไม่เพลี่ยงพล้ำ'*

'ข้าชำนาญการป้องกันมากที่สุด ศาสตร์สังหารศัตรูและศาสตร์การป้องกันหากเทียบกันแล้วต่างกันไม่น้อยอย่างแท้จริง' ฉินอวิ๋นก็ถ่ายทอดเสียงตอบ *'เคราะห์ดีที่คืนนั้นคิดค้นกระบวนท่าจันทร์กระจ่างเหนือน้ำได้ เมื่อมีกระบวนท่านี้แล้ว ข้านับว่ามีกระบวนท่าโจมตีอันร้ายกาจแล้ว'*

ท่ามกลางการโจมตีอย่างบ้าคลั่งของศัตรู ฉินอวิ๋นและอีเซียวกลับถ่ายทอดเสียงสนทนากัน อีเซียวรู้สึกหวานชื่นในใจ

"พี่ฉินอวิ๋น นี่ท่าน...ร้ายกาจเกินไปแล้ว" หงหลิงทงที่อยู่ด้านข้างตาเบิกโพลงลิ้นพันกัน เงยหน้ามองเกราะแสงกระบี่จักราฟ้าขนาดใหญ่เบื้องบน

นอกเกราะแสง สองฝ่ามือขนาดยักษ์โจมตีทุกรูปแบบ กระแทกเกราะแสงอย่างอุกอาจ แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจทำลายเกราะแสง "จีเลี่ยยังทำอันใดท่านไม่ได้"

"ได้แต่ป้องกันเท่านั้น" ฉินอวิ๋นวูบไหวในใจ เพียงโบกมือ กระบี่เหินสีม่วงเล่มหนึ่งลอยออก

กระบี่เหินสีม่วงลอยออกจากเกราะแสงจักราฟ้าอย่างง่ายดาย โถม

พุ่งใส่จีเลี่ยทันที

เนื่องเพราะสองมือกำลังใช้โจมตี ในชั่วขณะนั้นไม่อาจกั้นขวางกระบี่เหินขั้นห้านั้นได้

"เขาปล่อยกระบี่เหินออกมาอีกแล้ว!" องค์ชายสิบหกซึ่งอยู่ห่างจากจีเลี่ยไปไกลตั้งแต่แรกแล้ว เห็นสถานการณ์ให้สะท้านวูบในใจ "คงไม่เล่นงานข้ากระมัง"

กระบี่เหินสีม่วงพลันกลายเป็นแสงจันทร์กระจ่าง จู่โจมโถมพุ่งใส่จีเลี่ย

"สมควรตาย" จีเลี่ยเห็นกระบี่เหินทะยานสวบข้ามมา เดือดแค้นหาใดเทียม

แสงกระบี่จู่โจม จีเลี่ยก้มหน้าลง ใช้ศีรษะล้านเลี่ยนต้านทานกระบี่นี้! ไม่ปล่อยให้กระบี่เหินเล่มนั้นทิ่มแทงดวงตา

พลั่กๆๆ! กระบี่จันทร์กระจ่างโจมตีต่อเนื่อง

เคราะห์ดีใช้กระบี่เหินขั้นห้าสำแดง อานุภาพอ่อนด้อยลงบ้าง ความเร็วก็ลดลง จีเลี่ยเคลื่อนไหวและก้มศีรษะ กระบี่เหินแทงไม่ถูกจุดสำคัญ แต่แม้กะโหลกแข็งแกร่งหาใดทัดเทียม หนังศีรษะยังถูกแทงเป็นแผลเต็มไปด้วยคราบโลหิต

"ยังดี ไม่ได้เล่นงานข้า กระทั่งผิวหนังของผู้อาวุโสเลี่ยยังถูกแทงเป็นแผล ข้าไหนเลยต้านทานไหว" องค์ชายสิบหกมองสถานการณ์อยู่ที่ไกลด้วยจิตใจหวาดหวั่น

แม้ก่อนหน้านั้นองค์ชายสิบหกเอ่ยปากท้าทาย แต่ในความเป็นจริงแล้วองค์ชายสิบหกมิได้ลงมือเล่นงานฉินอวิ๋น ฉินอวิ๋นย่อมไม่ถึงขั้นทำอันใดองค์ชายสิบหก

ยิ่งกว่านั้น อีกฝ่ายอย่างไรก็เป็นโอรสของจักรพรรดิมนุษย์!

ไม่ถึงขั้นถูกบีบคั้นจนอับจนหนทาง หากอีกฝ่ายมิได้รังแกคนหนักข้อเกินไป ฉินอวิ๋นย่อมไม่เป็นฝ่ายลงมือสังหารก่อน เว้นเสียแต่มั่นใจว่าเรื่องไม่เปิดเผย ไม่เช่นนั้นเท่ากับแตกหักกับราชสำนักซึ่งให้ผลลัพธ์น่ากลัวกว่าสังหารเจ้าเมืองมากนัก จักรพรรดิมนุษย์อาจหมายตาเล่นงาน

แม้มีองค์หญิงองค์ชายมากมาย แต่อย่างไรเสียนี่ก็คือโอรส ถูกสั่งสอนต่อยตีสาหัสสักคำรบ จักรพรรดิมนุษย์อาจเห็นว่าเป็นเพราะโอรสมิสู้ผู้อื่น ประสบพบเจออุปสรรคเสียบ้าง จักรพรรดิมนุษย์ล้วนไม่แยแสใส่ใจ แต่ทันทีที่องค์ชายถูกสังหาร เช่นนั้นก็คือท้าทายจักรพรรดิมนุษย์แล้ว

ยิ่งกว่านั้นฉินอวิ๋นในตอนนี้เห็นว่าองค์ชายสิบหกเพียงเอ่ยปากท้าทาย มิได้กระทำการใด ให้จัดการองค์ชายสิบหกเพื่อข่มขู่จีเลี่ยอย่างนั้นหรือ ฉินอวิ๋นคร้านจะกระทำเช่นนั้น

'ท่านพี่ ท่านดูสิ กระบี่เหินเล่มเดียวแปลงสภาพเป็นเกราะแสงขนาดยักษ์ได้ คลับคล้ายดาวอนุจักราฟ้าของสกุลไป๋เรา' ไป๋จวินอวี่เห็นสภาพการณ์แล้วก็รีบถ่ายทอดเสียงบอก *'ปกป้องบริเวณโดยรอบเบ็ดเสร็จเช่นกัน ป้องกันได้อย่างร้ายกาจ'*

'คล้ายดาวอนุจักราฟ้าจริงๆ' ไป๋จวินเยวี่ยก็ถ่ายทอดเสียงตอบ 'ทว่าดาวอนุจักราฟ้ามีดาวสามสิบหกดวงเป็นพื้นฐาน ป้องกันได้สมบูรณ์แบบ เขามีเพียงกระบี่เหินเล่มเดียวสำแดงจักราฟ้า ยังอ่อนหัดอยู่บ้าง แต่ก็ไม่เลว อายุเยาว์ขนาดนี้ก็กระทำได้ถึงขั้นนี้ จีเลี่ยทำอันใดเขามิได้ คงต้องหยุดมือลงแล้ว'

จบเล่ม 4

นี่คือโลกแห่งผู้บำเพ็ญตบะ แสวงหาความเป็นอมตะ
นี่คือตำนานการสัประยุทธ์และแสวงหาความเป็นเซียนของ **"ฉินอวิ๋น"**
คุณชายรองสกุลฉิน ผู้สืบทอดวิชาเซียนกระบี่ลี้ลับนับพันปี เขาผู้หล่อหลอมกระบี่เหิน
พลังวัตรแกร่งกล้า สังหารศัตรูจากพันลี้ ผู้พิชิตจอมปีศาจทั่วแดนดิน
ประกาศศักดาเหนือแว่นแคว้น ภายใต้เนตรทิพย์ ปีศาจไม่อาจหลุด มารไม่อาจรอด
จักษุทะลุพันลี้ สดับวายุที่ไกลห่าง ประกาศศักดาสี่ทิศแปดทาง

วาน **super bestseller** ของสุดยอดนักเขียนระดับแพลทินัมแห่ง **Qidian**

ราคา 280 บาท
ISBN 978-616-492-327-0
9 786164 923270